

Библиотека ♥ Любов и Съдба ♥

ШЪРАИ
БЪЗБИ

СЪРЦЕ

ЗА ПРЕВЗЕМАНЕ

ШЪРЛИ БЪЗБИ СЪРЦЕ ЗА ПРЕВЗЕМАНЕ

Превод: Емилия Масларова

chitanka.info

Когато пристига във Вирджиния, Фанси е уверена, че Чанс Уокър е непоносим. Тя го намира за истински варварин. Той мисли, че тя, е високомерна като всяко парвеню и което е най-лошото — е годеница на един мошеник, който от години е негов смъртен враг. Чанс е решил да потърси разплата със стария си противник като прелъсти Фанси, но плановете му го отвеждат към убийствен капан... За да открие, че има само едно сърце превземане — награда за смъртния риск.

ПРОЛОГ

СЛУЧАЙНА СРЕЩА

*„По късна доба, в мъртвилото
на нощ непрогледна.“*

Уилям
Шекспир,
„Хамлет“

*Колония Вирджиния
9 април, 1740 година*

Бурята фучеше като обезумяла, върхарите на дърветата се огъваха доземи, шибани от халите и от поройния дъжд. Черното небе бе раздирано от светкавици, над воя на разбеснелите се ветрища току прокънтяваше гръмотевица, която наподобяваше ту оглушителен пукот, разлюлял сякаш недрата на земята, ту злокобен протяжен тътен.

Стига да можеше да избира, Лети Уокър за нищо на света не би поискала да ражда в такава нощ. Ала тя нямаше власт над най-страховитата буря, връхлитала колония Вирджиния от близо десетилетие, нито над това кога точно да роди първата си рожба. А раждането не бе от най-леките.

Лети не се беше и надявала, че ще е леко. Бе омъжена за любимия си Сам Уокър вече близо двацет години и през януари на 1740 година от раждането на нашия Господ бе отпразнувала трийсет и осмия си рожден ден. Беше твърде стара, за да ражда за пръв път, и тялото ѝ го показваше съвсем ясно с всеки болезнен гърч, пронизващ я като с нож. Но, божичко! Те със Сам отдавна копнееха да си имат детенце!

Единствени деца на единствени деца, след венчавката двамата си мечтаеха да създадат многолюдно шумно семейство. Но годините се изнизваха, а децата, за които бленуваха така силно, все не идваха. С

детето, което сега щеше всеки момент да дойде на бял свят, най-сетне щяха да се сбъднат отколешните им, лелеяни години наред надежда и мечта и Лети бе готова да изтърпи и два по-големи мъки, само и само да притисне до себе си своята рожба.

Докато те със Сам бленуваха за потомство, имаше една жена, за която това не беше проблем: Констънс Уокър, невероятно младичката свекърва на Лети. Констънс бе пристигнала от Англия в колониите преди две години, за да се венчае със свекъра на Лети — Джон Уокър, и скоро след това му бе родила момче. Докато Лети не зачена, всички смятаха, че някой прекрасен ден синът на Констънс, Джонатан, ще наследи несметните богатства на Уокърови.

Ако всичко беше наред, наследници щяха да бъдат децата на Сам, ала те двамата с Лети не бяха орисани с щастието да бъдат родители. Джон беше решен да прави, да струва, но огромното имение да мине в ръцете на човек, в чиито жили тече негова кръв, и на шейсет и две години замина за Англия, за да си намери подходяща жена, която да му роди още едно дете — или деца, ако така е рекъл Бог. За свой късмет бе открил у Констънс Уилър всичко, за което си беше мечтал. Ожени се за нея в Англия, десет месеца след това се роди Джонатан и Джон бе на седмото небе от щастие. Лети и Сам също се зарадваха, не даваха и косъм да падне от главата на невръстния Джонатан. За беда Джон не доживя дори деня, когато синът му стана на месец и половина. Огромното му наследство бе поделено по равно между двамата му синове, но Сам щеше да управлява всички имоти и богатства, докато Джонатан не навършеше трийсет и пет години, когато щеше да си получи своя дял. Констънс с лекота се вживя в ролята на красива млада вдовица, уверена в своето бъдеще, понеже Сам и Лети нямаха деца и когато му дойдеше времето, Джонатан щеше да наследи всичко.

От мига, в който бе дошла в Новия свят, бе смятала за свои несметните богатства на Уокърови — като се почне от хилядите акри необработвана земя, от засадените с тютюн ниви, ширнали се докъдето поглед стига, изисканата богатска къща — Уокър Ридж, къщата в Уилямсбърг, която направо си приличаше на палат, до пътническите и товарните кораби и парите в брой, които за разлика от другите колонисти, Джон Уокър бе трупал през годините. Щом научи, че Лети е бременна, Констънс направо побесня, толкова бе алчна и ненаситна.

Семейство Уокър спадаше към аристокрацията във Вирджиния. Преди век един от предците на Джон Уокър бил сред първите заселници на Джеймстаун и подобно на своите предходници, Джон бе продължил да увеличава родовото богатство. Уокърови се ползваха в колонията с уважение и добро име и бяха сред най-заможните тук. Именно заради семейното състояние деветнайсетгодишната Констънс се бе полакомила да се омъжи за човек, който беше с цели четирийсет и четири години по-стар от нея.

Не че Джон Уокър бе някакъв грохнал старец. Нищо подобно! Като повечето Уокърови, бащата на Сам и Джонатан беше висок и снажен, широкоплещест и представителен и се гордееше, че не му е паднал и зъб и благодарение на гъстата си коса не му се налага да ползва перуки и пудра. Въпреки възрастта имаше бляскави сини очи, прелестно изваяно лице и можеше да има, която поиска млада жена. Бе заминал за Англия с една-едничка цел: да си намери момиче, за което да се ожени и което да му роди син, ала още щом бе зърнал прелестните зелени очи на Констънс и чупливата ѝ руса коса, се беше влюбил до уши, досущ някой хлапак с жълто около устата.

Констънс бе издънка на обедняло благородническо семейство от провинцията и хич и не се двоуми дали да се омъжи за човек, който е толкова по-възрастен от нея, и да загърби всичко, което е познавала. Как да устои, като ѝ предлагаша на тепсия цяло състояние — така щеше да подсигури себе си... а и детето си.

Тя вдигна за миг враждебен поглед към Лети, която се гърчеше в леглото от поредната контракция, пронизала я като с нож — бе съвсем изнемощяла от болката. Констънс стисна устни. Не че мразеше Лети, тя дори ѝ беше симпатична, понеже се държеше добре с нея и направо боготвореше Джонатан. Злобата и антипатията ѝ бяха насочени към детето на Лети. Тя мразеше детето, което някой ден щеше да измести сина ѝ и да грабне лъвския пай от богатството на Уокърови. „Просто не е честно! — мислеше си Констънс горчиво. — Наследник е Джонатан! Той би трябвало да вземе всичко!“

Преди седем месеца Лети бе оповестила, до немай-къде щастлива, че чака дете, и оттогава Констънс мислеше само за едно: че не е честно, и бе започнала да гледа на детето, което в този миг се мъчеше да излезе на бял свят, като на съперник, на самозванец, който няма право да отнема наследството на нейния син. Не я интересуваше,

че като най-малко дете на Джон и брат на Сам, Джонатан пак ще бъде богат и някой ден ще получи цяло състояние. За Констънс важно бе само едно: че огромна част от богатството, което според нея се полагаше на сина ѝ, ще бъде дадена на друг. Ако не беше детето на Лети, всичко щеше да е на Джонатан, както според майка му си и беше редно.

Прокънтят гръмотевица, откъснала Констънс от мрачните ѝ мисли. Детето беше недоносено — трябваше да се роди чак в средата на май, а сега още не бе и средата на април. Цял месец предварително, а ѝ раждането се бе проточило прекалено дълго. Изведнъж в сърцето на Констънс трепна надежда. Детето може би щеше да умре!

Поободрена, тя се надвеси над Лети, попи потта по челото ѝ и рече:

— Напъни се, скъпа! Не се съпротивлявай на болката. Не бива да се мяташ така. Детето ще се роди всеки момент!

— О, Констънс! Така ли мислиш? — пророни изнемощяла Лети. — Спомням си, че ти роди по-бързо Джонатан — усмихна се тя със сетни сили. — Прислужникът тъкмо бе влязъл в нашето крило на къщата, когато татко Джон дотича да съобщи, че си му родила син за чудо и приказ.

Констънс не се сдържа — върху малката ѝ уста се появи снизходителна усмивка.

— Така е, драга ми Лети, но не забравяй, че съм много по-млада. — Забеляза тревогата в прелестните сивкавосини очи на Лети и побърза да добави: — Но ти не се притеснявай. Всичко ще е наред. Няма страшно, ще родиш ей сегичка!

— Как ми се ще и Сам да беше тук — прошепна Лети. — За нищо на света нямаше да иде във Филаделфия, ако знаеше, че детето ще се роди преждевременно.

— Не говори така! Сам си е свършил работата, сега трябва и ти да си свършиш своята.

Издутото тяло на Лети бе пронизано от поредната болезнена контракция и тя изпищя тихичко. Бяха минали цели трийсет и шест часа, откакто бе усетила първата непоносима болка, и вече беше останала без капчица сили. Притесняваше се до смърт за детето и с всеки изминал момент се страхуваше все повече, че и двамата ще умрат. Клетият Сам! Щеше да бъде сломен от мъка.

При мисълта колко покрусен ще бъде скъпият ѝ съпруг, ако умряха и жена му, и детето, Лети се отърси от мрачните си опасения, съсредоточи се върху посланията, които ѝ пращаше нейното тяло, и отново се напъна, усетила поредната контракция. Известно време не се чуваше нищо друго, освен бурята, бушуваща зад дебелите стени на къщата, и задъханото дишане на Лети, която се мъчеше как ли не да освободи тялото си от детето в утробата ѝ.

Раждаше в просторна, богато обзаведена стая. Огромното легло, на което лежеше, беше с балдахин от надиплен нежнозелен плат, подът беше застлан с килим във всички отсенки на розовото и бледожълтото, в камината от сив мрамор бумтеше огън. Меката светлина на светилниците, пълни с чиста-пречиста китова мас, озаряваха останалата част от помещението: високите махагонови дрешници на отсрещната стена, тоалетката от атлазено дърво и табуретката пред нея с плюшена тапицерия. Върху стола до леглото бяха сложени няколко чисти кърпи и синьо-бялото одеялце, която Лети сама бе оплела в радостно очакване на детето. На красивата масичка от орехово дърво бяха оставени порцеланов леген и кана, пълни с топла вода.

Лети и Констънс не бяха сами в стаята. С тях беше и Ан Клемънс, камериерката на Констънс, дошла с нея от Англия. Тъкмо Ан понадигна чаршафа да види какво става. Предана до смърт на своята господарка, тя ѝ беше служила вярно цели петнайсет години, откакто бе на дванайсет, а Констънс — едва на шест години, и с времето беше повярвала, че ще пропадне в живота без младата си господарка. За Ан се бе превърнало в закон, че каквото е добро за Констънс, е добро и за нея. И Ан като господарката си не искаше това дете да се появява на бял свят.

Прислужницата отметна чаршафите, после вдигна очи към Констънс.

— Главата се вижда — оповести тя безизразно. — Още няколко по-силни напъна, и детето ще се роди.

Лети чу думите ѝ притеснена, но и зарадвана. Нейното дете! След броени мигове то щеше да лежи в ръцете ѝ.

— Моля те, Господи, нека всичко мине добре!

Замаяна от болката, не забеляза злобата, изкривила лицето на Констънс, която стисна юмруци до хълбоците си. Скована от безсилен

гняв, Констънс стоеше като вкаменена и гледаше как идва краят на всичките ѝ кроежи.

Следващите няколко минути, докато Лети раждаше детето, Ан не можеше глава да вдигне, бе толкова заета. Най-болезнените контракции спряха и Лети се отпусна изтощена, а Ан вдигна новороденото от леглото.

— Момче — оповести тя. — Мъртвородено.

Лети нададе мъчителен вик. По лицето ѝ се застичаха сълзи, когато тя извика:

— Дай ми го! Сигурно грешиш. Не може да е мъртво.

Но момченцето наистина не дишаше. Дори Лети успя да го види, когато Ан положи предпазливо в протегнатите ѝ ръце посинялото новородено. Пъпната връв се бе омотала около вратлето му, а дългото раждане го бе лишило от всякакъв шанс да оживее. Лети захлипа беззвучно и притисна мъртвото мъничко телце до гърдите си.

Констънс въздъхна облечено и погледна победоносно Ан. И за какво толкова се бе притеснявала! Лети беше прекалено възрастна, за да роди живо дете.

Сега, след като щастието не бе застрашавано от нищо, Констънс се насили да утеши покрусената родилка.

— О, Лети! — извика тя едва ли не искрено. — Не мога да ти опиша колко съжалявам. Знам колко много означаваше това дете за теб и Сам.

Лети докосна нежно с пръсти мъртвото телце, смаяна от неговото съвършенство — бе толкова вцепенена от сполетялата я трагедия, че почти не обърна внимание на утешителните думи на Констънс.

— Виж го колко е хубавко! — промълви тя и неволно погледна към мъничките му крачета — дясното беше с шест пръста. — Дори то е с шестте пръста на семейството на Сам — прошепна Лети покрусено. — След дядото на Сам всяко дете, родило се в семейство Уокърови, е белязано така. — Лети помилва нежно мъничкото меко краче и плъзна поглед по застиналото тяло. — Съвършено е, нали? Направо съвършено! — промълви жената и се разтресе от мощен хлип. — И мъртво.

Ана и Констънс се завтекоха да я утешават — прислужницата пое детето, а Констънс ѝ подаде бренди с настойка на опиум.

— За болката и за да ти помогне да заспиш — каза тихо тя и помогна на другата жена да се облегне на купчината възглавници, за да изпие течността.

В стаята се чуваше само тътенът на бурята, докато Констънс и Ан повиваха бързо мъртвото новородено и събираха окървавените чаршафи. Смазана от мъка и съвсем изнемощяла, Лети само лежеше и очакваше всеки миг да изпадне в непрогледния мрак на опиума.

През това време Констънс вече съчиняваше наум кратичкото тъжно писмо, което щеше да се наложи да прати на Сам във Филаделфия, докато наблюдаваше как прислужницата разтребва чевръсто, а Лети се унася бавно. Ан само дето не се разтананика: бе доволна, че господарката ѝ е доволна, и на драго сърце изпълняваше разпорежданията ѝ.

Не щеш ли, Лети бе прорязана от внезапна остра болка и отвори очи.

— Мили боже! Какво става?

— Плацентата — обясни спокойно Ан. — Не се притеснявай, господарке.

Но прислужницата грешеше, както не след дълго се убеди и тя, и Констънс. От умората и опиума Лети се бе унесла и въпреки болката, раздрала тялото ѝ, потъваше все по-дълбоко в сън, докато тялото ѝ се мъчеше да се освободи, но не от плацентата, а от второ дете! Без да се събужда, без дори да подозира, Лети раждаше близнаци! Второто момченце беше точно толкова яко и преливаше от живот, колкото първото бе слабичко и мъртво.

Стиснала зъби, Ан срязва пъпната връв и пови второто дете в синьо-бялото одеялце, което майка му бе оплела в радостно очакване. Момченцето имаше мощни дробове, затова Ан го зави презглава с надеждата да заглуши гръмогласните му крясъци.

Прислужницата и Констънс се спогледаха.

— Какво ще правим? — изсъска Ан, притиснала новороденото до гърдите си. — Това е живо.

Констънс прехапа устна и се смръщи като буреносен облак, вбесена от номера, който ѝ бе погодила съдбата. Не беше честно! Първото дете се бе родило мъртво, а никой не беше очаквал близнаци!

Тя присви внезапно очи и се вторачи в Лети. Жената бе толкова замаяна от опиума, че изобщо не подозираше какво е станало.

Смяташе, че е родила мъртво дете. Само едно!

Констънс начаса взе съдбовното решение. Това дете стоеше на пътя ѝ към несметните богатства. Лети си мислеше, че синът ѝ е мъртъв. Защо Констънс да разсейва заблудата ѝ?

Младата жена въздъхна тежко.

— Махни го! — отсече тя. — Всички спят. Излез тихо от къщата и го хвърли в реката. Никой няма да разбере. Мъртвороденият син на Лети още лежи ей там. Защо другите да научават, че се е родило и второ дете?

Ан се подвоуми. Беше се грижила за Констънс още откакто помладата жена си беше дете и даваше мило и драго за нея. Това, че ѝ беше прислужница, я бе отървало от живот, белязан с къртовски труд и несигурност. Беше готова да стори за нея всичко... но чак да извърши хладнокръвно убийство? Детето размахваше юмручета току до гърдите ѝ и тя се почувства още по-разколебана. Все пак говореха за живо същество. За новородено.

— Е, какво още чакаш? — подкани Констънс. — Махни го оттук.

— Господарке, аз...

Констънс присви очи, пресегна се и зашлеви Ан през лицето.

— Ти от дума не разбираш ли? — изсъска ѝ. — Казах ти да го махнеш.

— Какво ти е направило? Джонатан пак ще бъде богат... ти пак ще си останеш заможна млада вдовица, много по-заможна, отколкото си мечтала, докато живееше с баща си в Съри. Сега имаш всичко. Толкова ли не можеш да...

Зелените очи на Констънс проблеснаха гневно.

— Как смееш! Съвсем си се самозабравила! Аз съм господарката тук и ще правиш каквото ти кажа, инак зле ти се пише! — изкрещя тя и се приближи към Ан. — Мога да те пратя обратно в Англия, и то без препоръка. Ще те видя тогава какво ще правиш! Ще напиша на татко, че си лъжкиня и крадла, и ще заръчам в никакъв случай да не те взима на работа, и не само това — да каже и на приятелите си каква негодница си. И какво ще правиш тогава? Без пукната пара в джоба и без препоръка?

Ан дълго гледа Констънс. Открай време беше така: Констънс все я заплашваше с ужасна съдба, ако тя откажеше да направи нещо. А щом постигнеше своето, отново се преобразяваше в мило усмихнато

създание, каквото я познаваха повечето хора. Само Ан бе наясно каква алчност и злоба се крият зад това прелестно личице. Констънс щеше да изпълни заканите си, без да ѝ мигне окото.

Тъничките рамене на Ан се смъкнаха безсилно.

— Добре тогава.

— О, Ани, миличката ми! Знаех си, че няма да ме подведеш — изгука сладко-сладко Констънс и устните ѝ се извиха в красива усмивка. — За нищо на света нямаше да те пратя обратно в Англия — как бих могла! Сърце не ми дава. По-мило същество от теб не съм срещала. Никога не ме подвеждаш!

Ан обаче не се разнежи от тези думи и Констънс побърза да добави:

— Ще ти се отплатя. Наистина.

Ан пак не ѝ обърна внимание — сърцето ѝ се късаше от мъка. Излезе нечуто от стаята, притиснала до гърдите си хлипащото момченце. Забърза по дългия широк коридор и се поспря само пред портрета в богато украсена рамка на бабата на Лети — Чарити, и на нейната сестра близначка Фейт, после прекоси тъмната къща. Взе от стаята си наметката, заметна се и като се прокрадваше предпазливо притеснена, че някой от прислугата може да се е събудил от бурята и да я види, излезе припряно от къщата, скрила новороденото под гънките на наметката.

Навън бурята в миг я забрули, ветрищата и дъждът се вкопчиха в нея като див звяр. Напрегнала всичките си сили, Ан тръгна, като прогони от съзнанието си всички мисли, освен една. Реката. Трябваше на всяка цена да стигне реката, приток на Джеймс.

Тя отстояше на цял километър от господарската къща и от последните стопански постройки около нея. Пътят до там обикновено беше приятен: минаваше се по пътеки с дървета от двете страни и се излизаше на плоския бряг на реката, сега обаче, наред вилнеещата буря, без светлина, която да я упътва, ако не се броят ослепителните страховити светкавици, Ан не изгаряше от желание да ходи на реката. Особено пък при мисълта какво ѝ предстои да извърши, която я хвърляше в ужас и я изпълваше с мъка.

Сега новороденото бе по-кратко, хлипането му бе заглушавано от одеялцето и наметката на Ан. Тя се опита да не мисли за него, да не се

разнежва от мекото вързопче в ръцете си и от чувствата, надигнали се в гърдите ѝ.

По едно време чу тътена на реката, по-силен и от воя на вятъра и дъжда. Водата беше придошла от бурята и сега вилнееше, разбунена и разпенена. Щом я наближи, Ан забави още повече крачка. Как можеше да извърши такова нещо? Пък било то и заради Констънс, която Ан обичаше повече от всичко на света. Изобщо не се съмняваше, че господарката ѝ ще изпълни заканата си — въпреки онова, което е казала по-късно. Ан познаваше по-младата жена и ако не ѝ се подчинеше... Тя преглътна мъчително. Не ѝ се мислеше за това.

Излезе при реката и затърси отвесния бряг. По небето като змия пропълзя светкавица, озарила тъмната разбунена вода долу. Ан разтвори бавно гънките на наметката и извади новороденото. Дори понечи да го вдигне и да го метне в реката. Но сърце не ѝ даваше да го стори. Простена. Какво да прави? Не можеше да убие това невинно създание. Но не можеше и да се върне при господарката си, без да е изпълнила заръката ѝ.

Както стоеше нерешително, най-неочаквано съгледа малка светлинка, която се движеше към нея през гората. Някой идваше насам. Но кой ли? Кой ли бе излязъл в такава буря? Ан притаи дъх и притисна новороденото още по-силно до себе си. Не биваше да допуска да я открият. Точно тук. И точно сега.

Огледа се трескаво, но не видя нищо друго, освен непрогледен мрак. Не знаеше какво да прави. Малката подскачаща светлина се приближаваше все повече, а Ан още не можеше да реши. За миг бурята като че поутихна, вятърът престана да духа, дъждът спря, гръмотевиците и светкавиците намаляха.

Ан дочу мъжки глас и смаяна си даде сметка, че човекът пее. В тази буря! Виж ти!

Точно тогава пеленачето нададе мощен рев и за ужас на Ан мъжът спря и се провикна:

— Ей, кой е там?

Вцепенена от ужас, Ан направи първото, което ѝ хрумна. Остави новороденото на земята досами стръмния бряг и без изобщо да се обръща, се шмугна в храсталака. Възмутеният писък на пеленачето прокънтя в ушите ѝ, но тя вече тичаше в нощта към къщата. „Мили Боже, направи така, че да не му се случи нищо — замоли се Ан

безгласно. — Дано човекът, който си пееше, го отнесе далеч, много далеч от Уокър Ридж! Някъде, където детето да е в безопасност!“

По едно време й се стори, че горещите й молби няма никога да се изпълнят: тътенът на протяжните гръмотевици заглушаваше писъците на момченцето. Мъжът в гората — Морли Уокър, сви рамене и си каза, че само му се е счуло: все пак цяла вечер се бе наливал с бира, а и бурята трещеше оглушително. Той пак се запъти залитайки към мястото, накъдето бе тръгнал: къщичката на пазача в Уокър Ридж.

Морли беше далечен братовчед на Сам. Бяха издънки на един и същ пралядо, но докато Сам и повечето Уокърови бяха достопочтени господа и работяги, от време на време в рода се пръкваше и някой като Морли: чаровник и пройдоха, който не е в състояние да задържи и цент, дори и да спечели нещичко. Не че Морли беше несретник — нищо подобно! Беше млад красавец, който предпочиташе чашката, комара и не особено почтената дамска компания пред всичко, което поне малко приличаше на работа. Беше осиротял съвсем невръстен, едва на дванайсет години, когато родителите му бяха загинали при един от набезите на индианците, и бе израсъл в Уокър Ридж: Джон и Сам бяха управлявали тютюневата плантация, оставена от баща му, докато той навърши пълнолетие.

За беда нямаше никакъв нюх към предприемачеството и само за две години бе изгубил всичко. Две години на разпасан живот и откровено некадърно управление го бяха оставили затънал до гуша в дългове, и то едва на двацет и три години. Единствено благодарение на Сам се бе отървал от пълното разорение. Още можеше да се похвали, че притежава девет хиляди плодородни акра, засадени с тютюн, и прелестна малка къща, но всъщност Сам дърпаше конците във всичко: цената, която се наложи Морли да плати, за да си запази земята.

Още от самото начало се знаеше, че така ще бъде само до някое време, докато Морли докаже, че е предпазлив и отговорен, после Сам щеше да му върне юздите на управлението. За нещастие през шестте месеца, изминали от краха, Морли не бе показал с нищо, че се е променил поне малко към добро и вече не е така безразсъден и безотговорен. Всъщност, ако Сам не му беше предоставил къщичката на пазача в Уокър Ридж, където да живее, и малка сума, която Морли

начаса похарчи за пиене и жени, сега той щеше да бъде докаран до просешка тояга и нямаше да има дори къде да се подслони.

Ако не се брои Сам, всички в семейството смятаха, че Морли позори доброто име на рода, и затова той не виждаше защо изобщо да опитва да се променя. И не го правеше. Живееше си в къщата на пазача и почти през цялото време висеше в кръчмата в селцето на лакътя на река Джеймс на около пет километра от Уокър Ридж. Тъкмо там бе прекарал и тази вечер и се прибираще, когато чу писъците на новороденото. Реши, че само му се е счуло, и тъкмо да продължи нататък, когато пак чу съвсем ясно сърцераздирателния бебешки плач.

Застина и макар да бе замаян от алкохола, се опита да проумее какво точно е чул. Точно тогава го оглуши поредният яден писък и той тръгна със залитане към мястото, откъдето долиташе плачът. Тъкмо излезе от гората, през която вървеше, и небето и всичко наоколо внезапно бе озарено от мощна назъбена светкавица. Точно в този кратък миг, когато стана светло като посред бял ден, Морли съгледа смаян и ужасен мъничкия гърчещ се вързоп досами отвесния бряг.

Но наоколо нямаше жива душа. Пеленачето явно бе изоставено на произвола на съдбата! Тласкан от инстинкта, Морли пристъпи напред. Отиде при новороденото, което вече се дереше колкото му глас държи, остави предпазливо фенера и недодялано, точно като човек, попрекалил с пиенето, вдигна мъничкото, пристегнато с пелените същество.

Беше се надявал всичко това да му се е привидяло, но сгърченото, пищящо пеленаче в ръцете му разсея всякакви съмнения. Морли се огледа безпомощно — очакваше всеки момент отнейде да изскочат притеснените до смърт родители. Но не се показва никой. Морли беше сам сам-самичък в тази късна доба, застигнат от една от най-страховитите бури, които бе изживявал, с много сърдито пеленаче в ръцете си.

Опиянението от незнайните количества бира, които бе изпил, на мига се стопи и Морли изтрезня съвсем. Напругна пъргавия си ум и погледна притеснен черната разбунена вода долу. Каза си мрачно, че има само две обяснения да намери детето при отвесния бряг: или защото майка му се е самоубила, като се е хвърлила в реката и кой знае защо, е изоставила пеленачето, или защото детето е било захвърлено най-хладнокръвно на произвола на съдбата. Мина му и една още по-

ужасяваща мисъл. Може би някой е искал придошлата река да отнесе новороденото.

Побиха го студени тръпки и той притисна още по-силно пеленачето до себе си, сякаш за да го предпази. Вдигна фенера и с угрижено лице побърза да се отдалечи с широка крачка от отвесния бряг.

Писъците на детето бяха утихнали и се бяха превърнали в сърцераздирателни хлипове и по едно време Морли се хвана, че напява тихичко, докато бързаше в тъмното. Гласът му като че ли успокояваше пеленачето и след няколко минути, когато Морли се прибра вкъщи, детето вече се бе унесло в тревожен сън.

Мъжът го остави внимателно на голямото, тапицирано с черна кожа кресло при огнището, после отиде и разръчка жаравата, докато огънят се разгоря. Запали и светилника на китова мас върху полицата над огнището, после разгърна синьо-бялото одеялце и за пръв път огледа хубаво новороденото.

По мъничкото му телце още се виждаше засъхнала кървава плацента и Морли си даде сметка, че с ненадейната си поява е стреснал човека при стръмния бряг — майката, скочила в реката, за да се самоубие, или някой друг, наумил си да извърши нещо по-зловещо.

Пак впери очи в новороденото и затаи дъх, забелязал шестте съвършени пръста върху дългото дясно ходилце. Освен най-близките роднини на Сам, Морли бе единственият, който знаеше какво означават тези шест пръста. И то, защото бе твърде близък със семейството.

Помнеше ясно вечерта отпреди пет години, когато двамата със Сам бяха излезли на лов и ги бе застигнала внезапно извила се буря. Накрая те се бяха подслонили за през нощта в стара ловджийска хижа и след като накладоха огън, бяха изхлузили подгизналите ботуши и се бяха съблекли. Докато си топлеха краката на огъня, Морли забеляза шестте пръста на Сам и се учуди. „Добре, че ги възприемаш просто като някакво особнячество, а не като дяволска дамба, както биха сторили мнозина други — беше се подсмихнал Сам и бе погледнал тъжно десния си крак. — Вероятно би трябвало да съм благодарен за този шести пръст. Имал го е дядо ми, после се е предал на баща ми, а оттам — и на мен. Той е нещо като доказателство, че наистина съм издънка на рода Уокър. — Другият мъж бе погледнал Морли и поизчервен, беше добавил: — Ще ти бъда признателен, ако не го

разгласяваш. Мнозина наоколо са си суеверни, току-виж започнали да мразят баща ми и мен и да се страхуват от нас.“

Морли се бе зарекъл да не казва на никого. От процесите срещу салемските вещици и ужасиите около тях не бе минало много време — само някъде към половин век, и из колониите още се чуваха викове: „Вещица!“, „Вещер!“. Сам и роднините му благоразумно си мълчаха за шестте пръста.

Морли кимна, без да сваля очи от пеленачето. Повече от всичко останало шестият пръст доказваше, че детето може да е единствено на Сам и на никой друг. А Констънс не умираше от щастие, че след месец-два на Лети ѝ предстои да ражда. На гърлото му заседна буца. Сам беше заминал по работа за Филадельфия и бе оставил Лети сама с Констънс. Изведнъж го обори зловещо подозрение.

Не му се мислеше за такива страхотии. За миг му мина през ума, че момченцето на Сам може да е родено не от Лети, а от друга жена, но Морли веднага отхвърли тази възможност. Дори и Сам да си имаше любовница, Морли непременно щеше да знае. Сам беше пословично верен и предан на жена си, а и бе малко вероятно почти едновременно да е направил дете и на Лети, и на друга жена. Всъщност си беше направо невъзможно. Точно както беше сигурен, че слънцето ще изгрее и утре, Морли бе убеден, че е прибрал в къщата си сина на Лети и Сам. Сина, когото някой бе захвърлил на самотния бряг на реката, обричайки го на сигурна смърт.

Морли пак се вторачи в детето съсредоточено, с тревога и нерешителност в сините очи. Какво да прави? Ако Констънс наистина бе в дъното на това престъпление, как Морли да иде с детето в господарската къща? Трябваше да щади и чувствата на Лети — дори и новороденото да не беше нейно, дори и друга жена да бе заченала от Сам, Морли нямаше никакво намерение тъкмо той да разкрива пред Лети истината за нейния съпруг и да я разочарова. Особено го притесняваше мисълта, че пръст във всичко това все пак има Констънс. Ако тя се бе опитала веднъж да се отърве от детето, нищо не би я спряло да го стори и втори път. А и кой ли щеше да повярва на невероятните му обвинения? При тази негова репутация! Морли преглътна тежко, за пръв път съжалил, че е такъв непрокопсаник.

Дължеше всичко на Сам и семейството му. Беше видял от тях само добро — нима можеше да ги предаде и да разгласи страховитите

си подозрения за Констънс? Ами ако грешеше? Ако шестте пръста на момченцето бяха чисто съвпадение? И Сам нямаше нищо общо със зачеването на детето? И това бе само случайност? Единственият проблем бе, че най-близките къщи се намираха на доста километри от Уокър Ридж, тоест новороденото беше на някого от плантацията на Сам. И защо някой ще захвърля тъй коравосърдечно новороденото, ако нямаше сериозна причина — например да сложи ръка върху цяло състояние?

Момченцето се размърда и заплака, затова Морли го гушна и започна да го дундурка. Знаеше, че детето сигурно е гладно, и забравил тежките си мисли, огледа мъничкото жилище с надеждата да намери нещо, с което да го нахрани. Накрая се сети за гюмчето мляко, което един роб бе донесъл вечерта от господарската къща и бе оставил в килера: млякото, подсладено с малко меласа, щеше да свърши работа.

Никак не бе лесно да нахрани пеленачето: Морли взе чисто памучно парцалче, топна го в млякото и успя криво-ляво да го вкара в устата на детето. Добре, че то засмукваше като невидяло парцалчето всеки път, щом го усетеше между венците си. Когато най-сетне новороденото заспа, Морли отново го положи в голямото кресло и седна да умува какво да прави от тук нататък.

Стига Сам да беше тук, щеше да занесе момченцето на него — той щеше да му каже какво да стори и щеше да намери изход от положението. Но Сам беше във Филаделфия и щеше да се върне чак след няколко седмици. И дума не можеше да става Морли да задържи детето тук, в къщата. Не само подозираше, че новороденото е в опасност, но и не знаеше как да се грижи за него.

Трябваше да занесе пеленачето на сигурно място, докато Сам си дойдеше. Но къде да го остави? На кого да се довери?

Сбърчил угрижено чело, Морли закрачи из стаята, като прехвърляше наум всичките си приятели и роднини. Накрая се спря на братовчед си Андрю Уокър. Той притежаваше малко частно училище в покрайнините на селцето Питърсбърг на лакътя на река Апаматък. Беше добряк, всички го уважаваха. А Питърсбърг бе селце точно като за детето: достатъчно далеч от Уокър Бридж, та момченцето да е в безопасност, но и достатъчно близо, та когато нещата се изяснят, да го приберат оттам. С повечко късмет Морли щеше да иде за някакви си пет дена в Питърсбърг.

Андрю и жена му Марта бяха идеалното за случая семейство: няколко пъти Марта бе раждала мъртви деца и след десетгодишен брак двамата с мъжа ѝ се бяха примирили, че така и ще си останат бездетни. Морли се усмихна горчиво при мисълта, че на последното поколение Уокърови не му върви много с децата. При всички положения Андрю и Марта на драго сърце щяха да задържат при себе си детето, докато е нужно.

Най-неочаквано Морли си напомни, че на всяка цена трябва да ги закълне да не казват на никого за пръстите. Разчуеше ли се за тях, момченцето щеше да е изложено на голяма опасност, ако опасенията на Морли не бяха безпочвени и Констънс научеше за бебето с шестте пръста. А ако изтъкнеше пред Андрю и Марта същите доводи, които му бе посочил и Сам, Морли бе сигурен, че те ще го послушат и няма да разгласяват причудливата особеност на детето. Те безспорно и за миг нямаше да се усъмнят, че момченцето е негово и че не друг, а именно той се притеснява и срамува от това шесто пръстче.

Морли погледна заспалото дете и лицето му се разнежи. Пет пари не даваше какво ще си помислят за него, само и само новороденото да е в безопасност! И бездруго не се ползваше с особено добра слава. Чудо голямо, ако хората продължаха го одумват зад гърба му.

След като взе решението, Морли се захвана с подготовката на пътуването. Водеше се пазач само на хартия, повечето дни беше пиян, за да работи, и заради това едва ли някой щеше да забележи, че известно време го няма. Морли се свъси. Всички щяха да отсъдят, че просто си отспива, за да изтрезнее и да си почине след поредната бурна нощ в обятията на някоя лека жена.

Не взе никак леко решението да занесе детето на Андрю и Марта. Терзаеха го какви ли не съмнения, той се притесняваше да не избързва и в суматохата да не прави погрешни изводи защо новороденото се е озовало на отвесния бряг на реката. Едно обаче беше безспорно: ако той не бе минал случайно онази вечер оттам, детето е щяло да умре.

Решен да не допуска грешки и да не излага на опасност невръстния живот, който по причудливата воля на съдбата сега зависеше от него, Морли мисли цяла нощ и прехвърля наум всички възможности, притеснен до смърт да не сгреши в изводите и

решенията си. През това време нахрани два пъти детето и усети как докато държи в едрите си ръце мъничкия, зависим от него живот, сърцето му е примряло от нежни чувства.

Щом се зазори, бурята беше поутихнала, макар че сегиз-тогиз ръмежът се превръщаше в проливен дъжд и Морли се притесняваше дали пътуването ще приключи успешно. През последния час не бе подвивал крак: беше оседдал коня, бе приготвил храна за из път, беше сложил в дисагите отстрани на седлото различни неща, които може би щяха да му трябват за детето — накрая си облече връхната дреха, готов да поеме към Питърсбърг. Сви широки рамене, най-сетне се дръпна от прозореца, през който бе наблюдавал какво е времето навън, и прекоси стаята, за да вземе пеленачето, което бе повил добре. Вдигна края на одеялцето, с което бе закрил лицето му, и се взря в огромните сини очи, вперени като през мъгла в неговите.

Върху устните му грейна усмивка.

— Е, млади момко — рече Морли, — мен ако питаш, голям късметлия си! Ако случайно не бях минал покрай реката, животът ти нямаше да е от най-дългите. — Момченцето изгука и пхна юмруче в устата си. Морли се засмя и малко преди да излезе от къщата, прошепна: — Изобщо не се и съмнявам, че късметът играе голяма роля в живота ти — поне досега. Като се замисли човек, си е направо чист късмет, че снощи реших да се прибера вкъщи. Повечето вечери не нощувам тук. Но кой знае защо, снощи реших да се върна — и пак по чист късмет те чух да плачеш. Дори онази ярка светкавица, която точно в онзи миг озари всичко наоколо, си беше късмет — ако гърмът беше ударил няколко минути по-рано или по-късно, хич и нямаше да те забележа!

Морли отиде при коня — як дорест жребец за чудо и приказ, и се приготви за най-сложното: да се метне на седлото, както държи с едната ръка пеленачето. Всичко мина благополучно и вече на седлото, той намести по-удобно детето на сгъвката на ръката си, сетне пришпори лекичко коня.

Известно време яздиха в мълчание, сетне Морли пророни:

— Знаеш ли, наистина дължиш страшно много на късмета, млади момко! Всъщност не познавам по-голям късметлия от теб. Само като си помисля каква поразия щеше да стане, ако... — поклати той глава. — Но не си струва да мислим за това. Само че ти трябва име. И

понеже наоколо няма никой друг и аз съм ти нещо като баща, съм длъжен да те кръстя. — Морли си пое дълбоко въздух и се взря колебливо в новороденото. — Ти може и да не си съгласен, но тъй като късметът е допринесъл толкова много да останеш жив, реших, че за теб няма по-добро име от Чанс^[1]. — Момченцето размаха възторжено ръчички и Морли грейна в усмивка. — Значи ти харесва, а? Добре тогава, вече се казваш Чанс! Чанс Уокър! — Усмивката му помръкна. — Да се надяваме, че късметът ще е с теб и занапред, млади момко. Предстои ни тежко пътуване, а и не съм сигурен, че братовчедът ще ни посрещне с разтворени обятия! — Морли погледна пак момченцето. — Но да го оставим на късмета!

---

[1] Букв. „късмет“, „случайност“ (англ.). — Б.пр. ↑

ПЪРВА ЧАСТ

ФАНСИ

*„Девойка с благородно потекло
и чело като майски цвят,
страните ѝ — кат прасковка
узряла,
очите ѝ — по-зорки и от
ястреб, а пък нослето ѝ
е с прелестна извивка, като
цветче извърнато нагоре.“*

лорд
Алфред
Тенисън,
„Кралски
идилии“

ГЛАВА ПЪРВА

Колония Вирджиния

Лятото на 1774 година

— О, Фанси, ела бързо! По-странно същество не съм виждала през целия си живот! — възкликна Елън Меривейл и се надвеси опасно през парапета на кораба.

— Елън! Внимавай, моля те, скъпа — прекосихме по живо, по здраво целия океан чак от Англия до колония Вирджиния, само това оставаше точно сега, след като вече пристигнахме, да се случи някоя трагедия! — отвърна Франсес, или както ѝ викаха, Фанси, и отиде при по-малката си сестра при парапета. — О, мили боже! Сега разбирам защо си така развълнувана — ахна тя и в златистокафявите ѝ очи с дълги мигли внезапно проблеснаха палави пламъчета.

— Това индианец ли е? — попита Елън, поруменяла от възбуда. — Истински дивак?

— Хм, според мен да. Чела съм, че си окичват косата с пера — този определено отговаря на описанията! Погледни дългите му черни плитки и пъстрото одеяло, с което се е заметнал.

Елън се засмя звънко и погледна сестра си с блеснали очи.

— О, Фанси, говориш като някоя учена дама! Бива ли така!

Фанси също се засмя тъжно.

— Може пък да съм учена дама. Като грохналата лейди Уелс в селцето.

— И таз добра, изобщо не приличаш на нея. Лейди Уелс за нищо на света не би склонила да дойде в колониите, пък било то и за да погостува като нас на някого — отбеляза Елън и стрелна сестра си с кос поглед. — Още не мога да повярвам, че сме тук. Докато корабът не вдигна котва, все ми се струваше, че ще размислиш и ще се откажеш.

Фанси прегърна сестра си през тъничкото кръстче.

— Бях на път да го сторя, котенцето ми. Само да знаеш колко пъти съм се питала дали постъпвам правилно, като напускам Англия и идвам толкова задълго в Уокър Ридж. — Джонатан Уокър ми се струва свестен човек и съм сигурна, че ще ти бъде добър съпруг, но...

Елън се изчерви още повече и попита едва чуто:

— Той всъщност не ми е правил предложение за женитба, нали?

— Не — потвърди тихо Фанси, — но е безпредметно да се преструваме, че не знаем защо сме тук: без да прави последната крачка, той все пак е дал да се разбере какво цели, както подобава на един почтен мъж — въздъхна тя. — Жалко само, че...

Елън се доближи до сестра си и я погледна разбиращо.

— Какво? — попита тя тихо. — Жалко, че е толкова по-стар от мен ли? Или че аз съм толкова младичка? Или че живее в Новия свят, а не в Англия ли?

Фанси се свъси.

— Да, всичко това.

Сестрите бяха много красиви, както стояха заедно на палубата на кораба: Елън бе руса, Фанси — тъмнокоса, и двете бяха млади, на ръст малко над средното, и двете бяха слабички и стройни, но приятно заоблени там, където трябва. В лице си приличаха, но не много: кестенявата коса на Фанси подчертаваше още повече свежата ѝ като на праскова кожа и леко дръпнатите златистокафяви очи, а сламенорусата коса и яркосините очи на Елън изпъкваха още повече до бялата ѝ като мляко кожа. И двете бяха с чипи нослета, с розови устни, сякаш създадени за целувки, и прелестни заоблени брадички, които безпогрешно издаваха вироглавия им нрав. Изражението на Елън беше открито и ведро, докато Фанси бе по-сдържана и с бадемовидните си топазени очи и тънички черни вежди, извити едва ли не високомерно, имаше донякъде екзотичен вид. Известна в обществото като лейди Меривейл, Фанси беше вдовица на барон и беше десет години по-голяма от Елън, макар че ако някой ги видеше в тази прекрасна слънчева утрин в края на юни, трудно би отгатнал коя е на осемнайсет години и коя наскоро е навършила дваисет и осем.

Както Елън повтаряше често, Фанси не приличаше на овдовяла баронеса. А Фанси първа щеше да си признае, че изобщо не се чувства такава. Тя обаче открай време бе по-оправната от двете: след смъртта на майка им сама се бе нагърбила да се грижи за Елън, макар че бе едва шестнайсетгодишна, а сестричката ѝ — само на шест годинки.

Баща им, Едуард Меривейл, бе чаровно нехаен бонвиван, който рядко си спомняше, че е женен и има две невръстни дъщери. Без изобщо да се замисля, беше зарязал жена си и децата си в малкото

имение в Съри и се забавляваше на воля в Лондон: играеше комар и се бе отдал на разврат, сякаш на другия ден щеше да настъпи краят на света. Смъртта на жена му почти не помрачи безгрижното му съществуване. След като научи за кончината ѝ, той отбеляза само колко ненавременно Сали го е напуснала и го е оставила да се грижи за дъщерите им. А уж е знаела, че той няма и най-малка представа как да се оправя с деца.

Едуард бе неописуемо щастлив, щом откри, че Фанси с лекота се е нагърбила със задълженията на майка си като господарка на Лаймуд, както се наричаше имението. Няколко години преди да умре, Сали Меривейл бе прикована към легло, така че Фанси и бездруго въртеше вече от доста време домакинството, та дори и не се учуди, че баща ѝ се е вдигнал и веднага след погребението е заминал за Лондон. Е, той, разбира се, не бе съвсем безотговорен — на бърза ръка беше довел в къщата, колкото за лице, една своя възрастна леля. Но всъщност беше поверил юздите на управлението на младичката Фанси.

Тя нямаше нищо против. Не познаваше друг живот; понякога ѝ се искаше баща ѝ да е по-различен, но инак те с Елън бяха повече от щастливи в своя дом, а старата леля Мери се държеше с тях мило и сърдечно. Когато поотрасна, Фанси понякога копнееше за по-интересен живот, за нещо друго, освен да разпределя оскъдните пари, които баща ѝ пращаше (стига да не забравеше), така че да покриват всички разходи, да се опитва да излезе на глава с неговорчивата готвачка Мег, да убеждава месаря, че следващото тримесечие вече наистина ще си платят всички борчове, или да се чуди как да скъта малко пари, за да купи на Елън нова рокля. Този живот си имаше, естествено, и своите хубави страни, сладки мигове като тези, когато Фанси яздеше със старата дебела кобила по лъкатушните просеки или се промъкваше в овощната градина на лорд Уелс, охранявана по-зорко и от зеницата на окото, за да си открадне било ябълка, било круша.

През деня се отдаваше на прозаичните грижи за малобройното домакинство, нощем обаче гледаше обсипаното със звезди черно небе и често бленуваше за нещо повече: например за светски живот, за балове и сбирки, където да се весели много повече, отколкото на чаепитията с приятелките на леля Мери или на неделните семейни вечери у викария. Понякога се питаше какво ли ѝ готви бъдещето. Ала

в най-дръзките си мечти не бе предполагала, че някой ден ще се омъжи за красив богат благородник.

Не се беше омъжила по любов и ако бе имала време да помисли, ако баща ѝ не я бе умолявал едва ли не на колене, Фанси не знаеше дори и днес дали е щяла да се съгласи да се венчае за братовчеда на баща си барон Меривейл. Всичко обаче се беше разиграло светкавично. Тъкмо бе навършила осемнайсет години, когато изумена научи, че баща ѝ най-неочаквано се е прибрал... че се е върнал, за да умре. Беше ранен по време на дуел заради някаква омъжена жена и дните му на този свят бяха преброени.

Докато лежеше на смъртния одър, Едуард за пръв път се замисли каква ще е участта на дъщерите му без него. Лихварите щяха да турят ръка на оскъдните му средства и на имението, и децата му щяха да бъдат оставени без пукната пара на произвола на съдбата. Отчаян, беше писал на най-тачения член на рода — лорд Меривейл, и го бе помолил за помощ.

Тласкан от приумица, която така и не разбра докрай, лордът, който беше горе-долу на същата възраст, както своя издъхващ братовчед, и подобно на него си падаше по живота, взе, че дойде в Лаймуд. Тъкмо се бе разделил с поредната си любовница, беше се отегчил от изтънчените модни дами в Лондон и уж бе преситен от всичко, а бе заинтригуван от свежата млада хубост на Фанси.

Жена му надлежно му беше родила един подир друг трима синове и бе издъхнала, докато раждаше четвъртия, така че Спенсър беше вдовец вече от двайсетина години. Имаше си наследници, най-големият му син вече бе горд баща и понеже беше заможен и беше в състояние да задоволи всяка своя прищявка, баронът не виждаше причина да се жени повторно. Докато не видя Фанси. И дума не можеше да става да прелъстява щерката на братовчед си, макар и да обмисли възможността, преди да отсъди, че дори той не е чак такъв негодник.

Не може да се каже, че лорд Меривейл се е влюбил във Фанси, но не бе много далеч от това чувство, доколкото мъж с неговия характер изобщо е в състояние да се влюби. След като Едуард му обясни в каква безизходица се е озовал, Спенсър изненада братовчед си не по-малко, отколкото себе си, като поиска ръката на Фанси.

Едуард направо не знаеше как да му благодари и тъй като не разполагаше с много време, само два дена след предложението дойде и венчавката: така Фанси се оказа жена на мъж, когото дори не познаваше. Безспорно беше хубав и обаятелен, с изискани обноски, но освен това бе и нагъл, разглезен и пет години по-възрастен от родния ѝ баща!

Фанси се вторачи невиждащо в оживения пристан на Ричмънд, където корабът най-сетне приключи дългото си плаване от Англия, и се замисли за странните поврати на съдбата, довели я чак тук. Бракът ѝ със Спенсър не беше нещастен — той по свой си начин беше мил и щедър, на драго сърце се нагърби и с грижите по Елън и леля Мери, прибра ги в провинциалното си имение Меривейл и нито веднъж не каза и една-едничка укорна дума, задето Фанси харчи пари за тях.

Тя въздъхна. След като се омъжи, животът ѝ в много отношения почти не се промени. Спенсър не виждаше защо да води младата си хубава жена в Лондон и макар че тя не се притесняваше повече за неплатените сметки и можеше да си позволи да бъде винаги в крак с модата и да живее в огромна прелестна къща с прислуга, която я гледаше в очите и изпълняваше и най-малкото ѝ желание, Фанси пак си остана погребана в провинцията. Е, да, баронът често ѝ позволяваше да прави балове и угощения, но понеже имаше свой си живот и отсъстваше почти през цялото време, след първите няколко месеца на брака си Фанси бе оставена да се оправя сама с къщата и отново да се задоволява с компанията на Елън и леля Мери. Понякога направо забравяше, че е омъжена.

Дори сега, след като бе омъжена от близо осем години и бе вдовица от две, поруменяваше при спомена за близостта, натрапена ѝ от нейния съпруг. Фанси бе израсла в провинцията и в най-общи линии беше наясно какво ще се случи, когато мъжът ѝ дойде при нея в първата брачна нощ, но нямаше как да отрече и че самото любене я е стъписало доста.

Онази първа нощ Спенсър беше мил с нея и това, че Фанси е изгубила девствеността си, не ѝ се стори чак толкова отвратително, както беше очаквала. Заболя я, тя се притесни, но не се отврати. През първите дни на брака им Спенсър редовно си търсеше своето, често идваше в леглото ѝ да задоволява нагона си, но с времето невинността ѝ вече престана да му се струва така очарователна и за унижение на

Фанси пак замина да търси утеха в обятията на по-обиграни и опитни жени.

Тя обаче си каза натъжена, че всяко зло за добро, понеже ако трябваше да бъде откровена, не ѝ беше особено приятно да се люби с мъжа си. Не че ѝ беше и неприятно, но... Всъщност се радваше, че Спенсър е прекарвал толкова време далеч от Меривейл и през последните шест години от брака им на нея ѝ се е налагало да споделя леглото със съпруга си най-много десетина пъти.

Преди две години Спенсър беше загинал по време на лов и тя се бе натъжила много от смъртта му. Беше мил и щедър, никога не се беше държал лошо с нея — е, понякога може би безразлично, но не и лошо. И досега изпитваше едва ли не угризения, задето е изпитала почти облекчение, когато три-четири месеца след кончината на мъжа си за пръв път през живота си се е почувствала свободна. За пръв път нямаше мъж, който някъде зад кулисите направлява живота ѝ, вече не я притискаше и немотията. Спенсър бе щедър с нея: тя имаше накити от скъпоценни камъни, слуги, скъпи коне и каляски, а като негова вдовица наследи и къщата в Меривейл и доста голям дял от богатството на барона. Отношенията ѝ със синовете му, всички по-възрастни от нея, бяха сдържани, но сърдечни. Фанси взе Елън и болнавата леля Мери и без изобщо да се обръща назад, се премести от величествените зали на Меривейл в по-малката, но изискана къща, оставена ѝ от барона.

Сигурно щеше да прекара щастливо остатъка от живота си именно там, да се радва на компанията на малцината си приятели и на любимите си занимания, ако не беше Елън... и смъртта на леля Мери. При тази мисъл Фанси въздъхна тежко. О, колко ѝ липсваха тактичните напътствия и земният здрав разум на леля Мери! Възрастната жена почина само половин година, след като се преместиха в по-малката къща, и двете сестри понесоха тежко смъртта ѝ. Години наред тя бе присъствала с добротата си в живота им и те дори не подозираха колко ще им е мъчно, когато старицата си отиде от белия свят. Ала мъката не трае вечно и след годината траур Фанси установи изненадана, че Елън е пораснала и се е превърнала в прелестна млада дама.

Изведнъж ѝ се прииска сестра ѝ да получи всичко, от което тя е била лишавана. Искаше Елън да си поживее в Лондон, да ходи на

балове и увеселения, на театър и езда в Хайд Парк, да среща изискани прочути хора. Благодарение на своето доста голямо състояние и благородническата титла Фанси бе сигурна, че всички врати ще бъдат широко отворени за нея и че сестра ѝ Елън ще обере плодовете от това и ще им се радва на воля.

Дори и да си беше мечтала Елън да се омъжи за мъж, който да я подсигури за цял живот, Фанси не го бе изричала на глас — искаше само сестра ѝ да е щастлива, ала сърцето ѝ съвсем естествено се преизпълни с гордост, когато някакъв си половин месец след пристигането им в Лондон през миналия януари, най-големият син на херцог Монтроуз започна да проявява неприкрит интерес към Елън. За беда наследникът на херцога не бе от най-красивите младежи и макар и да се държеше мило с него, Елън определено предпочиташе компанията на един снажен и безспорно красив господин, дошъл за кратко от колонииите: Джонатан Уокър.

Върху челото на Фанси се появи угрижена бръчица. Би трябвало да е на седмото небе от щастие, че Елън, изглежда се е влюбила в мъж като Джонатан. В много отношения той бе самото олицетворение на сбъдналите се момински мечти: снажен, красив, богат и обаятелен. Фанси не виждаше у него нито един недостатък. Не я притесняваше дори фактът, че е от колонииите — всъщност дълбоко в себе си смяташе, че тъкмо това му е най-очарователното, и се беше прехласнала дори повече от Елън по него, докато той разказваше за живота там.

Затова и недоумяваше защо я глождят някакви смътни, едва доловими съмнения. Дали защото от време на време усещаше как Джонатан я гледа с израз, какъвто според нея тя не би трябвало да вижда в наситеносините му очи? Дали всъщност не го подозираше, че той предпочита да ухажва нея, а не по-малката ѝ сестра? Дали Джонатан не бе проявил интерес към Елън само защото Фанси тактично беше подметнала, че не смята да си търси втори съпруг? Елън може би беше права: трийсет и шест годишният Джонатан наистина си беше доста по-възрастен от нея, макар че разликата им от осемнайсет години не бе чак толкова голяма, както разликата между Фанси и нейния покоен съпруг. Тя се изчерви гузно — най-неочаквано си призна, че е сдържана за Джонатан отчасти и защото от време на

време той ѝ се струваше прекалено чаровен. Сякаш показваше прелестна фасада, зад която крие истинския си характер.

Елън, която продължаваше да стои до нея при парапета, се оживи и възкликна:

— О, виж кой идва, Джонатан и Симънс!

Фанси погледна през рамо и се взря съсредоточено във високия, поразително красив мъж, който вървеше към тях с радушна усмивка, озарила лицето му. По петите го следваше неговият слуга Симънс, дребничък и мургав, в чието присъствие Фанси, който знае защо, се притесняваше.

Както го изискваше пътуването на кораба, Джонатан не носеше напудрена перука — беше прихванал тъмната си коса на опашка и изглеждаше много елегантен в тъмносиньото сако с двуредно закопчаване и бричовите. Копринените му чорапи бяха с багети, обувката му — със сребърни токи, ризата му от тънък-претънък памук бе с богато жабо, в лявата си ръка той държеше кехлибарен бастун. Джонатан дойде при двете жени, следван от Симънс, който, както го изискваше положението му, застана зад господаря си, поклони се едва ли не доземи и рече:

— Добра утрин, драги ми дами! Днес всички мъже в нашата велика колония Вирджиния ще ми завидят, когато сляза заедно с вас от кораба.

Елън се изчерви, а Фанси се подсмихна без особено желание.

— Прекалено щедър си на комплименти, любезни господине — отбеляза тя сдържано.

Джонатан се престори на засегнат, но в сините му очи проблясваха палави пламъчета.

— Бива ли да говориш така, драга милейди! Та аз казвам истината!

Беше си вярно, че двете жени бяха ненагледно хубави в простиците пътни костюми. Ненапудрената коса на Елън бе сресана като на госпожа Помпадур и покрай вратлето ѝ висяха два дълги масура; тя бе облечена в светлосиня памучна рокля и жълта фустанела. Върху ръката си беше преметнала тъмносива наметка, на кръстчето ѝ висеше везана чантичка с флакон с любимата ѝ миризма. Тъмната коса на Фанси бе прибрана на нисък кок, прихванат под шапката с широка периферия с голяма червеникавокафява панделка, високата яка на

раираната ѝ тютюнева рокля, под която се подаваше жълто-кафява фустанела, беше обточена с тъничка жълта дантела. Заради предстоящото запознанство с майката и по-големия брат, както и защото все пак бе вдовица, Фанси беше предпочела тази сутрин да се облече по-строго. И през ум не ѝ минаваше, че закачливо килнатата на една страна шапка и леко дръпнатите ѝ като на котка очи ѝ придават вид на флиртаджийка, а също, че от кафявата рокля златистият блясък на кожата ѝ изпъква още повече, а прилепналата от кръста нагоре рокля очертава тъничкото ѝ кръстче и малките стегнати гърди.

Джонатан определено не беше сляп за прелестите на Фанси и за кой ли път благослови предпазливостта си, възпряла го да се обвърже окончателно с Елън. Добре се беше сетил да покани двете сестри Меривейл на дълго гостуване в колониите, по време на което те да се запознаят с роднините и приятелите му. Двете жени възнамеряваха да останат няколко месеца и никой не знаеше какво ще се случи през това време. Току-виж Фанси решила, че вече не ѝ се струва тъй привлекателно, както в началото, да е вдовица, а колкото до Елън...

Джонатан съзнаваше, че си играе с огъня, че ухажда тактично едната сестра, а хвърля похотливи погледи на другата. Дори пред семейството си не бе уточнил за кое от двете момичета смята да се ожени. В писмото до къщи беше намекнал, че не е изключено и да се венчае, ала не бе посочил на коя от деvojките се е спрял. И тъй като въпросното писмо бе пълно с какви ли не подробности за баронесата, щеше да прости на роднините си, ако те бяха отсъдили, че вероятната избраница е Фанси. Но нали си беше умен, бе успял да хвърли в смут близките си, като бе описал с какви ли не похвали и Елън. Джонатан се подсмихна лукаво при мисълта, че роднините му сигурно се чувстват доста объркани. Смяташе нещата да си останат такива, докато не бъде обявен официалният му годеж било за Елън, било за Фанси.

Ако намеренията му за Фанси се осъществяха, той вероятно щеше да има трудности с Елън, която си бе въобразила, че е влюбена в него, това обаче не го притесняваше особено. Познаваше не един и двама ергени, които щяха да отклонят вниманието ѝ, ако дойдеше време Джонатан да ѝ намекне съвсем тактично, че са сбъркали в чувствата си един към друг.

Но от лицето му човек не би се досетил какво му е на ума; с прелестните сестри Меривейл от двете си страни Джонатан погледна

към оживения пристан долу, сетне попита весело:

— Е, драги ми дами, какви са впечатленията ви от Новия свят?

— Неописуемо вълнуващо е — възкликна Елън. — Преди миг зърнах един индианец.

По пристана нямаше къде игла да падне: бяха спрели каруци и фургони с какви ли не размери, които товареха и разтоварваха разни стоки, цвилеха коне, лаеха кучета, топлата утрин бе огласяна от превъзбудена гълчава. Минаха неколцина британски войници с алени наметки, както и семейство скромно облечени квакери: мъжът се бе заметнал със сюртук, а над тъмната рокля жената беше с нещо като бяла престилка. Зад квакерите напето вървяха двама моряци с плетени червени шапки и тежки кожени ботуши, следвани от водоносец с напръскана жилетка и вехто черно бомбе — беше се превил одве под тежестта на големите дървени кофи, които носеше на кобилица. Точно по средата на пристана профуча шишкав бакалин, препасан с престилка от зелено сукно, тук-там сред навалищата се мяркаше и по някой индианец с пера в косата или трапер в груби дрехи от еленова кожа.

Не щеш ли, към парахода свърна елегантна каляска, теглена от два дорести коня, които стъпваха гордо-гордо, и Джонатан каза:

— Най-послед! Ето го и семейството ми, дошло е да ни посрещне.

Фанси усети как от притеснение я присвива под лъжичката. Стори ѝ се смехотворно. Не виждаше причина да не хареса роднините на Джонатан или те да не одобрят нея или Елън. Пое си дълбоко въздух, за да се поуспокои. Напомни си, че тя е не някое момиче от улицата без пукната пара в джоба си, което си търси попечител или съпруг, а лейди Меривейл, вдовица на благородник, удостоен с титла от Негово Височество, и че в Англия разполага с доста голямо състояние. Дори и ако роднините на Джонатан започнеха да си придават важности или се покажеха негостоприемни, чудо голямо! Те двете с Елън щяха да минат и без тях!

Загледа високия господин с напудрена коса, прихваната с черна копринена мрежичка под широката черна панделка, който помогна на жената в невероятна рокля от зелена коприна на фигурки да слезе от каляската. Досети се, че мъжът в сюртук от кафяво сукно, обточен със сърмен ширит, е Самюъл, завареният брат на Джонатан, а жената е майка му.

Докато мъжът и жената си проправяха път към парахода, Джонатан побърза да потвърди догадките на Фанси. Двамата непознати бяха изискана двойка. Макар и да беше прехвърлил седемдесетте, господинът стъпваше бодро и напето, с изправени рамене, а колкото до майката на Джонатан, дори и отдалеч си личеше, че на младини е била първа красавица. И сега Констънс Уокър бе много привлекателна, въпреки че през май беше отпразнувала петдесет и третия си рожден ден. Е, може би беше по-пълна от преди, но стъпваше с лекотата на девойче. В крак с последната мода косата ѝ беше напудрена и прибрана под шапчицата — и тя зелена като роклята, но в малко по-тъмен нюанс, а надиплените ѝ поли се полюшваха леко, докато тя крачеше до заварения си син, който бе доста по-възрастен от нея.

Колкото и да бе погълната от роднините на Джонатан, Фанси усещаше все по-силно как нещо я притеснява, сякаш някой я държи под око. Огледа се, за да види кой я е зяпнал така, но не видя нищо необичайно. Нима се притесняваше от Симънс, който продължаваше да стои зад господаря си? И таз добра, да се притеснява от някакъв прислужник! Фанси сви тънички рамене и си каза, че се е поддала на напрежението от предстоящата среща със семейството на Джонатан, после внезапно развеселена, се запита дали за пръв път в живота си ще изпадне в истерия.

Върху прелестните ѝ устни заигра едва доловима тъжна усмивка. Държеше се като някаква лигла! Така де, тези хора едва ли щяха да я ухапят!

Въпреки това неприятното усещане не я отпусна и ядосана на себе си, Фанси отново се огледа. И тъкмо тогава видя мъжа... Стоеше точно пред тях на пристана и я гледаше дръзко, с презрително развеселено изражение.

Кой знае защо, сърцето на Фанси подскочи. От дрехите му — панталон от поръбена еленова кожа и басмена риза, реши, че е някой недоद्याн трапер, който ги е зяпнал най-нахално. Младата жена вдигна брадичка, но не успя да откъсне очи от мъжа, сякаш омагьосана от изсечените му черти и снажното яко тяло. Гъстата му къдрава черна коса бе разрошена и се вееше на воля около мургавото лице и широките рамене, придавайки му кръвожаден, див вид. Фанси си каза замаяна, че човекът прилича на лъв, на лъв с черна грива. Уж е вързан,

а всеки момент ще се нахвърли на злочестата си жертва. Фанси се сепна и доста трудно откъсна очи от неговите. Какъв ти лъв! Тази сутрин въображението ѝ определено се бе развихрило!

Младата жена се насили да се усмихне, извърна глава, за да не вижда човека на пристана, хвърлил я в такъв смут, и се вторачи решително в роднините на Джонатан, които вече изкачваха мостика. Ама че тип! Какво си е въобразил, та я е зяпнал така? Още малко, и тя да... Какво? Да го замери с дамската си чантичка ли?

Напуши я смях, тя обаче се овладя и след няколко минути, забравила за миг дразнеция мъж на пристана, успя да поздрави много любезно, съвсем в свой стил, Самюъл Уокър и Констънс, майката на Джонатан. Сам Уокър веднага ѝ стана симпатичен, но нещо в твърдия, преценяващ поглед в зелените очи на Констънс, в своенравно извитата ѝ уста я смути. Макар и рядко, бе долавяла същия израз и в очите на Джонатан, беше забелязала и че ако не стане неговото, той се подсмива някак високомерно и своенравно. Досега това не я беше притеснявало, но след като видя тези черти, по-ясно изразени у майката, Фанси се запита какъв ли всъщност е човекът, за когото Елън иска да се омъжи.

След като се запознаха с посрещачите си и отговориха на въпросите им как са пътували през океана, разговорът стана още по-общ. Фанси и Елън бяха възхитени от малкото, което вече бяха зърнали от Новия свят, и разказваха развълнувано, една през друга за селцата и ширналите се докъдето поглед стига злачни поля, които са видели, докато са пътували нагоре по река Джеймс към Ричмънд.

Сам Уокър очевидно бе доволен от разказа им и грабна симпатиите на Фанси с грейналата си усмивка и топлия блясък в наситеносините очи. Вероятно беше прехвърлил седемдесетте, но още бе изключително привлекателен, със стегната мургава кожа, широк прав нос и чувствени устни.

Сам озари двете по-млади жени и прошепна:

— Дано престоят в Уокър Ридж ви се стори още по-приятен и забавен и от пътуването. Откакто научи, че ще ни дойдете на гости, жена ми Лети място не може да си намери от вълнение. И тя щеше да дойде с нас тази сутрин, но реши да остане, за да наглежда последните приготовления преди пристигането ви в къщата. Всички ние искаме да се чувствате като у дома си.

— Но не очаквайте, драга ми лейди Меривейл — намеси се нехайно Констънс, — че тук е, както в Англия. Ние тук сме си провинциалисти! Надявам се по време на вашия престой да предложим на вас и на прелестната ви сестра подходящи забавления, та да се убедите, че макар и да живеем в провинцията, не сме чак толкова изостанали.

— Сигурна съм, че ние със сестра ми ще се чувстваме щастливи тук — увери я мило Фанси. — Джонатан ни е разправял много за колониите и очакваме с нетърпение да погостуваме в дома ви.

— Колкото и да е нетактично, не мога да не отбележа, че Уокър Ридж наистина е невероятен — отвърна гордо Констънс. — Съмнявам се, че ще откриете по-прелестна къща дори в Англия. — Сетне добави с високомерна усмивка: — Миналата година ни гостуваха виконт Дарили и милата му съпруга, прекарахме си много весело. Познавате ли ги? То оставаше да не ги познавате! Така де, покойният ви съпруг е бил барон, нали? — засмя се Констънс. — Не мога да ви опиша, драга, колко съм щастлива, откакто Джонатан ми извести, че ще доведе на гости една баронеса и сестра ѝ. Да ви призная, всичките ми приятели направо позеленяха от завист. И безспорно ще искат на всяка цена да се запознаят с вас.

И Фанси не разбра как се е получило, но след няколко минути, докато вървяха към мостика, тя видя, че се е вкопчила в ръката на Джонатан; от другата му страна вървеше майка му, а зад тях Сам и Елън си бърбяха нещо. Фанси почти не чуваше какво ѝ говори Констънс и макар да не искаше да избързва с оценките, се надяваше, че Лети Уокър прилича на Сам, а не на Констънс. Ако надеждите ѝ не се оправдаеха, гостуването безспорно щеше да ѝ се стори доста тягостно.

Тъкмо бяха стигнали мостика и се канеха да слязат по него от парахода, когато Констънс въздъхна и най-неочаквано спря като попарена. С изкривено от неприязън лице дръпна Джонатан за ръката и изсъска:

— Какво търси той тук?

Фанси проследи погледа на Констънс и сърцето ѝ отново подскочи. Траперът, зяпал я толкова нагло преди малко, стоеше в долния край на мостика и се подсмиваше ехидно. Младата жена не се съдържа и попита през шепот Джонатан:

— Кой е този човек?

Джонатан й отвърна с кисела физиономия върху красивото лице:

— А, не му обръщай внимание! Копелето на рода. Чанс. Чанс
Уокър.

ГЛАВА ВТОРА

Сам Уокър чу забележката на Джонатан, погледна го свъсено през рамо и рече спокойно:

— Не си бил в Англия чак толкова дълго, та да забравиш, че тук сме в Новия свят и всеки човек има право да започне отначало и сам да решава бъдещето си. Нима Чанс ще бъде дамгосан до гроб поради някакво нещастно стечение на обстоятелствата, за което той няма никаква вина?

Джонатан се смръщи от укора в думите на по-големия си брат и промърмори:

— И ти едва ли си забравил, че ни открадна хиляди акри земя.

Сам присви очи.

— Не, не съм — отвърна той едва чуто, — не съм забравил и как стана така, че Чанс се оказа собственик на тази земя. Но според мен казахме достатъчно пред очарователните гостенки — усмихна се той на Елън, която го гледаше с широко отворени очи. — Прощавайте! Станахте свидетелки на отколешни семейни разногласия и не постъпихме особено учтиво, като започнахме да ги обсъждаме пред вас. Повярвайте, невинаги сме толкова груби.

Положението беше загладено, но тази словесна престрелка между двамата братя определено остави у Фанси впечатлението, че Чанс Уокър не е от хората, които тя би искала да опознава по-отблизо. Повдигна и доста въпроси, които продължиха да я измъчват. Какви са тези обстоятелства около раждането на Чанс Уокър и как той се е сдобил със земята? И защо, както бе подметнал Джонатан, ако Чанс наистина бе черната овца в семейството, Сам се застъпва за него? Фанси си спомни с какво презрение я бе наблюдавал преди малко Чанс Уокър и отсъди, че този път Джонатан като че ли е прав в преценката си за него. Чанс определено не беше свестен човек.

Продължиха да слизат по мостика и колкото повече приближаваха снажния мъж в дрехи от еленова кожа, застанал нагло на пристана, толкова по-притеснена се чувстваше Фанси, затова и се

вкопчи още по-силно в ръката на Джонатан. Добре че не беше сама, че се намираха на оживено място с множество хора наоколо.

И тя не знаеше защо се чувства така, но нещо в начина, по който Чанс Уокър я гледаше, нещо в дълбоките му очи сякаш я предупреждаваше, че и той е не по-малко стъписан, отколкото тя — от него. Затова и начаса застана нащрек, напрегна всичките си сили, лепна си на хубавото лице неприсъщо за нея високомерно изражение и вирна гордо чипото си носле.

Като се стараяше дори да не поглежда към чакация мъж в долния край на мостика, заговори оживено и весело на Джонатан за някакъв бал в Лондон, на който бяха ходили и двамата. Дори не съзнаваше какво бърбри и макар че уж бе погълната от разговора с Джонатан, не можеше да се отърси от мисълта за другия мъж. Усещаше вторачения му поглед така, сякаш бе наточен нож, който я пронизва.

Най-сетне слязоха на пристана, където Сам Уокър поздрави Чанс със сърдечна усмивка:

— Добро утро, Чанс, не очаквах да те видя тук, в Ричмънд. Доколкото разбрах от Морли, си отишъл да търгуваш с индианците. Добре ли мина пътуването, моето момче?

На трийсет и четири години Чанс изобщо не приличаше на момче, още повече че беше висок към метър и деветдесет. Носеше дрехите от еленова кожа с някаква нехайна изисканост, беше широкоплещест, без грамче излишни тлъстини, мургавото му лице бе изпръхнало от слънцето и вятъра и изглеждаше непроницаемо. И незабравимо, помисли пряко волята си Фанси, забелязала извитите, гъсти черни вежди на Чанс, изумителните му кобалтовосини очи и голямата чувствена уста.

Най-неочаквано погледите им се срещна и Фанси усети как ѝ примаява. Божичко! Никой през живота ѝ не я беше гледал така! Веднага проличаваха хладното презрение, необяснимата антипатия, но в очите на мъжа имаше още нещо — много по-дълбоко, от което сърцето ѝ подскочи.

Идеше ѝ да подвие поли и да хукне нагоре по мостика към относително безопасния параход, но това щеше да е проява на малодушие и тя само вдигна още по-високо брадичка, а в прелестните

й очи проблесна гняв. Какво си въобразяваше този тип, който му даваше право да я зяпа така?

Сам се прокашля тихичко, за да наруши тягостното мълчание, и Фанси направо се смая как лицето на Чанс се е преобразило, след като той е погледнал по-възрастния мъж. В ъгълчетата на чувствените му устни заигра сърдечна, изумително привлекателна усмивка, озарила и наситеносините му очи, и той каза с гърлен глас:

— Радвам се да те видя. Колкото до пътуването... е, не беше особено успешно: знаеш, че Логан се е присъединил към Корнстолк, а индианците от племето шони са се съюзили с други племена. След като семейството на Логан бе избито до крак през април, нападат и убиват наред в долината на река Охайо. Отидох по-скоро заради губернатора, който ме помоли да се опитам да ги убедя да преговарят за мир, но... — Чанс сви рамене. — Колкото и неприятно да ми е да си го призная, и като посланик на мира не успях повече, отколкото като търговец.

Джонатан не пропусна възможността да се заяде.

— Изненадан съм, че лорд Дънмор е пратил човек като теб да се разправя с войнствените диваци. Така де, по те бива да ограбваш непредпазливите, нали така?

Чанс се усмихна хладно по посока на Джонатан.

— Често съм се питал как си обяснил загубата си онази вечер.

Вбесен, Джонатан пристъпи напред. Но майка му го озапти, като се тросна на Чанс:

— Как смееш да разговаряш така със сина ми! — Тя погледна гневно Сам. — Нима ще стоиш със скръстени ръце и ще слушаш как обижда единствения ти брат?

Сам поклати уморено глава.

— Казвал съм ти хиляди пъти, Констънс, че няма да допусна да бъда въвлечен в тяхната безсмислена вражда. А колкото до това дали Чанс обижда Джонатан — добави той строго, — според мен Джонатан започна пръв. Но нека не подлагаме гостенките на такава непростима грубост — предлагам да се сбогуваме с Чанс и да си продължим по пътя. — Сам погледна Чанс. — Предвид обстоятелствата ще те представя на гостенките друг път, нали нямаш нищо против?

Чанс кимна рязко и след като изглежда дръзко Фанси, се завъртя и забърза по пристана. Младата жена изпита чувството, че току-що е

паднала от висок зъбер, пое си дълбоко въздух и чак тогава забеляза колко силно се е впила в ръката на Джонатан. Смути се, почувства се малко смешна и на мига отслаби хватката, сетне каза уж нехайно:

— Е! Обеща ни, Джонатан, че в колониите ще изживеем вълнуващи мигове, но не знаех, че вълненията ще започнат още щом слезем от парахода! По едно време ми се струваше, че ще се сбиете с онзи наглец.

Джонатан се засмя, възвърнал си доброто настроение, след като високата фигура на Чанс се сля с навалищата по пристана. Вдигна с блеснали очи ръката на Фанси и прокара устни по нежната ѝ кожа.

— Не съм възнамерявал да излагам теб и сестра ти на такива приключения, но се радвам, че си затваряш очите за окаяно лошите ми обноси. Чанс не ми е пръв приятел — между нас има кръвна вражда, и наистина съжалявам, че вие с Елън присъствахте на тази грозна сцена. Нали ще ми простиш? — Сетне погледна Елън така, че тя се разтопи. — И ти, скъпа?

Елън му се усмихна плахо, все така широко отворила очи.

— Беше си страшно.

Фанси оправи гънките на полите си и отвърна спокойно:

— Да, случката не бе от най-приятните, но нека я забравим. А колкото до това дали ще ти простим, Джонатан, няма нищо за прощаване, стана по една нещастна случайност. — Тя погледна Сам и му се усмихна толкова лъчезарно, че върху брадичката ѝ се появи трапчинка. — Да не говорим повече за това. Господин Уокър ще ни отведе при каляската и ние ще забравим за Чанс Уокър. След днешната случка той надали ще има безсрамието отново да ни погледне в лицето.

— О, той наистина си е безсрамен и се съмнявам, че нещо е в състояние да го спре — възрази Джонатан.

Сам изглеждаше смутен и без да обръща внимание на думите на Джонатан, пророни:

— Съжалявам, че Чанс ви е направил толкова лошо впечатление. Дума да няма, не си мери приказките и говори, каквото му е на ума, но иначе не е лош.

Джонатан вдигна вежди.

— Ще прощаваш, братко, но ще си позволя да не се съглася с тебе.

Сам понечи да отговори, ала Констънс побърза да се намеси:

— Я престанете! До гуша ми дойде да слушам името на този човек. Още откакто се е родил, създава само ядове на семейството. Неприятно ми е да ти го кажа, Самюъл, но и той не е по стока от онзи пияница, баща си. И хич не ми разправяй, че вече трийсет години Морли не е слагал капка в уста. Мен ако питаш, Чанс и Морли ще петнят доброто име на Уокърови чак докато умрат. — Допринесла за охулването на Чанс, Констънс най-неочаквано се усмихна чаровно и рече: — Я по-добре да не се ядосваме заради него. Хайде да последваме призива на баронесата и да забравим за онзи грубиян, Чанс Уокър!

Сам се вслуша в желанието ѝ: усмихна се тъжно и поведе дамите и брат си към каляската, която ги чакаше. Като ги угощаваше с разкази как Ричмънд е бил основан през 1637 година, когато благодарение на географското си разположение се е утвърдил като търговско средище на плавателната река Джеймс, Сам с лекота ги накара да забравят за неприятната сцена с Чанс. С грейнали топазени очи Фанси слушаше внимателно Сам, когато той се впусна да обяснява, че няколко години по-късно в Ричмънд се е намирал складът на Бърд, но че строежът на същинския град е започнат от полковник Уилям Бърд едва през 1737 година. Загледана в селцето с къщи, накацали по баирите на северния бряг на река Джеймс, Фанси си представи възхитена как преди години този оживен пристанищен град не е бил нищо повече от място, където първите заселници са си разменяли с индианците кожи и дрънкулки.

При мисълта за индианците неволно си спомни какво е казал за тях Чанс Уокър. Притеснена, внезапно попита:

— Има ли опасност да ни нападнат индианците, за които спомена господин Уокър?

Джонатан изсумтя презрително, но отговори не той, а Сам:

— Драга ми лейди Меривейл, живеем в пущинака, далеч от градовете, и е възможно всичко. Но според мен нямаме причини за притеснения. Индианците предприемат набези на стотици километри оттук, в долината на река Охайо. Съмнявам се някой от племената на шоните и мингите да дойде чак тук — усмихна се той, за да успокои младата жена. — Навремето и ние сме били подлагани на нападения, дори членове на семейството ни са загивали, но сега Уокърови са известни като приятели на индианците. В Уокър Ридж няма от какво да

се страхувате. Плантацията е голяма и добре въоръжена, имаме много роби и наемни работници. Прекалено силни сме, та на индианците да им хрумне да ни нападат.

— Освен ако Чанс Уокър не ги насъска срещу нас — вметна мрачно Джонатан.

Сам въздъхна.

— Нали уж решихме да не говорим за него? — попита спокойно той.

* * *

Чанс не се изненада, че Джонатан пак не е пропуснал възможността да очерни името му. От горчив опит знаеше, че любим похват на Джонатан е да хули и мачка другите. Чанс не очакваше и друго от него: младият господин Уокър бе прословут с лъжите, подмятанията и злобните си нападки.

Чанс се опитваше да не мисли много за ожесточената си вражда с наследника на състоянието на Уокърови, но нямаше как да избяга задълго от Джонатан и неговата омраза. Дори прелестното младо създание, хванало тъй самоуверено Джонатан за ръка, не успя да прогони злокобните страховити мисли, обзели го, след като Уокърови и гостите им си заминаха с каляската, а няколко минути по-късно и той си тръгна от пристанището.

И той, както всички, дори най-далечните познати на Уокърови, знаеше, че Джонатан се прибира от Англия и води със себе си баронеса. Дни наред, след като получи писмото с радостната вест на сина си, Констънс я разтръбяваше на всеки срещнат. Отвореше ли уста, и все едно си повтаряше: „Когато пристигне баронесата“, или „Баронесата и по-малката ѝ сестра ще ни погостуват... и то за дълго“, или „Баронесата е вдовица, ще знаете“, след което поглеждаше така многозначително своя събеседник, че той неизменно оставаше с впечатлението: скоро ще има годеж.

Както винаги, Чанс не бе обърнал особено внимание на Констънс. Чувствата му към майката бяха почти толкова смъртоносни, както и към сина. Знаеше, че Джонатан е заминал за Англия, за да си търси подходяща жена, и не се изненада, че той е успял да пробуди

интереса на някоя дама с благородническо потекло. Това, че Джонатан щеше да наследи едно от най-големите богатства във Вирджиния, само засилваше чара му. Волю-неволю Чанс трябваше да признае, че Джонатан наистина си е хубав мъж. На собствен гръб беше разбрал колко неустоймо е обаянието му. „Толкова неустоймо, че жените на другите мъже забравят в какво са се вrekli, и без много-много да мислят, му се отдават“, каза си Чанс с убийствени пламъчета в сините очи и влезе в малката пивница до пристанището.

Изгледа кръвнишки безобидната келнерка, завтекла се към него, след като той си избра маса в един от тъмните ъгли на задименото помещение, и се отърси от мрачните си мисли, които неизбежно го водеха в една и съща посока.

Можеше да изхвърли от ума си Джонатан, но с раздражение установи, че не е толкова лесно да заличи образа на прелестната стройна жена със закачливо килната шапка. „Баронесата! — каза си и се подсмихна ехидно. — Бъдещата жена на Джонатан!“

Чанс определено бе смаян от вида ѝ. Беше очаквал да види по-възрастна жена, скована от горделивост и високомерие. Още не можеше да повярва, че младичкото и безспорно красиво създание, което Джонатан бе придружавал на мостика, е въпросната баронеса. Момичето определено не приличаше на вдовица и излъчваше такава невинност и непорочност, че човек се питаше дали съпругът ѝ не е бил монах.

Забеляза келнерката, която продължаваше да чака до масата, усмихна ѝ се горчиво и си поръча бира. Облегна се, изпружи дълги крака в панталони от еленова кожа и се опита да се съсредоточи върху нещо друго, но когато след няколко минути сервитьорката се върна с халбата, пълна с пенлива бира, Чанс още си мислеше за баронесата на Джонатан. Пред очите му още беше прелестният ѝ образ, запечатал се в съзнанието му, докато младата жена бе стояла край парапета на парахода.

Още в мига, в който я бе зърнал, беше разбрал коя е. Не беше тайна с кой кораб Джонатан се прибира заедно с гостенките си от Англия, а от Морли Чанс бе научил, че тази сутрин Сам и Констънс ще отидат да го посрещнат. И той си имаше причини да е тук по това време — с парахода, докарал другите във Вирджиния, пристигаха и конете, с които Чанс се надяваше да положи началото на преуспяващ

конезавод за породисти жребци и кобили — завод, който смяташе да създаде благодарение на същите десет хиляди акра, спечелени на барбут от Джонатан преди осем-девет години.

В трюмовете на парахода пътуваха едър дорест чистокръвен жребец, както и две арабски кобилки, заченали от един от най-прочутите жребци в света. С пристигането им във Вирджиния окончателно щеше да се сбъдне една отколешна мечта на Чанс. Той броеше дните до мига, когато ще види животните, и след като се спря на породите, възложи на своя посредник в Лондон да избере конете.

Срещата с Джонатан беше оставила горчив вкус в устата му и бе помрачила радостта му, че породистите коне най-сетне ще пристигнат. При вида на баронесата, която се усмихваше на Джонатан, в душата на Чанс нахлуха какви ли не неприятни чувства. Чанс не завиждаше на никого, дори на човека, който щеше да наследи несметните богатства на Уокърови. Но докато беше гледал тъничката жена в тютюневокафява рокля, докато бе наблюдавал как изражението ѝ се мени, как тя се смее и си бърбри с другото момиче (вероятно сестра ѝ), той беше усетил как нещо го жегва болезнено. Мисълта, че Джонатан притежава цялата тази крехка хубост, пробуди у Чанс задремалите бесове, стаили се в душата му, и той беше почувствал как на гърлото му засяда жлъч.

Ядоса се, направо се вбеси, че за миг все пак е завидял на своя враг и му се е приискало прелестното младо създание да е дошло чак от Англия не заради Джонатан, а за да бъде с него — с Чанс. Беше го обзело презрение и към самия него, и към младата жена на палубата. Нима тя не знаеше за какъв човек смята да се омъжи? Или ѝ беше все едно? Може би за нея единственото важно нещо бе, че Джонатан Уокър е богат, и тя пет пари не даваше, че той е мръсник и отявлен лъжец, който прелъстява жените на другите мъже. Че ръцете му са оцапани с кръв.

Чанс изпъшка ядно. Какво, по дяволите, бе седнал да се тръшка — ако ще, баронесата да се омъжва и за най-големия злодей! Тя очевидно беше наясно с какъв човек смята да свърже живота си и ако високомерието, изписало се върху прелестното ѝ лице, наистина бе показателно за нейния характер, значи двамата с Джонатан Уокър си бяха lika-прилика.

Чанс трябваше да хвърли доста усилия, но накрая все пак успя да се отърси от мислите за баронесата и Джонатан Уокър. „Да вървят по дяволите!“, помисли той презрително, сетне изпи остатъка от бирата и стана от масата. И двамата бяха един дол дренки и той ги ненавиждаше.

Реши най-сетне да види конете, които е купил, излезе от пивницата и се върна с широка крачка при парахода. Размени няколко думи с капитана и разбра, че е дошъл тъкмо навреме: всеки момент щяха да разтоварят конете.

Огледа внимателно всяко от трите заметнати с чулове животни, докато хамалите ги вдигаха и после предпазливо ги сваляха на дъсчения док. Още щом зърна жребца, и върху смуглото му лице грейна доволна усмивка. Животното бе понесло добре дългото презокеанско пътуване и макар да беше изпосталяло и косъмът му да не лъщеше, от източеното великолепие на торса и от дългите, добре оформени крака си личеше, че е от най-чистокръвна порода. Кобилите — едната дребничка и дореста, другата едра и врана, също общо взето бяха в добро състояние. Тепърва им предстоеше да пътуват до Свърталището на дявола, както се казваше процъфтяващата плантация на Чанс на река Джеймс, но той поне щеше лично да наглежда как ги хранят и се грижат за тях.

След като конете бяха стоварени без произшествия на пристана, Чанс се огледа нетърпеливо и се запита къде ли са Хю и Морли — бяха обещали да дойдат, за да му помогнат. Тъкмо си го помисли, и зърна двамата снажни мъже, които вървяха забързано към него. По-младият беше облечен почти като Чанс, а по-възрастният бе в строг костюм от евтин вълнен плат, беше завързал около врата си черна кърпа, а на главата си носеше триъгълна шапка. И двамата мъже бяха прихванали косата си на ниска конска опашка на тила.

Още щом Чанс ги забеляза, и лицето му се озари от усмивка. Хю — по-младият от двамата, беше най-добрият му приятел, докато Морли — баща на Хю и по всяка вероятност и на Чанс, макар че самият той така и не си го бе признал, го направляваше при всяка стъпка и му помагаше, откакто Чанс се помнеше. По мургавото лице на Чанс премина едва доловима сянка. Често бе чувал разказа как навремето Морли почукал на вратата на осиновителите му с пищящо пеленаче в ръцете. Морли така и не си беше признал, че е баща на

Чанс, но не бе обяснил и как така новороденото се е озовало при него. Освен това не беше проронил и дума коя е майката на детето.

Въпреки известната прилика помежду им, прилика, присъща на всички от многолюдния род на Уокърови, Чанс не вярваше особено, че Морли наистина му е баща. Не виждаше причина той да мълчи и досега. Още от самото начало всички бяха убедени — и то не без основание, че Чанс е незаконен син на Морли. На Морли щеше да му е много по-лесно да си признае, че е негов баща, отколкото да мълчи загадъчно, но той правеше точно това. Чанс се бе отказал преди доста години да умува какви са обстоятелствата около неговото раждане и въпреки това понякога — както например сега, се питаше каква ли е ролята на Морли в събитията около появата му на бял свят. Дали Морли му беше баща? И ако не — тогава кой? И защо толкова години баща му не го признаваше за свой син?

Хю го откъсна от мрачните му мисли. Върху красивото му лице грейна усмивка и той подметна весело, колкото да се заяде:

— А, това ли били крантите, които трябва да откараш в Дяволското свърталище?

— Кранти ли? — повтори Чанс и вдигна вежда уж възмутено. — Нямах ли срама, бе човек! Бива ли да хулиш толкова жестоко най-прелестните коне, пристигали през последните години в колониите?

Хю впери захласнато очи в дорестия жребец и въздъхна възхитено.

— Не ми обръщай внимание. Просто ме гризе завист. Въпреки че цял месец и половина конете са пътували през океана, пак си личи, че са от най-добра порода. Следващата пролет всички коняри от околията ще се тълпят при теб, ще водят кобилките си при този приятел. А колкото до кобилите — огледа ги той разбиращо, — според мен трябва да възнаградиш посредника в Лондон. Справил се е наистина блестящо.

— Хю е прав — съгласи се Морли и също огледа притихналите коне, — жребеца и кобилите си ги бива и мен ако питаш, след години ще си възвърнеш стократно първоначалното вложение.

Тук-там в черната коса на Морли се белееха сребърни кичури, лицето му бе насечено от бръчки, разкриващи възрастта му. Въпреки това той и досега стъпваше напето и бодро и макар кръстът му понякога да се схващаше, времето го бе пощадило.

Хю му беше одрал кожата. Беше същият на ръст, бе наследил и стойката, и снажното тяло, както и черната коса, и сините очи на Уокърови. На двайсет и седем години, Хю беше най-голямото от четирите деца на Морли и от доста време направо благоговееше пред Чанс. Това, че Чанс може би му беше брат, само го издигаше още повече в очите му. Освен всичко останало Хю беше много сърдечно, разбрано момче и приятелството им наистина беше много силно.

— Хм, радвам се, че ти харесват — рече Чанс на Морли, без да сваля доволен поглед от конете. — Дано се оправдаят и очакванията ти: от твоите уста в божиите уши!

След като Чанс се заплати с капитана на парахода, тримата хванаха всеки по един кон и си тръгнаха бързо от пристанището. Запътиха се право към малката конюшня в западния край на града, откъдето щяха да тръгнат в петък. До конюшната имаше мъничка чиста странноприемница — „Кукуригането на петела“, където Чанс често отсядаше, ако бе дошъл по работа в Ричмънд. Оставиха конете във временното им жилище и поеха към странноприемницата.

Чак след като се настаниха в подредената тясна стаичка, Чанс спомена, че е срещнал Джонатан. Бяха си взели по голяма халба бира, Морли запали лулата си с дълга дръжка и дъхавата миризма на хубав вирджински тютюн изпълни помещението.

Най-неочаквано, както си играеше с дръжката на халбата, Чанс каза:

— Ако сутринта бяхте дошли няколко минути по-рано, щяхте да видите баронесата на Джонатан.

Морли застана нащрек.

— Значи си я видял... заедно с Джонатан?

Чанс кимна.

— Видях и госпожа Констънс Уокър, и Сам.

— Как изглежда баронесата? — попита Хю колкото да става приказка. — С дълги зъби и лице като конска муцуна ли?

Чанс се вторачи в издрасканата чамова маса и отвърна провлачено:

— А, не. Всъщност е много хубава. Толкова е изкусителна, че смятам да проверя дали на вкус е също тъй прелестна, както и на вид.

— И през ум да не ти минава да... — тросна се възмутено Морли, но не се доизказа.

Чанс прониза по-възрастния мъж с убийствени пламъчета в кобалтовите очи.

— Какво? Да покажа на Джонатан какво на вкус е собственото му лекарство ли? Не можеш да отречеш, че си го е изпросил.

— Недей, Чанс! — извика преbledнял като платно Морли. — Знам, голяма трагедия сполетя Джени, Бог ми е свидетел, че не одобрявам участието на Джонатан в нея, но и през ум да не ти минава да му мъстиш! — Лицето му се натъжи. — Недей да се тормозиш за неща, които не можеш да промениш, не се наказвай за решения, взети преди толкова време! Било, каквото било! Ако не забравиш миналото, моето момче, ще се погубиш, от мен да го знаеш.

„Точно както бях на път да се погубя аз“, помисли горчиво Морли. Прониза го остра болка при горчивата мисъл, че от страх и нерешителност не е споделил с никого как е станало така, че се е озовал заедно с невръстното момченце на ръце пред вратата на Андрю. Притесняваше се и че Сам и Лети остаряват, че и той вече не е в първа младост. Миналата зима бе осъзнал, че и той е смъртен: беше се разболял от бронхопневмония, лишила го от сили и повалила го на легло в продължение на няколко дълги ужасяващи седмици. Ако не кажеше истината и то скоро, тайната на Чанс можеше да бъде погребана заедно с него.

Чанс не обърна внимание на искрения му съвет и отсече:

— Ако не успея междувременно да погубя Джонатан Уокър, значи съм си го заслужил.

— Татко е прав — прошепна и Хю. — Знам, и досега не си прежалил Джени, въпреки че почина преди цели седем години. На драго сърце ще погледам как Джонатан Уокър си получава възмездие, но не ми се ще това да става с цената на твоя живот.

— Ами тогава нека и занапред се преструваме, че не е прелъстил жена ми, с която се бяхме венчали само преди две години — изръмжа Чанс. — Че не ѝ е направил дете и после не я е зарязал да се оправя сама с мен, след като се върна от Англия. Нека забравим, че милата ми ужасена Джени се е обесила броени часове, преди да се прибера въкъщи. Нека забравим, че след като ме нямаше близо осем месеца, осем ужасно дълги месеца, се върнах у дома, за да намеря любимата си опозорена и мъртва. — Очите на Чанс почти пламтяха от сдържан

гняв. — Джонатан Уокър я уби, само дето не ѝ надяна примката на врата.

— И досега няма доказателства — изпелтечи Морли. — Това, че се е отбивал често у вас, докато те нямаше — не забравяй, че го правеха и мнозина съседи и приятели — или че някакви дърти клюкари шушукат, че са ги виждали да яздят заедно из полето, още не значи, че ѝ е бил любовник.

Чанс го стрелна с изпепеляващ поглед.

— Нима се съмняваш кой я е прелъстил? Нима изобщо ти минава през ума, че може да е някой друг? — Той погледна неவிждащо халбата и добави покрусено: — Всеки знае, че преди Джени да се влюби в мен, баща ѝ и Сам са обсъждали дали да не я омъжат за Джонатан. Точно както и всички знаят, че Джонатан не можеше да си намери място от яд, когато ние с Джени се оженихме, и че винаги ме е мразел.

Хю сви рамене.

— Дори и да е така, щом ти е толкова мъчно, защо още навремето, след като погребяхме Джени, не го повика и не го уби, та да се приключи веднъж завинаги?

По устните на Чанс заигра усмивка, от която Хю го побиха тръпки.

— Да го убия ли? — попита Чанс едва чуто. — А, не, нямам желание да убивам Джонатан Уокър, искам само да му взема нещо много ценно... нещо, на което той държи много. Не го искам мъртъв, Хю, искам Джонатан да живее, да живее дълго и да се мъчи като грешен дявол от горчиво разкаяние и да проклина всеки божи ден заради онова, което е изгубил. — Чанс присви очи. — Знае ли човек! Току-виж тази баронеса ми дала оръжието, което търся отдавна...

ГЛАВА ТРЕТА

Фанси беше довольна, че напуска Ричмънд. Цели четири дни Констънс я беше развеждала из града и я бе показвала като трофей: ако още веднъж я представеше като „моята приятелка, баронесата, лейди Меривейл“, Фанси имаше чувството, че няма да издържи и ще я удари. Може и наистина да беше баронеса, пък макар и покрай вече покойния си съпруг, но се почувства отвратена от начина, по който майката на Джонатан непрекъснато се перчеше с нейната титла.

Притесняваше я и още нещо: и Джонатан, и майка му сякаш се бяха прехласнали по нея, а не по Елън. С все по-голямо безпокойство Фанси забелязваше, че те двамата представят сестра ѝ на познатите си едва ли не от немай-къде. Беше ѝ неприятно и че сякаш всички знаят как предстои двете семейства да се сродят и че младоженка ще бъде не Елън, а тя!

Сърцето ѝ се късаше при вида на изненадата и обидата, които се четяха в очите на Елън. Решена да разбере каква игра играе Джонатан, тя отиде да го потърси малко преди да поемат към Уокър Ридж. Намери го сам в една от всекидневните на странноприемницата; затвори с войнствен поглед вратата подире си и каза без недомлъвки:

— Чувствам се като на тръни... Колкото и да ми е неприятно да го казвам, искам да разбере какви точно са намеренията ти за сестра ми.

— Намеренията ми за Елън ли? — повтори Джонатан бавно. После остави с едва загатната усмивка вестника. Прекоси помещението и хвана Фанси за ръката. Целуна я лекичко и чак тогава промълви тихо: — Намеренията ми за сестра ти са съвсем същите, както и в Англия. Защо питаш? Нещо притеснява ли те?

Фанси се взря в лицето му. Джонатан изглеждаше пределно искрен. Младата жена бе готова да се закълне, че в сините му очи няма и следа от задни мисли или гузна съвест и че върху лицето му се чете само любезен интерес. Защо да се съмнява в думите му? Фанси прехапа устна, дръпна ръка и несъзнателно разтърка мястото, където устните на Джонатан бяха докоснали кожата ѝ. „Какво да правя сега?“,

запита се тя притеснена. Как да го обвини, че видите ли, не оказвал на Елън подobaващото според сестра ѝ внимание? Беше ѝ ужасно неудобно да предаде с думи чувствата си, да сподели, че според нея Джонатан и майка му преднамерено вкарват всички в заблуждение коя от двете сестри Меривейл ще се омъжи за него. Не вървеше Фанси да се жалва и че майката на Джонатан се перчи на всеки срещнат с нейната титла. Щеше да прозвучи дребнаво, а и грубо.

Фанси въздъхна и рече:

— Просто исках да съм сигурна. — Извърна се и го погледна през рамо. — В случай че си размислил, ще ти бъда признателна, ако ми кажеш още сега, преди да сме напуснали Ричмънд. Всички ще изпаднем в неловко положение, ако чак в Уокър Ридж установиш, че си се заблуждавал в чувствата си.

— Уверявам те, чувствата ми не са се променили. А ако се променят — прошепна той, — ти ще си първата, която ще узнае. — После я попита с озадачено лице: — Не разбирам, скъпа, какво те притеснява. Нали тъкмо за това ще гостувате в моя дом: та ние с Елън да имаме възможност да се убедим какво изпитваме един към друг. Нали тъкмо по тази причина не оповестихме нищо... и нямаше официален годеж! Ако не ме лъже паметта, се разбрахме, че и Елън, и аз можем да размислим.

Фанси сбърчи чело. Джонатан беше прав, разбира се. Те двете с Елън бяха в колониите точно за това, а и той току-що бе заявил, че чувствата му към Елън не са се променили. Фанси би трябвало да се успокои, но в душата ѝ пак цареше смут. Чувстваше се все така разтревожена, както и преди разговора с Джонатан; пожела му приятна вечер и си тръгна.

Той я изпроводи замислено с поглед и си каза мрачно, че трябва да внимава повече: баронесата бе далеч по-досетлива, отколкото си беше мислил. Заподозреше ли, че Джонатан всъщност се цели в нея, начаса щеше да се качи със сестра си на първия параход за Англия и той щеше да остане с празни ръце.

Никога не бе проявявал особен интерес към брака, но открай време знаеше, че рано или късно ще се наложи да мине под венчило — ако не за друго, то поне за да има жена, която да му роди синове и да ги отгледа. Напоследък проумяваше все по-ясно, че щедрото наследство, оставено от баща му, далеч не задоволява неговите нужди. Беше

страстен комарджия и през годините се бе случвало да не му върви никак, както например онази вечер, когато загуби от Чанс на барбут и се наложи да му преотстъпи хиляди акри земя. Ала загубите не го вразумяваха, обратното, разпалваха още повече страстта да залага големи, много големи суми на карти, на коне, на зарове.

Няколко пъти по-големият му брат Сам беше уреждал огромните му дългове от комар, но миналата пролет му бе дал да разбере ясно, че го прави за последен път и ще се наложи Джонатан да се простира според чергата си. Тъкмо тогава той се замисли дали няма и други начини да се сдобие с повечко пари в брой. И през ум не му минаваше да озаптява страстта си към хазарта. Затова пък започна да обмисля дали да не се впусне в някои твърде съмнителни начинания и да не се ожени.

Нямаше нужда от богата наследница, трябваша му само парите. Според последната воля на баща му имотите бяха поверени в кадърните ръце на Сам, който наред с другото управляваше и неговия дял от баснословните богатства на Уокърови, пак според завещанието обаче Джонатан щеше да получи доста тлъста сума едва след като се задоми. Колкото и да му беше неприятно, той стигна до извода, че бракът е простичко и логично решение на затрудненията му. Огледа хубаво момичетата на възраст за женене в колонията и реши, че не е зле да отиде и в Англия. Там не само щеше да има по-богат избор за жена, която да му подхожда, но щеше да осъществи и един свой план, целящ да увеличи приходите му.

Джонатан се усмихна, спомнил си мускетите, скрити на сигурно под купчините съвсем законни стоки, железни брадви, ножове и дрънкулки, които да разменя с индианците и които бяха пристигнали със същия параход от Англия. Тези мускети щяха да му донесат добра печалба, особено след като в долината на река Охайо отново имаше стълкновения. Онези червенокожи диваци на драго сърце щяха да заменят срещу пушките огромни количества кожи.

Усмивката му стана още по-широка. Иска ли питане, на никого нямаше да му хрумне, че тъкмо той е свързан с такова подло, гнусно занимание: въоръжаването на диваците. Все пак беше от рода Уокър. Но понеже не беше глупак, Джонатан се бе погрижил и да вземе предпазни мерки, така че, ако не дай си боже, стане някоя издънка, пак да не свържат контрабандата с него. Неговият доверен човек Симънс

бе уредил всичко, Джонатан само бе осигурил парите. Дори и да станеше най-лошото и да се разбере, че все пак тъкмо той е в дъното на тази сделка, при която индианците са се сдобили с оръжие, Джонатан щеше да разчита на достопочтения си по-голям брат, който щеше да прави, да струва, но да предпази името на Уокърови от скандала.

Мислите на Джонатан бяха прекъснати от тактично почукване — в стаята влезе Симънс. Джонатан вдигна озадачено вежда — непроницаемото мургаво лице на Симънс не издаваше нищо. Слугата се поклони и прошепна:

— Всичко е уредено. Такърови ще се срещнат с мен при Грийн Спрингс.

— Знаят ли, че ще пътуваш непосредствено след нас?

Симънс кимна.

— Да. Смятат, че го върша на своя глава, и разбраха, че в никакъв случай не бива да се показват пред вас и трябва да пазят в пълна тайна срещата ни.

Джонатан потърка брадичка.

— Сигурен ли си, че може да се разчита на тях? Не се ползват с добро име.

Симънс се усмихна хладно.

— Те са ми далечни роднини. Не са цвете за мирисане, големи тарикати са, но опре ли до роднините, много държат на кръвните връзки. За нищо на света няма да излъжат точно мен.

— А ти няма да излъжеш мен, нали? — попита благо-благо Джонатан.

— Съмнявам се това да стане, нали стига да поискаш, можеш да ме качиш на бесилото, ако решиш да ме издадеш.

Джонатан се подсмихна.

— Защо да си кривя душата, драги ми приятелю, ти си чудесна машина в ръцете ми и стига да ми се подчиняваш, не виждам защо да си отварям устата и да разгласявам, че предишният ти работодател е изчезнал безследно.

Симънс попита спокойно, с очи, които си останаха непроницаеми:

— А не се ли притесняваш, че някой ден мога да се разбунтувам и да видя сметката и на теб?

Джонатан поклати глава.

— Не. Знам на какво си способен. За разлика от клетия Нед Дженкинс. На теб просто не ти провървя онази вечер, когато те видях как се опитваш да скриеш трупа. — Той присви очи. — Освен това и двамата знаем за писмото, което съм дал на адвоката си в Уилямсбърг и което той трябва да отвори незабавно, в случай че с мен се случи нещо непредвидено. — Джонатан се изправи и потупа лакея си по рамото. — Но да не говорим за неприятни неща. Нека си помечтаем за купчините мръсни пари, които ще приберем напролет, щом Такърови се върнат от пътуването си при индианците.

На другата сутрин Фанси се събуди кисела и без настроение, но по изгрев-слънце, когато се изнесоха от странноприемницата, вече бе успяла да потисне опасенията си и очакваше с нетърпение следващия етап от пътуването.

Групата, която пое на път, беше твърде многобройна. Заедно с Уокърови и сестрите Меривейл пътуваха десетина роби и трима наемни работници, придружаваха ги и няколко каруци с купените в града домашни потреби и хранителни продукти. Джонатан прати Симънс да свърши някаква работа и лакеят щеше да тръгне малко по-късно и да ги настигне след няколко дена път.

Трите жени се качиха във великолепна каляска, докато Джонатан яздеше отстрани на кротък скопен дорест кон, а Сам — на дореста кобила. Фанси изтръпна забелязала, че двамата господари, както и наемните работници са въоръжени с дълги черни пушки, освен това Джонатан и Сам се бяха препасали и с пистолети. Сега вече Фанси възприе по-лично разказите на Джонатан за предателства и опасни гори, за безследно изчезнали хора, за избити съпрузи, изнасилени жени и откраднати вещи и коне.

В зависимост от времето, от състоянието на пътищата — доколкото изобщо имаше пътища, а също и на различните реки и потоци, които трябваше да прекосят, пътуването до Уокър Ридж щеше да им отнеме доста дни. При толкова слуги и провизии Фанси знаеше, че едва ли ще се почувства като истински първопроходец, и въпреки това те с Елън не бяха изживявали никога досега подобно приключение.

Не след дълго оставиха след себе си Ричмънд и колкото повече километри изминаваха, толкова по-оскъдни ставаха признаците на живот. Когато първата вечер спряха край весел ручей, Фанси не беше виждала от пет-шест часа населено място.

Доволни, че най-сетне ще слязат от каляската, те с Елън тръгнаха да се разхождат около бивака и да гледат заинтригувано как прислугата опъва палатките и стъкмява огньовете. Кръжащите на цели рояци насекоми накрая ги принудиха да се скрият в една от палатките. Сам ги беше предупредил да не се отдалечават от бивака и да внимават къде стъпват, понеже по тези места се срещали пепелянки и гърмящи змии. Двете сестри загледаха от безопасната палатка зеления сумрак на гората, който сякаш ги похлупи заедно с вечерта, и решиха, че няма да им е никак трудно да се вслушат в съвета на Сам.

На петия ден от пътуването Фанси вече не бе така очарована, че нощуват под открито небе, но и двете с Елън бяха в добро настроение. Пътешествието и свързаните с него неудобства, а също и простички наслади бяха истинско приключение за английските благороднички, които му се наслаждаваха до насита. Фанси бе приятно изненадана от Констънс. Сега, когато беше далеч от града, тя беше престанала да се преструва и да си придава важности и бе станала по-симпатична. През дългите часове в каляската им разправяше весело какви ли не истории от живота в Уокър Ридж. После дойде ред на Елън и Фанси да ѝ разкажат за Лондон. Констънс бе зажадняла да научи каква е последната мода, какви представления има по театрите, какви са най-шумните скандали. Фанси не знаеше много клюки, но и малкото, които ѝ разказа, ѝ доставиха такова удоволствие, че по-младата жена волюневолю се усмихна. Може би майката на Джонатан не бе чак такава снобка и вещица, за каквата Фанси я беше помислила в началото.

Фанси се поуспокои и когато видя, че и Джонатан, и майка му направо треперят над Елън. Всяка вечер Джонатан я водеше на разходка покрай ручеите и реките. След като се върнеха, Фанси забелязваше, че красивото лице на по-малката ѝ сестра направо грее от щастие. Буцата на съмненията, заседнала на гърлото ѝ, малко по малко я отпусна и тя си каза: само ѝ се е сторило, че Джонатан не обръща достатъчно внимание на Елън, понеже е била прекалено уморена от дългото презокеанско пътуване. „Бях прекалено мнителна“, помисли Фанси, докато онази вечер се готвеше да си ляга почти без да

слуша Елън, която на седмото небе от щастие ѝ разказваше нещо за Джонатан. Но тъкмо да се унесе в сън, и ѝ хрумна, че Джонатан и Констънс са променили държанието си само защото наоколо няма никого, пред когото да се правят на интересни... Смръщи се. Биваше ли да е толкова мнителна!

Следващият ден се пукна ясен и слънчев. Дори в седем сутринта, когато отново се приготвиха да поемат на път, вече беше задушно, жегата бе потискаща и въздухът сякаш лепнеше. След като помогна на Фанси да се качи в каляската, Сам извърна очи към небето и каза:

— Не се вижда и едно-едничко облаче, но няма да се изненадам, ако до довечера ни застигне буря.

Констънс въздъхна тежко.

— Само това ни липсваше! Ако се излее някой пороен дъжд, пътят ще заприлича на тресавище. Дано грешиш, Сам! Или да завали чак след като направим бивака за през нощта, дори и да се наложи да спрем по-рано.

Предсказанието на Сам се сбъдна. В четири часа следобед наистина излезе буря и валя като из ведро цели четирийсет и пет минути. Небето се озари от ярки светкавици, гръмотевиците сякаш западаха досами тях и тесният друм отпред се превърна в блато.

С шапка, от която се стичаше вода, Джонатан най-сетне подкара коня до каляската, наведе се към прозореца и каза:

— До Грийн Спрингс остават само два-три километра. Вместо да се мъчим като грешни дяволи, по-добре да пренощуваме тук, тъкмо и животните да попасат. И бурята да отмине, а пътят да поизсъхне — добави той с усмивка.

Жълтата памучна рокля с проста кройка, в която беше облечена Фанси, вече бе залепнала неприятно за кожата ѝ, и тя се зарадва много, когато стихнаха изворите, прислугата вдигна палатките и вече не бе нужно те с Елън и Констънс да седят в каляската. Бурята беше утихнала и не след дълго слугите се запретнаха да приготвят вечерята. Констънс беше в своята палатка и наглеждаше как ѝ оправят леглото за през нощта, а Джонатан и Сам проверяваха дали различните стоки са пострадали от дъжда. Фанси и Елън отидоха в гората, като внимаваха къде стъпват. Това, че трябваше да се облекчава зад най-близкия храст, бе една от неприятните страни на пътуването в колониите, които Фанси искаше час по-скоро да остави след себе си.

След няколко минути двете жени тръгнаха назад към бивака. Бяха се отдалечили доста, докато намерят прикътано местенце, но не се притесняваха, че ще се загубят, защото дори през дърветата и шубрака, зад който се бяха скрили, те с Елън чуваха гълчавата, огласяща лагера.

Фанси вървеше отпред, като гледаше къде стъпва — лекцията на Сам за отровните змии ѝ бе направила много силно впечатление — а Елън я следваше по петите. Бяха направили само три крачки, когато Фанси чу зад себе си някакъв странен приглушен звук. Обърна се предпазливо и широко разтвори очи, видя как някакъв здравеняк в опърпани мръсни дрехи от еленова кожа е стиснал с все сила сестра ѝ.

На гърба му висеше пушка, чиято цев се подаваше над рамото му, отстрани на хълбока му проблясваше огромен нож, сплъстената му коса висеше на мазни кичури покрай брадясалото лице. Мъжagата се беше надвесил над Елън и бе запушил устата ѝ, за да не крещи.

Без изобщо да се замисля, Фанси простена гневно и се спусна към мъжа. Стисна юмруци и го прониза с поглед.

— Пускай я, грубиян такъв — кресна му вбесена, — инак зле ти се пише!

Най-неочаквано усети на кръста си студена стомана, прониза я ледена тръпка. Някой каза пресипнало:

— Виждал ли си по-голяма куражлийка, Клем?

Фанси почувства как устата ѝ пресъхва и видя ужасения поглед на Елън. Знаеше прекрасно кои са техните похитители: безмилостни разбойници или бандити убийци, които, както им бяха обяснили Сам и Джонатан, често нападали по пътищата в пущинака нищо неподозиращите пътници. Дватама мъже не се страхуваха от подобни нападения, понеже групата беше многобройна и добре въоръжена. Не бяха предвидили само, че разбойниците няма да се поколебаят и ще отвлекат всекиго, дръзнал да се отдалечи от лагера.

— На твое място, хубавице, ще се въздържа да креща — изсъска омразният глас в ухото на Фанси. — А си гъкнала, а Клем е прекършил вратлето на малката ти приятелка... и аз съм направил дупка на прелестната ти жълта рокля.

Клем се ухили, при което се показаха потъмнелите му изпочупени зъби, и дръпна грубо назад главата на Елън. Кръвта на Фанси се смрази. Божичко! Какво ли щяха да им направят?

Но нямаше време да умува. Похитителят я бутна силно с цевта на пушката и рече:

— Върви след Клем и мълчи. Хайде, по-чевръсто!

Фанси нямаше друг избор, освен да се подчини. Ако беше сама, щеше да се съпротивлява, сега обаче, направеше ли го, щеше да изложи на опасност живота на Елън. Пред очите ѝ изникна преbledнялото, уплашено лице на сестра ѝ.

Фанси не знаеше колко дълго са вървели. Стори ѝ се цяла вечност — с всяка изминала минута, с всяка крачка се отдалечаваха все повече от лагера и младата жена съвсем се отчая. Знаеше, че скоро ще забележат отсъствието им, но не след дълго щеше да се спусне нощта, а тя се съмняваше, че дори по светло ще успеят да ги намерят в непроходимата, потънала в зелен сумрак гора.

Съзнаваше каква участ ги очаква, щом похитителите им решат най-сетне да спрат, и започна да прехвърля наум различни планове за бягство. Беше сигурна, че тези отвратителни типове не само ще ги изнасят, но и че те двете с Елън едва ли ще доживеят да видят изгрева. След като тези зверове задоволяха похотта си, щяха на бърза ръка да им теглят куршума и осакатените им трупове щяха да си изгният в изумрудения здрач на гората.

Когато най-после решиха, че са на безопасно разстояние от лагера, похитителите се изсмяха, издюдюкаха и се поздравиха с удара, който са направили. Едва тогава Фанси видя за пръв път лицето на мъжа, който я е отвлякъл. Съвсем се стъписа.

Както и на другия мъж, дългата му мазна коса се спускаше покрай четинестото лице. Наболата брада не скриваше обаче студените му празни очи и грозния бял белег, разсякъл бялата му буза. Започваше от слепоочието, минаваше през цялата буза и свършваше чак под брадичката. Мъжът беше обут в опърпани мокасини и бе облечен в дрехи от еленова кожа, и те мръсни и парцаливи като на приятеля му. Похитителят на Фанси не бе така висок, както другият бабаит, но и той беше як като бик и широкоплещест, с мускулести ръце, опънали ръкавите на дрехата. Фанси се обезсърчи още повече. Беше изключено те с Елън да надвият на тези грубияни. Бяха обречени.

Но Фанси никога не се предаваше: знаеше, че шансовете да избягат са нищожни, и въпреки това дебнеше сгоден случай да се измъкнат. Ако не беше Елън, на няколко пъти щеше да хукне към

гората: предпочиташе да се изложи на опасностите на непроходимия пуцинак, отколкото да изживее онова, на което знаеше, че е обречена, но не можеше да изостави сестра си на произвола на съдбата. Елън явно беше скована от безсилен страх.

Тъкмо бе започнал да се спуска индигово-пурпурен мрак, когато похитителите им спряха. Фанси нямаше представа къде се намират, но явно бяха стигнали бивака на двамата разбойници. Наблизо бяха завързани два изпосталели коня, край поточето бяха намятани дисаги.

— Ние с Клем ви преследваме цял следобед — каза свойски мъжът, отвлякъл Фанси, и я бутна грубо напред. — Оставихме си нещата тук и отидохме да поразузнаем, когато — хоп! — на пътя ни се изпречихте вие, гълъбчета.

У Фанси проблесна лъч на надежда.

— Сигурно ще поискате откуп? — попита тя. — Господин Джонатан Уокър ще плати от щедро по-щедро, само и само да ни пуснете. И да не ни причинявате зло.

— Откуп ли? — повтори кисело нейният похитител. — Защо не! Трябва да помисля. — Мъжът присви очи. — Но те ще ни теглят куршума и изобщо няма да разговарят с нас. И преди сме си имали вземане-даване с тях.

— Особено с онзи гадняр Чанс — намеси се и Клем. — Мрази всички Такърови. Тъкмо това копеле подреди Юдъл с този белег — изсъска Клем и се изплю. — Не се пазарим с лекета като Уокърови.

Въпреки обстоятелствата Фанси усети как я плисва топлина от името на Чанс Уокър — зарадва се, че тъкмо той е белязал така нейния похитител. „Браво на него!“, помисли си, съжалила, че Юдъл не е издъхнал от острието на Чанс.

Юдъл се ухили срещу жените.

— Опасявам се, пиленца, че ще ви се наложи да свикнете с мен и Клем — рече той и се приближи. — Ако бъдете мили, може и да ви пуснем да си вървите по живо, по здраво.

Фанси се извърна — не искаше разбойникът да вижда, че е ужасена.

— Смятате да ни пуснете ли? — попита тя предпазливо, настръхнала при мисълта колко близо до нея е бабайтът.

Той се спогледа с Клем. Лицето му се изкриви от грозна усмивка.

— Ама разбира се! Стига да се държите добре и да не ни създавате неприятности, и ще ви пуснем да си вървите.

Фанси разбра, че мъжът я лъже. Те с Елън щяха да умрат. Не се знаеше само кога.

Клем разхлаби жестоката хватка, с която държеше ръката на Елън, и тя се свлече бавно на земята, сведе глава и се разрида неудържимо. Фанси се втурна към нея, коленичи, прегърна я и я притисна до себе си.

— Елън! Добре ли си, скъпа?

Елън се вкопчи с все сила в нея и извърна руса главица така, че устните ѝ почти опряха в ухото на Фанси.

— Трябва да избягаме! — пророни едва чуто между риданията. — Мислят си, че съм вцепенена от страх... защо да не се възползваме от това?

Фанси кимна лекичко, пронизана от неудържима радост. Значи Елън само се е преструвала! Слава богу! Заедно все щяха да намерят начин да избягат. Както лежаха на земята, продължиха да се прегръщат — в гърдите на Фанси отново бе припламнала надежда.

— Стига сте циврили! — изръмжа Юдъл и изтегли Фанси от Елън. Насочи застрашително пушката, прониза със зъл поглед Елън и допълни: — Или млъквай, жено, или...

Елън пребледня от уплаха, но спря да плаче, макар и да продължи да се клати мълком, преструвайки се на вцепенена от ужас.

— Така е по-добре — изсъска бабаитът, после разтресе Елън и ѝ нареди: — А сега съберете дърва и ни пригответе вечеря. Ще намерите продукти в дисагите.

Под зоркия поглед на Клем двете жени тръгнаха да събират край бивака, който вече тънеше в здрач, съчки и нападали клони. С кремъка и огнивото, които похитителят ѝ подаде грубо, Фанси успя да запали огън, който скоро запука в импровизираното огнище, оградено с камъни от ручея.

В чантите нямаше кой знае какво, но не след дълго Елън и Фанси свариха кафе и сготвиха фасул, подправен с малко сол и сложен в очукано желязно канче, както и качамак, който оставиха върху камъните, за да изстине. Двамата мъже се бяха излегнали наблизко и пиеха уиски направо от шишето, без да изпускат от очи двете жени, които шетаха край огъня. От време на време някой от двамата току се

кикотеше и Фанси усещаше как от миг на миг напрежението расте. От грубиянските думи и начина, по който двамата разбойници направо ги събличаха с похотливи погледи, Фанси разбра, че няма и секунда за губене. Трябваше час по-скоро да избягат, инак нямаше да имат тази възможност.

Огледа се отчаяно. Вече се бе мръкнало, единствената светлинка в непрогледната нощ идваше от дългите пламъци на танцуващия жълто-оранжев огън. Гората сякаш ги бе похлупила, дърветата край бивака се поклащаха досущ страховити опасни призраци, всичко тънеше в злокобна тишина.

— Нашите гълъбчета си ги бива — провлече Клем. — Какво ще кажеш, Юдъл? Коя е по-хубава, моята или твоята?

Юдъл се усмихна, при което белегът върху лицето му изпъкна гротескно в трепкащата светлина на огъня. Той прокара език по устните си.

— И аз не съм сигурен. Трябва да ги съблечем, за да видим.

Фанси стисна зъби и впи в мъжа пламнал поглед. Каза си, че никак няма да му е лесно да го направи.

Най-неочаквано Елън изпищя и за ужас на Фанси тя видя, че Клем е сграбчил сестра ѝ за глезена и въпреки яростната ѝ съпротива я тегли към себе си. Разбойникът сякаш се развесели още повече от това, че Елън се дърпа и се опитва да се отскубне.

Фанси усети как я плисват сляпа ярост и паника. Сграбчи дръжката на големия чугунен тиган и без изобщо да усеща пронизващата топлина, фрасна с все сила Клем по главата. Той изпъшка, пусна Елън и залитна напред.

Юдъл направо не повярва на очите си. Зяпна смаян, с отворена уста Клем, който се бе проснал на земята и не помръдваше. А на Фанси ѝ бяха нужни тъкмо тези няколко секунди на вцепенение. Тя замахна повторно с тигана и цапардоса отчаяно Юдъл отстрани по главата, при което качамакът за вечеря се разхвърча във всички посоки. Разбойникът изкрещя възмутено и залитна с убийствен блясък в очите.

Откопчила се от хватката на Клем, Елън посегна към единственото друго оръжие подръка — кафеника, и го запрати безпогрешно в лицето на Юдъл. Врялото кафе се плисна по кожата му, той изпищя и притисна длани към очите си.

Фанси хвърли тигана и запретна поли, после сграбчи Елън за ръката и рече задъхано:

— Бягай!

Не беше нужно да я подканя. Тласкани от безумен ужас, двете сестри хукнаха към гората като кошути, преследвани от хрътки. Тичаха без посока, искаха само едно — да избягат.

Клоните ги шибаха, храсталаците се закачаха в косите им и ги дращеха, те се препъваха в бръшляна. Въпреки всичко тичаха в обгърналата ги тъма почти без да докосват с нозе земята.

Фанси поспря едва след като остана без дъх и драскотините по хълбоците я заболяха непоносимо. Още стискаше с все сила ръката на Елън; двете сестри се прегърнаха, като ту ридаеха, ту се смееха.

Задъхани, стояха като смразени в мрака, като се заслушваха и оглеждаха да не би похитителите им да се появят отнякъде. Минутите се нижеха мъчително бавно, сякаш са часове, но Фанси и Елън не чува нищо тревожно.

— Дали им се изплъзнахме? — прошепна най-сетне Елън в ухото на сестра си.

— Не знам. Не се чува да ни гонят, а и Клем изпадна в несвяст — вероятно за цяла седмица. Ударих го доста силно. — После добави с по-мрачен тон: — А колкото до онова страшилище Юдъл, искрено се надявам кафето, което му лисна в лицето, ако не го ослепи, то поне да го извади от строя за известно време.

Някъде наблизо изпука клонка и двете сестри подскочиха като ужилени, представили си, че Клем и Юдъл ей сега ще изникнат пред тях. Минаха няколко секунди и те чува как една сърна пръхти тихо и уплашено и се движи бързо през гъсталака.

— О, Фанси! Щях да умра от страх! — прошепна накрая Елън.

Фанси я стисна за рамото.

— И аз — призна си тя.

Отново се заслушаха, ала не чува нищо друго, освен самотния тягостен писък на бухал, огласил влажната нощ.

— Дали наистина сме им избягали? — попита след малко Елън.

Фанси се свъси в мрака.

— Мисля, че да, но успяхме и да се изгубим. Нямам представа в коя посока е лагерът и докато не се развидели, не бива да мърдаме

оттук. — Сетне добави мрачно: — Не знам обаче с какво ще ни помогне денят. Изгубихме се, и туйто.

Елън се засмя през сълзи.

— Затова пък изживяваме страхотно приключение, нали?

Разкъсвана между смеха и сълзите, Фанси я притисна с все сила до себе си.

— Да, draga ми госпожице! — отвърна тя с треперлив глас. — И само да си посмяла да ми кажеш, че не се забавляваш добре!

Минутите минаваха и двете сестри разбраха, че все пак са успели да се отскубнат на похитителите. Фанси най-сетне се отърси от мисълта, че онези страшилища, Клем и Юдъл, се прокрадват по петите им и всеки момент ще им се нахвърлят изневиделица, и каза:

— По-добре да пренощуваме тук. Няма смисъл да вървим напосоки в непрогледния мрак. Щом се пукне зората, нещата може би няма да изглеждат чак толкова безнадеждни.

Двете жени се наместиха криво-ляво на земята: Фанси се облегна на дънера на висок дъб, а Елън отпусна глава върху скута ѝ. По-голямата сестра си наложи да не мисли за усойниците и гърмящите змии... а също за мечките, планинските лъвовe и пантерите, с които според Джонатан и Сам гъмжало в колониите. Съвсем изтощена от ужасните неща, които са им се случили, тя си даде сметка, че дори мисълта за червенокожите диваци, тръгнали на лов за скалпове, не може да надделее на съня. Накрая Фанси заспа.

Дневната светлина не облекчи кой знае колко тежкото положение, в което бяха изпаднали. Фанси се изправи, протегна се и се огледа. Не видя нищо друго, освен непроходима зелена гора, пълзящи растения и шубрак. Изобщо не се ориентираше и отново изпадна в отчаяние. Нима бяха избягали на Такърови колкото да загинат в пущинака?

Изправи гръб. „За нищо на света!“, отсече Фанси решително.

Елън се прозина и изпелтечи:

— Умирам от жажда... и от глад. Какво ще правим, Фанси?

По-голямата сестра сбърчи носле.

— Не знам, скъпа, но не можем да останем тук. Такърови сигурно ще тръгнат да ни търсят, а също, да се надяваме, и Джонатан и брат му. Трябва да се движим, дано намерим път, който да ни изведе до

някое селище. — Тя добави разпалено: — И дано Бог ни помогне да се натъкнем на Джонатан и брат му, а не на Такърови.

През следващите три мъчителни дни се изпълниха само някои от молитвите на Фанси. Двете сестри не се натъкнаха на Такърови. Но не срещнаха и братя Уокър, нито излязоха на път, по който да поемат. Все пак намериха няколко хладни реки и потоци, където да утолят жаждата си и да се измият. Бяха изподрани и нахапани от насекомите. Чак сега Фанси опозна комарите и южноамериканските бълхи, а също и кърлежите и те никак не ѝ допаднаха!

Все пак беше лято и двете сестри успяха да поуталожат непоносимия глад с горски ягоди, диво грозде и сливи. Стомасите им сякаш не спираха да къркорят и Фанси и Елън си мечтаеха за торти с много крем по тях, за печени пилета и йоркширски пудинги.

На четвъртия ден лутане из пустошта, след като бавно се зазори, Фанси погледна със замъглени от умора очи към обагреното в златисто небе и се запита дали и този ден ще е същият като предишните. Всъщност не можеше да е по-различен: от час на час те с Елън губеха сили и ставаха все по-уязвими. Предната нощ бяха чули вой на пантера, от който им се смрази кръвта, а следобед, докато ядяха ненаситно зрели сочни ягоди, от хрусталака изскочи огромна кафява мечка, уплашила ги до смърт. Дори не забелязаха, че тя е по-стресната и от тях. Толкова се ужасиха, че хукнаха накъдето им видят очите, само и само да се скрият в прегръдката на гората.

Ориентираха се по изгряващото и залязващо слънце и вървяха, общо взето, на изток. Нямаха представа в коя посока е лагерът и бяха почти сигурни, че цялата група на Уокърови е продължила нататък, затова решиха, че няма никакъв смисъл да се опитват да я намерят. Планът на Фанси беше простичък. Ако вървяха на изток, все някога щяха да излязат на Атлантическия океан, а оттам смятаха да поемат на север покрай брега на Вирджиния и рано или късно да стигнат някое селище. Ако преди това не умряха.

Двете жени побързаха да станат, преди слънцето да се е извисило в небето, и без да обръщат внимание на схванатите си мускули и празни стомаси, продължиха упорито нататък през пущинака. Надяваха се да стигнат възможно най-далеч, докато още е прохладно — следобед бе невъзможно да направят и крачка, толкова горещо и влажно беше. Вече им бе станало навик след пладне да намират

сенчесто местенце, където да си починат и да подремнат, докато се позахлади, после ставаха и продължаваха да вървят до тъмно.

И този ден се оказа не по-различен от предишните. Някъде към един следобед двете сестри излязоха на сенчеста полянка край малък поток. Измиха се, седнаха под наподобяващите разперени ръце клони на една магнолия и заспаха.

Фанси така и не разбра какво я е събудило, но изведнъж подскочи с разтуптяно сърце. Нещо я бе вдигнало от сън и тя огледа трескаво полянката. С ужасена въздишка съгледа пред себе си чифт мокасини... и доста големи крака.

Обзета от паника и гняв, седна и бързо плъзна поглед по високото снажно тяло в дрехи от еленова кожа, зад първия мъж стоеше втори, и той облечен в кожи. Такърови! Сетне обаче видя и мургавото, сякаш изсечено от гранит лице на човека, застанал пред нея, и с разтуптяно лице си даде сметка, че мъжете, които са ги открили, не са Такърови. На полянката стоеше мъж, много по-опасен за душевното спокойствие на Фанси: Чанс Уокър.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Не бе случайност или някакво съвпадение, че Чанс Уокър се е озовал на закътаната полянка, където сестрите бяха спрели да починат. Те двамата с Хю ги издирваха още от деня, когато Фанси и Елън бяха изчезнали.

Чанс, Хю и Морли бяха поели от Ричмънд с внесените от Англия коне два дни след групата на Уокърови. Чанс знаеше, че е само въпрос на време да настигнат останалите. Сякаш в потвърждение на това на втория ден от пътуването се бяха натъкнали на слугата на Джонатан — Симънс, който караше натоварена каруца. Искаха да продължат с него, той обаче, който знае защо, не изгаряше от желание да споделя компанията им. Те само свиха рамене и го подминаха. Чанс и двамата му спътници не бяха с каруци, затова можеха бързо да настигнат основната група, ала породистите коне не бяха в цветущо състояние и Чанс предпочиташе да не пришпорва жребеца и особено двете бременни кобили. Но на едно място по пътя се натъкнаха на следи от лагер — явно групата на Сам не беше далеч.

Още откакто бяха напуснали Ричмънд, Чанс усещаше, че му се иска много да настигнат Уокърови и хората с тях. Втълпяваше си, че е така само защото му е неопишуемо приятно да си бърбри със Сам и да се заяжда с онзи наглец, Джонатан.

Но дълбоко в себе си съзнаваше, че желанието му да настигнат другите няма нищо общо със Сам или Джонатан. Колкото и да му беше неприятно, трябваше да си признае, че копнее да види отново онова високомерно създание със златистокафявите котешки очи...

За свой ужас си даваше сметка, че не може да си избие от главата баронесата на Джонатан. Нейният образ го преследваше всеки миг от деня, а и от нощта... нощем тя се рееше прелъстително из сънищата му, дръпнатите ѝ очи го предизвикваха да се приближи, устните ѝ го изкусяваха.

О, да, защо да си криви душата, наистина изгаряше от желание да види отново баронесата. Когато преди четири дни най-сетне се бяха натъкнали на лагера на Сам, Чанс усети как като с нож го пронизва

сладостна тръпка. Тръпка в миг прераснала във вцепеняващ страх, когато Чанс разбра защо Сам и хората му не са вдигнали лагера, въпреки че вече бе пладне: баронесата и сестра ѝ бяха изчезнали.

Трябваше да минат доста минути, докато Чанс разбере от истеричния разказ на Констънс какво точно се е случило. Сам и Джонатан ги нямаше — бяха напуснали лагера, за да търсят под дърво и камък в гората никакви следи от двете млади жени.

Чанс изслуша вцепенен и смълчан разказа на ужасената Констънс и веднага осъзна, че сестрите не са се изгубили. Беше малко вероятно да са се заблудили, при положение че, както Констънс обясни през сълзи, са ги предупредили да не се отдалечават много.

Всички бяха убедени, че англичанките просто са се изгубили, но Чанс беше на друго мнение. Макар да бе видял баронесата само за малко, беше разбрал от лицето ѝ, че е умна и съобразителна. Беше повече от сигурен, че тя няма да допусне такава глупост — да се загуби в непроходимата гора. А след като не се е изгубила, значи... Той стисна зъби.

Жените бяха изчезнали сякаш вдън земя и за това имаше няколко обяснения, нито едно от които не харесваше на Чанс. Ако подозренията му се окажеха верни, Сам и Джонатан само си губеха времето да търсят англичанките по тези места. Ако още бяха живи, двете жени бяха на доста километри оттук.

Тримата с Морли и Хю се посъветваха набързо и решиха Морли да остане с Уокърови и конете, а Чанс и Хю също да тръгнат да издирват жените. Щяха да вървят пеш, което си бе доста обичайно за ширналите се поля и гори на колониите без пътища през тях, и да вземат със себе си само най-необходимото. Чанс се препаса през широките гърди с ремък, на който окачи зад гърба си колчан със стрели — така щеше да ловува, без да вдига шум и да издава присъствието им. Не съжеляваше, че оставят конете, понеже из девствената дъбрава често се срещаха места, където човек ще мине пеш, но не и на кон.

Сам и Джонатан се върнаха в лагера тъкмо когато Чанс и Хю се канеха да потеглят. Дори при тези обстоятелства на Джонатан не му стана никак приятно, че вижда Чанс. Затова пък Сам му се зарадва. Колкото и да не му се искаше, волю-неволю се съгласи с Чанс, че има само две обяснения за изчезването на баронесата и сестра ѝ: индианци

и разбойници. Прие и плана на по-младия мъж: двамата с Хю да се опитат да открият някакви следи и по тях да намерят двете жени, а другите да продължат нататък към Уокър Ридж.

Джонатан се вбеси, щом научи, че не са включили и него в групата. Знаеше, че Симънс се е уговорил с Такърови да се срещнат тъкмо по тези места, и вече беше наясно какво е сполетяло жените, но не пророни и думица. Знаеше що за стока са Такърови и бе сигурен, че англичанките са мъртви — ако не и по-лошо. Вече бе решил да отмъсти за тях, но си каза, че ако целият този фарс не се окаже пълен провал, първо ще изчака да си прибере печалбата за пушките и чак тогава ще се разправя с Такърови. Загубата на англичанките беше ужасен удар по самолюбието му и той наистина беше бесен на Такърови, още повече че не можеше да даде воля на гнева си.

Прикривайки старателно чувствата си, Джонатан погледна вторачено Чанс и настоя да вземат и него.

Чанс го огледа хладно от глава до пети и отсече:

— Твърде дълго беше в Лондон, едва ли ще си в състояние да помогнеш. Пък и никога не си се оправял добре в девствените гори. Съмнявам се, че ще издържиш и един ден на темпото, с което ще вървим. Само това оставаше — да се притесняваме и за някакво лондонско конте.

Джонатан стисна пестници и пристъпи към Чанс.

— Господи! — не се сдържа той и избухна. — Май се налага да ти покажа как да подобриш обноските си.

Чанс се усмихна с ледени пламъчета в сините очи.

— Винаги съм на твое разположение — промълви той едва чуто. — Стига да си убеден, че наистина ме превъзхождаш.

Джонатан се вцепени, но майка му се вкопчи в ръката му и през сълзи го замоли да не излага на опасност живота си, като се разправя и бие с Чанс, затова се завъртя и остави на мира Чанс. Те с Хю отново се приготвиха да тръгват.

Въпреки кавгата с Джонатан Сам се ръкува с Чанс и му пожела:

— Дано Бог ви е на помощ и успеете.

Чанс се усмихна.

— Обикновено успявам, драги ми господине. Стига жените да могат да бъдат намерени, ние с Хю ще ги открием. Изобщо не се

съмнявай. Само не знам в какво състояние ще бъдат — виж, това вече си е тревожно.

Сам кимна тъжно, а Чанс се скри в гората, следван по петите от Хю. Никак не бе лесно да попаднат на следи. Сам и Джонатан бяха заличили много от знаците, по които е личало откъде са минали двете жени и похитителите им. Няколко часа Чанс и Хю обикаляха във все по-широк кръг, докато се натъкнат на онова, което търсеха: парченце жълт плат, закачило се на една шипка.

Продължиха да търсят, но не откриха кой знае какво: женска стъпка край коритото на едно поточе, син конец, който се вееше на клон, кичур руса коса, заплел се в храсталака. Но с набития си поглед и огромни познания те следваха бавно и неотклонно оскъдната следа, която англичанките бяха оставили подире си. Първата вечер — тъкмо бе започнало да се свечерява, двамата мъже излязоха при бивака, откъдето жените бяха избягали. Не след дълго се спусна непрогледен мрак и те нямаше как да продължат издирването, затова от немай-къде останаха да пренощуват на същото място.

На другата сутрин Чанс съвсем се свъси, когато те с Хю отново поеха по очевидната диря, оставена от жените. Това, че похитителите са зарязали жените, му се стори много зловещо и той се опасяваше да не би следата, по която вървят, да ги изведе при трагедия.

Но когато втората вечер се приготвиха да пренощуват под открито небе, Чанс отново бе обнадежден. Личеше, че жените не са били преследвани дълго от своите похитители, и той престана да си представя как ще открие на някоя сенчеста полянка безжизненото, обезобразено тяло на баронесата.

Продължиха с Хю по дирите, оставени от англичанките, и Чанс волю-неволю се възхити на баронесата и сестра ѝ. Дума да няма, бяха си изнежени, разглезени англичанки, но бяха проявили сърцатост и голяма дързост и бяха успели да избягат от разбойниците.

Макар и да вярваше все по-силно, че ще открият сестрите живи, Чанс усети, че камък му пада от сърцето, чак когато двамата с Хю се натъкнаха на жените, заспали направо на земята. Бяха ги намерили, и то живи!

Но както Чанс си помисли с горчив хумор, сестрите не им се израдваха особено. Баронесата набързо прикри истинските си чувства, той обаче начаса разбра, че тя предпочита да я е спасил всеки друг,

само не и Чанс Уокър. Устните му потрепнаха. Неговата баронеса определено не беше двулична — той не ѝ беше симпатичен и дори сегашните обстоятелства нямаше да променят нищо.

В очите му се мерна едва прикрито възхищение, когато рече провлачено:

— Моите извинения, Ваша Милост, че ви намерих аз, а не чаровният ви домакин. Опасявам се обаче, че ако Джонатан бе тръгнал да ви търси, така и нямаше да ви намери.

— Няма значение кой ни е намерил — отвърна троснато Фанси, после се изправи и изтръска разпокъсаната си рокля. — Важното е, че бяхме намерени, и ви благодаря от все сърце. — Наистина му бе много признателна, но пак не се сдържа и подметна заядливо: — Всъщност нас ли търсехте? Или просто ни открихте случайно, точно както онези негодници Такърови?

Погледът на Чанс помръкна, а Хю си пое шумно въздух.

— Юдъл Такър ли? Той ли ви похити? — попита грубо Чанс.

Фанси отвърна, като помагаше със сетни сили на Елън да се изправи:

— Да, казваше се Юдъл Такър. А името на другия кретен май беше Клем. — Тя се усмихна мило през рамо на Чанс и попита: — Да не са ви приятели?

Хю прихна и побърза да извърне поглед.

— Не бих казал — тросна се Чанс, възмутен от държанието на младата жена.

При тези обстоятелства можеше да бъде поне малко благодарна, ала волю-неволю Чанс си призна натъжен, че е трябвало да очаква от баронесата тъкмо това: да се заяжда с него, вместо да оцени онова, което е сторил за нея. Но Чанс си каза, че за нищо на света няма да допусне тя да му се качи на главата. Погледна я уж невинно и попита така, сякаш не знаеше за какво става въпрос:

— Приятно ли ви беше с тях, драги дами? Или не ви се сториха особено любезни?

Фанси го прониза с поглед: изведнъж се умори да се заяжда.

— Не, разбира се, както прекрасно знаете! Откакто тези отвратителни типове ни известиха за присъствието си, ни бе много, ама много неприятно.

Хю също се намеси.

— Голям късмет сте извадили, Ваша Милост — рече той притеснено, — че още сте живи. Малко са жените, които Такърови са пленили и които са оцелели, за да разказват после какво е било. А които са се измъкнали... — Младежът се поколеба и попита плахо: — Не ви ли?... — Прокашля се — не се решаваше да се доизкаже. — Не бяхте ли...

Фанси поклати глава — знаеше прекрасно какво се опитва да я попита по-младият мъж.

— Не. Не ни изнасиха, но само защото им избягахме.

Вперила огромни очи в Хю, Елън рече свенливо:

— Фанси беше невероятна! Фрасна онова страшилище Клем с тигана по главата.

— Не забравяй, че ти пък удари Юдъл с кафеника — добави тихо Фанси и притисна сестра си до себе си. — Ако не го беше направила, едва ли щяхме да им избягаме.

— Добре сте се сетили — прошепна Чанс, отново възхитен пряко волята си от жените — този път от това, че се опитват да омаловажат смелостта, която се е искала, за да извършат всичко това.

Явно са били много ужасени, точно както сега бяха много уморени — и прегладнели. Лицата им се бяха смъкнали и бяха пребледнели, в очите им още се четеше ужасът, който са изживели, роклите им бяха изцапани и разкъсани и висяха като дрипи на тъничките им снаги и въпреки това двете жени се държаха така, сякаш не се е случило нищо.

— Проявили сте голяма смелост — рече той мило. — Малко жени, дори измежду онези, които са израсли сред дивата природа и са свикнали с опасностите ѝ, щяха да се отърват като вас на косъм.

Фанси го озари с първата си искрена усмивка.

— Благодаря — каза тя едва чуто. — Много мило от ваша страна.

Чанс бе смаян от тази усмивка и усети как го плисва нещо топло и мощно. Развеселен, гледа дълго Фанси, сетне сякаш се отърси от унеса и се извърна. Огледа полянката и каза свъсено:

— Ще пренощуваме тук. И двете имате нужда да си починете и вероятно да се нахраните добре.

Елън се засмя и плесна с ръце.

— О, да! От четири дни не говорим и не мечтаем за нищо друго, освен за храна.

Чанс ѝ се усмихна — по-малката сестра на баронесата му беше симпатична.

— Вероятно ще се наложи да се задоволите с качамак, освен ако не успея да хвана дивеч.

— Звучи чудесно — възкликна Елън и очите ѝ блеснаха от радостно очакване. — Всичко друго, само не и горски плодове!

Чанс се погледа с Хю.

— Ти остани с жените. А аз ще се опитам да хвана нещо.

Подпря дългата черна пушка на дънера на едно дърво до голямата раница, която бе донесъл, развърза колчана, извади няколко стрели и се скри в непроходимата гора.

Фанси насмалко да изкрещи недоволно, когато снажният мъж се гмурна в зеления здрач. Нещо у Чанс Уокър сякаш изваждаше наяве най-лошите ѝ страни, но когато той тръгна да ловува, Фанси се почувства някак ограбена. Каза си, че се държи глупаво, погледна младежа, останал с тях, и му се усмихна лъчезарно.

— Вие ни спасихте, а дори не знаем как се казвате — рече му тя мило.

Момъкът се усмихна.

— Хю Уокър, Ваша Милост. Ние с Чанс в известен смисъл сме братовчеди — така поне твърди баща ми. Всъщност всички Уокърови във Вирджиния са братовчеди — близки и далечни.

— Много се радвам да се запознаем, Хю Уокър — възкликна радушно Фанси. — Това е сестра ми Елън. Мисля, че при тези обстоятелства можем да минем и без „Ваша Милост“. Казвам се Франсес, но всички приятели ми викат Фанси. Ще ми се и ти да ме наричаш така.

Хю я погледна, без да крие възхитата си. Не беше очаквал баронесата да е такава. Тя не бе нито високомерна, нито придиричива, не беше и стара и въпреки обстоятелствата го смая с хубостта си.

Върху устните му грейна ленива усмивка.

— За мен ще е чест да ме смяташ за свой приятел, Фанси. — Момъкът погледна Елън. — Радвам се да се запозная и с теб, Елън.

По-малката сестра изсумтя тихичко и след като отметна глава, промърмори:

— Госпожица Елън, ако обичаш!

Фанси я погледна изумена. Елън изобщо не държеше на формалностите и дори понякога я обвиняваше, че се държи сковано. Защо ли си придаваше важности пред този младеж?

Той погледна Елън, видя я истински за пръв път и в очите му се мярнаха дяволити пламъчета. Изведнъж проумя колко ненагледно хубава е по-малката сестра на баронесата.

— Така да бъде — рече Хю развеселено. — Ще те наричам „госпожице Елън“, а ти пък се обръщай към мен с „господин Хю“.

Елън сви рамене. Извърнала властно главица каза:

— След като уточнихме това, няма ли да свършиш нещо и ти, господин Хю? Или ще стърчиш тук и ще си бърбиш с нас?

Но колкото и да важничеше, младата жена съвсем се смути, когато Хю, който явно изобщо не се бе притеснил от високомерието ѝ, попита мило:

— И какво ще наредиш да направя, госпожице Елън? Това тук не ти е всекидневната на кралицата.

Тя изсумтя възмутено, болезнено осъзнала, че развеселява с поведението си този толкова красив младеж. Беше стъписана и вцепенена от противоречивите си действия и затова се тросна сърдито:

— Знам. Но нима ще стоиш със скръстени ръце и ще чакаш да се върне Чанс?

— Чанс ли? — повтори той като вдигна вежда, а в наситеносините му очи с гъсти мигли проблеснаха палави пламъчета. — Защо не викаш и на него „господин Чанс“?

Елън изфуча като разярено коте и се обърна, а Фанси, която се бе отърсила от изненадата, също се включи в словесния двубой.

— Сигурна съм — вметна тя припряно, — че Чанс няма да го сметне за нахално, ако се обръщаме към него и без това „господине“. Всъщност — добави по-голямата сестра, като стрелна с многозначителен поглед Елън, — според мен сега не му е времето да спазваме формалностите. — После рече ведро: — Тези господа ни спасиха живота. Много сме им задължени.

Елън кимна с руса главица, усетила как я пронизва срам. Погледна с искрено разкаяние Хю.

— И аз не знам какво ме прихвана. Обикновено не се държа чак толкова ужасно. Нали ще ми простиш? — В ъгълчетата на розовата ѝ устица заигра чистосърдечна усмивка. — И ще ми викаш Елън. Нали?

Хю сведе очи към лицето на младата жена. Дори и мръсна и уморена, тя пак си беше красива. А усмивката й... Сърцето му, обикновено най-надеждният орган, сякаш щеше да изхвъркне от гърдите и за миг момъкът се почувства напълно вцепенен и стъписан. Към реалността го върна Елън, която го докосна нежно по ръката. Беше се приближила до него и го попита с угрижено лице:

— Добре ли си? Изглеждаш... някак странно.

Хю отвърна прегракнало:

— От усмивката ти е. Не бива да озаряваш с нея така ненадейно мъжете, Елън.

— О, колко красиво го каза! — изчурулика тя щастливо и се усмихна още по-лъчезарно. — Сега вече може ли да ти викам Хю?

Той й се поклони ниско и галантно.

— За мен ще е чест.

Фанси пророни развеселена:

— Ако вече уточните как ще се обръщате един към друг, дали да не запретнем ръкави и да не направим нещо като лагер?

Елън порумения от вълнение, Хю се изчерви още повече и от нея и погледна Фанси, сякаш осъзнал най-сетне, че те с Елън не са сами.

— Опасявам се, че лагерът ни няма да е от най-люксоznите — предупреди момъкът. — Наложил се да носим всичко на гръб. Но ако седнете ей там, мили дами, ще видя какво мога да направя.

— Ще ти помогнем — предложи Фанси. — Ние с Елън ще съберем дърва за огъня, докато ти разопаковаш нещата.

Когато се върна по залез-слънце със задницата на малка сърна, която бе метнал на гръб, Чанс завари огън, накладен край реката, и канче с кафе, което къкреше отстрани, а във въздуха се носеше миризмата на току-що опечени царевични питки. Хю и двете жени седяха край огъня, погълнати от разговор, и чак когато Чанс се надвесил над тях, момъкът забелязал появата му.

Скочи като ужилен, пресегна се машинално към ножа с дълго острие отстрани на колана и най-сетне познал в спускащия се здрач Чанс, се ухили до уши.

— Не съм те чул.

— Ако не бях аз, а някой от Такърови или индианци, тръгнали за скалпове, нямаше да чуваш никога вече — отвърна кисело другият мъж.

Хю прибра ножа и се свъси.

— Така си е. Трябваше да внимавам повече.

Чанс само изсумтя и след като остави убитата сърна, рече:

— Това би трябвало да утоли и най-острия глад. Което не изядем тази вечер, ще го опушим през нощта, за да има и за утре сутрин.

Фанси не помнеше храната да ѝ се е услаждала някога повече. Дивечовото месо бе крехко и сочно, кафето — силно и тъмно, питките — хрупкави отвън и мекички вътре. Те с Елън щяха да ядат до премала, ако двамата мъже не ги бяха предупредили да пощадят измъчените си стомаси и да не се тъпчат като невидели. Фанси се хранеше бавно, като се наслаждаваше на всяко късче месо, и осъзна, че се е заситила, едва след като Чанс ѝ взе калаената чиния и ѝ рече спокойно:

— Засега стига — след час-два ще хапнеш пак.

Фанси се облегна на дънера на близкото дърво и въздъхна. Както им бе обяснил Хю, бяха доста далеч от Уокър Ридж или друго населено място, но поне засега тя не се притесняваше, че им предстои да извървят такъв дълъг и вероятно опасен път. Черната нощ ги похлупи, но огънят бумтеше, страхът и гладът вече не бяха нейни постоянни спътници и тя осъзна, че я е обзело някакво странно доволство. За пръв път, откакто Такърови ги бяха отвлекли, се чувстваше в безопасност.

Вдигна поглед към здрача отвъд огъня, където седеше Чанс. Не ѝ беше особено симпатичен. Ако не се заяждаше с нея, я взимаше на подбив. Но колкото и да е странно, с него Фанси се чувстваше... защитена. Откакто се помнеше, тя закриляше и бранеше другите. Сега, както никога, беше обратното. Започна да си втълпява, че това чувство е мимолетно и ще премине. След като стигнеха Уокър Ридж, Фанси щеше да вижда Чанс рядко, и слава богу — повтори си мрачно тя — понеже той не ѝ беше симпатичен.

Точно в този миг Чанс се изправи, отиде при огъня и старателно подреди нарязаното на парчета месо, което беше останало, върху нещо като скара, измайсторена надве-натри от току-що отсечени кедрови клони. После сложи върху жаравата мокри клони, та пушекът да се вие на валма над месото. Известно време наблюдава огъня — снажното му стегнато тяло, облечено в еленови кожи, изпъкваше на светлината. Явно доволен от онова, което е направил, вдигна очи към Хю и каза:

— Ще издържи няколко часа. Когато се сменим, ще сложим още клони. — Той вдигна вежда и попита братовчед си: — Искаш ли ти пръв да дежуриш?

— Да дежури ли? — учуди се Фанси. — В какъв смисъл?

Чанс я стрелна с очи.

— Един от нас, лейди Меривейл, трябва да стои буден и да пази, да не би някой като Юдъл Такър да ни изненада с ненадейно посещение.

— О! — възкликна тя тихо, спомнила си нощите, когато те с Елън бяха спали в гората, без и през ум да им минава, че някой може да ги изненада. — Не съм се сетила за това. — Огледа мрака, който изведнъж ѝ се стори много страшен, и попита притеснено: — Нима според теб още ни преследват?

Чанс поклати глава.

— Не, сто на сто са се отказали, защото са решили, че сте мъртви, и са тръгнали да гонят друга плячка. — Той се засмя — светлината на огъня затанцува по мургавото му лице, а белите му зъби проблеснаха. — По-лесна.

Кой знае защо, Фанси пламна. Усещаше присъствието на Чанс по-остро, отколкото на който и да е друг мъж в целия си живот. Определено не ѝ харесваше, че бе достатъчно той да я погледне присмехулно, и я пронизваше топла тръпка. Нещо в него, в начина, по който ѝ говореше и се държеше с нея, я изваждаше от равновесие. И тя не знаеше какво точно, ала в кобалтовите му очи понякога проблясваше пламъче, което определено я хвърляше в ужас. Чанс ѝ приличаше на тигър, тръгнал да преследва кошута, която да излапа за вечеря.

Изненадана, се прозина.

— Ох, божичко! Май съм по-уморена, отколкото си мислех. — Подтиква на от някакво дяволче вътре в самата нея, тя нарочно не се обърна към Чанс, а загледа прехласната Хю, седнал на земята край огъня. — Ще спя по-спокойно тази нощ, след като знам, че бдите над нас.

Чанс изсумтя и се върна на мястото си в подножието на извисила се магнолия, където седна на земята.

— Е, мой човек, баронесата направи своя избор. Ти си пръв — рече той на Хю. — Събуди ме, щом решиш да се сменим.

Без да проронва и дума повече, той се зави презглава с одеялото и заспа.

Ядосана, че се е държала толкова дребнаво, Фанси също се намести на земята до Елън. Димът от огъня отпъждаше насекомите и Фанси скоро се унесе до сестра си, завита с едно от одеялата, които мъжете бяха донесли. Но дори и насън не успя да избяга от Чанс. Присъниха ѝ се смуглото му присмехулно лице, снажното му тяло, които я възбуждаха и не я оставяха на мира.

Не ѝ помогна и това, че първото лице, което видя, щом се събуди, пак беше на Чанс. Особено след учудващо ясните сънища, които бе сънувала през нощта. Почувства се мръсна, притесни се още повече и след като седна, вдигна кичура тъмна коса, паднал върху лицето ѝ. Престори се, че не забелязва Чанс, прозина се, разтърка очи и лице, за да се разсъни, и най-сетне вдигна поглед към него.

Той седеше на метър и половина — два, облегнат удобно на едно дърво, беше подвил коляно и бе вперил дръзко в нея сини очи с учудващо дълги мигли. Сърцето на Фанси подскочи болезнено. И друг път я бяха гледали мъже, но в погледите им обикновено се четеше интерес или учтива възхита. Докато при Чанс не беше така. В очите му нямаше и следа от възхита, любезна или нелюбезна. Изражението върху лицето му си беше направо враждебно. Сякаш му идеше да ѝ извие врата.

Фанси не се лъжеше в преценката си. На Чанс наистина му се искаше да ѝ извие вратлето, но само след като той я е любил часове, дни, вероятно месеци. Изобщо не се радваше, че я желае. Напомни си мрачно, че тя е английска благородничка — баронеса, моля ви се — и вероятна бъдеща жена на Джонатан, това обаче не му попречи да си представи за кой ли път как тя гъне под него голо тяло. И да си мисли за страстните ѝ извити устни и какви са те на вкус и мирис.

След като Хю го беше събудил, Чанс бе разполагал с доста часове да гледа и изучава тъничката жена в мръсна жълта рокля, заспала най-невинно край огъня. За жалост мислите, които го спохождаха, докато наблюдаваше как малките ѝ гърди се издигат и се снишават прелъстително, как съсипаната рокля очертава прелестните извивки на снагата и стройните ѝ бедра, не бяха от най-непорочните. Припламващият огън милваше лицето ѝ, потънало в унес, и волюневолю Чанс виждаше колко волеви са чертите ѝ, колко силен е

нейният характер, разкрит от чистите очертания на брадичката ѝ, колко страст има в извивката на долната ѝ устна. Последното, което искаше, беше да се увлича по какъвто и да е начин по тази жена, и въпреки това, макар и той да не пропускаше и най-малкия шумол, и най-тихия звук в дъбравата наоколо, погледът му беше прикован към жената, заспала на земята пред него. Колкото и да се мъчеше да се въздържа, съзнаваше, че е възбуден — болезнено набъбналият му член напомняше колко отдавна не е бил с жена. Чанс прокле англичанката, Джонатан и най-вече себе си, задето се е докарал до това състояние. „Наистина ужасна нощ“, помисли той.

Хю се бе събудил още с първите лъчи на слънцето, Елън — някъде преди половин час. Въпреки киселата физиономия, която беше направила Елън, двамата бяха отишли да берат горски плодове, които да прибавят към закуската, и Чанс бе останал сам с Фанси в бивака. Той не се радваше и на това и дори беше на път да предложи да отиде с Елън вместо Хю, докато не забеляза как братовчед му гледа прехласнато младата жена.

Върху устните му заигра усмивка. Хю се целеше високо. Прекалено високо, но на Чанс не му се щеше да разочарова младежа. Поне с това се оправда, за да остане в бивака. Знаеше обаче, че просто си затваря очите за истинската причина да остане насаме с баронесата. Елън беше сладка и очарователна, но не го бе пленила така, както сестра ѝ, нищо, че тя бе потънала в дълбок сън. За всичко бяха виновни тези нейни котешки очи!

Същите златистокафяви котешки очи, които най-сетне видяха, че двамата с Чанс са сами. Фанси попита притеснена:

— Къде са Елън и Хю?

Чанс се изправи.

— Отидоха да наберат горски плодове — усмихна се той криво. — Не се притеснявай, херцогиньо, няма да се наложи дълго да си сама с нежните ми лапи.

Фанси го прониза с поглед.

— Първо, не съм херцогиня! Второ, казвам се Меривейл. Ще се обръщаш към мен с „лейди Меривейл“.

Той я озари с крива усмивка, от която сърцето ѝ, кой знае защо, трепна.

— Значи да не те наричам Фанси, както Хю?

Внезапно осъзнала какво ѝ е било предната вечер на Елън, тя прехапа устна и отвърна сковано:

— Разбира се, че можеш да ми викаш Фанси.

Изправи се и като се стараеше да не обръща внимание на Чанс, отиде на реката, където си наплиска лицето. Върна се при огъня, видя, че има горещо кафе, и си сипа една чаша. Обърната с гръб към Чанс, погледна гората и отпи от кафето. Мълчанието я потискаше и притесняваше. Усетила, че от нея се иска нещо повече, Фанси каза ни в клин, ни в ръкав:

— Ние с Елън ти дължим живота си. След всичко, което направихте за нас, не искам да си мислиш, че сме някакви неблагодарници. Не мога да ти опиша колко сме признателни и на теб, и на Хю, съзнавам, че сме ти длъжници.

— Така ли? — попита Чанс и я стресна — беше точно зад гърба ѝ.

Фанси се извърна към него и го погледна с разширени очи, забелязала гнева върху лицето му. Чанс грабна чашата от ръцете ѝ и я запокити на земята.

Дръпна я и я притисна в обятията си. С устни само на сантиметър от нейните ѝ рече троснато:

— Тъй като сме сами... я да видим дали наистина си готова да ми се отплатиш?

ГЛАВА ПЕТА

Фанси знаеше, че Чанс ще я целуне и няма да е мил с нея — личеше си от пламналите му очи. Но бе прекалено смаяна, прекалено любопитна, усещаше прекалено силно присъствието му, за да се съпротивлява, пък било то и колкото от благоприличие. Стисна очи, когато твърдите му устни се впиха едва ли не грубо в нейните, и колкото и да я беше срам, трябваше да си признае, че я е пронизала сладна тръпка.

Като в просъница си даде сметка, че през всичките години, когато е била омъжена, си е била съвсем непорочна, ако е ставало въпрос за плътски желания. Никой досега не я беше целувал като Чанс. Никой. Тя го усещаше с всяка своя клетка, беше възпламенена така, както не я бе възпламенявал никой друг мъж. Чанс сякаш беше нахлул в цялото ѝ същество. Притискаше я с яки ръце към себе си, а тя се беше долепила до широките му гърди и бе опряла бедра о мускулестите му нозе. Ами устата му... Устата му си беше чист сладостен грях, жарък и забранен, възбуждащ и опасен, прелъстителен и коварен, и толкова опияняващ...

В целувката му нямаше нежност, нямаше милост. Устните му, впити в нейните, бяха яростни и безпощадни и подразнена, Фанси си каза, че е редно да се възмути, а не го прави. Бе направо зашеметена от пробудените си сетива, вцепенена от неприкрито възбуждащото усещане, плиснало я при допира с топлото му тяло, с устните му, които направо я пиеха, с дланите му, ненадейно обхванали главата ѝ и извърнали лицето ѝ така, че Чанс да проникне още по-надълбоко в устата ѝ и да не усеща нищо друго, освен чиста, оголена плътска наслада.

С нещо средно между стон и вик Чанс пхна език между страстните ѝ топли устни. Вкусът на кафето, от което Фанси току-що беше отпила, още се усещаше по езика ѝ и той знаеше, че никога през живота си не е вкусвал нищо по-сладостно. Фанси го възпламеняваше, разпалваше неудържимо желанието му да обладае прелестното ѝ тяло. Вбесен си даде сметка, че с нея той е сляп за всичко, освен за похотта,

раздираща го отвътре, че младата жена пробужда с лекота у него други, по-дълбоки и мощни чувства — чувства, избили внезапно на повърхността, макар че Чанс отдавна ги смяташе за мъртви, и силната необходимост да ги потуши едвам не го лиши и от последната останала му капчица самообладание. В трескавия стремеж да отхвърли нежността, плиснала го като топла вълна, той отпъди всяка свързана мисъл и се отдаде изцяло на страстта и сляпата похот. В този миг за него на света не съществуваше нищо друго, освен мекото тяло на Фанси и сладките ѝ устни, нито вчера, нито утре, нищичко, освен младата жена в обятията му... Но малко по малко се съвзе от мисълта, че е на косъм от лудостта, от това да разкъса роклята ѝ и да я обладае направо тук, при най-близкото дърво.

Най-неочаквано я отблъсна едва ли не с презрение и омраза. Въздъхна тежко, с очи, все така премрежени от мощните чувства, които още бушуваха в него, и каза:

— Смятай, че си се издължила! Никак не е приятно, когато една жена отвърща на целувката ти само от благодарност, пък била тази жена и херцогиня! — подсмихна се той презрително.

Заше метена от това, че Чанс я е отблъснал така грубо, Фанси почти не разбра думите му — трябваше да мине близо половин минута, докато проумее какво ѝ е казал. След като си даде сметка за смисъла на думите му, опасното желание, което бе изпитвала в прегръдката на Чанс, бе пометено от внезапно обзелата я ярост.

— Ах, ти, нагъл самонадеян дивак! — изсъска тя и го прониза с гневен поглед. — Как смееш да си въобразяваш, че съм отвърнала на целувката ти или че ще позволя грубиян като теб да ме мачка, само за да покажа колко съм благодарна!

Върху устните на Чанс заигра усмивка, която не бе от най-милите.

— Нима искаш, херцогиньо, да те целуна отново и да докажа и на двамата, че дрънкаш небивалици?

— Аз не съм херцогиня — процеди тя през стиснати зъби — идеше ѝ да зашлеви Чанс по присмехулното лице. — Бях омъжена за барон Меривейл, затова и съм баронеса Меривейл. — Фанси се подсмихна. — Дори такъв дивак като теб би трябвало да разбере нещо толкова простичко. — От гордост тя добави: — А колкото до това дали ще ме целунеш отново, сториш ли го, само ще докажеш колко прав е

бил Джонатан, когато каза, че си копелдак. Жесток, безмилостен копелдак, на когото не може да се разчита, че остане ли насаме с жена, няма да се възползва по най-долния начин.

— Бива ли да държиш такъв език, херцогиньо! Пък аз си мислех, че англичаните са строги и порядъчни — провлече Чанс — изведнъж му стана весело и приятно да се заяжда с Фанси не по-малко, отколкото да я целува, пък и това определено бе много по-безопасно.

Младата жена си пое дълбоко въздух, за да си възвърне самообладанието. Този човек беше невъзможен! И бе очевидно, че тя няма да спечели битката. Чанс Уокър бе прекалено нагъл, дори не усещаше, че го обиждат. Тя се стегна, придаде си възможно най-надменния вид и рече презрително:

— Ние, англичаните, казваме каквото мислим и не виждам нищо нередно в това да наричам подлеца подлец.

Чанс вдигна вежда.

— Но ти, херцогиньо, ме нарече копелдак — заяде се той тихо.

Тя се тросна ядно:

— И ще го направя още хиляда пъти от покривите на всички къщи в хиляда града!

Чанс се ухили с присмехулни пламъчета в сините очи.

— Наистина не ме харесваш никак, нали, херцогиньо?

— Не те харесвам ли? — пророни уж мило Фанси. — Не, не те харесвам, разбира се. Мразя те.

Чанс сигурно щеше да продължи и да я взима на подбив, но за огромно облекчение на Фанси точно в този миг се върнаха Хю и Елън. От предпазливото изражение върху лицата им си пролича, че са чули какво е казала. Фанси се насили да се усмихне и рече весело:

— А, ето ви и вас! Къде се губихте толкова време, вече се притеснявах да не ви се е случило нещо!

Елън носеше малко чугунено канче, напълнено догоре с тъмни зрели ягоди. Остави го и каза:

— Искяхме да наберем повечко, за да вземем и за из път, затова се забавихме — усмихна се тя през рамо на Хю. — Според Хю някоя мечка май е обрала почти всичко преди нас.

Напрежението се разсея и следващите няколко минути те седнаха да закусят, а после се заеха да събират багажа. Не им отне много време

и още преди слънцето да се е извисило в небето, пак поеха със спокойна крачка през гората.

Чанс не искаше да уморява жените, затова често спираше за почивка и ги оглеждаше изпитателно — да види доколко са изтощени. Личеше, че колкото и да се опитват да го прикрият, дните, когато от глад едва не са умрели, си казват думата и жените бързо се уморяват. Чанс отново се възхити на англичанките, колкото и да го вбесяваше това. Подсмихна се. Баронесата му бе показала недвусмислено чувствата си към него. Тя и Джонатан цял живот щяха да обсъждат какъв копелдак е той.

Чанс бе пуснал Хю да върви най-отпред, веднага след него крачеше Елън, следвана от Фанси — Чанс не сваляше очи от скования ѝ гръб пред себе си. И нейната коса като тази на Елън бе сплетена на дълга дебела плитка, която стигаше почти до кръста. Докато вървяха през зеления здрач на гората, Чанс се почувства едва ли не омагьосан от лекото ѝ полюшване. Фанси бе най-смайващото, непорочно, опасно същество, което беше срещал през живота си, и колкото и покварен да беше той, младата жена почти го бе пленила.

Колкото и отвратително да му беше, установи, че не може да си избие от главата спомена за нежните ѝ устни, а също, че въпреки ядните думи и хладното държание той я желае все така силно. Това, че Фанси не го харесваше, дори пробуди у него ловеца. Това, както и мисълта, че тя ще стане жена на Джонатан. Джонатан му беше надянал рога, бе спал в брачното му ложе и се беше любил с жена му — какво лошо имаше в това и Чанс да отвърне със същото на кръвния си враг?

Беше му трудно да се отърси от мислите как ще отмъсти на Джонатан, още повече при положение, че тази мъст щеше да му даде нещо, което той желаше неустойимо. Не се заблуждаваше, че не желае баронесата. Лошото бе, че му беше трудно да разграничи двете: отмъщението към Джонатан и желанието да се люби с изкусителката с котешките очи пред него. Лошото бе, каза си той свъсен, че не знаеше дали ако я отведе в леглото си, после ще я пусне някога да си тръгне.

Свъси се като буреносен облак: най-неочаквано Фанси му стана точно толкова неприятна, колкото и той на нея.

Вероятно единствен Хю забелязваше, че през следващите дни Чанс все е навъсен и необичайно избухлив. Фанси усещаше, че той се държи към нея с хладно, едва прикрито презрение. Това я дразнеше.

Какво толкова се мусеше Чанс? Да си рече човек, че не той, а тя му се е нахвърлила най-безцеремонно, започнала е да го прегръща и да го целува като обезумяла. Младата жена си повтори мрачно, че Чанс е точно такъв, какъвто ѝ го е описал Джонатан: груб, жесток, нагъл, безпardonен. Не би го погледнала втори път. Но за нейно огромно огорчение тя не можеше да си избие от главата и него, и разтърсващата целувка.

Положението нямаше да е чак толкова неприятно, ако двамата просто се избягваха един друг. За жалост това не беше възможно. Ден след ден четиримата бяха неразлъчни. А с гузната си съвест Фанси не можеше да забрави, че зависи точно от Чанс, ако иска да оживее. С това отношение към него вървеше срещу себе си и ѝ идеше да потъне в земята от срам всеки път, когато той се прибираше в бивака с прясно месо или риба, всеки път, когато се пресягаше и ѝ помагаше с красива топла ръка да прекоси някоя река или обрасла с гъстак долчинка. Всяка нощ, докато лежеше, завита с топлите одеяла, подсигурени от Чанс, нахранена с вкусната храна, донесена пак от него, тя се гърчеше от угризения при мисълта, че той стои някъде в мрака и я пази, закриля съня ѝ. Фанси не можеше място да си намери от чувството за вина.

Ала още по-страшни от вината и срама, които я пиеха, от това, че по цял ден тя трябва да се примирява с присъствието му, което я изваждаше от равновесие, бяха откровено похотливите сънища, мъчещи я нощем. Чувстваше се унижена, вбесена, че дори в сънищата, над които нямаше власт, Чанс я прелъстява, възбужда я така, както не я бяха възбуждали и най-пламенните ласки на мъжа ѝ. Копнееше неудържимо това ужасно пътуване най-сетне да приключи, а Чанс Уокър да изчезне в пущинака и никога повече да не се изпречва на пътя ѝ.

Пътуването наистина щеше да е непоносимо, ако не бяха Хю и Елън. Въпреки тежките обстоятелства те приличаха на две весели палета, преливащи от възторг, несекваща енергия и ведро прелестно другарство. Фанси гледаше как вечер край огъня двамата се заливат от смях и се заяждат помежду си, как Хю свежда внимателно тъмна глава към русата главица на сестра ѝ и си казваше с облекчение, че от необяснимата първоначална скованост на Елън към него не е останала и следа.

По-голямата сестра се усмихна. Наистина си беше трудно да не харесаш Хю Уокър. Той не само беше добродушен, внимателен и винаги любезен, но бе и хубав, очарователен, мил и забавен. „За разлика от братовчед си“, помисли Фанси и стисна зъби. Всъщност колкото и да ѝ беше неприятно, трябваше да признае, че и Чанс е много красив.

Пътуването ставаше поносимо благодарение и на още нещо: по негласно споразумение Фанси и Чанс не позволяваха разногласията им да обхванат и Хю и Елън. През деня не беше сложно да прикрият враждебността си — почти нямаха време за разговори, ако не се броят съвсем наложителните учтиви реплики. Но когато спираха да пренощуват...

Фанси се страхуваше от спускащия се мрак, страхуваше се от онези мигове на неизбежна близост, когато се събираха около малкия огън, за да пропъдят все по-гъстия здрач. Чанс задължително се настаняваше точно срещу нея, а тя гледаше като омагьосана как танцуващата светлина на пламъците милва прелестните му черти, широкото чело, дръзкия нос, волевите устни. Чанс беше облечен в еленови кожи, лицето му бе потъмняло от слънцето, гъстата му черна коса се спускаше нехайно чак до широките рамене и той преспокойно можеше да мине за индианец, ако не беше наболата брада и очите му — очи, които ту проблясваха развеселено, ту, ако се спираха на Фанси, ставаха студени и помръкваха.

През тези вечери тя научи доста от историята на Уокърови. И Хю, и Чанс бяха сладкодумни разказвачи и разправяха за Уокърови така, че двете жени направо се прехласваха. Разказаха им за един свой прадядо, който станал пират — нападал и плячкосвал корабите в открито море. Друг пък се влюбил в дъщерята на индиански вожд, после обаче се предал пред молбите на семейството си и се оженил за бяла. Един от Уокърови убил с голи ръце пантера. Накрая Хю и Чанс им разправиха и за трагедията, сполетяла Сам и Лети, когато единственото им дете — син, се родило мъртво.

— О, колко тъжно! — възкликна Елън, когато Хю приключи разказа си вечерта на осмия ден от пътуването. — Господин Уокър ми изглежда свестен човек, сигурна съм, че и жена му е симпатична. Каква трагедия — толкова години да мечтаеш за дете и то да се роди мъртво!

Чанс отвърна сухо:

— Още по-тъжното е, че сега наследник на Сам е породеният му брат, нашият скъп братовчед Джонатан.

— Джонатан Уокър е добър човек — тросна се Фанси. — Не приляга да злословиш за някого, когато него го няма, за да се защити.

Чанс я погледна — в очите му, озарени от светлината на огъня, припламнаха присмехулни искрици.

— Каква прекрасна жена ще му бъдеш — винаги си готова да скочиш и да браниш този безсърдечен злодей!

— Не разбра правилно Фанси — намеси се и Елън и погледна нервно сестра си. — Джонатан е наш домакин, тъкмо той ни покани във Вирджиния. Ще е ужасно грубо, ако след толкова добрини, които той направи за нас, го одумваме зад гърба му.

Фанси забеляза притеснена, че Елън не е поправила Чанс, сбъркал коя от двете сестри ще се омъжи за Джонатан. При това не за пръв път. Ставаше все по-ясно, че Елън не възнамерява да обяснява на господата как точно стоят нещата.

„Още нещо, за което да мисля и да се притеснявам“, рече си по-голямата сестра.

Чанс реагира на думите на Елън доста по-различно, отколкото на упрека на Фанси — само се усмихна.

— Така да бъде, малката, приемам укора. Заклевам се в честта си, че до края на пътуването няма да чуеш от мен нищо лошо за безупречния ви домакин.

Елън го озари с усмивка.

— Благодаря. А сега ще ни разкажеш ли как бащата на Хю те е занесъл на братовчеда Андрю? Стори ми се много загадъчно и вълнуващо.

Хю насмалко да се задави с кафето, което пиеше, и стрелна с притеснен поглед Чанс.

— Не исках да ѝ разправам... просто си говорехме и ми се изплъзна от езика — рече му гузно-гузно.

— Изплъзнало ти се е от езика ли? — повтори жлъчно Чанс. — Познаваш дамата от някаква си седмица, а както гледам, доста сте се сприятелили — толкова, че я угощаваши с разкази за старите семейни скандали.

Елън порумения и много притеснена каза, сякаш за да се защити:

— Намираме се в твърде необичайни обстоятелства. Волю-неволю се опознаваме много по-бързо, отколкото ако не се бе случило всичко това. Колкото до другото, Хю не искаше да каже нищо лошо — разправи ми историята колкото да ме поразвесели и разсее, за да не мисля за тегобите. Ако това ти е неприятно, извинявай, нека говорим за друго.

— Не ми е неприятно — възрази безизразно Чанс. — Просто не смятам, че родителите ми или липсата на такива е подходяща и дори интересна тема. — Той прониза Хю с мрачен поглед. — В бъдеще предлагам да си намерите нещо друго, за което да говорите.

Темата бързо бе подмината, но отказът на Чанс да обсъждат това само разпали любопитството на Фанси. Тя реши при първа възможност да откопчи от Хю всичко, каквото може за Чанс. И получи тази възможност още на другия ден следобед, докато търсеха сенчесто местенце, където да си починат от жегата. Чанс тръгна на лов с надеждата да улови нещо, което да добави към оскъдната храна. След като направиха бивака, той се скри в гората и остави Хю сам с двете жени.

Няколко минути тримата си говореха колкото да става разговор, докато Фанси не рече уж между другото:

— Знаеш ли, стана ми интересно защо Чанс не иска да обсъждаме случилото се между баща ти и братовчед му — погледна тя изпитателно Хю. — Толкова позорно ли е било?

Хю се намести притеснено — явно се колебаеше дали след упрека на Чанс от предната вечер да подхваща отново темата.

— Не, не е позорно — отвърна той накрая. — Чанс просто е чувствителен на тази тема.

Елън го погледна с разнежващи сини очи.

— О, Хю, моля ти се, разкажи ни. Моля ти се! — Хю отново се подвоуми, тя обаче попита оживено: — Вярно ли е, че не знае кои са родителите му? — Младата жена пламна, осъзнала какво е изтърсила. — Ох, и аз съм една! Да кажа нещо толкова грубо!

Хю й се усмихна и поклати глава.

— Не, не си казала нищо грубо. Както сама изтъкна снощи, запознахме се при доста странни обстоятелства и обичайните правила на изисканото общество не важат за нас. — Усмивката му помръкна. — Пък и в рода на Уокърови всички одумват Чанс заради родителите му.

— Младежът порумения и добави плахо: — Повечето хора смятат, че негов баща е баща ми Морли и че Чанс е негов незаконен син, но че по някакви причини, които знае само татко, той предпочита да си мълчи.

Фанси ахна.

— Излиза, че Чанс ти е брат!

Хю се поколеба, сетне отвърна:

— И аз не знам. Баща ми отказва да говори за това и то продължава да си е загадка.

— Но това е невъзможно! — възкликна по-голямата сестра. — Чанс вероятно се досеща кои са неговите родители.

Хю се свъси.

— Единственият човек, който може да отговори на този въпрос — баща ми, мълчи като гроб. Ако се вярва на хората, една прекрасна сутрин през април татко отишъл у братовчед си Андрю с Чанс, повит в одеялце. Андрю и жена му Марта нямали деца, та не задавали излишни въпроси, когато баща ми им тръснал пеленачето в ръцете и ги помолил да се грижат за него, докато уреди нещо.

— Докато уреди нещо ли? — повтори свъсена Фанси. — Какво е искал да каже?

— Никой не знае, но явно така и не го е уредил. Чанс е отгледан от Андрю и Марта. Доколкото съм чувал, не е могъл и да мечтае за по-добри и обичливи родители. За жалост ги е изгубил твърде рано.

— Какво е станало? — поинтересува се Елън.

Хю въздъхна.

— Марта починала от треска есента на десетата му година, а Андрю бил убит от индианци лятото, след като той навършил шестнайсет. Чанс веднага тръгнал да търси диваците, погубили Андрю. — Младежът добави гордо: — Намерил ги сам-самичък, а после влязъл храбро в лагера и попитал кой точно е убил Андрю. — Хю поклати глава и досега възхитен от онова, което е сторил Чанс. — Вождът бил толкова смаян от смелостта му, макар и безразсъдна, че му разрешил да се срещне с убиеца на Андрю. И двамата били въоръжени само с ножове и се впуснали в схватка на живот и смърт. — Хю се усмихна едва-едва на Фанси. — И понеже Чанс и досега е с нас, е очевидно, че е успял да отмъсти за смъртта на Андрю.

— Убил е най-хладнокръвно човек! — ахна Фанси и върху лицето ѝ се изписа погнуса.

Хю я погледна в очите.

— Ти не разбираш. След смъртта на Марта, Андрю му е бил и баща, и майка. Бил е всичко за него. Братовчед ми Андрю е бил мек човек. Бил е учен, обичал е книгите, бил е учител и е искал само едно: да предава познанията на младите умове и да ги формира — включително и ума на Чанс. Бил е състрадателен, не отказвал храна и покрив на никого, включително на индианците. — Гласът на момъка трепна. — И с какво му се отплатиха те — убили го един следобед в училището, което после опожарили. Дивакът, за когото явно ти е толкова мъчно, е убил и обезобразил човека, на когото Чанс е викал „татко“. Какво друго очакваш да стори той, освен да го убие?

Фанси извърна поглед. Даде си сметка, че Чанс Уокър е трябвало да направи тъкмо това — да потърси възмездие. Тя погледна Хю с очи, пълни с почуда:

— И е бил само на шестнайсет години?

Хю кимна.

За кратко се възцари мълчание. Тъкмо то да стане тягостно, и Фанси сякаш изрече на глас мислите си:

— Защо ли баща ти и досега не казва кои са родителите на Чанс? След толкова години едва ли ще предизвика скандал, особено пък ако той е бащата, както всички са убедени.

— А коя е майката? Досещате ли се коя би могла да бъде? — попита едва чуто Елън.

Хю поклати тъмнокоса глава.

— Не. Баща ми не проронва и дума — вече години наред, ако някой има глупостта да заговори за това, той просто излиза от стаята. Отказва да го обсъжда, и толкоз.

— Не е зле и ти да направиш същото — рече кисело Чанс, след като се показа от сумрачната гора.

Фанси усети как поруменява, а Елън отвърна гузно:

— О, не се сърди на Хю! Ние сме виновни, макар че не искахме да любопитстваме.

Чанс промърмори нещо и всички отново подминаха темата. Тя обаче продължи да ги гложди. И Фанси, и Елън бяха направо очаровани от загадката около родителите на Чанс. Същата вечер, докато четиримата седяха край огъня, Елън подхвана плахо:

— Извинявай, задето днес следобед изнудихме Хю да ни разкаже за родителите ти — ясно е, че въпросът е болезнен за теб.

Както винаги очарован от Елън, Чанс подметна весело:

— Не е болезнен за мен. Просто е скучен.

— Нищо подобно, много е интересен дори — възкликна Фанси с поглед, изпълнен с догадки. — Доколкото разбрах от разказа на Хю, никой не знае за теб нищо до мига, когато баща му те е дал на Андрю.

Чанс сви рамене.

— Сигурно е така, но това се е случило много отдавна и вече не мисля за него, както всъщност и повечето ми роднини. Човек трябва сам да си пробива път в живота. — Той погледна косо Фанси и сърцето ѝ трепна. — От доста години нямам нужда нито от майка, нито от баща, които да ми треперят и да се грижат за мен.

— Не забравяй — намеси се разпалено Хю, — че ако не си бил ти, независимо кои са твоите родители, баща ми и до ден-дневен щеше да е черната овца в семейството. А и аз нямаше да се родя.

Елън погледна смаяна първо единия, сетне и втория мъж.

— В какъв смисъл?

— Докато не се е появил Чанс, баща ми е живеел ден за ден, пиел е и е развратничил — пропилявал е всичко, каквото е имал.

— Не вярвам Морли да е бил чак толкова лош, каквото го изкарват някои наши роднини — отсече без заобикалки Чанс.

— Значи след като си се родил ти, той се е променил? — не мириясваше Фанси.

Чанс въздъхна и разръчка огъня с една пръчка.

— Така поне твърдят мнозина. Ако се вярва на леля Милисънт, сестрата на Андрю, след като ме оставил при Андрю и Марта, Морли направо се преобразил. Престанал да виси по долнопробните кръчми и с компаниите там, отказал се от пиенето — сега пийва съвсем по малко. От това излиза, че пак някъде по това време е започнал да работи за Сам Уокър, и то като презрян роб — прави го и досега — свъси се Чанс. — Човек да си рече, че го мъчат угризения на съвестта и само с къртовски труд за Сам той може да получи прошка за някакъв страховит грях.

Хю се засмя.

— Знам, Сам и досега разправя колко изумен е бил, когато четири години по-късно се е върнал от Англия и е заварил този

надежден работлив младеж, който не слага и капка в уста, вместо нехранимайкото и пияницата, когото е оставил, преди да заминے след смъртта на сина си заедно с госпожа Лети отвъд океана.

— Четири години ли! — ахна Фанси. — Господин Уокър е стоял в Англия цели четири години!

Хю кимна.

— Според семейното предание Сам се прибрал ненадейно два дни след трагедията и като видял къде е погребан мъртвороденият му син, просто хванал за ръката сломената си от мъка жена и се качил с нея на първия параход за Англия. — Хю погледна Елън, която се бе вторачила като омагьосана в него. — Е, не е смятал да отсъства толкова дълго — продължи той вгълбено, — но ако се вярва на братовчеда Джеремая, клетата госпожа Лети просто нямала сили да се върне в колонииите, там, където е умрял синът ѝ. Затова Сам прехвърлил всичко в ръцете на своите делови посредници и се вживял в ролята на английски благородник, докато жена му най-сетне била готова да се прибере в Уокър Ридж.

— Не е тайна и че Морли открай време се опира на преценката на Сам — прекъсна го рязко Чанс, — и се питам дали, след като ме е оставил на сигурно при Андрю и Марта, не е смятал да се върне в Уокър Ридж, за да се посъветва със Сам.

Хю сви рамене.

— Възможно е, но дори и да е възнамерявал да го стори, за жалост по време на отсъствието му Сам се е върнал в Уокър Ридж и веднага е заминал за Англия, където вече Морли не е могъл да го намери. И понеже около раждането ти очевидно има някаква загадка, Морли едва ли е могъл да изложи случилото се в писмо, което да прати на Сам в Англия.

— А когато Сам се е върнал в Уокър Ридж, са били минали цели четири години и Морли не е имало какво да обсъжда с него — отбеляза безизразно Чанс.

Фанси не знаеше какво да каже — беше вперила очи в смуглото тайнствено лице на Чанс. Беше ѝ малко мъчно за него — не за коравосърдечния мъж, какъвто бе станал, а за уплашеното момче, какъвто е бил. Представи си състрадателно какъв ужас е изживял — съвсем невръстен да не знае кои са родителите му и да понася одумките и догадките на Уокърови.

Чанс откъсна замислен поглед от огъня и забелязал израза на младата жена, се подсмихна.

— Надявам се острият ви интерес към родителите ми, или по-точно, към липсата на такива да е задоволен — отбеляза той с хладен твърд поглед. — И херцогиньо... не позволявай леденото ти сърце да се размеква от състрадание към мен. Последното, което искам на този свят, е съжаление от хора като теб.

Фанси се вторачи в него и състраданието ѝ беше изместено от все по-остро познато желание да го удари по присмехулното лице. Най-неочаквано тя се изправи и изтръска намачканата си рокля.

— Съжаление към теб ли? — повтори Фанси презрително. — Изобщо не те съжалявам. Но наистина ми е мъчно за господин Уокър и за жена му. Техният син е починал, докато ти за жалост си оживял!

ВТОРА ЧАСТ

ЧАНС

*„От всички хора най-лесно ще излъжеш
самия себе си.“*

Едуард Булуър-
Литън, „Онеправданите“

ГЛАВА ШЕСТА

Това, което Фанси бе казала, беше ужасно, и по-късно същата вечер, докато лежеше под одеялото, ѝ идеше да потъне в земята от срам. Мяташе се, проклинаше се за стотен път, задето не умее да си държи езика зад зъбите, и отчаяно търсеше забрава в съня. Ала сънят не идваше и ужасните думи продължаваха да кънтят и кънтят в съзнанието ѝ.

„Какво ме прихваща?“, питаше се тя притеснена. През целия си живот не бе държала такъв език на никого. Винаги се беше смятала за спокойна, ведра, достолепна, любезна жена, която никога не си изпуска нервите. Докато с Чанс Уокър... Бе достатъчно той да каже и една-едничка присмехулна дума, да вдигне ядосано вежда, да помръдне дългите си страстни устни, и Фанси забравяше за благоприличието и достойнството и се превръщаше в свадлива жена, която ръси какви ли не възмутителни неща, без да се интересува дали с гневните си изблици не наранява някого. Тя се свъси. Не че думите ѝ можеха да засегнат такъв дебелокож непроницаем човек като Чанс! Фанси въздъхна тежко. Би дала всичко на света, само и само това проклето безкрайно пътуване да приключи и тя да се отърве от ужасно притеснителното присъствие на Чанс! Дано само, след като пристигнеха в Уокър Ридж, тя да се поуспокои и да види Чанс Уокър в по-благоприятна светлина — и да си възвърне самообладанието.

Скрит в тъмата, Чанс си почиваше на два-три метра от Фанси, облегнат удобно на дънера на едно дърво и стиснал леко дългата черна пушка, която държеше до себе си. Беше само на хвърлей от Фанси и чуваше всеки звук, който издаваше тя, докато се мяташе и въртеше на земята, но дори и да беше на десет метра, пак щеше да долавя всичко, което прави младата жена. Стисна зъби, отвратен от себе си.

Беше се надявал, след като опознае баронесата, първоначалният му интерес към нея да се попригъпи. Нещо повече, беше сигурен, че докато вървят към Уокър Ридж, както и онова, което тя ще стори в имението, ще сложат край на необяснимото му увлечение по нея. Ала

не би! От ден на ден тя го очароваше все повече и Чанс се ядосваше много на себе си.

А не би трябвало да е така. Чанс би трябвало да вижда Фанси в най-отвратителна светлина, това пътуване би трябвало да извади на показ най-лошото у всекиго. А тя го озадачаваше и го объркваше все повече. Бе мила и услужлива — най-малкото с Хю и сестра си, не ги бавеше с излишни прищевки, не се оплакваше, не хленчеше, не си придаваше важности, не създаваше неприятности — само смуцаваше душевното му спокойствие, призна си Чанс, свъсен като буреносен облак.

Вече бяха близо до целта и той си даде сметка, че колкото и да му е неприятно, щом пред тях изникне Уокър Ридж, вече няма да носи отговорност за баронесата. „Свикнах с нея“, помисли си с ехидна усмивка. Бе свикнал да вижда как стройното ѝ тяло се движи из бивака, бе свикнал със смеха ѝ, наподобяващ сребърни звънчета, бе свикнал твърде много с очите ѝ, в които — ядосаше ли се Фанси — проблясваха златисти пламъчета, бе свикнал усмивката ѝ да му оправя настроението — не че тя се усмихваше на него!

Младата жена щеше да пилее тази слънчева усмивка и прелестното си снажно тяло за онзи негодник Джонатан и колкото и да му беше противно, Чанс не можеше да направи нищо. Тази мисъл го глождеше и всеки път, щом си спомнеше колко пламенна и сладостна е била целувката ѝ, Чанс изпитваше все по-голяма решимост да отнеме на Джонатан това вълшебство.

„Защо онзи мръсник да има Фанси?“, питаше се той горчиво. Джонатан определено не я заслужаваше.

При мисълта за Джонатан в сърцето на Чанс отново припламваха старата позната омраза и желание за мъст и тази вечер не беше по-различно. Джонатан съвсем преднамерено му бе отнел единственото, което имаше значение за него, и жестоко го бе осквернил, а след като му се беше наситил, го бе захвърлил най-безцеремонно. У Чанс отново се пробуди непоносимата мъка, че жена му се е обесила, след като е заченала от друг мъж, и почти го задуши. Запита се като в просъница дали някога ще е в състояние да си спомня Джени без тази ужасна болка, без неудържимото желание да сграбчи Джонатан Уокър за врата.

Трябваше да минат много месеци след смъртта на Джени, та Чанс да проумее какво точно е станало, да си представи как тя е

издъхвала сам-сама, вцепенена от страх, зарязана от единствения мъж, който е трябвало да бъде до нея. И всеки път му идеше да натроши на парченца първото, изпречило се пред очите му. Когато вече бе в състояние да мисли за това достатъчно спокойно, без излишни чувства, си даде сметка, че Джонатан се е водел не просто от похот, от желанието да обладае хубавото тяло на Джени, но и от стремежа да навреди, да уязви него — Чанс. Той стисна зъби. Джонатан не можеше да си намери място от яд, задето е загубил на комар онези десет хиляди акра, и си бе отмъстил. Чанс и за миг не се съмняваше, че Джонатан е прелъстил Джени колкото да му отмъсти. Беше спорно дали е знаел, че Джени ще зачене и че след като той я изостави, ще посегне на живота си. При всички положения тя го беше направила и ако не за друго — това, че го бе направил рогоносец, не бе чак толкова важно — Джонатан заслужаваше да страда. А какъв по-добър начин Чанс да си отмъсти на мъжа, погубил жена му, освен да му вземе единствената жена, която значеше нещо за Джонатан?

Чанс присви очи. Не, той не смяташе да я прелъстява. Това бе твърде изтъркано. Не, не искаше да слага рога на другия мъж. Просто щеше да му отнеме Фанси и да се ожени за нея. Така вече щеше да си отмъсти докрай. Джонатан щеше да е принуден до сетния си дъх да живее с мисълта, че мъжът, когото мрази най-много на този свят, се е оженил за жената, с която той е искал да мине под венчило — точно както Чанс всеки божи ден живееше с мисълта за трагичната смърт на Джени.

Изведнъж си даде сметка, че много му се иска да отнеме на Джонатан баронесата, и то не само заради онова, което се е случило с Джени. Чанс не можеше да се отърве от спомена за пламенната целувка, който го преследваше постоянно. О, да! Наистина щеше да се радва, ако отнемеше на Джонатан тази малка магьосница със златни очи. Всъщност, помисли си с лукава усмивка той, изгаряше от нетърпение да го стори.

На другата сутрин Фанси забеляза, че Чанс е необичайно весел, но реши, че е така, защото пътуването им е към своя край. По време на закуската той им съобщи бодро, че стига всичко да е наред, тази нощ ще е последната в гората и на другия ден те вече ще спят в най-мекичките пухени завивки в Уокър Ридж.

От тази новина всички би трябвало да се зарадват, но Фанси усещаше някаква странна тежест в гърдите си. Искаше, разбира се, това ужасно пътуване да приключи. И естествено, си мечтаеше час по-скоро да се отърве от Чанс Уокър, който само ѝ късаше нервите. Но, кой знае защо, нещо я притесняваше.

Не само тя не се зарадва на обещанието на Чанс най-после да стигнат заветната цел. Забеляза, че и Елън посреща вестта доста безразлично. Сестра ѝ изглеждаше някак потисната, усмихваше се и се смееше по-малко. Уж би трябвало да са на седмото небе от щастие, че това непосилно изпитание е към края си, а последната вечер всички в малката група бяха умърлушени — всички, освен Чанс, който почти през целия ден се подсмиваше самодоволно. Фанси току го бе поглеждала, озадачена какво ли се крие зад тъмносините му очи. Нямаше, разбира се, причина Чанс да не е доволен. Така де, тъкмо той ги беше открил и щеше да ги върне живи и здрави в разтворените обятия на Джонатан.

Понеже по думите на Чанс бяха близо до имението, но все пак им оставаше малко път, който не можеха да извървят до вечерта, спряха доста рано, за да направят бивак.

— Излишно е да се преуморяваме — каза Чанс. — Утре по обед ще бъдете в Уокър Ридж. Защо да не пренощуваме тук!

Мястото беше приятно. Покрай малката ливада, по която тук-там растяха дървета, течеше широк плитък ручей. Единият му бряг беше обрасъл с къпинак и диво грозде, възправяха се дъбове и върби, под които се зеленееше мека трева. Те бързо набраха в гората около поляната дърва за огрев. След като се убеди, че са се настанили добре, Чанс остави Хю на пост и се скри сред дърветата, за да потърси нещо за вечеря.

За да убиват времето, а и за да дообогатят оскъдните си запаси, Фанси и Елън тръгнаха да берат вездесъщите къпини. Хю остана на поляната, вперил зорък поглед в гората — не че някой очакваше неприятни изненади и опасности, все пак бяха твърде близо до Уокър Ридж.

Няколко минути двете жени беряха къпини в тишина, после Елън подхвана плахо:

— Сигурно се питаш защо не се намесих, когато се разбра, че мислят теб за бъдещата жена на Джонатан.

Пръстите на Фанси застинаха. Тя се взря в лицето на Елън, забелязала колко съсредоточено бере сестра й малките плодове.

— Да, наистина, питам се — потвърди Фанси тихо. — Искаш ли да ми кажеш защо?

— О, Фанси — проплака Елън, — много ми е трудно. Да ти призная, и аз не съм наясно с постъпката си.

Известно време продължиха да берат къпини в мълчание, после Фанси попита припряно:

— Да не си се отказала да се омъжваш за Джонатан Уокър?

Елън се свъси.

— Трудно ми е да обясня. Когато тръгнахме от Лондон за колониите, и за миг не съм се съмнявала, че съм влюбена в Джонатан, и не исках нищо друго, освен да бъда негова жена. — Тя замълча и върху лицето й се изписа тревога. — Но след като пристигнахме във Вирджиния, Джонатан сякаш се промени. — Елън погледна косо сестра си. — Те с майка му се държаха много добре, след като напуснахме Ричмънд, но там сякаш не ме забелязваха — чувствах се излишна. Виж, теб, баронеса Меривейл, представяха на драго сърце на приятелите си. А мен все ме забравяха.

Фанси беше стъписана.

— О, Елън, миличкото ми, много ми е мъчно, че си се чувствала пренебрегната! И аз го усетих, но си казах, че си въобразявам.

— Значи сме си въобразявали едно и също. Не можеш да ме убедиш, че Джонатан и майка му изобщо нямаше да забележат, ако си бях стояла в стаята в странноприемницата и не се бях показвала в Ричмънд.

— Сигурна съм, че не е така — възрази Фанси. — Знам, Джонатан и Констънс наистина като че ли те пренебрегваха, но не беше нарочно, повярвай. Знаеш, че някои хора се прехласват по титлите и макар да не го очаквах от Джонатан, те с майка му просто искаха да се поперчат пред приятелите си. Не са искали да те пренебрегват. Пък и едва ли си го разлюбила само заради онова, което се е случило в Ричмънд. В края на краищата той е много свестен мъж.

— Откога си започнала да браниш така ожесточено Джонатан? — попита рязко Елън. — Никога не си изгаряла от желание да се омъжвам за него. Нали тъкмо ти настоя да не се женим в Англия? Нали

ти ме посъветва да изчакам, за да се уверя напълно, че наистина го обичам!

— Да, така е — призна Фанси с въздишка, — но какво общо има това с намеците ти пред Хю и Чанс, че аз съм избраницата на Джонатан?

Елън не отговори веднага. Свела руса главица, продължи да бере съсредоточено къпините. Накрая рече едва чуто:

— Сигурно ще си помислиш, че съм най-голямата глупачка на този свят, но се влюбих в Хю Уокър. — Елън погледна отчаяно Фанси. — Ако той научи, че ще се омъжвам за Джонатан, ще се отвори от мен не само защото съм скрила истината, но и защото и той като Чанс няма особено високо мнение за Джонатан. — Очите на Елън се напълниха със сълзи. — О, Фанси, какво да правя?

Сестра ѝ отпусна глава. Бе забелязала, че Елън и Хю се разбират необичайно добре, но и през ум не ѝ беше минавало, че може да са влюбени. Помисли си горчиво, че е била погълната от бурните си чувства, отприщени от Чанс Уокър, за да се притеснява какво може да причини Хю Уокър на нежното сърце на сестра ѝ. Която тъкмо се готвеше да обяви годеща си с Джонатан Уокър. Мили боже! Ами сега! За да прикрие притесненията и страховете си, Фанси прегърна Елън през раменете и рече едва чуто:

— Не плачи, скъпа! Няма страшно. Та ние избягахме от онези страшилища Клем и Юдъл. Сега положението далеч не е толкова ужасно и аз съм сигурна, че ако помислим хубавичко, все ще измислим нещо.

Елън се засмя през сълзи.

— О, Фанси, винаги си толкова хладнокръвна и спокойна! Никога ли не грешиш?

Устните на сестра ѝ трепнаха. Как ли щеше да се почувства Елън, ако узнаеше за целувката с Чанс, за която Фанси винаги щеше да съжалява? Тя прокара устни по русата косица на сестра си и пророни:

— Не съм чак такава светица, за каквато ме смяташ, но сега трябва да мислим за друго. — Тя отдалечи Елън от себе си, взря се в мокрото ѝ от сълзите лице и изпелтечи: — Хю такава... Той... Обсъдила ли си чувствата си с него?

— О, не! Той се държи много прилично и почтено — подсмихна се тъжно Елън. — Съмнявам се, че дори ме възприема като жена. Все

се заяжда с мен, все ме взима на подбив, така сигурно се отнася с помалките си сестри.

Фанси се взря в Елън.

— Убедена ли си, че си влюбена в него? Да не си се увлякла само заради обстоятелствата, при които се запознахте? Положението, в което се намираме, ти се струва много романтично, нали? Вероятно си представяш, че Хю е сърцат герой, и дори не се замисляш що за човек е всъщност той?

Елън поклати глава.

— Не виждам нищо романтично във всичко това и ти го знаеш. Защо да си кривя душата, първите един-два дена гледах и на него, и на Чанс като на наши благородни избавители, но разбрах що за човек е, още когато ми помогна да махна един кърлеж, забил се в глезена ми. — Елън сбърчи носле. — Нямаше нищо романтично.

— Ами Джонатан? Само допреди няколко седмици мислеше, че си влюбена в него.

Елън въздъхна.

— Да, така е, и си права да си скептична. — Ненадейно лицето ѝ грейна. — Фанси, сега е съвсем различно! Онова, което изпитвам към Хю, ми отвори очите колко повърхностни са били чувствата ми към Джонатан. Била съм заслепена от него. Какво бях аз: малка провинциалистка, попаднала за пръв път в бляскавия град Лондон, уплашена и притеснена. Всъщност не познавах никого и макар че мъжете се отнасяха много добре с мен, младите дами ме гледаха отвисоко, направо ми идеше да потъна от срам в земята. Тъкмо да те помоля да се прибираме в провинцията, и този направо божествен джентълмен, висок, красив и богат, ухажван до припадък от същите тези млади дами, най-неочаквано започна да ме обгражда с внимание. — Тя се свъси. — Срам ме е да си го призная, но се чувствах толкова значима, докато Джонатан ме развеждаше из Лондон и аз виждах как същите млади дами, придавали си важности пред мен, ме гледат завистливо, затова хич и не се замислих какво върша.

— А сега замисляш ли се? — попита строго Фанси.

Елън кимна енергично.

— Да. Влюбена съм в Хю и искам да се омъжа за него. Не ме интересува какво бъдеще ме чака, пет пари не давам, дори и да е беден и аз да нямам великолепна къща и скъпи тоалети. — Тя се засмя. —

През последните няколко седмици проумях, че ще мина без доста неща, без които преди смятах, че не мога да живея. О, Фанси, само да знаеш колко го обичам! Не си представям живота без него.

— Сигурна ли си, Елън?

По-малката сестра се усмихна ведро, видяла угриженото лице на Фанси.

— Да, сигурна съм.

Изрече думите с такава простишка убеденост, че Фанси най-сетне й повярва. Радваше се, че Елън е проявила благоразумието да се влюби в такъв чудесен момък като Хю Уокър. Но усещаше, че ги чакат големи неприятности. Добре поне, че Джонатан и Елън не бяха обявили официално годеща си. Но щеше да им е много трудно. Щяха да отседнат в Уокър Ридж като гости на Джонатан, бяха пристигнали в колониите с една-едничка цел: Елън и Джонатан да се убедят в чувствата си един към друг. А сега Фанси се опасяваше, че след като пристигнат в имението, ще й се наложи да оповести хладно на техния домакин, че Елън е размислила и те тръгват незабавно. Тръгват, но накъде...?

Всъщност къде щяха да нощуват. И как тя щеше да разреши сложния проблем със сестра си и Хю?

— Ти, Елън, може и да си влюбена в Хю, но дали той е влюбен в теб? — попита тя ненадейно. — Спомена, че не е показал чувствата си към теб... че се държи, все едно си по-малката му сестра — не ти ли е хрумвало, че може да е влюбен в друга и дори да е женен?

— Не е женен — възрази грейнала Елън. — Попитах Чанс.

— Ясно. Но дори и Хю да не е влюбен в друга, това още не означава, че ще се влюби в теб — изтъкна Фанси възможно най-меко.

— О, ще се влюби, и още как! — отсече убедено Елън. В сините й очи проблеснаха дяволити пламъчета. — Виждаш ме е само в този вид, а сега приличам на мокра кокошка. Веднъж да стигнем в Уокър Ридж, и ще му покажа, че не съм по-малката му сестра.

— Ами Джонатан? Надяваш се един мъж да се влюби в теб, докато живееш в къщата на друг, който възнамеряваше да се ожени за теб! — рече смаяна Фанси.

Знаеше, че Елън си е съвсем младичка, и колкото и неприятно да й бе да си признае, малко разглезена. Но явно дори по-малката сестра не смяташе, че всичко ще бъде чак толкова просто.

Лицето ѝ помръкна.

— Не мисля, че ще мине по вода. Но какво да правя? — почти проплака тя. Извърна се към мястото, където Хю стоеше на пост, и на мига се разнежи. — Не мога да го оставя, Фанси. Просто не мога, и толкоз! — Елън пак извърна поглед към сестра си. Замоли се отчаяно: — О, Фанси, помогни ми! Измисли нещо! Винаги знаеш как да постъпиш. Помогни ми!

— Елън, аз...

— Моля те! Ще умра, ако не ми помогнеш. Трябва да измислиш нещо.

Фанси си пое дълбоко въздух. Никога не бе виждала Елън толкова притеснена, така преизпълнена с решителност. От двете тя бе по-ведрото и слънчево същество, обикновено не се плашеше и не изпадаше в паника. Фанси се разтревожи не на шега и погледна сестра си — дългото мъчително пътуване си беше казало думата, страните ѝ бяха посърнали и се бяха смъкнали, русата ѝ коса висеше на прави кичури. Сърцето на Фанси се сви. Елън бе страдала толкова много, беше се изложила на опасност, и то заради нея. Ако Фанси не бе настояла да дойдат в колониите... Винаги беше закриляла Елън, беше я пазила от неприятните страни на живота, как можеше да ѝ обърне гръб тъкмо сега, когато тя се нуждаеше най-много от помощта ѝ?

Фанси попита без особено желание:

— Какво искаш да сторя? Не можем просто да...

Елън избърса припряно сълзите, но въпреки това гласът ѝ пак потрепери, когато тя попита:

— Не може ли за известно време да оставим нещата, както са? Не можеш ли да се престориш, че наистина ти ще се сгодиш за Джонатан, както си мислят Хю и Чанс?

— Аз? Да не си полудяла? — избухна смаяна Фанси. — Знаеш, Елън, че заради теб съм готова на всичко на този свят, но според мен, скъпа, този път не си помислила хубаво. Добре, докато сме само четиримата, ще се преструвам, че аз ще се омъжа за Джонатан, но след като пристигнем в Уокър Ридж...

— Джонатан няма да има нищо против — изпелтечи Елън, — винаги му е било приятно с теб не по-малко, отколкото с мен.

— Но това не е вярно. И ти го знаеш.

Елън изсумтя.

— Не, не знам. Вече не. Ричмънд ми отвори очите за много неща.

— Но, Елън, не мога просто да... Толкова ли не разбираш, Джонатан рано или късно ще забележи, че нещо не е наред. Ще му направи впечатление, че го избягваш и гледаш прехласнато друг мъж. — Фанси прониза с поглед сестра си. — Надявам се, не смяташ да въртиш на малкия си пръст двама мъже едновременно.

— Разбира се, че не — потвърди обидена Елън. — Това за мен, Фанси, не е никаква нова игра. Обичам Хю Уокър и искам само малко време, за да го накарам и той да се влюби в мен. Нима искам много?

— При тези обстоятелства — да — каза без недомлъвки Фанси. — Ние сме гостенки на Джонатан, той смята, че ще се омъжиш за него. Елън поклати глава.

— Не. Ако не ме лъже паметта, тъкмо ти ме посъветва да не бързам с годежа. Та нали предприехме това пътуване, за да се убедя, че наистина искам да стана жена на Джонатан Уокър. Е, сега вече не искам да се омъжвам за него.

— В такъв случай приличието изисква да му съобщим това и незабавно да заминем за Ричмънд.

Милото личице на Елън се свъси.

— О, не говори така! Заминем ли, никога вече няма да видя Хю. Много ти се моля, помогни ми! Не можеш ли да позадържиш няколко дена? И да оставиш у другите впечатлението, че ти си избраницата на Джонатан. Моля те!

Сърцето на Фанси се сви, когато тя видя несретното, изпълнено с молба лице на сестра си. Така де, нямаше да им стане нищо, ако останеха няколко дни. Ами ако това направеше Елън щастлива? Така и така щеше да се наложи Фанси да обяснява какво е станало и да се извинява как ли не на Джонатан и майка му, но междувременно...

Най-сетне Фанси каза със свито сърце:

— Добре де, така да бъде, ще останем няколко дни. — Тя се закани с пръст на сестра си, чието личице се бе прояснило сякаш с вълшебна пръчка. — Но ти, малка госпожичке, трябва сама да се оправяш с Джонатан и да му кажеш, че си размислила.

Елън обви ръце около врата на Фанси и насмалко да я събори на земята.

— О, Фанси! Знаех си, че няма да ме подведеш. Ти си най-добрата, най-миличката, най-прекрасната сестра на света.

— И най-лудата, сигурна съм в това — каза с пресъхнало гърло Фанси.

Когато след малко се върна, Чанс завари жените край огъня и вездесъщите питки, които те бяха направили с последното царевично брашно, омесено с къпини, и бяха сложили да се опека от страни на жаравата. Той вдигна тлъстата гъска, която носеше от страни на бедрото си, и се провикна весело:

— Довечера ще си направим пир.

Така и стана. Макар че минаха няколко часа, докато гъската се опече на скарата, измайсторена набързо от Чанс, още след първата хапка крехко, опушено на огъня месо Фанси се съгласи, че си е струвало да чакат. Вече не се налагаше да пестят храната и направо преядоха — за пръв път, откакто разбойниците ги бяха отвели, Фанси се почувства напълно заситена.

След стъписващия разговор с Елън днес следобед беше сигурна, че цяла нощ ще се мятат и ще се обръщат насън. За нейна изненада не се случи нищо такова. Още щом положи глава върху земята и заспа като къпана, за да се събуди чак на другата сутрин.

Когато отново пое на път, всички бяха много по-ведри, Чанс дори си свирукаше весело, докато крачеха през гората.

Сега вървяха през хълмиста местност, през гъста гора, из която блъбукаха поточета. Четиримата минаваха покрай извори и ручей под разпрострените клони на извисили се чинари, през гори с дъбове и рожкови, орехи и лаврови дръвчета. По-късно пое покрай по-големи реки с брегове, обрасли с върби и тополи, с вездесъщите къпини и бръшлян. Бяха вървели няколко часа, слънцето вече се беше извисило в небето, когато не щеш ли, излязоха от гората и тръгнаха по тясната пътека от страни на тютюнева нива, ширнала се докъдето поглед стига. Фанси примига срещу злачните тютюневи растения, толкова внезапно гората бе отстъпила място на обработваемата земя.

Тютюневата нива беше първият признак за някаква човешка дейност и докато крачеха по пътеката от червена глина, Фанси погледна през рамо Чанс и попита:

— Къде сме? Знаеш ли?

Той изсумтя.

— Както гледам, не вярваш много-много на способностите ми. Да, знам къде сме. След броени минути пред нас ще се покаже река

Джеймс, а с нея и Уокър Ридж.

Чанс се оказа прав. Тютюневата нива свърши и на рида отпред изникна величествената къща с име Уокър Ридж. В далечината се мержелееше река Джеймс, която проблясваше, ту сребриста, ту синя. Около къщата на ветрило бяха наредени множество какви ли не стопански и жилищни постройки, сякаш четиримата стояха пред истинско село. Фанси бе стъписана, че наред пущинака така внезапно е изникнала подобна гледка. Щом наближиха къщата, тя видя зад нея още ширнали се тютюневи ниви като онази, която бяха подминали. Вляво от къщата съгледа овощна градина с ябълкови дървета, круши и сливи. Пред високата сграда от тухли и дърво с формата на буквата „Н“ имаше и цветна градина с нацъфтели рози. Към река Джеймс се спускаше прелестна полегата морава, по която растяха американски орех, върби и дъбове.

След като от тясната пътека излязоха на широката, извита на подкова алея за каляски пред къщата, четиримата ускориха крачка. Бяха ги забелязали, че се приближават, и от по-малките постройки наизскачаха хора, които се завтекоха сочейки ги, към тях. Фанси чу възбудени възгласи. Най-неочаквано високите входни врати на господарската къща се разтвориха широко и се показаха Джонатан и Сам Уокър, следвани по петите от Констънс и една по-възрастна жена, която, както предположи Фанси, беше жената на Сам — Лети.

Джонатан изкрещя колкото му глас държи и с грейнало от радост красиво лице се втурна по голямата веранда и надолу по широките тухлени стъпала. Пресрещна ги наред цветната градина, където въздухът бе просмукан с уханието на рози, хвана Фанси през кръстчето и я вдигна във въздуха с думите:

— Мила ми Фанси! Не можехме залък да сложим в уста, не сме мигнали от притеснение какво ли ви е сполетяло! — Без изобщо да забелязва другите, я целуна по бузата. — Не знаехме дали сте живи или сте умрели. Нямах представа какъв ужас изживяхме.

Фанси усещаше остро присъствието на Чанс и Елън от двете си страни и притеснена, се вцепени в обятията на Джонатан. Съжали, че е дала обещание на сестра си. Свойското му поведение потвърждаваше някои от догадките на Елън и макар да знаеше, че сестра ѝ вече е влюбена в друг, Фанси се ядоса. Ако все пак Елън още бе влюбена в Джонатан, тази неприлична сценка щеше да я нарани непоносимо.

Подразнена и ядосана от цялата ситуация, Фанси се дръпна от Джонатан и стисна недоволно устни. Не ѝ беше в характера да си криви душата и ако не беше Елън... Джонатан си позволяваше прекалено много! Тя го погледна хладно и отбеляза донякъде язвително:

— Можеш да си сигурен, драги приятелю, че колкото и огромен да е бил вашият ужас, той изобщо не може да се мери с онова, което изживяхме ние с Елън.

ГЛАВА СЕДМА

Стаите, в които отведоха Фанси и Елън, бяха на втория етаж на къщата и тънеха в разкош. Ако не беше виждала и по-прелестни помещения, Фанси преспокойно можеше да помисли, че е в кралски дворец в провинциална Англия. И към двете спални имаше богато обзаведени всекидневни, както и просторни будоари. Будоарите бяха с врати, които извеждаха на широк къс коридор между покоите на двете жени, така че те да могат да се виждат, без да се налага да излизат на централния коридор в къщата.

Обзавеждането носеше непогрешимия отпечатък на лятото, като се почне от прелестната сламена изтривалка върху лъснатия до блясък дъбов под в спалнята и се стигне до завесите на нежножълти и бели райета върху високите прозорци в стаята, която Фанси избра за себе си. На махагоновото легло с висок балдахин беше метната тънка-претънка бяла мрежа, пухеният дюшек беше покрит с копринена кувертюра на жълти розички. Стаята на Елън бе обзаведена по същия начин с тази разлика, че в тапицерията и пердетата преобладаваха розовото и бялото.

Двете гостенки бяха отведени в стаите си от Лети Уокър. Тя им се беше усмихнала и със закачливи пламъчета в очите им бе казала:

— Предполагам, че първото, което ще сторите, е да се окъпете и преоблечете.

Фанси и Елън погледнаха каквото бе останало от мръсните им изпокъсани рокли и прихнаха в смях.

— Как се досетихте, госпожо Уокър? — попита Фанси с грейнало лице.

— По една случайност, миличка, навремето, когато бях много по-млада — поясни весело Лети, — ние със Сам се изгубихме в гората. Цели три дни се лутахме, докато намерим пътя. Та знам, че първото, което направих, щом се прибрах, беше да се окъпя и преоблека. Предполагам, същото важи и за вас. Нали?

— Да — потвърди Фанси. — Ние с Елън не си мечтаем за нищо друго, освен да киснем половин месец в топлата вана.

Лети се засмя радушно, с което стана още по-симпатична на Фанси. Беше снажна, младееше за своите седемдесет и две години. Милото ѝ лице беше обрामчено с чуплива бяла коса, в която нямаше и грамче пудра. В сивкавосините ѝ очи се четеше гостоприемство, когато преди малко двете сестри се бяха появили по толкова необичаен начин в къщата. Фанси не знаеше как да благодари на жената на Сам, когато тя ги отърва от бъривата Констънс, която съвсем ги притесни с прекомерното си гостоприемство.

— Да, да, Констънс — рече спокойно по-възрастната жена, — убедена съм, че всичко това е така, но според мен гостенките имат нужда да се поосвежат и да останат сами, нали?

Констънс стисна зъби, но не възрази. Фанси и Елън се бяха сбогували с мъжете и Лети ги бе повела нагоре по широката вита стълба, за да им покаже стаите.

— Е, надявам се да ви убедим да не стоите толкова дълго във ваната — каза закачливо Лети. — Веднага след като се разделя с вас, ще ида при главния готвач, за да уточним с него вечерята — смятам тя да е толкова хубава, че да задоволи и най-изтънчения вкус. — Тя отново се засмя. — Вероятно няма да е чак толкова сложно да го постигнем, като знам с какво сте се хранили напоследък.

— О, госпожо Уокър, много мило от ваша страна, само гледайте да няма къпини — примоли се със свенлива усмивка Елън.

— Няма да има къпини, обещавам ти, дете. — Лети прекоси будоара към стаята на Фанси и отвори вратата. — Багажът ви беше разопакован, дрехите бяха подредени в дрешниците — поясни тя. — Не знам да не сме объркали кои рокли на коя от вас са, но вие ще се оправите. Осигурила съм ви камериерки. Убедена съм, че вие, лейди Меривейл, ще останете доволна от Ора. — Лети се усмихна на Елън и добави: — Кловър е съвсем младичка, едва шестнайсетгодишна, но вие, госпожице Меривейл, ще се уверите, че е много весела и отзивчива. Ако имате някакви трудности, само ми кажете, и всичко ще е наред. — Лети огледа още веднъж стаите и рече: — А сега, преди да съм ви досадила, ще ви оставя да си вземете ваните.

След малко Фанси вече лежеше в топлата вода с дъх на лавандула в огромната месингова вана в будоара и беше сигурна, че никога няма да поиска да излезе от нея. Ваната беше необичайно дълбока и голяма, специално измайсторена за едрия Сам Уокър, както

й обясни гордо Ора. Фанси въздъхна тежко, както лежеше и живителната вода се плискаше под брадичката ѝ. Каза си, че след двете седмици, ако не и повече, прекарани в пущинака, никога вече няма да гледа през пръсти дори на такова простичко удоволствие като къпането.

За късмет в къщата на Уокърови имаше не само една месингова вана. Фанси знаеше, че Елън изживява същата наслада и не е нужно тя да бърза, затова се търка и си ми многократно косата. Едва след като Ора няколко пъти долива топла вода и въпреки това във ваната стана хладно, Фанси най-сетне излезе от нея. Избърса се, намаза се обилно с любимия си талк, заметна се с жълтия като кехлибар халат и се зае да реши бавно дългата си чиста коса. Помисли, че дори това за нея е лукс, при положение че толкова дълго се е лутала из гората с коса, сплетена надве-натри на плитка.

Остави четката със сребърна дръжка върху тоалетката от атлазено дърво, сподави прозявката и отиде в спалнята. Тъкмо влезе там, и през вратата надзърна Елън.

Чистото ѝ лице направо грееше, влажната ѝ коса беше прихваната на тила с бяла копринена панделка, тя бе облечена в светлосин халат, обточен с жълта брюкселска дантела. Тя погледна сестра си в очите и възкликна:

— О, Фанси! Това си е истинско блаженство! Представяла ли си си някога, че може да е толкова прекрасно да си вземеш вана?

Фанси се засмя и поклати глава.

— Никога, миличка! — Тя извърна очи към голямото легло. — Ако и то е толкова удобно, колкото изглежда, опасявам се, че никога вече няма да изляза от тази стая. — Точно тогава стомахът ѝ изкъркори доста неизискано и тя добави с кисела физиономия: — Освен, за да похапна, разбира се!

Сякаш в отговор на тези думи след миг на вратата се почука и влезе Ора, която носеше огромен сребърен поднос, отрупан с какви ли не вкусотиин. Още щом високата, снажна негърка остави подноса върху голямата махагонова маса наред стаята, Елън и Фанси се спуснаха към храната, безсилни да се въздържат, и загледаха лакомо нарязаното на парченца печено пиле и телешко, чинията с желирани аспержи, панирания карфиол, краставиците и репичките, току-що откъснати от градината, купата гъста бита сметана, резенчетата

праскова, съдинката с топло кафе и чинията със сладки, извадени преди броени минути от фурната.

Забелязала израженията върху лицата им, Ора засия и върху черното ѝ валчесто лице грейнаха ослепителнобелите ѝ зъби.

— Според госпожа Лети сигурно сте поогладнели.

— Нямаш представа, Ора, колко сме гладни! — възкликна Фанси и сдъвка червената репичка, после се зае да пълни една от чиниите с пилешко и желирани аспержи. — Госпожа Уокър е светица, можеш да ѝ предадеш, че съм го казала.

След няколко часа Фанси вече слизаше по стълбището с тъмна коса, вдигната на висок кок, и една-единствена дълга къдрица, паднала върху бялата ѝ гръд, с рокля от копринен бродат и фустанела, които шумоляха около нозете ѝ; усещаше как на гърлото ѝ е заседнала буца. Подир броени минути щеше да види отново Чанс Уокър и при тази мисъл се преизпълни с нещо средно между вълнение и страх, чувства, които изпитваше често в негово присъствие.

Все пак се утешаваше, че изглежда особено привлекателна за жена, прекарала последния половин месец в непроходимата зелена дъбрава, но когато слезе на първия етаж, стисна подсъзнателно с все сила ветрилото от тъничка рисувана кокоша кожа, което носеше в едната си ръка. Докато те с Елън бяха в гората, и за миг не се беше замисляла как изглежда, сега обаче се усети, че се пита какво ли ще си каже Чанс, когато я види облечена в обичайните ѝ дрехи. При мисълта как той ще плъзне очи по нея изведнъж си даде сметка колко изрязано е деколтето ѝ и че в горния си край малките ѝ гърди са съвсем разголени, така че да ги виждат всички.

Ядосана, че се е притеснила дори и за миг какво ще си помисли Чанс Уокър за каквото и да било, Фанси вдигна властно глава. Напомни си, че тя все пак не е коя да е, че е баронеса Меривейл и е облечена в съвсем прилична рокля по последната мода, че няма да позволи някакъв си недодялан селяндур да я изважда от равновесие и бързо се запъти към двете врати под прелестната арка.

Отвори едната и влезе в стаята. Лети им бе посочила помещението и го беше нарекла червения салон. Стаята беше просторна, с висок таван, три прелестни кристални полилея и внушителна редица тесни прозорци, гледащи към друга част на цветната градина. Подът беше застлан с кавказки килим в ярките

отсенки на червеното и сърменото, завесите бяха в същите тонове, из цялото помещение имаше красиви масички и скринове от махагон и орехово дърво. Останалото обзавеждане се свеждаше главно до трите елегантни канапета, тапицирани в златист атлаз, и няколкото фотьойла, облечени в червена кожа.

Лети им беше обяснила, че именно тук семейството обикновено се събира преди вечеря, та мъжете да пийнат пунш с ром, а жените — бадемов ликьор. Кой знае защо притеснена, Фанси бе оставила Елън да се гласи пред огледалото и беше слязла сама. Пак от любезната им домакиня знаеше, че вечерята най-често е в седем часа, и понеже сега беше едва шест, очакваше в салона да няма никого. Но се лъжеше.

В дъното с гръб към Фанси стоеше висок широкоплещест мъж, който гледаше през прозореца градината. Щом го зърна, щом видя виненочервения му сюртук с модна кройка и бричовете, тъмната коса без пудра, прибрана на тила в копринена черна мрежичка, спускаща се някъде до средата на гърба му, Фанси отпърво си помисли, че това е Джонатан, и сърцето ѝ трепна. След прекалено свойското му държане през деня и обещанието, което Фанси беше дала на сестра си, никак не ѝ се искаше да остава насаме с него. Дори понечи да се измъкне от стаята с надеждата, че той не я е усетил да влиза, но тъкмо да тръгне назад, когато мъжът се обърна и сърцето ѝ затуптя като обезумяло. Мъжът в изисканите дрехи беше Чанс Уокър. Чанс Уокър такъв, какъвто Фанси не го беше виждала никога дотогава.

Беше облечен и сресан точно като английски благородник. Черната му коса беше пригладена назад, така че разкриваше волевите черти на лицето му, а мургавата му кожа изпъкваше още повече от старателно вързаната бяла вратовръзка. Жилетката от твърда релефна коприна на малки красиви фигурки в жълто-кафяво и виненочервено беше по последната мода в английското висше общество. Обувките му бяха украсени със сребърни токи, чорапите му бяха копринени, бялата му ленена риза беше с богато жабо и дантелени маншети. Фанси си помисли примряла, че Чанс е направо неотразим и изглежда джентълмен до мозъка на костите. Но въпреки това се усети, че копнее да види онзи Чанс, с когото е свикнала, синеокия заядлив дявол в износените дрехи от еленова кожа, с буйна гъста черна коса, спускаща се до раменете му, с прелестно лице, по което е избила брада.

Двамата се гледаха дълго, без да продумват, после Чанс поклати глава, сякаш се отърсваше от транс. По устните му ненадейно заигра презрителна усмивка, той се поклони и прошепна:

— Драго ми е, херцогиньо.

Фанси стисна крехкото ветрило толкова силно, че замалко да го счупи, и отвърна:

— Както гледам, изисканото облекло не влияе върху обноските.

Този път Чанс се усмихна съвсем искрено.

— Опасявам се, че не, херцогиньо. Ще видиш, че съм непоносим и неприятен в дрехи и от еленова кожа, и от атлаз.

Нещо в израза му, в дяволитите пламъчета в очите му развесели и нея. За своя изненада тя се засмя и се приближи още малко към средата на стаята. Спря на няколко крачки от Чанс и каза ведро:

— Може би, ако не се стремиш непрекъснато да ме предизвикваш, няма да си толкова неприятен.

Младият мъж вдигна вежда.

— Мисля, херцогиньо, че се заблуждаваш относно това кой от двама ни се държи предизвикателно.

Фанси се сепна.

— Аз? — подвикна тя. — Нима намекваш, че се държа предизвикателно?

Веселите пламъчета в очите на Чанс помръкнаха и на тяхно място се появи някакво чувство, което трудно се поддаваше на определение. Той се приближи към Фанси, прокара нежно пръст по страната ѝ и рече пресипнало:

— О, да, ти, херцогиньо. Държиш се много, ама много предизвикателно.

Времето сякаш спря, двамата впиха очи един в друг и се загледаха като омагьосани. В стаята беше тихо, из въздуха се носеше едва доловимото ухание на хубав сух парфюм, в лъчите слънчева светлина, процеждащи се през прозорците, лениво танцуваха пращинки. Ала Фанси не забелязваше нищо, освен снажния мъж пред нея и сърцето си, което заби лудешки, когато Чанс се надвеси и доближи устни на сантиметри от нейните.

В този миг вратата се отвори и разсея магията.

— А, тук ли си вече, драга ми баронесо! — възкликна Констънс и нахълта в салона. Видя Чанс, който бързо се беше дръпнал от Фанси,

и каза далеч не така любезно: — О, Чанс! Не забелязах, че и ти си тук. Мислех, че си тръгнал с Хю за Феървю.

Чанс сви рамене.

— Не. Реших да остана и да пренощувам тук. — Той стрелна с поглед Фанси. — Имам да свърша една работа и след това ще последвам Хю в Дяволското свърталище.

Констънс сбърчи носле.

— И досега си мисля, че това е най-странното име, което човек може да даде на дома си. Бихте могли да измислите нещо далеч по-благозвучно.

— Според мен името си е много благозвучно и уместно — възрази ехидно Чанс. — Нали, когато бях по-млад, ти все повтаряше, че съм дяволско изчадие?

Констънс си пое дълбоко въздух, за да се поуспокои.

— Може и да съм повтаряла — потвърди тя сковано. После се насили да се усмихне. — Наистина си беше голяма лудетина. Направо се чудя как Сам и Лети те търпяха.

— Както знаеш прекрасно, драга ми Констънс, търпяхме го, защото ни забавляваше и го обичаме — поясни от вратата Лети.

Грейнала в радушна усмивка, тя влезе в салона — полите и фустанелата на изисканата ѝ рокля от светлосиня коприна се полюшваха леко при всяка нейна крачка. Лети се приближи към Чанс и му протегна ръка. Той ѝ се поклони с изненадващо галантно движение — много по-галантно, отколкото се бе поклонил на нея, помисли горчиво Фанси — сетне пое дланта на по-възрастната жена и я вдигна към устните си. Целуна я и рече ведро:

— Винаги си на моя страна, нали, братовчедке Лети?

Тя го потупа с обич по изваяната буза.

— А защо да не съм? Изобщо не си толкова лош и опасен, на какъвто се правиш.

Чанс се засмя.

— Ама недей така, ще ми развалиш репутацията. Толкова съм се трудил за нея!

— Дори се поувлече — отбеляза Сам, който бе дошъл при жена си — и от неговата лъчезарна усмивка недвусмислено личеше какво изпитва към младежа.

И Сам беше облечен като Чанс по последната мода: със сюртук от вишнево сукно и сива везана жилетка, която му стоеше безупречно. И той като Чанс носеше тъмната си коса ненапудрена и прибрана в черна копринена мрежичка, а побелелите кичури по слепоочията му придаваха аристократичен вид. След като поздрави всички, Сам се усмихна на Фанси и каза:

— Надявам се, лейди Меривейл, да си харесала стаите и всичко останало. Искаме от цялото си сърце ти и сестра ти да се чувствате като у дома си и да прекарате добре — особено след злочестата среща с Такърови.

Констънс потрепери престорено.

— Ох, какви ужасни мъже. Чудя се защо никой не ги озаптява. Да ви призная, понякога ме е страх дори да затворя очи в собственото си легло, да не би тези страшилища да довтасат и в Уокър Ридж.

Очите на Фанси се разшириха.

— Могат ли наистина да дойдат? — попита тя и се огледа притеснено.

— Разбира се, че не — бе категорична Лети, която стрелна с поглед много по-младата си свекърва. — И Констънс го знае прекрасно. — Жената отново се извърна към Фанси и рече мило: — Докато си тук, миличка, няма от какво да се страхуваш. Уокър Ридж наистина се намира сред голата пустош и е доста затънтен, но в плантацията има много хора и ние тук сме цивилизовани. Не вярвам Такърови да са чак толкова глупави, че да се навъртат насам. Такива типове нападат само слабите и беззащитните, а ние не сме такива.

Разговорът продължи по по-общи теми и когато Елън, а след нея и Джонатан дойдоха при тях, всички вече бяха забравили за Такърови. Точно преди да се преместят в трапезарията, към тях се присъедини още една жена, по-възрастна, със състарено лице, някак свита. Беше облечена в сива копринена рокля, каквито отдавна не бяха на мода, проскубаната ѝ коса беше вдигната на кок в стил мадам Помпадур; жената се държеше изключително раболепно с Констънс. Фанси не се изненада, когато Джонатан я представи като Ан Клемънс, някогашната гувернантка и придружителка на Констънс — жената приличаше точно на гувернантка.

— Мама е много привързана към нея — поясни пренебрежително Джонатан, докато водеше Фанси по дългия коридор.

— Вече е в нещо като пенсия и живее в една от малките къщи в плантацията, но мама обича компанията ѝ и понякога настоява Ан да е с нас в господарската къща. Женицата винаги я е боготворяла.

Трапезарията беше дълга и просторна и бе обзаведена с красиво подредени скъпи мебели. Вечерята, пренасяна от чернокожи прислужници в тъмносини жакети и бричове, се стори неописуемо вкусна на Фанси: супа от водна костенурка, телешко и говеждо печено, какви ли не зеленчуци в най-различни сосове. За десерт имаше пасти, сиропирано френско грозде и огромни ягоди.

Въпреки че Джонатан и Чанс едвам сдържаха антипатиите си, Фанси си помисли, докато отместваше празната чиния от десерта, че вечерята се е сторила изключително приятна. Тя направо грееше в наситеносинята рокля и фустанелата от бял атлаз — бе успяла криволяво да прикрие разочарованието си от новината, че Хю е напуснал Уокър Ридж, беше, както винаги, мила и любезна и бърбеше весело с всички на масата. Това щеше да е една от най-приказните вечери, които бе прекарвала от месеци насам, ако Чанс не седеше срещу нея и не наблюдаваше присмехулно как Джонатан я ухажва.

Ако трябваше да е справедлива към Джонатан, Фанси щеше да признае, че той не пренебрегва Елън, която седеше отляво на него, но докато вечеряха, всички затвърдиха впечатлението си, че Джонатан е направо омаян от Фанси. Внимаваха да не изтърве и една-едничка нейна дума, слагаше ѝ в чинията най-хубавите парченца, усмихваше се на всяка нейна оживена забележка. Само от време на време се извърщаше към Елън, а тя посрещаше вниманието му с нищо повече от любезност, от което нещата съвсем се усложняваха — по едно време на Фанси чак ѝ идеше да тропне сърдито с крак. От многозначителните погледи и благоговейното отношение на роднините на Джонатан се виждаше как всички са убедени, че той ухажва именно нея, и с поведението си домакинът им само засилваше това впечатление. Очевидно не бе съобщил на семейството, че смята да се ожени за Елън, а не за Фанси, и тя за кой ли път се запита какво става тук.

Сбърчи чело. Ако Елън още беше влюбена в Джонатан, той щеше да я нарани дълбоко. Фанси недоумяваше каква игра играе техният домакин. В Англия не се бе държал така. Там тя беше убедена, че Джонатан е прекрасен достопочтен мъж, не се съмняваше и че той проявява интерес към Елън, но откакто бяха пристигнали в

колониите... Фанси прехапа устна. Колкото и да се опитваше да не мисли лошо за Джонатан, вече ѝ беше много трудно да има добро отношение към него. Дали се бе излъгала в него? И то не само за характера, но и за намеренията му? Или и той като Елън бе променил чувствата си. Фанси съвсем оклюма. Надяваше се Джонатан да ѝ обръща толкова внимание само защото смята, че така приляга на гостоприемнен домакин. Криви му бяха сметките, ако бе решил да насочи чувствата си към нея.

Фанси се умърлуши още повече от поведението на Чанс, който седеше точно срещу нея и я притесняваше. Беше между Констънс и Ан и ако не се броят най-общите любезности, почти не им обръщаше внимание — и слава богу, защото клетата Ан го гледаше така, сякаш очакваше всеки момент той да се преобрази на чудовище. На Фанси чак ѝ домъчня за нея. Понякога Чанс отговаряше на Сам и Лети, които стояха в двата тесни края на масата, но бе насочил вниманието си главно към Фанси и Джонатан. Погледнеше ли към него, за свой ужас Фанси установяваше, че той пак се е втренчил в лицето ѝ. Опита се да не го забелязва, но дори и когато бе свела очи към чинията си, мургавото лице на Чанс сякаш танцуваше пред нея.

Камък ѝ падна от сърцето, когато станаха от масата и тя отиде с жените в салона, където щяха да пият кафе. Не ѝ се пиеше кафе, но за нея бе добре дошло всичко, което я отдалечаваше от вторачения изнервящ поглед на Чанс. Тъкмо дамите се бяха настанили и Лети се бе заела да им налива от кафето в сребърния кафеник, когато и мъжете дойдоха при тях.

Сам седна до жена си на едно от канапетата, Джонатан се настани на стратегическо място — между Фанси и Елън, а Чанс отпусна дълга ръка върху черната мраморна полица над камината и огледа всички с познатата си, леко цинична усмивка. Констънс и Ан Клемънс седнаха на другото канапе.

Лети подаде на Фанси чаша силно черно кафе и рече:

— Извинявай, но нямаме чай. Откакто парламентът ни наложи тези ужасни мита, мнозина от нас отказват да пият и да купуват чай — добави тя малко притеснено. — Чухте ли в Лондон какво се случи миналия декември в пристанището на Бостън? Не бих казала, че одобрявам, но да ви призная, донякъде и подкрепям станалото.

— За какво говориш, за заселниците, които се преоблекли като индианци, качили се на корабите в пристанището и изхвърлили във водата всички чай и другите стоки ли? — поинтересува се Фанси.

В Лондон мнозина се възмущаваха от случилото се и тя беше наясно, че напрежението между колониите и метрополията расте.

Сам кимна свъсен.

— Наричат го Бостънското чаепитие, но лично аз не бих искал да присъствам на такова чаепитие. Северът усложни още повече положението, като затвори пристанището. Духовете са разбунени. Мълви се дори за бунт.

— Значи не си съгласен с повечето заселници, че само ние можем да си определяме и налагаме мита? — попита спокойно Чанс и погледна съсредоточено и сериозно Сам.

— Пълна безсмислица — отсече припряно Джонатан. — Ние сме англичани, нашата държава е Англия, разбира се, че тя може да ни налага мита.

— Виж ти! — прошепна Чанс. — Аз пък се смятам първо за гражданин на Вирджиния и чак след това на Англия.

— Сигурно се числиш към онези... ох, по дяволите, как им беше името? — възкликна Джонатан и се ухили. — А, да, Синове на свободата. Вероятно членуваш в тази размирна организация.

— Това няма никакво значение, Джонатан — намеси се благо Сам. — Последната година ти прекара в Англия и тук, при това не само в Бостън, се случиха много неща. Дори във Вирджиния има търкания с официалните представители на короната. През май губернаторът Дънмор разпусна Палатата на представителите само защото гласувахме първи юни, датата, определена за затваряне на пристанището в Бостън, да е ден на молитви и пости. Мнозина честни предприемачи и плантатори, а също и размирници не одобряват владичеството на Великобритания и смятат, че тя си позволява твърде много.

— А ти? — попита Джонатан невярващо.

Сам сви рамене, но се задоволи да каже само:

— И аз може би. Трябва обаче да знаеш, че колониите са разделени и всеки отстоява яростно позицията си. Никак не е изключено да скъсаме с Англия.

— Мили боже! Не мога да повярвам на ушите си — възкликна Джонатан. — Сериозно ли говориш? Нима наистина ще подкрепиш бунт?

— Сам не е казвал такова нещо — прекъсна го спокойно Чанс. — Просто те предупреди, че все повече жители на колонии, и то не само отрепки и луди глави, смятат, че трябва да извоюваме независимостта си от Англия.

— Господи! — ахна подразнена Констънс. — Отказвам да слушам тези небивалици! Колонии са английски и винаги ще си останат такива. Тези неприятности напоследък са нещо като семейна свада, която до няколко месеца ще бъде изгладена, после всичко ще си бъде както преди. Просто Бостън трябва да плати чая и да се покори, както посъветва дори Бенджамин Франклин. — Тя се усмихна на Фанси. — Не им обръщай внимание, миличка, много шум за нищо. — Констънс погледна враждебно Чанс. — Човек ако слуша някои хора, ще си рече, че всеки момент ще избухне бунт, а това няма нищо общо с истината.

На Фанси този спор ѝ се стори интересен и тя съжали, когато мъжете си спомниха къде се намират и заговориха на по-светски теми. После вече стана скучно и Фанси беше благодарна, когато вечерята приключи.

Те с Елън бяха капнали от умора след дългия път и бяха признателни на Лети, когато тя каза твърдо, макар и с доброта в очите:

— Мисля да приключваме, Констънс. Гостенките ни изживяха дълго изнурително пътешествие и според мен мечтаят да си легнат. Можеш да продължиш разпита, на който подлагаш лейди Меривейл, и утре, когато тя ще си е починала и ще е в състояние да отговаря на въпросите ти.

Фанси едвам се сдържа да не се прозине, усмихна се на домакинята си и пророни:

— Наистина съм много уморена. — Погледна учтиво Констънс, която дори не прикри раздразнението си от думите на Лети, и допълни: — А утре сутринта на драго сърце ще обсъдя с вас последната лондонска мода.

Фанси и Елън размениха още няколко любезности с другите и след броени минути вече се качваха по стълбите към стаите си. Фанси

забеляза, че въпреки отсъствието на Хю сестра ѝ е в добро настроение, затова не се сдържа и попита:

— Разочарована ли си, че Хю го нямаше тази вечер?

Елън кимна.

— В началото много, но после, точно преди да влезем в трапезарията, си размених насаме няколко думи с Чанс и той спомена, че утре сутрин по някое време Хю щял да се върне с баща си. Доколкото разбрах, тяхната плантация — Феървю, е до Уокър Ридж, само на петнайсетина километра оттук.

Фанси осмисли новината, озадачена защо Чанс е така мил със сестра ѝ, докато с нея... Дори малко се ядоса. После си каза мрачно, че все ще го преживее някак. Не след дълго Чанс щеше да си замине и тя никога вече нямаше да види присмехулното му лице. Кой знае защо, от тази мисъл не ѝ стана особено приятно и Фанси се свъси. Какво ѝ ставаше? Нима той не беше най-предизвикателният, влудяващ мъж, когото е срещала? В съзнанието ѝ ненадейно нахлу споменът за целувката и за чувствата, които тя е пробудила. Прониза я странна трепка, в която се смесваха и вълнение, и страх.

— А спомена ли Чанс докога ще остане в Уокър Ридж? — попита внезапно тя някак напрегнато и пламна цялата.

Погълната от мислите си за Хю, Елън не забеляза нито леката руменина, блиснала се по страните на Фанси, нито тона ѝ. Когато стигнаха пред вратите на стаите, тя каза нехайно:

— Хм, спомена, че имал да свърши някаква работа тук, но не уточни колко време ще му отнеме. Сигурно след ден-два ще си тръгне. — Най-неочаквано Елън се прозина. Засмя се и додаде: — Много се радвам, че госпожа Уокър сложи край на вечерята. Бях изпаднала в ужас, че майката на Джонатан ще ме попита нещо, а аз ще ѝ отвърна с хъркане.

Сестрите се сбогуваха и Елън се скри в стаята си. Фанси също влезе в своята, Ора я чакаше и тя ѝ беше благодарна, че ѝ е помогнала да съблече роклята и долните дрехи и ги е прибрала в дрешника. Фанси я отпрати с усмивка, среса дългата си тъмнокестенява коса и после, облечена с благоприлична батистена нощница, легна в огромните пухени завивки.

При всякакви обстоятелства леглото щеше да бъде самото възпъщение на блаженството, но след дните, когато Фанси бе спала

направо на голата земя, то ѝ се стори още по-прелестно. Потърка страна о възглавницата в памучна калъфка с дъх на лавандула и въздъхна тежко. Божичко! Вероятно щеше да спи тук една седмица, ако не и повече. Вече се унасяше, когато си помисли, че сигурно ще сънува, и то неведнъж, онзи синеок дявол Чанс Уокър.

ГЛАВА ОСМА

Фанси заспа като къпана, затова пък сънят не споходи лесно Чанс. Него не го свърташе на едно място, той сновеше напред-назад из просторната, красиво обзаведена стая, предоставена му преди години, та да спи и да живее в нея, когато идва в Уокър Ридж. Държеше тук някои лични вещи, един-два ката дрехи, с които се бе облякъл и днес за вечеря, и други дреболии. Не че напоследък оставаше често в имението. А когато дойдеше тъжното време цялото наследство на Уокърови да премине в ръцете на Джонатан, Чанс изобщо нямаше да стъпва тук.

В единия край на стаята имаше огромно легло с махагонов балдахин и завеса от виненочервена коприна. В другия край стояха няколко големи фотьойла и масички с мраморни плотове, а подът бе застлан с плътен килим във всички отсенки на сивото и абаносовото. При едната стена бе сложен масивен дъбов бюфет с подредени в него чаши с най-различни размери и форми, както и кристални гарафи със спиртни напитки. Чанс си наля чаша коняк и се разположи удобно в огромния фотьойл, тапициран с кървавочервена кожа, като отпусна глава върху високата облегалка и изпружи крака пред себе си. Беше свалил мрежичката от черна коприна и къдравата му коса се спускаше на воля по слепоочията и раменете. Младият мъж бе махнал вратовръзката, сакото и жилетката и сега беше само по бяла памучна риза, разкопчана до средата. Човек можеше да си помисли, че е съвсем отпуснат и спокоен. Всъщност обаче, докато отпиваше от коняка и гледаше неவிждащо пода, Чанс прехвърляше бавно наум всичко, случило се тази вечер.

Искаше му се да си втълпи, че тя не се различава по нищо от безбройните други вечери, които е прекарвал в Уокър Ридж, Чанс обаче знаеше, че се самозалъгва. Присъствието на Фанси — единствено то и нищо друго, я бе направило незабравима. Спомни си как като нож го е пронизала остра наслада, когато той се е обърнал и я е видял да стои в меката гаснеща слънчева светлина в червения салон, и се свъси. Фанси бе ненагледно хубава в копринената рокля, с широко

отворените плахи топазени очи и дългата тъмна букла, паднала предизвикателно върху малката ѝ изкусителна гръд. Щом Чанс я зърна, и сърцето му сякаш спря — идеше му да прекоси стаята, да махне къдрицата и да долепи ненаситни устни върху нежната плът отдолу.

Тръсна глава. Романтични небивалици! А той беше всичко друго, но не и романтик, особено пък след смъртта на Джени. Не, Джени му бе показала по най-безмилостния начин, че жените не обичат романтичните глупаци. Че си падат по безчувствени мръсници като Джонатан. Чанс отпи още една голяма глътка от коняка и пак се върна в мислите си към злодеянията на Джонатан.

Враждата между Джонатан и Чанс, довела до смъртта на Джени, бе отколешна — всъщност Чанс не помнеше време, когато да не е възприемал наследника на Уокър Ридж като свой смъртен враг. Бе едва четиригодишен, когато осиновителите му за пръв път го бяха довели в имението, и още от самото начало Джонатан, който тогава беше около шестгодишен, го бе посрещнал на нож.

Андрю и жена му всъщност бяха дошли да се видят с Морли, но къщичката на пазача, където живееше той, бе тясна като кутийка. Сам и Лети, които преди няколко седмици се бяха върнали от проточилия се престой в Англия, бяха предложили любезно на Андрю и Марта да отседнат по време на посещението си при тях в господарската къща. В края на краищата бяха роднини.

Всички смятаха, че като връстници Чанс и Джонатан ще се сприятелят и ще започнат да си играят заедно. Нищо подобно: Джонатан не искаше и да чуе за другото момче може би защото бе свикнал да е център на внимание и глезеник на цялото имение и да не дели грижите на възрастните с никого или просто защото Чанс не му беше симпатичен. Още от мига, в който се видяха, двамата малчугани се хваната за гушите — срещнеха ли се, задължително си разкървавяваха носовете, а когато пораснаха, съперничеството им прие по-опасни форми.

За късмет Чанс и осиновителите му живееха доста далеч от Уокър Ридж и рядко ходеха там. По-често, по три-четири пъти в годината, при тях идваше Морли, за да се увери, че Чанс е добре и е здравичък. Случваше се и Сам и Лети да се отбият за кратко при Андрю и Марта, обикновено на път за другаде. Виж, Констънс и Джонатан не стъпваха в къщата им.

Когато Чанс поотрасна и по настояване на Морли започна да прекарва все повече време в Уокър Ридж, а понякога и в плантацията на Морли — Феървю, двамата младежи пак не се срещаха често. Подобно на мнозина синове на заможни плантатори, и Джонатан беше заминал да учи в Англия и бе прекарал почти цялата си ранна младост далеч от колониите. Но все пак се срещаха и когато вече станаха мъже, всички бяха оставили надеждата, че двамата някога ще надживеят взаимната си антипатия.

Враждата между Чанс и Джонатан и в по-малка степен между Чанс и Констънс не повлия обаче върху нежното отношение на Сам и Лети към момчето. Заради омразата на Джонатан и хладното презрение на майка му Сам и Лети сякаш се стараеха още повече Чанс да се чувства добре дошъл в Уокър Ридж и му оказваха радушен прием. С годините между тях тримата се бе зародила сърдечна привързаност. Морли присъстваше неизменно, но Чанс отдавна бе прогледнал за истината, че дължи толкова много именно на Сам и Лети. Сам го бе научил на доста неща и тъкмо благодарение на застъпничеството му всички в многолюдното семейство бяха забравили, че той е незаконороден, и го приемаха като равен. Всички, с изключение на Джонатан.

Появеше ли се Чанс в Уокър Ридж, Джонатан и не криеше омразата си към него, а също и че го ревнува, задето Сам го приема безпрекословно. Констънс също беше против Чанс да идва в господарската къща, но се противеше по-скоро защото се водеше по сина си и смяташе за позорен начина, по който Морли е въвел своя незаконен син в Уокър Ридж.

Чанс си помисли, че колкото и да е странно, отношението на Джонатан всъщност изобщо не го е притеснявало и той дори се е забавлявал, което естествено, само вбесяваше още повече наследника на имението. Жегнат, Джонатан му отправяше какви ли не дребни предизвикателства: да се надбягват с коне, да се състезават на стрелба, да си оспорват вниманието на някоя лека жена в кръчмата. Разногласията между двамата нямаха особено значение за Чанс, докато и той не започна да трупа богатство и не спечели от Джонатан на карти огромния парцел земя. „Точно така — помисли Чанс, докато отпиваше от коняка, — враждата и противоборството ни приеха грозни размери

едва след като го победих на карти.“ Тъкмо след това Джонатан бе хвърлил око на Джени, жената на Чанс.

Той се намръщи и пропъди мъчителните спомени. Не искаше да се връща към миналото. Не, трябваше да мисли за бъдещето. Реши, че дори и това бъдеще да се корени в миналото, не си струва да се връща назад.

Изпи на един дъх остатъка от коняка, отново напълни догоре чашата и тръгна да се разхожда из стаята. Беше се запалил по възмутителната идея да потърси отмъщение, като отнеме на Джонатан жената, за която той се кани да се ожени, и смяташе да я осъществи. Откакто му беше хрумнала Чанс не мислеше кажи-речи за нищо друго, както за това колко хубаво ще му бъде, щом легне с въпросната жена.

Чанс отдавна обмисляше най-хладнокръвно как да отмъсти на Джонатан за смъртта на Джени — бе решил, че вместо да го вика на дуел, е за предпочитане да го остави жив и да го накара да се мъчи като грешен дявол. Дуелът щеше да приключи за броени минути, Чанс нямаше нищо против да убие на място Джонатан и изобщо не се съмняваше кой ще излезе победител, но въпреки това му се искаше непреодолимо да го накара да страда, да страда, както безспорно е страдала клетата Джени през онези изпълнени с мъка дни, преди тя да посегне на живота си. Не, Чанс не искаше Джонатан да умре. Искаше го жив. За да се мъчи до сетния си дъх от мисълта, че врагът му е отнел под носа жената, за която е смятал да се ожени.

Чанс продължаваше да кръстосва из стаята, върху лицето му се появи вълча усмивка. О, да, щеше да се наслаждава безумно на мъките, на които щеше да обрече до гроб Джонатан.

Съзнаваше, че онова, което е решил да стори, ще има тежки последици, и го обмисляше най-старателно — по едно време се смръщи, осъзнал, че ще пострада не само Джонатан. Сбърчи чело. Сам и Лети щяха да са много недоволни от него и той нямаше да ги вини, ако го изхвърлеха от къщата и му наредяха никога повече да не се връща. Щеше да му е мъчно, ако това се случеше, но се надяваше, че с времето Сам и Лети ще му простят.

Колкото до херцогинята... Чанс се подсмихна. Тя вероятно нямаше да му прости никога, но той възнамеряваше да ѝ покаже, че бракът с него не е чак толкова неприятен. Тя определено щеше да се вбеси и да го презре заради похватите, но Чанс нямаше друг избор. Бе

длъжен да действа бързо и толкова опустошително, че последиците да станат необратими за англичанката, в противен случай Джонатан все щеше да измисли как да се измъкне на косъм от разгрома.

Дори и да изпитваше угризения на съвестта, че предопределя толкова пресметливо от свои си подбуди живота на Фанси, Чанс се опитваше да не ги забелязва. Повтаряше си, че тя не е влюбена в Джонатан — беше се убедил с очите си в този преинтересен факт, докато ги бе наблюдавал по време на вечерята. Фанси вече е била омъжвана, не беше никакво девойче, което ще се хване в капана на празните вятърничави мечти. Щом не беше влюбена в Джонатан, значи смяташе да се омъжи за него по сметка. Той не можеше да й осигури общественото положение и богатството, които щеше да й донесе един брак с Джонатан Уокър, но тя пак нямаше да е лишена от нищо. Чанс смяташе да й бъде добър съпруг, верен, добър и щедър, и то не само с парите, но и с тялото си. За миг в съзнанието му изникна споменът за шеметната им целувка и той усети пареща тръпка между нозете си. О, да, наистина щеше да бъде щедър с тялото си. Освен това щеше да постъпи, както подобава на почтен мъж, и да се ожени за нея — а не само да я прелъсти и да я остави на произвола на съдбата, както биха сторили някои негодници. Джонатан беше себичен и коравосърдечен, с него Фанси никога нямаше да бъде щастлива. Някой ден може би дори щеше да е благодарна на Чанс, задето я е отървал от брака с Джонатан.

Убеден, че едва ли не ще направи услуга на Фанси, като я zlepостави най-хладнокръвно пред всички и я принуди да се омъжи за него, та той да отмъсти на Джонатан, Чанс изпи до дъно и втората чаша коняк и погледна позлатения часовник върху лавицата над камината в стаята. Беше минало полунощ. Налагаше се той да почака още няколко часа. Реши, че няма да е зле да поспи, легна си и затвори очи.

Събуди се около час преди изгрев-слънце — свещите догаряха в свещниците и озаряваха с трепкаща светлина помещението. Чанс стана от леглото, протегна се, наплиска се с вода над легена върху поставката, после прокара пръсти през косата си, разрошена от съня. Погледна коняка — пиеше му се кафе, но и конякът щеше да му дойде добре. Отпи две пърлещи глътки, остави внимателно чашата и си пое дълбоко въздух. Беше време да се срещне с бъдещата си жена и да отприщи пороя от събития.

Вече се зазоряваше, когато след няколко минути Чанс влезе в спалнята на Фанси. Предната вечер беше разменил няколко думи с Елън и бе изяснил, че тя е избрала розовите стаи, а Фанси — жълтите. „Само това оставаше — да се озова в погрешно легло“, помисли с мрачна усмивка Чанс. Докато се прокрадваше на пръсти през стаята, му хрумна, че едва ли щеше да му е така приятно да краде невестата на Джонатан, ако той беше предпочел Елън. Но на Чанс не му се щеше да размишлява дълго върху подбудите си, затова се отърси от тези мисли и влезе нечуто в спалнята.

Щом стигна при леглото, си съблече набързо дрехите. Дръпна тънката завеса на балдахина и много предпазливо прилегна на леглото до потъналата в сън Фанси.

Тя се поразмърда, усетила как дюшекът хлътва под тежестта на Чанс, но не се събуди. Чанс почувства с голата си кожа топлото ѝ тяло и го обзе непреодолимото желание да я събуди с милувки и целувка. Но прогони с усилие долните си помисли. Не се налагаше наистина да прелъстява Фанси. Само присъствието му в нейното легло беше достатъчно, та той да я zlepостави. Чанс смяташе да открие всичките ѝ прелести едва след като тя проумее, че съдбата ѝ е предрешена.

Фанси така и не разбра кога точно е усетила, че не е сама в леглото. Събуди се бавно, протегна се морно и примига сънено срещу жълтата слънчева светлина, в която беше окъпана стаята. Беше спала дълбоко, бе сънувала как Чанс я целува, милва, люби и сега изпитваше странно задоволство. Тъкмо се наслаждаваше на меките завивки, когато усети топлината — вдъхваща спокойствие и сигурност, досами гърба ѝ.

На мига се отърси от сънеността и седна в кревата като ужилена, прикрила се със завивките. Очите ѝ се разшириха от ужас, когато се извърна по посока на Чанс и го видя как гол-голеничък се е излегнал нехайно, с ръце под главата и я наблюдава.

Тя разтърка очи и се ощипа, сигурна, че сънува. Нямаше как Чанс Уокър да е в леглото ѝ.

— Добро утро, херцогиньо! — провлече той с блеснали сини очи и в ъгълчетата на устните му заигра едва доловима усмивка.

— Какво правиш тук? — изсъска младата жена. — Незабавно се махай от леглото ми! И таз добра, вижте го, моля ви се, къде се е намърдал! Божичко! Ами ако някой те види?

Чанс се престори на обиден.

— Значи последната нощ не значи нищо за теб?

Фанси се смути.

— Каква последна нощ? — попита тя притеснено, сетила се какво е сънувала.

Страните ѝ поруменяха. Как би могъл Чанс да знае, че го е сънувала? Пък и това беше само насън, нали така?

Чанс загледа с неприкрит интерес как младата жена се изчервява още повече. Защо ли? Той присви очи.

— Не помниш ли?

Фанси си пое дълбоко въздух. Това беше невероятно! Тя не бе сторила нищо лошо, а колкото до сънищата... те си бяха само сънища, и толкоз!

— Разбира се, че не помня. Няма нищо за помнене.

— Аз обаче помня, херцогиньо, времето, което прекарахме заедно.

Младата жена го прониза с пламнал поглед.

— Не ме наричай „херцогиньо“!

— Лейди Меривейл! Будна ли си? — провикна се Констънс, която беше влязла в стаята с голям поднос със сребърен кафеник и красиви порцеланови чаши.

Фанси пребледня като платно, върху лицето ѝ се изписа сляпа паника.

— Божичко! — простена тя. — Майката на Джонатан. Какво търси тук?

— Вероятно е дошла да се увери, че принадлежиш единствено на нея — прошепна Чанс със самодоволна усмивка.

Беше предполагал, че първа Ора или дори Елън ще го види в леглото на Фанси и ще пусне мълвата, а ето че сега нещата се нареждаха даже още по-добре. За миг той дори беше благодарен на Констънс.

— Надявах се да си будна — изчурулика Констънс от другата страна на прозрачния балдахин и се заозърта къде да остави подноса. — Рекох си, че тъкмо сега му е времето да си побъбрим... без да ни прекъсват. — Тя се засмя кръшно. — Знам, нахално е от моя страна да нахълтвам така в спалнята ти, но като знам какви са отношенията ви с

Джонатан... Според мен не бива да се впускаме в излишни формалности, нали? Та ние вече сме едно семейство!

С разтуптяно сърце, преизпълнена от яд и ужас, Фанси погледна изпепеляващо Чанс.

— Само да си казал и думичка! — тросна се тя. — И единствена дума!

— Това пък какво е? — попита весело Констънс. — Каза ли нещо, миличка?

— Н-не — изпелтечи Фанси, неописуемо благодарна, че полупрозрачният балдахин прикрива леглото.

Погледна Чанс като омагьосана, сякаш се надяваше той да изчезне яко дим. Имаше чувството, че сънува, че всеки момент ще се събуди и ще види, че е било само кошмар. Все още стискаше пред себе си завивката, през ума ѝ минаваха какви ли не мисли. Ако Констънс, ако който и да било видеше Чанс в леглото ѝ...

— Донесла съм да пийнем кафе със сладки, току-що ги извадихме от печката. А, да, и малко от ягодовото сладко на Лети. Сигурна съм, че ще ти хареса. Къде искаш да оставя подноса? Тук или при канапетото?

— А за мен ще има ли? — попита Елън, която влезе бавно в спалнята на сестра си. Беше облечена в син халат и след като се прозина с ръчица пред устата, рече: — Спах като къпана. А ти, Фанси?

— Ти как спа? — изрече беззвучно Чанс, като вдигна вежда и завъртя закачливо очи.

— Никак не е забавно — пророни Фанси, притеснена до смърт, че ей сега Елън ще дръпне завесата на леглото.

Погледна невярващо Чанс — идеше ѝ ту да го убие, ту да го прегърне, понеже той бе неописуемо красив с разрошената къдрава черна коса и наболата брада.

— Направи го нарочно, нали? — обвини го тя тихо, с яден глас, притеснена от двете жени зад балдахина.

Елън попита озадачена:

— Фанси! Сама ли си говориш?

Пред смаяния поглед на Фанси Чанс най-неочаквано седна в леглото и завивката се смъкна опасно досами хълбоците му. Той се пресегна пред нея и дръпна балдахина.

— Не, не си говори сама, говори на мен.

Констънс изпищя и изпусна с трясък подноса, щом съгледа Чанс Уокър, разположил се самоуверено в леглото до лейди Меривейл. И то гол-голеничък, поне от кръста нагоре. Елън погледна с разширени очи сестра си, после и Чанс и зяпна от стъписване.

— Божичко! — простена Фанси. Зави се презглава и легна на възглавницата — идеше ѝ да умре. — С мен е свършено — пророни младата жена.

— А, няма такова нещо — отвърна спокойно Чанс. — Смятам да се ожения за теб веднага щом уредим формалностите.

Забравила за двете жени, които ги зяпаха изумени, Фанси подскочи като попарена. С блеснали от гняв очи изсъска:

— Аз да се омъжа за теб? За някакъв си безочлив самонадеян селяндур! Ти си последният човек, за когото ще се омъжа!

Чанс се направи на обиден.

— Бива ли да говориш така, херцогиньо, след всичко, което изживяхме заедно... нощес...

Фанси съвсем си изтърва нервите и с гневен писък се нахвърли на Чанс, като го заудря с юмруци. Не помнеше някога през живота си да е била толкова ядосана — млатеше с все сила, където ѝ падне и дори се усмихна доволно, когато фрасна Чанс точно по ухото и той простена от болка.

Младият мъж изруга, хвана я за китките и като легна на кревата, я повлече след себе си.

— Чакай, миличка, успокой се, така ли ще посрещнеш своя любим, своя бъдещ съпруг? — прошепна Чанс присмехулно.

— Какво, за бога, става тук? — попита разтревожена Лети, която също беше влязла в стаята: косата ѝ бе сресана безупречно, тя беше облечена в светлосиня рокля на райета и се бе препасала с бяла престилка.

От мястото, където стоеше, се виждаше само гърбът на Фанси. Лети погледна кафеника и чашите по пода, видя смаяното изражение на Констънс и Елън и се притесни.

— Минавах по коридора, когато чух от стаите на лейди Меривейл някакъв странен шум — поясни бавно жената. — Да не се е случило нещо?

Фанси простена и забравила за схватката с Чанс, погледна през рамо. Впери гузно и смутено очи в Лети.

— Дали се е случило нещо ли? — изкрещя Констънс, която малко по малко се бе окопитила! — Нищо, ако сметнем за нормално как сме разбрали, че лейди Меривейл е една въртиопашка без капчица нравственост и воля и че Чанс Уокър се е отплатил за твоята доброта, като е опозорил бъдещата жена на клетия Джонатан. — Тя прониза Фанси с гневен поглед, лицето ѝ се изкриви от омраза и погнуса. — Чакай само да кажа на Джонатан! Сега вече той за нищо на света няма да се ожени за теб! В Англия благородническата титла може и да ти дава някакви привилегии и права и с нея да си позволяваш да живееш като последната уличница, тук обаче това е невъзможно. — Констънс си пое задъхано въздух и продължи ядно: — Никога през живота си — натърти тя надутото — не съм се разочаровала по-горчиво. Вече дори си мисля, че не си никаква баронеса.

Навири гордо нос и излезе царствено от стаята. Фанси се свлече до Чанс — беше останала без капчица сили.

— Искам да умра — пророни жално тя. — Моля ти се, Боже, прибери ме и сложи край на този фарс.

— Сигурен съм — прошепна ѝ пламенно Чанс, — че стига да помислиш малко, ще видиш, че е за предпочитане да се омъжиш, вместо да умреш.

Фанси го прониза с отровен омразен поглед.

— Изключено!

Чанс сви рамене, пусна я и отново седна в леглото. Видя стъписания поглед на Лети и рече:

— Съжалявам, че поне едно от нещата, които изтърси Констънс, е вярно. Наистина братовчедке, ти се отплатих за добрината с ужасна постъпка. Нямам с какво да се оправдая и ще ви разбера, ако вие със Сам наистина не пожелаете да ме виждате никога вече. Но ако това поне малко ме оправдава, знай, че смятам да поема цялата отговорност за действията си. Възнамерявам да се ожения за лейди Меривейл веднага щом това стане възможно.

Лети го изгледа замислено.

— Няма да се преструвам, че не съм разочарована и обидена от теб, Чанс — отвърна тя спокойно. — Не мога да отрека, че злоупотреби по възмутителен начин с нашето гостоприемство. — Жената въздъхна. — Но предполагам, че си нямал избор — винаги си си бил див и необуздан. Знам и че такива неща се случват и в най-

изисканото общество. — Тя поклати глава и добави: — Съмнявам се Сам да ти покаже вратата, въпреки че сигурно ще му се иска много.

— А ти? — попита тихо Чанс. — Ти искаш ли да ме прогониш?

Лети поклати глава.

— Не, въпреки всичко имам слабост към теб и ще ми е тъжно, ако не те виждам и занапред. Но наистина постъпи ужасно, Чанс. Това, че предлагаш брак на лейди Меривейл, не оправя нещата. Опозори се, като открадна жената на друг мъж, макар и венчавката още да не се е състояла, и се опасявам, че Джонатан няма да одобри никак случилото се.

Чанс се засмя тъжно.

— Какво ти одобрение! Мен ако питаш, ще поиска да ме види мъртъв.

— Безспорно — съгласи се безизразно Лети. — И за да предотвратя кръвопролития, ще отида да предупредя Сам за станалото. Ще направим така, че поне на първо време Джонатан да е далеч от теб.

Лети се вторачи във Фанси, която срещна погледа на повъзрастната жена и усети как пламва цялата. Това бе най-унизителният миг в живота ѝ, тя сякаш бе изгубила дар слово точно когато то ѝ бе най-нужно. Всъщност при тези обстоятелства смяташе, че е безпредметно да седне да се оправдава и да твърди, че е невинна. Никой нямаше да ѝ повярва. Още повече че този негодник Чанс Уокър щеше да отрича всяка нейна дума. Защо ли го правеше? Той не я искаше за жена. А Бог ѝ бе свидетел, че и тя не изгаряше от желание да му става съпруга. Но как да се измъкне от това положение?

— Е, да се захващам за работа — рече накрая Лети. — Ще пратя Ора да разчисти тук, а на вас двамата предлагам да се облечете и да се подготвите за среща със Сам — ще ви чака до един час в кабинета си. — Тя отново погледна озадачено Фанси. — Подозирах, че не си дала сърцето си на Джонатан, но и през ум не ми е минавало, че... — Ала не се доизказа. — Не ми е работа да те съветвам, но според мен, ако чувствата ти са се променили, можеше да предупредиш Джонатан по по-безболезнен начин. Той ще бъде сломен. Сломен и много, много ядосан.

Фанси погледна Елън, тя обаче поклати бавно глава. И да обяснеше, че Джонатан всъщност е избрал за жена Елън, Фанси пак

нямаше да постигне нищо: Чанс пак щеше да си седи гол в леглото ѝ. Затова каза мъчително с пресъхнало пламнало гърло:

— Извинявайте, че причиних на вас и на семейството ви такива неприятности. — Фанси прониза Чанс с отровен поглед и пак се извърна към Лети: — Ако беше по силите ми да го предотвратя, щях да го направя. — Сетне добави недодялано: — Но някои неща са извън нашата власт.

Лети кимна бавно и лицето ѝ поомекна мъничко:

— Наистина е така, скъпа. Е, сега ще ви оставя.

— Аз също — възкликна припряно Елън, когато Лети се запъти към вратата. Срещна погледа на Фанси и осъзнала, че и тя е допринесла за тежкото положение, в което е изпаднала сестра ѝ, добави: — Сигурно искате да останете сами. Вероятно имате да обсъждате много неща.

И още преди Фанси да е казала нещо, изхвърча в коридора, като затръшна вратата подире си.

Чанс отново легна, пъхна длани под главата си и се загледа в каменния профил на Фанси. Жената определено не беше щастлива. Той въздъхна. Не бе и очаквал да е щастлива. Но пък и не предполагаше, че Фанси ще се разстрои така.

В стаята се възцари напрегнато мълчание, после Фанси се извърна и погледна Чанс.

— Защо? — попита го без заобикалки. — Защо го направи? И наистина ли си въобразяваш, че ще се омъжи за теб?

— Не виждам какво друго можеш да сториш — отвърна той нехайно. — С тази репутация просто нямаш друг избор.

— Мога да се прибера незабавно в Англия. Мълвата едва ли ще стигне чак дотам — тросна се Фанси.

— Откъде си толкова сигурна? Убеден съм, че Джонатан и Констънс няма да си мълчат колко си ги разочаровала — а той има приятели в Англия. И как според теб ужасяващият разказ ще се отрази на Елън? За нея няма да е никак добре, ако мълвата те последва и отвъд океана.

Фанси затвори очи и стисна болезнено юмруци.

— Знаеш ли, че си най-голямото нищожество, което съм имала нещастieto да срещна? — попита накрая тя и впи очи в него. — Мразя те. И ще ти бъда ужасна жена.

— Така ли? — каза сковано Чанс, сетне ненадейно я сграбчи и я притегли към себе си.

Прокара устни по нейните, после ги впи в страстна целувка.

Прекалено стъписана, за да се дръпне, Фанси усети как разтваря устни, как езикът му ненаситно шари из устата ѝ, как за неин срам тялото ѝ начаса откликва на милувките му: плисна я влажна топлина, зърната на гърдите ѝ набъбнаха, дишането ѝ стана учестено. Когато Чанс обхвана с длан гърдата ѝ, Фанси простена едва чуто и потрепери възбудено.

Задъхан, с тяло, зажадняло за любов, Чанс все пак се овладя и изтласка младата жена. Беше ясно, че тя не е чак толкова безразлична към него, както твърди. Той се взря в порумениялото ѝ лице и страхът, че е направил ужасна грешка, се стопи яко дим. Устните му се извиха присмехулно и той отново ги допря до нейните.

— Я повтори — рече дрезгаво — колко много ме мразиш и каква ужасна жена ще ми бъдеш!

ГЛАВА ДЕВЕТА

Фанси направо побесня от тези думи. Прониза Чанс с изпепеляващ поглед, дръпна се и се зарече за нищо на света да не се омъжва за него, пък да става, каквото ще. Чанс трябваше да хвърли огромни усилия, докато накрая я убеди, че наистина се е хванала в капана и няма мърдане: ако иска да държи и занаят главата си високо вдигната и в колониите, и в Англия, няма друг избор, освен да се омъжи за него. Беше очевидно, че каквато бе ядосана, Фанси ще пожертва доброто си име, Чанс обаче хладнокръвно изтъкна, че на карта е заложено не нейното име, а името на сестра ѝ Елън, която ще бъде опозорена до гроб, ако Фанси продължава да се инати и да отказва да се венчае за него. Когато Чанс отиде да се облече за срещата със Сам, Фанси не се бе примирила със съдбата си, но явно вече разбираше каква ужасна беда я е сполетяла. Щом Чанс тръгна към вратата, тя го изпроводи с убийствен поглед и със сърце, преизпълнено от гняв.

Имаше много причини Чанс да държи да се срещне насаме със Сам, не на последно място, защото не искаше да дава възможност на Фанси да се измъкне от брака с него. Сам беше прословут с добротата си и ако англичанката пробудеше състраданието му, не бе изключено той да се опита да измисли начин тя да се изплъзне от капана на Чанс. Младежът може и да си втълпяваше, че се води единствено от желанието за мъст, но дълбоко в себе си съзнаваше, че би дал всичко на този свят, само и само Фанси да стане негова жена, и представеше ли си, че са женени, отмъщението биваше измествано от съвсем други чувства.

Сам не бе никак доволен от случилото се, но и той подобно на Лети го прие не чак толкова тежко. Станалото станало, нямаше смисъл да го обсъждат и да се вайкат — така нямаше да променят нищо.

Чанс се радваше, че Фанси не присъства на срещата. Не тя, а той бе забъркал цялата тази каша и искаше да се увери, че Сам е наясно с това. За него беше важно Сам да не си мисли лошо за Фанси. Освен това Чанс, а не Фанси бе член на семейството. Сам нямаше власт над

Чанс, ала тъкмо той бе глава на многолюдния сплотен клан на Уокърови, докато Фанси не беше нищо повече от гостенка. Гостенка, от която Чанс се бе възползвал по най-недостоеен начин, както изтъкна покрусен Сам.

По-възрастният мъж омекна, щом разбра, че Чанс наистина смята да се ожени за баронесата. Чанс обаче съзнаваше колко много го е разочаровал и се питаше дали си е струвало да отмъщава с такава висока цена на Джонатан. Бъдещата му жена го мразеше, смяташе го за най-коравосърдечния злодей под слънцето, за капак с позорната си постъпка той бе помрачил топлите си отношения със Сам и Лети. До този миг не си бе давал сметка, че мнението им е така важно за него. Нима тласкан от необузданото желание да отмъсти на Джонатан, бе изгубил завинаги тяхното доверие и обич?

— Знаеш прекрасно, че Джонатан няма да се примири току-така — рече бавно Сам, след като даде воля на гнева и огорчението си от случилото се. — Обиди го най-жестоко.

Двамата мъже бяха в кабинета на Сам, който се помещаваше в скромна постройка на стотина метра от господарската къща. Сам седеше зад огромното орехово писалище, бе сложил нозе върху ниско столче и гледаше замислено Чанс, който се бе разположил на тапицирания с кафява кожа фотьойл отсреща.

Облечен във всекидневните си дрехи: брич от еленова кожа и бяла памучна риза, обут в хубави кожени ботуши, Чанс бе самото възмущение на син на богат плантатор от Вирджиния. Сам го погледна и се натъжи. С едва загатнатата подсъзнателна наглост в осанката, с безразсъдния блясък в сините очи, каквито имаха всички Уокърови, Чанс можеше преспокойно да прилича на сина му, стига той да бе оживял.

Младият мъж сви рамене:

— Помниш ли да е имало време, когато брат ти да не се е чувствал оскърбен дори от това, че съм се появил на бял свят. По причини, които знае само той, Джонатан смята за обиден дори факта, че съм се родил.

Сам се свъси горчиво.

— Знам, знам. Всичко щеше да се оправи, ако онзи проклетник Морли те беше признал за свой син. За мен е загадка защо и досега се инати и не го прави.

— Джонатан не се гневи, че съм незаконороден — възрази спокойно Чанс. — Ти, братовчедката Лети, повечето Уокърови вече изобщо не обръщат внимание на това. Защо ще го прави Джонатан?

Сам поклати глава.

— Нямам представа. Мъчно ми е да го призная, но подозирам, че дори и да беше законороден, Джонатан пак щеше да си намери причина да те мрази. — Той погледна мрачно Чанс. — А колкото до теб, млади момко, ти само усложняваш нещата. За бога, Чанс, какво те прихвана?

Без да поглежда Сам, Чанс се вторачи в ботушите си и промълви: — Тя е много красива. Опасявам се, че съм си изгубил ума.

Сам въздъхна гневно.

— Я не се занасяй, Чанс! При други обстоятелства щях да бъда на върха на щастието, че най-после си забравил Джени и си намерил друга жена. Но защо, за бога, трябваше да харесаш тъкмо лейди Меривейл? — Не очакваше младежът да му отговори, затова продължи уморено: — Вероятно съзнаваш, че положението е много деликатно. Добре поне, че годежът не е обявен официално. Но никак няма да е лесно да оправим нещата. Още преди баронесата да пристигне, всички шушукаха и умуваха каква ли е целта на нейното посещение. Констънс правеше какви ли не намеци, но не посмя да признае, че Джонатан смята да се жени за лейди Меривейл, за което при сегашните обстоятелства мога да съм й само благодарен. Джонатан също беше доста потаен, макар и да даде да се разбере, че скоро ще се жени. Всъщност до снощи дори не бях сигурен за коя от двете сестри Меривейл. В един момент ми се струваше, че негова избраница е баронесата, в следващия — сестра й. Да ти призная, бях доста озадачен.

— Е, поне за мен знаеш със сигурност за коя от сестрите възнамерявам да се ожения — отбеляза сухо Чанс.

— Да, така е. Жалко само, че не избра по-приличен начин да оповестиш намеренията си — отвърна мрачно Сам. — Не стига, че дамите бяха отвлечени от онези жалки разбойници Такърови, ами сега трябва да измисля и как да държа Джонатан далеч от теб, така че внезапната ти венчавка с лейди Меривейл да изглежда съвсем почтена. Няма да е никак лесно, така да знаеш.

Чанс се замисли.

— Дали да не обясним неочакваната сватба с това, че Такърови отвлякоха англичанките и после ние с Хю ги намерихме? — подсмихна се той. — Прелестната девойка се влюбва в красивия ослепителен герой, в момъка, който я е спасил от участ, по-горчива и от смъртта?

Сам го погледна с присвити очи.

— Това ли стана? — поинтересува се той мрачно.

Устните на Чанс потрепераха.

— Може би.

Решен на всяка цена да ограничи възможно най-много клюките и скандала, Сам се зае да обмисля как да направи така, че скорошната венчавка да изглежда съвсем благоприлична. Намисли да вдигнат сватбата набързо и да поканят само най-близките роднини: Морли и семейството му, някои от братята и сестрите на втория баща на Чанс със семействата си. Повечето живееха само на петдесетина километра от Уокър Ридж и на драго сърце щяха да дойдат в плантацията, за да видят как Чанс Уокър се жени за истинска английска благородничка, особено пък при положение че според мълвата тя е трябвало да се венчае за Джонатан. Дума да няма, слухът щеше да плъзне като горски пожар из цялата колония, но ако Уокърови се постарاءа да не вдигат много шум, и това чудо щеше да трае три дни и щяха да се отърват с малко щети.

Имаше опасност Джонатан и Констънс да осуетят всичките му планове семейството да се обедини и да защити своята чест, а ако не присъстваха на венчавката, щяха да плъзнат какви ли не слухове. Затова просто бе задължително да бъдат на сватбата, на която Чанс щеше да вземе за жена лейди Меривейл, а Сам трябваше да се погрижи всичко да мине без кръвопролития.

Когато малко по-късно си тръгна от кабинета на Сам, Чанс като цяло беше доволен. Двамата се бяха разбрали, че при всички положения той ще се ожени за лейди Меривейл веднага щом бъдат уредени формалностите и че Сам и Лети ще имат грижата всичко да изглежда достопочтено. Чанс беше прав да се радва — бе постигнал целта си и бе направил своя жената, която искаше Джонатан. Още по-доволен бе, че Сам и Лети не винят за случилото се Фанси.

Сам вече бе помолил внимателно Джонатан и майка му да се преместят временно във Фоксфийлд, плантация на около дваисет и пет километра нагоре по течението на реката, и докато всичко се уреди, да

останат в малката, ала уютна къща, построена от един от членовете на рода Уокърови, вече покойник от доста време. Чанс с изненада научи, че те са се съгласили, и волю-неволю призна, че сега-засега отсъствието им ще облекчи живота на всички. Така в къщата нямаше да са изложени на напрежение и разногласия — беше очевидно, че Сам не желае да рискува между Чанс и Джонатан, а и Констънс — да избухне разпра. Джонатан и майка му щяха да се върнат, преди другите от семейство Уокърови да са пристигнали за сватбата, и Сам се надяваше дотогава те да са се примирили, че Чанс ще се венчае за баронесата. Чанс обаче се съмняваше в това и изгаряше от любопитство да разбере как Сам е успял да накара Джонатан да се махне за малко от плантацията.

Каза си, че ще е разумно да изчезне от господарската къща, докато Джонатан и Констънс заминат за Фоксфийлд, и не се върна в нея. Като си свирукаше тихо, тръгна да се разхожда покрай редиците къщурки за робите и стопанските постройки зад кабинета на Сам и навлезе в гората. Не беше поел към определено място, просто убиваше времето, докато Джонатан и майка му напуснат Уокър Ридж. Но накрая закрачи покрай реката и стигна до мястото, където тя започваше да лъкатуши сред дърветата. Мястото беше закътано, той го обичаше и като момче често бе идвал тук.

Застана на отвесния бряг над водата — зад него се простираше прохладната зелена дъбрава, в нозете му тихо бълбукаше река Джеймс. Оттук се виждаха само злачните тютюневи полета и криволичещата пътека към къщата, иначе по нищо не личеше, че наблизо живеят хора. Чанс изпита приятното чувство, че е много далеч от Уокър Ридж и е сам-самичък. Чуваха се само унасящото жужене на насекомите и тихият ромон на реката, плискаща се о брега, а също сегиз-тогиз и песента на пойните птици. Беше много ведро и спокойно.

Чанс се прозина и след като седна на избуялата трева, се облегна на дънера на голяма върба. Денят беше топъл, през тесните листа на върбата се просмукваше жълта слънчева светлина и младежът усети как напрежението, обзело го от мига, в който е започнал да крои безразсъдните си планове, малко по малко го отпуска. След десетина минути вече беше затворил очи и се бе унесъл.

Нямаше как да знае колко време е спал, но внезапно се събуди от лек шумол. Продължи да лежи, без да се помръдва, и се напегна да

чуе откъде идва шумът, който го е вдигнал от сън. Погледна небето и видя, че слънцето се е снишило, а от удължените сенки разбра, че вече се свечерява. Звукът се чу отново — идваше откъм пътеката — и Чанс се поотпусна. Сам и Лети вероятно бяха пратили някого от слугите да го потърси.

Но на пътеката изникна не прислужник, а Фанси и върху смуглото лице на Чанс бавно грейна щастлива усмивка. Тя беше много красива в простичката пола на зелени райета и обточената с дантела блуза от тънък-претънък памук над бледожълтата фустанела. На главата си беше сложила широкопола сламена шапка, прихваната с широка жълта панделка, а тъмнокестенявата ѝ коса се спускаше на меки къдри чак до кръста. В едната ръка носеше голяма раkitова кошница. Не се зарадва, когато го видя.

— Лети каза, че сигурно си тук — изпелтечи младата жена, след като се приближи до Чанс. Махна към кошницата, която носеше и добави хладно: — Каза, че вероятно си огладнял, и понеже съм твоя... — В гласа ѝ се появиха метални нотки, лицето ѝ пламна от яд. — Понеже съм твоя годеница и предстои да се оженим, е редно да ти донеса това.

Чанс я погледна изпод гъстите си тъмни мигли.

— Много мило.

Очите на Фанси проблеснаха.

— Не исках да идвам. Но нямах друг избор — Лети и Елън ми надуха главата, молиха ме как ли не. Ако зависеше от мен, щях да те оставя да умреш тук от глад.

Чанс се усмихна, белите му зъби проблеснаха на фона на загорялото до бронзово лице.

— Бива ли да говориш така, херцогиньо, на бъдещия си съпруг?

Младата жена изсумтя, още малко и да запокити кошницата по присмехулното му лице. Мразеше го до смърт. Чанс нямаше право да е толкова красив, да се излежава пред нея като паша, който оглежда любимката от своя харем. Черната му коса се спускаше на буйни къдри върху челото и раменете, бялата му памучна риза бе разкопчана до средата и разкриваше неприлично много от гладката мургава кожа. Бричът от еленова кожа очертаваше дългите му силни нозе; Фанси си спомни как сутринта в леглото същите тези нозе са се допирали голи до нея и усети, че ѝ се мае главата. Нямаше да допусне да го харесва.

За нищо на света. Чанс беше отвратителен. Погледна го с неприкрита погнуса и му метна кошницата.

— Ето. Вземи. Донесла съм ти ядене и нямам намерение да правя нищо повече за тебе.

Чанс, който се бе облегал нехайно на дънера на върбата, се понадигна и се наведе напред, за да доближи кошницата до себе си. Изви вежда и попита Фанси:

— Сигурна ли си, че не мога да те убедя да хапнеш с мен? Доколкото познавам Лети, е сложила храна и за двама ни.

— Не, благодаря — отвърна сковано Фанси. — Не съм гладна. Освен това колкото по-малко неща споделям с теб, толкова по-добре.

— Знаеш ли — подхвана умислено Чанс, — съвместният ни живот няма да е никак приятен, ако и занапред упорстваш с това недружелюбно отношение.

Фанси си пое едно въздух.

— Ако толкова се тревожеше за съвместния ни живот, трябваше да помислиш хубавичко, преди да се промъкваш като крадец в леглото ми.

Тя се завъртя на пети, решена да стои възможно най-далеч от това покварено същество, но най-неочаквано Чанс я сграбчи за полите и я притегли с все сила към себе си. Фанси изгуби равновесие, изпищя уплашено и падна назад... в ръцете му.

Кокетната ѝ шапка се килна на една страна, полата и фустанелата ѝ се вдигнаха неприлично над коленете, Фанси прониза с поглед Чанс.

— Как смееш! — извика вбесена.

Чанс се усмихна. Беше доволен от резултата. Сладката ѝ уста беше на сантиметри от неговата, той я стискаше в обятията си, тя седеше върху бедрата му и той усещаше как от всяко движение на дупето ѝ се възбужда все повече.

Фанси почти веднага долови каква опасност е надвиснала над нея. Бяха сами и да извикаше, никой нямаше да я чуе в непроходимата гора. А бе повече от очевидно, че Чанс е възбуден. Тя преглътна притеснено, осъзнала, че е почти изключено някой да наруши поне известно време усамотението им — за разлика от сутринта в леглото.

За свой срам почувства как сърцето ѝ бие все по-учестено, и то не от страх или гняв. Мощното силно тяло на Чанс под нейното отприщи вълна от морна топлина, която я плисна, гърдите ѝ в миг

натезаха, зърната им набъбнаха и изпъкнаха под плата на роклята, Фанси усети миризмата на Чанс: топла, мъжка, на мускус.

Почти веднага се отказа да се съпротивлява и погледна момъка с широко разтворени плахи очи и влажни устни. Видя красивото му лице, очите с гъсти мигли, дръзкия нос, прелестно изваяните скули, чувствените устни. Колкото и да ѝ беше горчиво, трябваше да си признае, че Чанс Уокър е грабнал сърцето ѝ още от мига, в който го е зърнала. Той я вбесяваше, непрекъснато ѝ се подиграваше, но въпреки това двамата се привличаха неудържимо дори когато тя бе най-ядосана. Докато го гледаше, усмивката му угасна и ненадейно той ѝ се стори направо разярен с черната коса, падаща на буйни къдри по раменете и около лицето му. Ала от топлите пламъчета в кобалтовосините му очи кръвта на Фанси забумтя лудешки.

Чанс промълви нещо — проклетие или молба — и впи устни в нейните, като я притисна до себе си. Започна да я целува като обезумял, направи я пленница на ненаситните си милувки, стисна я с все сила за ръцете.

Фанси направо остана без дъх от усещанията, плиснали се по цялото ѝ тяло под напора на твърдите устни на Чанс, на търсеция му език, който проникваше все по-надълбоко. Никой мъж, дори съпругът ѝ не бе пробуждал у нея такива откровено плътски желания, никой мъж не бе карал тялото ѝ да жадува за още и още ласки, да копнее да бъде обладано.

Уплашена, възбудена, замаяна от страст, Фанси почти не усети кога Чанс е смъкнал шапката ѝ и я е положил внимателно върху мекия килим на тревата. Тя виждаше едва-едва слънцето, процеждащо се през затворените ѝ клепки, долавяше уханието на цветя и магнолия в топлия влажен въздух, но онова, което бе погълнало съзнанието ѝ, беше Чанс, надвесил се с едрото си тяло над нея, и ненаситната му уста, впитва в нейната.

Той я целува дълго, така че разпали докрай огъня в тялото ѝ и прогони всяка свързана мисъл от съзнанието ѝ. Фанси изобщо не усети кога е обвила ръце около врата му, не забеляза, че издава тихички насърчителни звуци, когато той е плъзнал бавно длан надолу и е обхванал зажаднялата ѝ за ласки гърда. Щом я докосна, щом пръстите му стиснаха през плата на роклята зърното на гърдата ѝ, Фанси почувства как я пронизва чисто женска възбуда. Ниско през стомаха я

преряза горещина, която между бедрата се превърна в непоносим настойчив глад — глад, какъвто тя не познаваше.

Никога дотогава не бе желала мъж, не беше искала някой да я обладае, но с Чанс... С Чанс вече не бе господарка на мислите и тялото си. Беше достатъчно той да докосне кожата ѝ, и тя се пробуждаше за чувства и усещания, които ѝ бяха напълно непознати. Винаги се беше смятала за студена и недосегаема за първичните инстинкти, раздиращи другите хора, а ето че в обятията на Чанс установи, че е точно толкова безсилна да устои на страстта, както и всички останали. Копнееше той да я милва, да усеща устните му върху своите, нещо повече дори, тя също да го гали, да чувства топлата му стегната плът под дланта си, да долавя пулса му, да проучи всеки сантиметър от тялото му.

Беше стъписана, ужасена и силно заинтригувана от онова, което ѝ се случваше. Знаеше, че трябва да се съпротивлява, и за миг се опита да си спомни защо, ала точно тогава ръката на Чанс се плъзна лениво по бедрото ѝ, сетне под полите и фустанелата. Фанси затаи дъх и впи инстинктивно пръсти в косата му тъкмо когато търсеците му пръсти я докоснаха по съкровено местенце между бедрата.

За миг си възвърна здравия разум. Сетне обаче младежът плъзна устни надолу по вратлето ѝ и тя простена:

— Ч-ч-чанс, не мисля, че...

— Недей да мислиш, Фанси. Недей. Чувствай — простена той с глас, прегракнал от сласт, и отново прокара устни по нейните.

Тя се подчини, когато умните му пръсти отместиха бельото и я замилваха по къдравите косъмчета между бедрата. От ласките му сякаш я прониза огън и замаяна от плисналите я сладостни усещания, Фанси си каза, че с нея е свършено.

Докато пръстите му проучваха всяка влажна гънчица, тя усети как я обзема непреодолимо желание и се загърчи диво в ръцете му, като прокараваше трескаво длани по раменете и гърба му и подръпваше ризата. Искаше, изгаряше от страстта да го докосва и милва.

Усетил отклика ѝ, убедил се колко влажна е между краката, опиянен от сладостните ѝ устни, Чанс забрави всичко, възпирало го до този миг. Фанси го беше мъчила в сънищата му прекалено дълго. Беше го изкушавала непоносимо с близостта си. Трябваше да я има. И то още сега.

Развърза брича, извади набъбналия си член и въздъхна дълбоко от облекчение. Отмести с властни ръце тънките одежди, отделящи го от целта, и легна между бедрата на Фанси. Обхвана с длани хълбоците ѝ и я повдигна към себе си.

Фанси се вцепени, внезапно проумяла през мъглата на страстта какво всъщност става. Отвори рязко очи.

— Недей! Спри! О, изобщо не исках да...

С изкривено от сласт лице, с блеснали очи Чанс я погледна, опитвайки се да разбере какво му казва. Да спре ли? Тя да не е полудяла? Или просто се опитва да подлуди него? Беше нежна и покорна под него, той знаеше, че е възбудена, чувстваше го. Тялото му се бе изопнало като тетива, бе достатъчно едно бързо движение, и той щеше да намери така бленуваното облекчение. А Фанси искаше да спре!

Чанс стисна болезнено очи. Фанси се поразмърда, докосна го с бедро по твърдия член и Чанс потрепери. Тя искаше прекалено много от него. И все пак...

Младежът си пое запъхтяно въздух, отвори очи и погледна поруменялото от страст лице на Фанси, подпухналите ѝ устни. Стисна я за дупето и свел глава, захапа лекичко през дрехата зърното на гърдата ѝ и почувства диво удоволствие от сладостната тръпка, пронизала тялото ѝ. Пророни с пламенни устни, долепени до гърдата ѝ:

— Не искам това от мен, Фанси. Желая те... умирам за теб. Хайде...

Целуна я, сля устни с нейните, затърка предизвикателно тяло, замилва я с едри длани по дупето.

— Хайде да го направим — простена срещу устните ѝ. — Хайде.

Възпламенена от целувката и топлото му тяло, от дръзкото плътско усещане на кожата му опряна о нейната, Фанси забрави благоприличието, доброто възпитание, здравия разум. Желаяше Чанс. Тялото ѝ бленуваше за него, тя искаше отчаяно да разбере какво още се крие зад черната магия, с която този мъж я беше омагьосал. И обви ръце около врата му, задвижи тяло в покана, стара като света, и се отдаде на Чанс, без да си дава време да умува, запленена от топлата сласт, плъзнала във вените ѝ.

Чанс простена, затърси ненаситно устните ѝ, понадигна я още малко, за да се намести между бедрата ѝ, и я облада бавно. Тя беше толкова стегната. Толкова хубава. Толкова съвършена.

Когато Чанс я облада, Фанси не смееше дори да диша, чувстваше се отмаляла и зашеметена, с плът, отпусната и разтворена за едрото му тяло. Никога дотогава не бе изпитвала подобно нещо — разтрепери се от шеметна наслада, щом той започна да се движи и да прониква бавно в нея.

Докато Чанс я любеше, докато устните му се плъзгаха възбуждащо по нейните, а мощното му тяло проникваше все потрескаво в нея, тръпката, която бе пробудил у Фанси, започна да нараства, да се усилюва, Фанси посрещаше всеки тласък с безразсъдна страст, като повдигаше хълбоци, и всеки път, щом телата им се допираха, я пронизваше наслада, за каквато тя дори не бе подозирала, че съществува. Младата жена се гърчеше в разпътен унес под него, гънеше предизвикателно език около неговия, милваше го едва ли не отчаяно по гърба. Всеки тласък, всеки допир на телата им я пронизваха с наслада и Фанси бе смаяна от страстния си отклик. И през ум не ѝ беше минавало, че може да има такова любене. Внезапно я плисна мощна вълна на удоволствие, тя извика изумена и възторжена и притисна Чанс още по-силно до себе си.

Усетил как тялото ѝ се изопва и се тресе от сладостна тръпка, Чанс също свърши със сподавен нахъсан стон, разтърсен от удоволствие, каквото изпитваше за пръв път. Остана без дъх, забави движенията си и усети как го пронизват последните слаби пориви на насладата. После вдигна глава, подпря се на лакти и погледна Фанси в лицето.

Тя вдигна бавно клепачи — в топазените ѝ котешки очи се четяха наслада и замая, и Чанс си помисли, че никога през живота си не е виждал такава хубост. Страните на Фанси бяха поруменели, устните ѝ бяха розови и подпухнали от целувките, невероятната ѝ тъмна коса с цвят на шоколад се спускаше на див водопад около нея. Вторачен в лицето ѝ, в невинно предизвикателното ѝ изражение, Чанс усети как сърцето му се свива. За своя изненада почувства, че отново се възбужда.

Върху лицето на Фанси се изписа стъписване, когато и тя усети какво му става. Погледна го с разширени от изумление очи.

— Толкова бързо? — изпелтечи младата жена и се изчерви като рак.

Чанс се усмихна тъжно.

— Е, може би звярът ни дава да разберем, че не е напълно мъртъв. Ще поживее още, за да ви служи вярно, госпожо.

Фанси никога не си бе разменяла с мъжа си такива интимни шеги и не знаеше как да отговори. Освен това бързо осъзна какво точно се е случило и притеснението и вината, че се е държала така необичайно, в миг изместиха насладата. Смути се още повече, когато внезапно видя, че Чанс е облечен, както всъщност и самата тя. Плисна я срам. Тя, баронеса Меривейл, се въргаляше в тревата като последната уличница! И то с мъж, когото дори не харесваше.

Вцепенена от ужас, избута с все сила Чанс, без да го поглежда в смуглото лице.

— Махни се от мен — рече му задъхано.

Чанс се поколеба, после обаче си даде сметка, че съвсем в стила на жените настроението ѝ рязко се е променило, и се претърколи настрани.

— Както кажеш, херцогиньо! — каза весело младежът.

Фанси стисна зъби, но не отвърна нищо. Все така, без да го поглежда, седна и с разтреперани ръце започна да оправя роклята си. С крайчеца на окото виждаше, че Чанс се е излегнал на земята до нея и се е подпрял на лакът, а бричът му още не е пристегнат. За щастие нямаше и следа от „звяра“, но въпреки това младата жена бе много притеснена и смутена. Място не можеше да си намери от възмущение, направо не можеше да повярва, че е била способна на такова нещо. А ето че го беше направила! Личеше си недвусмислено от леката приятна болка между бедрата и изпръхналите ѝ устни. Тя беше целувала Чанс, беше го милвала, беше му позволила да я люби. Да я прелъсти. Да превърне във факт причината за прибързания им брак.

Най-неочаквано очите ѝ се замъглиха от обзелите я подозрения, тя прониза момъка с поглед и каза укорно:

— Направи го нарочно, нали?

Чанс не я разбра, реши, че му говори за начина, по който я е любил, и само ѝ се усмихна и провлече закачливо:

— Да, нарочно, херцогиньо. Нарочно му се насладих, и след като се оженим, възнамерявам съвсем нарочно да те любя при всяка

възможност.

Вече вбесена и омерзена от всичко, случило се от сутринта до сега, Фанси избухна. Още преди да е успяла да помисли се извърна и зашлеви с все сила Чанс. Изсъска му с пламнали очи:

— Ти си най-ужасният, най-непоносимият мъж, когото съм срещала през живота си. Умът ми не го побира как ще живея и ден, ако се омъжа за теб.

Усмивката на Чанс помръкна още щом ръката на Фанси се допря до лицето му. Той седна и разтърка замислено бузата, която го наболяваше.

— Ще ми кажеш ли с какво го заслужих? Преди броени минути ме милваше и прегръщаше, наслаждаваше се не по-малко от мен на любовето — хич не се и опитвай да отричаш. И нека те предупредя — добави Чанс с присвити очи, — удариш ли ме още веднъж, не отговарям за последиците, така да знаеш.

Фанси се възмути.

— С какво си го заслужил ли? — почти изкрещя тя. — Нарочно ме злепостави, като се намъкна неканен в леглото ми. — Младата жена си пое вбесена дъх. — А сега съвсем пресметливо направи така, че фарсът от тази сутрин да стане истина. После пък го обръщаш на шега. Сякаш това не стига, ами си седнал и да ме заплашваш.

— Не съм те заплашвал — поправи я внимателно Чанс. — Само те предупредих.

Фанси скочи и грабна шапката. Сложи си я рязко на главата и се тросна:

— Аз също те предупреждавам: ожениш ли се за мен, ще превърна живота ти в истински ад.

Чанс пак се облегна на лакът и й се усмихна.

— Колкото и странно да ти прозвучи, херцогиньо, аз обичам да си играя с огъня.

Фанси стисна зъби, изсумтя, завъртя се като фурия и вбесена си тръгна.

Чанс я изпроводи с поглед и се усмихна още по-широко. Бракът с неговата херцогиня обещавахе да бъде интересен. Изключително интересен.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Венчавката на Франсес Ан Меривейл и Чанс Уокър се състоя на 26 август 1774 година. Денят беше горещ и влажен, на хоризонта се задаваше буря, но никой не обърна внимание на зловещите черни облаци, докато Фанси и Чанс се вричаха във вярност един към друг. Само Фанси, макар и външно да запази самообладание, имаше чувството, че времето недвусмислено показва какво ще е нейното бъдеще като съпруга на Чанс Уокър.

Късно следобед ги венча един пътуващ свещеник, когото Сам бе пратил да повикат и който редовно обикаляше този слабо населен район. Отец Паркър беше добродушен веселяк и на драго сърце откликна на поканата на такъв щедър благодетел като Сам Уокър.

Като че ли всички бяха готови да изпълнят молбите на Сам. Фанси се свъси и се вторачи замислено във веселото множество засмени гости, които се тълпяха около дългите маси, наслагани под шатра, опъната между високите дъбове, и отрупани с какви ли не лакомства и напитки. Помисли си горчиво, че наумят ли си нещо, мъжете от семейство Уокър правят, струват, но го постигат.

Половин месец Фанси се бе надявала, беше се молила пламенно нещо да се обърка и тя да се измъкне някак от капана, заложен ѝ от Чанс. Капан, в който се беше хванала безвъзвратно, след като се бе хвърлила в обятията на Чанс като някаква долнопробна евтина уличница.

Дори тя не бе в състояние да повярва, че е позволила той да я люби и вече му е жена. Младата жена премести смутено поглед към мястото на няколко метра от нея, където Чанс стоеше и си бърбеше оживено с неколцина мъже, сред които и Морли, Хю и Сам. Беше невероятно красив с ризата с богато жабо, със самото и брича от розова коприна и богато извезана жилетка от бял атлаз, която му стоеше като излята. За сватбата бе напудрил тъмната си коса и я беше прихванал с дълга черна копринена панделка. Така изглеждаше много странно, сякаш беше непознат.

Фанси се подсмихна горчиво. Той си беше непознат, а тя вече му беше жена. Господ да ѝ е на помощ!

Вече не беше баронеса вдовица, лейди Меривейл. От този ден нататък щеше да е просто госпожа Уокър. Това, че ще загуби титлата, не я притесняваше, тя и бездруго никога не бе значела много за нея. Но това, че щеше да изгуби независимостта си, че цялото ѝ бъдеще щеше да е в могъщите ръце на мъж, когото почти не познаваше — мъж с лошата слава на опасен човек (ако се вярва на Джонатан), доказал най-малкото на нея, че е коравосърдечен негодник, който не се спира пред нищо, я изпълваше едва ли не с ужас. И този ужас само се засилваше от факта, че същият този мъж ѝ се струваше унищожително красив, че само да я погледнеш със сините си очи, и пулсът ѝ се ускоряваше, само да я докоснеш със сините си очи, и сърцето ѝ се разбумтяваше.

Отдавна Фанси не се беше чувствала така безпомощна и уязвима, беше ядосана, направо вбесена от начина, по който Чанс я бе изиграл. Дори бракът ѝ със Спенсър, макар и сключен, когато тя бе съвсем невинна и младичка, не я бе хвърлил в ужас. И най-лошото бе, че нямаше човек, с когото да сподели хаоса, възцарил се в душата ѝ. Всички останали се радваха, че двамата с Чанс са се оженили. Дори Елън. Тя дори беше щастлива. Сега вече не можеше и дума да става да се върнат в Англия, поне в началото. И Елън щеше да разполага с предостатъчно време, за да замае главата на Хю.

Фанси се подразни — знаеше, че е несправедлива. Елън не ѝ беше виновна за нищо. А и самата тя би трябвало да се радва, че са избегнали огромен скандал.

Свъси се. Сам и Лети, както и Морли и жена му Прудънс бяха свършили добра работа. Бяха подбрали внимателно кои от братовчедите да поканят на сватбата и макар че докато я представяха, Фанси забелязваше в очите на някои известни догадки, тя знаеше, че всички в семейство Уокър са застанали зад Сам и Лети. Скандал нямаше да има.

Версията, измислена от Чанс — че двамата се били влюбили един в друг, след като тя избягала на Такърови и той я спасил — бе приета на драго сърце от всички. Мнозина смятаха, че се е получило твърде романтично. Дори и някой недосетлив роднина да се изтървеше и да подметнеше, че в началото името на Фанси е било свързано с

Джонатан, другите го пронизваха с поглед, сръгваха го в ребрата и всичко си идваше на мястото.

Фанси предполагаше, че би трябвало да е благодарна, задето всичко е минало безпрепятствено. Но за беда не беше. Като че ли само тя гледаше накриво Чанс, само тя бе наясно, че той няма да се спре пред нищо, дори и пред най-долното и подлото, за да постигне своето. И може би Джонатан...

Те с Констънс се бяха върнали в Уокър Ридж едва преди три дни и още щом прекрачиха прага на къщата, обстановката стана тягостна и заредена с напрежение. Много неща в отношенията между Чанс и Джонатан притесняваха Фанси. Тя знаеше, че двамата враждуват от години, и в съзнанието ѝ се прокрадна неприятното подозрение, че Чанс е постъпил толкова безочливо с нея, само за да я отнеме на Джонатан. Което беше смешно, помисли тя уморено, понеже като начало Джонатан изобщо не е смятал да се жени за нея. Чанс обаче не знаеше тази малка интересна подробност. А с поведението си и Джонатан, и Елън — и преди, и след сватбата, не бяха допринесли нещата да се изяснят.

Както стоеше и отпиваше от пунша, Фанси погледна към другия край на ширналата се морава, където Джонатан стоеше между Констънс и Лети с каменно лице, от което изобщо не личеше какво си мисли. Фанси знаеше за опасенията на Сам и Лети, че Джонатан и Чанс ще се изпокарат след случилото се, заради което и Джонатан бе временно заточен във Фоксфийлд. Поведението на двамата мъже, когато бяха заедно, безспорно даваше основания за подобни страхове. Макар че беше разполагал с няколко дни, през които да се поуспокои, Джонатан явно съвсем не се беше примирил: от стиснатите му устни и страховития блясък в очите му личеше, че е бесен, задето нещата са се обърнали така. Доближеше ли се до Чанс, и във въздуха прехвърчаха искри.

Реакцията му озадачаваше Фанси. Той безспорно имаше право да е възмутен, задето с постъпката си Чанс е опозорил семейството, но нещата очевидно не се изчерпваха с това. Имаше нещо много лично в гнева му, сякаш Джонатан смяташе, че Чанс нарочно го е обидил, затова и Фанси подозираше, че Чанс я е zlepоставил само и само за да уязви Джонатан.

Тази мисъл никак не ѝ беше приятна и ни най-малко разсейваше яда и омразата, които бушуваха в гърдите ѝ. Фанси щеше да се примири много повече със съдбата си, ако повярваше, както бяха повярвали всички останали, че Чанс наистина е бил толкова заплепен от нея, та не е могъл да се спре и е решил да я има на всяка цена. Тя обаче изобщо не вярваше в това, дори когато Чанс я взимаше на подбив, заяждаше се с нея, правеше всичко възможно непрекъснато да я изважда от равновесие. Никой не можеше да я убеди, че във всяка негова постъпка няма и задни помисли. Всеки път, когато той беше заедно с Джонатан, всеки път, когато му се присмиваше презрително или се взираше ехидно в каменните черти на другия мъж, Фанси се убеждаваше все повече, че не е нищо повече от пионка в някаква схватка между двамата.

Най-неочаквано Джонатан я погледна през моравата право в очите. Усмихна се тъжно, после нарочно се обърна към Елън, която тъкмо беше отишла при него.

Фанси загледа как Джонатан се хвърля да ухажва сестра ѝ, която най-изненадващо откликна на драго сърце, и се озадачи още повече. Дали и Джонатан, подобно на свинята, за която Фанси бе принудена насила да се омъжи, кроеше някакъв план, според който младоженките трябваше да бъдат разменени? Тя вместо Елън. Откакто бяха пристигнали в колониите, цялото му поведение потвърждаваше именно такъв сценарий. А сега, след като Фанси бе излязла от играта, дали Джонатан отново се беше прехвърлил на сестра ѝ? Или открай време е възнамерявал да се ожени тъкмо за Елън?

Фанси се смръщи, все така загледана как Елън се усмива чаровно на Джонатан, който ѝ бе казал нещо. Каква ли игра играеше и сестра ѝ? Напоследък се държеше доста хладно и сдържано с Хю, при положение че преди това го беше гледала прехласната в устата. Дали сестра ѝ отново не бе размислила и не беше решила, че се е заблуждавала в любовта си към Хю?

Всичко беше толкова объркано, че Фанси би дала какво ли не, само и само да разбере какъв ще е краят. Нейната съдба, разбира се, вече бе предрешена и тя не очакваше с трепет бъдещето си като госпожа Уокър.

Погледът ѝ отново срещна очите на Джонатан и начинът, по който той я стрелна, внезапно я накара да се запита какво ли му е било

по време на венчавката ѝ с Чанс. Не би трябвало да е изпитвал нищо друго, освен облекчение, че гордото име на Уокърови не е било опетнено и опозорено. В края на краищата въпреки недоразумението, недоразумение, което още не беше разсеяно, той бе избрал за своя невеста Елън, а не нея.

— Вече съжаляваш за избора ли? — попита провлачено Чанс зад гърба ѝ.

Фанси се вцепени и се извърна към него — сърцето ѝ отново се разтуптя, щом тя видя непреклонните му сини очи.

— В какъв смисъл? — попита младата жена напрегнато. — Не помня да съм имала голям избор.

Чанс присви очи и за миг на Фанси ѝ се стори, че той ще отвърне на заядливите ѝ думи, вместо това обаче младежът само вдигна вежда и кимна по посока на Джонатан. Сетне каза едва чуто, с тъжна хладна усмивка:

— Нима си въобразяваш, че няма да забележа как си разменяте влажни погледи?

Фанси беше смятала, че Чанс е погълнат от разговора с другите мъже, той обаче явно я беше наблюдавал и бе видял, че се е извърнала към Джонатан. В погледите, които Фанси си бе разменила с него, нямаше нищо „влажно“, и тя се ядоса.

— Само ти се струва — отсече сковано.

— Така ли? — попита Чанс тихо, без да сваля вторачен поглед от лицето ѝ. Пресегна се и прокара нежно пръсти надолу по ръката ѝ. — Вероятно трябва да те предупредя, че съм ревнив. Кое то си е мое, го пазя и не го делия с други, не им разрешавам да го ползват. Помни го в бъдеще, особено когато си имаш вземане-даване с любимия братовчед Джонатан.

Вбесена от намека, Фанси си пое дълбоко въздух и едвам се сдържа да не лисне пунша в красивото лице на Чанс. Ако бяха сами, щеше да се поддаде на гневния изблик, сега обаче само стисна още по-силно тъничкия кристал и се тросна едва чуто:

— Обиждаш ме. Обиждаш и себе си, като намекваш, че си се оженил за жена, която престъпва брачната клетва толкова лесно, та още на сватбата умува как да ти сложи рога.

Вече не я интересуваеше, че я гледат, и бе на път да даде воля на гнева си, но Чанс я стисна над лакътя. Тя го прониза с поглед, а

младежът ѝ се усмихна тъжно.

— Извинявай. Наистина те обидих, а не исках. — Поколеба се, сякаш не знаеше какво още да каже, сетне въздъхна и пророни: — Фанси, знам, че не ти е никак лесно, и съжалявам. Но по каквито и причини да се оженихме днес, вече сме женени. Ти си моя жена и само ще те предупредя, че Джонатан не ми мисли доброто. Пази се от него.

Фанси не искаше и да чуе какво ѝ казва, бе прекалено ядосана и разгневена заради онова, което ѝ беше причинил.

— А знаеш ли — попита през зъби младата жена, — че и той ме предупреди да се пазя от теб? А като имаме предвид, че ти се показва безскрупулен и подъл, съм много по-склонна да се вслушам в неговото, а не в твоето предупреждение.

Дръпна предпазливо ръка, озари го с усмивка, колкото престорена, толкова и ослепителна, и тръгна през моравата към гостите, които стояха с Джонатан и Елън. Чанс я изпроводи свъсен, върху челото му се появи малка бръчица.

Не знаеше какво е очаквал да се случи през предходния половин месец, но определено не бе смятал, че бъдещата му жена ще се държи с него ледено, както никой друг през живота му. Знаеше, че след като я е любил, тя ще бъде кисела. Но беше убеден, че рано или късно ще спечели сърцето ѝ. Върху устните му заигра презрителна усмивка. Не бе успял. Фанси го избягваше, сякаш е прокажен. Колкото и да се стараеше той двамата да останат сами, тя все измисляше как да му избяга. От онзи следобед край реката бе успял да си размени с нея най-много десетина думи и вече започваше да се дразни. Та тя му беше жена, да го вземат мътните!

При тази мисъл го плисна задоволство и той се усмихна. Въпреки всичките му страхове, че Фанси ще успее да се измъкне, бе успял да я обвърже с брак. Херцогинята беше негова! И довечера щеше да лежи в обятията му, както и всички други нощи до сетния им дъх.

Както я гледаше с присвити очи да се смее весело и да бърбри много оживено с Джонатан и другите около него, усети, че го пронизва леко безпокойство. Бе успял да се ожени за Фанси, но дали щеше да предотврати нещата да не се повтарят? Стисна зъби. Фанси не беше Джени, но щом Джени, която му се кълнеше в любов, се бе оставила да я прелъстят, какво щеше да спре Фанси, която очевидно не го обичаше,

да не последва примера ѝ — ако не за друго, то поне за да му отмъсти, задето я е принудил да се омъжи за него?

Тези мисли не допаднаха на Чанс, той се свъси и си напомни, че Фанси не е Джени. Впил поглед в гърба на Фанси се зарече, че този път ще прави, ще струва, но няма да допусне жена му да кръшка, че тя ще намира удовлетворение единствено в неговите обятия и неговия креват.

— Нима толкова скоро си недоволен от булката? — подметна закачливо Хю, който се беше приближил и бе застанал до него.

Чанс сбърчи чело.

— По-скоро булката е недоволна от мен — отвърна той кисело и погледна по-младия мъж.

Хю изглеждаше тъжен. Вторачи се озадачено във веселото лице на Елън и призна:

— Не само ти си недоволен от сестрите Меривейл. От няколко дни Елън се държи необичайно хладно с мен, умът ми не го побира с какво съм го заслужил.

— Мога да ти подсказам — подметна развеселен Чанс. Хю го погледна изчаквателно и той додаде: — Май се държиш с Елън така, сякаш е някоя от по-малките ти сестри. Във вторник видях как се закачаш с нея, как я пощипваш по бузата и ѝ рошиш косата, все едно е на десет години. — Хю понечи да възрази, но Чанс продължи: — А вчера, когато Мели Синклер си изкълчи глезена, я грабна на ръце и я занесе в къщата.

— Да, така беше — призна си Хю, макар че явно пак не разбираше за какво става дума. — Но и ти ще признаеш, Чанс, че Елън си е дете. — Младежът пламна от погледа, който му отправи Чанс. Подръпна старателно вързания възел на вратовръзката върху дантелената си риза и си призна с половин уста: — Добре де, може би наистина прекаlih с това да се правя на по-голямото и мъдро другарче. А колкото до Мели, та тя ми е братовчедка! Познавам я от пеленаче.

— Не знам дали си забелязал, но Мели вече не е пеленаче. На шестнайсет години е и е станала много красива млада дама. След като така кавалерски я занесе в къщата, не прекара ли целия ден чак до вечерта край нея, за да я забавляваш, вместо да придружиш Елън и

другите братовчеди на излета край реката, както се очакваше да направиш?

— Да, но Мели не можеше да дойде с нас — започна да се оправдава Хю с тревога в сините очи. — Не можех да я зарежа току-така сама в къщата, докато другите се веселят.

Чанс се усмихна състрадателно на момъка.

— Не само не си показал на Елън, че тя за теб е не просто симпатично девойче, но и обсипваш с внимание една флиртаджийка, която се е научила да кокетничи още в люлката и която на всичкото отгоре е по-млада от Елън. — Той се засмя, видял изражението върху лицето на Хю. — Драги ми приятелю, изобщо не се учудвам, че Елън ти се сърди. Ако искаш да спечелиш красавицата, поне ѝ покажи, че тя за теб не е никаква дребна досада.

Хю погледна към моравата, където Елън бе озарила с лъчезарна усмивка Джонатан, който ѝ говореше нещо. Стисна зъби. Отпи голяма глътка от халбата бира, която държеше в ръка.

— Май си прав — отсече той мрачно и тръгна с решителна крачка към своята цел.

Отиде при групичката гости, където стояха Елън и Фанси, и след като размени с тях няколко любезности, рече внезапно на Елън:

— Ако не ме лъже паметта, обещах да ти покажа зимната градина на братовчедката Лети, където тя отглежда редки растения и цветя. Искаш ли да я видиш сега?

Елън го погледна с разтуптяно сърце. Сърдеше му се, че се е държал така с нея, и бе на път да му откаже. Но съгледа в очите му нещо, което не бе забелязвала преди, затова сви рамене и отвърна уж нехайно:

— О, да!

Джонатан ги изгледа накриво.

— Клетият аз — рече той презрително и развеселено, така че да го чуе само Фанси, — дали не надушвам съперник?

Стояха малко по-встрани от другите, Фанси го погледна над чашата и попита сковано:

— Нима вече има някакво значение?

Очите на Джонатан блеснаха свирепо.

— О, да, драга ми госпожо, все още има значение.

Фанси го изгледа притеснено, но най-неочаквано му се усмихна много чаровно и отвърна весело:

— Очевидно трябва да държа по-изкъсо сестра си. Редно е да я предупредя кой пръв се е запретнал да я ухажва, докато тя не се е влюбила до уши в онзи хубостник Хю. Напоследък съм доста разсеяна и трябва да се поправа.

Думите на Джонатан би трябвало да успокоят Фанси, да я убедят, че е разтълкувала погрешно нещата, че още от самото начало той е искал да се ожени за сестра ѝ и тя само се е подвела от прекомерното му внимание към нея, ала в гласа му прозвуча нотка, в очите му проблесна грозен израз, които я хвърлиха в тревога. Кой беше истинският Джонатан? Очарователният мъж, когото познаваше от Англия? Или опасното същество, което съзираше от време на време в очите му?

Фанси реши да разсее поне някои от тревогите си, пое си дълбоко въздух и сбърчила чело, попита:

— Каква игра играеш, Джонатан? Понякога се държиш така, че съвсем се обърквам и оставам с впечатлението, че първоначално си искал да се ожениш за мен, което както знаем и двамата, изобщо не е вярно. А сега намекваш, че още от първия ден си смятал да вземеш за жена Елън... — рече тя и замълча, стъписана от високомерното учудване, изписало се върху лицето му.

— Драга ми госпожо! Възмутен съм, че си изтълкувала превратно искреното ми уважение към теб. Не бих допуснал да се случи нещо толкова неприятно. — Той се усмихна на Фанси, но очите му си останаха студени. — Никога не е имало и грам съмнение за кого искам да се ожена. Само по пътя към целта се появиха някои непредвидени спънки. Намеренията ми са съвсем същите, както в началото. Съвсем същите.

Вместо да убедят Фанси, тези думи още повече я разколебаха, затова тя каза престорено:

— Радвам се, че между нас няма недоразумения.

Джонатан вдигна ръката ѝ към устните си.

— Наистина няма, повярвай ми. Никакви.

Фанси би дала всичко, само и само да разсее безпокойството, загнездило се в гърдите ѝ. Усмихна се лъчезарно и след като се извини,

отиде при другите. Кой знае защо, ѝ се прииска да е възможно най-далеч от Джонатан Уокър.

Усмихна се разсеяно на Лети, отбелязала весело, че Хю направо се е захласнал по Елън, и загледа с все по-голяма тревога как Джонатан тръгва в посоката, накъдето са се отдалечили сестра ѝ и Хю. „Само това оставаше, да ги завари сами“, помисли тя и побърза да каже:

— И на мен ми се ще да разгледам зимната градина. Може ли да го направим сега? — попита Фанси и погледна Лети.

Дори и да се изненада от молбата ѝ, по-възрастната жена не се издаде с нищо. Само се усмихна и отвърна мило:

— Ама разбира се. — Стрелна с очи Констънс и попита: — Ти ще дойдеш ли с нас?

Другата жена се понацупи, но въпреки това кимна и каза:

— Защо не, въпреки че не проумявам какво толкова интересно има в стая, пълна с цветя.

Трите се запътиха към зимната градина, Фанси усети как напрежението се поразсейва и се запита как ли ще приключи тази бъркотия. Надяваше се сватбата на Елън, за когото и да се омъжеше сестра ѝ, да стане при по-благоприятни обстоятелства.

В този миг обаче сватбата бе последното нещо, за което си мислеше Елън. Обидена и озадачена от поведението на Хю, откакто бяха дошли в Уокър Ридж, а също и от упорството, с което той ухажваше онази ококорена кокетка Мели Синклер, накрая тя се бе отказала от него. Близко половин месец се бе опитвала да го привлече към себе си и какво беше получила — покровителствено потупване по рамото и весело пощипване по бузата. Ето защо беше решила твърдо на всяка цена да си избие от главата Хю Уокър, ако ще това да ѝ струва много страдания, ако ще да се мъчи като грешен дявол, докато го гледа такъв неотразим в прилепналото сако и брич от тъмносин атлаз и снежнобяла дантелена риза, от която смуглото му лице изглеждаше още по-красиво.

Махна нехайно дългата напудрена къдра, паднала на вратлето ѝ, и след като влязоха в зимната градина, подхвана сковано:

— Сигурен ли си, че си готов заради мен да лишиш ненагледната Мели от някой и друг танц?

В угълчетата на устните му заигра доволна усмивка. Нима Елън наистина го ревнуваше? Насърчен, Хю усети как камък му пада от сърцето. Чанс май беше прав. Май беше време Елън да научи как я възприема той.

— О, Мели няма да се разсърди, ако не ѝ обръщам внимание — рече весело. — Та тя си е дете. Познавам я още от бебе и ми домъчня за нея. — Гласът му стана по-гърлен, той вдигна ръката на младата жена към устните си. Озари я с топли сини очи и пророни: — Предпочитам да съм с теб, отколкото да си пиляя времето с хлапачка като Мели.

Елън затаи дъх, очите ѝ се разшириха.

— Така ли! — възкликна тя като последната глупачка, ядосана, че сърцето ѝ бие като обезумяло.

Хю ѝ се усмихна нежно.

— Нима наистина смяташ, любима, че момиче като Мели може да те затъмни?

Сетне я притегли в обятията си и я целуна звучно.

Замаяна от сладостта най-сетне да усети устните на Хю върху своите, Елън се остави на чувствата, плиснали я като мощна вълна. Ето за какво бе копняла седмици наред — да усети около себе си мощните ръце на Хю, да го целуне по топлите знаещи устни, допрени нежно до нейните.

Беше като зашеметена, когато накрая Хю се дръпна. Младежът видя замаяното ѝ лице и се усмихна самодоволно, което се оказа изключително груба тактическа грешка.

Усмивката му не убягна на Елън, тя си спомни колко е страдала, докато Хю е обграждал с внимание Мели, колко нещастна се е чувствала през дните, когато се е държал с нея като по-голям добричък брат, и макар по принцип да бе съдържана и уравновесена, внезапно избухна. Страните ѝ пламнаха гневно и тя зашлеви момъка по красивата буза.

— Как смееш, господинчо! Пускай ме! Незабавно!

Смаян, Хю начаса смъкна ръце и съвсем объркан, изпелтечи:

— Елън, любима, какво се е случило?

Очите ѝ проблеснаха като сини диаманти и тя се тросна разгорещено:

— Не съм ти никаква любима. Ще ти кажа аз на теб, кретен такъв, какво е станало! — Поклати пръст току под изваяния му нос и допълни: — Седмици наред ме пренебрегваш, заряза ме, за да седиш в нозете на Мели, държиш се с мен, сякаш съм глезената ти сестричка. А сега, понеже така ти отърва, ме сграбчваш и очакваш да ти падна в ръцете като зряла круша. Криви са ти сметките, драги ми господинчо!

Бе толкова ядосана, че хич и не трепна от стъписаното му изражение, хвана полите на копринената си рокля с цвят на кехлибар, завъртя се рязко на пети и тръгна към изхода на зимната градина. Тъкмо да отвори вратата, когато пред нея изникна Джонатан, който влезе в градината.

— А, тук ли си, скъпа — рече той галантно и се огледа да види каква е обстановката.

Почервенелите страни на Елън и следата от плесница върху бузата на Хю му подсказаха какво се е разиграло тук и в него се надигна гняв.

Никак не му беше харесало, че го гонят във Фоксфийлд, и бе отстъпил пред молбата на Сам единствено защото той го беше заплашил, че ще завещае на друг своя дял от личното си богатство. Сутринта, когато му съобщиha какво е станало в спалнята на Фанси, си бе изтървал нервите така, че за миг му идеше да хукне и да убие с двете си ръце и Чанс, и англичанката. И таз добра, онзи негодник да му отнеме жената, за която е смятал да се венчае! Какъв срам и позор! Джонатан не бе изживявал през живота си по-жестока обида.

Изобщо не се сети, че Фанси никога не е давала съгласие да става негова жена. Беше си наумил да се ожени за нея, бе си втълпил, че наистина я обича и тя е орисана да бъде негова някой ден... скоро. Първоначалният му гняв към Фанси се бе изпарил — така де, тя си беше крехка жена, прелъстена от онзи обигран негодник Чанс, какво друго можеш да очакваш от нея? Джонатан беше човек от висшето общество и бе готов великодушно да ѝ прости грехопадението.

Но макар и ядът му към Фанси да се поутоложи, той разполагаше с цял половин месец, през който да подклажда гнева и омразата си към Чанс и да обмисля как да отмъсти на своя враг. Реши, че е най-логично да изчаква и да дебне. Нямаше как да предотврати сватбата, а от

Фоксфийлд беше трудно, да не кажем невъзможно, да приложи плана си за мъст.

Днешният ден бе изключително мъчителен и за него бе огромно изпитание да сдържа дивия си гняв. Бе принуден да гледа как Фанси се омъжва за Чанс, да се примири с горчивата истина, че тя вече е лежала в обятията на онзи копелдак и довечера ще бъде обладана от мъжа, когото Джонатан мразеше най-много на този свят. Мисълта, че Фанси ще се прегръща с Чанс, го разяждаше като киселина отвътре. Необузданият му яд не бе притъпен и от убедеността му, че все някой ден той ще убие Чанс и накрая Фанси ще бъде негова жена.

Въпреки намеренията си за Фанси Джонатан съвсем се вбеси, след като завари Елън насаме с Хю — това вече бе последната капка, от която чашата преля. Не стига, че Чанс бе успял да му отмъкне под носа Фанси, ами сега и друг от синовете на Морли се опитваше да стори същото. Не, Джонатан нямаше да го позволи.

Остави се да го води сляпата ярост и пхна властно ръката на Елън под своята. Усмихна ѝ се радушно и рече едва чуто:

— Търсех те, скъпа.

Смутена от постъпката му, тя се вторачи в него.

Откакто бяха пристигнали в Уокър Ридж, той с нищо не даваше да се разбере, че е влюбен в нея, и Елън се озадачи от този внезапен изблик. Усети, че има нещо гнило, ала Хю ги гледаше, затова се усмихна на Джонатан и попита:

— За нещо конкретно ли?

— Божичко! — възкликна закачливо Лети, след като влезе в зимната градина, следвана от Фанси и Констънс. — Не мога да повярвам, че толкова много хора наведнъж са проявили интерес към ботаническите ми усилия.

— Но ти, братовчедке Лети, си прочута градинарка — отбеляза Чанс, който също влезе в градината — беше забелязал, че всички жени са тръгнали подир Джонатан, и бе решил да види какво толкова има за гледане там. — Нали и Том Джеферсън от Монтисело прати да вземат от твоя разсад?

Лети поруменя от удоволствие.

— Точно така. Чудесен момък, също се интересува от екзотични растения.

Джонатан положи длан върху ръчицата на Елън и съгледал смъртния си враг, впи с все сила пръсти в нея. Младата жена изписка и погледна смаяна синината, започнала почти веднага да избива върху кожата ѝ.

Джонатан вдигна ръката ѝ към устните си и я целуна пламенно.

— Прощавай, любима. Не исках да те стискам толкова силно, но след като вече го сторих, нямам намерение да те пускам.

Чанс видя как са се притиснали един о друг, забеляза и смутения израз на Хю и се смръщи.

— Да не се е случило нещо? — попита той бавно.

Джонатан се усмихна — внезапно му беше хрумнало как да превърне разгрома в победа. Погледна Елън и промълви тихо:

— Още не, но според мен тъкмо сега му е времето да оповестим добрата новина, нали, любима?

Скована от вторачения поглед на Хю, младата жена се вцепени и примря в очакване.

— Каква новина? — изпелтечи тя и погледна трескаво Фанси.

Сестра ѝ не можеше да ѝ помогне с нищо, въпреки че пристъпи инстинктивно напред, когато с грозен победоносен блясък в очите Джонатан рече благо-благо:

— Как каква? Според мен сега е моментът всички да научат за предстоящата ни венчавка. Нали тъкмо заради това вие със сестра ти бихте целия този път от Англия чак до Уокър Ридж? За да се опознаем с теб по-добре, преди да обявим публично годежа си. — Той погледна към Фанси. — Така ли е, Фанси? Макар и да те обичам много, и за миг не е имало съмнение, че смятам да се ожения за Елън, нали?

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

При тези думи на Джонатан Чанс застана нащрек, присви очи и се взря в самодоволното лице на своя враг и в изопнатите черти на Фанси. Елън просто гледаше изумена Джонатан, сякаш не можеше да повярва, че го е казал. Хю си пое шумно въздух, Лети възкликна уплашено, а Констънс изпъшка сърдито. Сякаш единствен Чанс въпреки присвитите очи посрещна невъзмутимо сензационното изявление на Джонатан, ала в застиналото му изражение имаше нещо злокобно, почти опасно.

Фанси обаче нямаше кога да мисли за Чанс и какво означава за нейното бъдеще новината, оповестена от Джонатан. Беше изправена пред неприкрито предизвикателство, а не можеше да стори нищо, за да предпази сестра си. Срещна отчаяния поглед на Елън, сетне се извърна към Джонатан и потвърди спокойно:

— Да, така е.

Чанс не се издаде с нищо, че е стъписан от потвърждението на Фанси, но огледа още по-напрегнато всички в зимната градина. Никой не изглеждаше особено щастлив от съобщението на Джонатан — с изключение, разбира се, на самия него. Кое то идеше да подсказва, че онзи негодник е намислил нещо.

— Дали разбрах правилно? — подхвана с равен глас Чанс. — Въпреки че поведението ти подсказваше точно обратното — няма как да отречеш, че обграждаше с невероятно внимание Фанси — изобщо не е ставало дума да се сгодявате с нея? Излиза, че още от самото начало си искал за жена Елън?

Очите на Джонатан проблеснаха.

— Да, естествено — потвърди нехайно той. — Макар че не разбирам какво ти влиза в работата моето поведение. Винаги съм обичал много Фанси и изгарям от нетърпение да ми стане балдъза. — Той допълни ухилен: — Ако ти и други глупави клюкари сте изтълкували погрешно обичта ми към нея, сами сте си виновни. Но да ти призная, камък ми падна от сърцето, че именно Фанси, а не милата ми Елън грабна... как ли да се изразя... въображението ти. —

Джонатан се усмихна отново с оголени зъби. — Ако беше започнал да се занасяш с Елън, вероятно щеше да се наложи да те убия.

— Да се опиташ да ме убиеш — поправи го мрачно Чанс, все още разярен от думите на другия мъж. — Освен това, ако още веднъж ме наречеш „глупав клюкар“, ще се видя принуден да ти изтръгна езика.

— Я престанете и двамата! Незабавно! — скастри ги Фанси. — Сега ли намерихте да се перчите и карате?

Лети се направи, че не е чула острата словесна престрелка, и зададе въпроса, който се въртеше в главите на всички. Тя попита, без да крие изумлението си:

— Нима твърдиш, че още от начало си смятал да се ожениш за Елън? — След като Джонатан кимна, тя добави учудено: — Виж ти, а всички ние мислехме... дори майка ти. Та ти, Джонатан, се държеше така, сякаш...

Лети не се доизказа, бе толкова смутена.

Джонатан се засмя весело, явно доволен как всички реагират на думите му. Желанието му да се сгоди за Елън само усложняваше основния му план за Фанси, сега обаче това не го притесняваше. Бе решен да не се спира пред нищо, само и само да види как Чанс малко по малко проумява за какво става въпрос. Освен това му беше забавно да сложи край на телешката любов, очевидно зародила се между Хю и Елън.

Хю се отърси сякаш от лош сън. Беше вперил поглед, студен и ядосан, в извърнатото лице на Елън.

— А Елън има ли да каже нещо? — попита той остро, стиснал пестници.

Тя се претраши да погледне към него и като видя обвинителния му презрителен израз, съвсем изгуби ума и дума. Божичко! Ами сега! Не искаше да се омъжва за Джонатан. Но не бе и достатъчно смела да опровергае думите му или да рискува да я обявят за лъжкиня. Пък и още беше бясна на Хю. Какво си въобразяваше той, да я сграбчва така и да я целува, след като половин месец най-хладнокръвно бе пренебрегвал всичките й усилия да привлече вниманието му? Какво право имаше да я осъжда? Между тях нямаше нищо — и то заради него! Елън вдигна брадичка. Как смее той да я гледа с този горчив укорен израз!

Стисна още по-силно ръката на Джонатан и промълви:

— Разбира се, че имам какво да кажа. — Прониза Хю с мрачен поглед, преглътнала сълзите и болката, и озари с усмивка Джонатан. — Винаги съм искала точно това.

Готово! Ха сега да го видим онзи важен господинчо Хю Уокър!

Момъкът стисна устни, мина като фурия покрай Елън и Джонатан и изсъска:

— Моите поздравления! А сега с ваше разрешение ще ви оставя с плановете за честитото бъдеще. Тук вече не ме задържа нищо.

След това излезе с гръм и трясък от зимната градина. Всички се умълчаха. Накрая, когато тишината стана прекалено тягостна, Лети примига и подхвана весело:

— Е, наистина прекрасен ден! — Озари с усмивка Чанс и Фанси. — Вашата сватба, а сега и... — извърна се тя и погледна радушно Джонатан и Елън. — Сега и годежът на Джонатан и Елън. Колко вълнуващо! Нали, Констънс?

Другата жена се насили да се усмихне.

— Да, разбира се. — Погледна обидено сина си. — Но все пак, драги ми Джонатан, можеше да почакаш, преди да обявяваш новината — изпелтечи Констънс, без да крие раздражението си. — Знаеш, държа да обсъждаме всички твои решения, преди да ги огласяваш. А и постъпи зле, скъпи, като ме лиши от възможността да направя бал, на който да оповестиш годежа.

— Не виждам защо да не си остане само между нас, поне засега... съмнявам се, че Хю ще тръгне да разправя новината на всеки срещнат. Сигурен съм, че ако поговоря с него и му обясня, че засега годежът трябва да остане в тайна, той ще си мълчи — каза благо-благо Джонатан. Сетне погледна Фанси и Чанс и върху лицето му се появи вълча усмивка. — Мисля, че всички, които трябваше да знаят кого съм избрал за своя жена, вече са в течение. А ти пак можеш да направиш бал и да поканиш гости. Новината, че ние с Елън ще се женим, наистина заслужава да бъде обявена в празнична обстановка. Повярвайте — добави той припряно, — не искам прибързани мижави сватбички като днешната.

— Джонатан! — възкликна възмутена Лети. — Колко грубо от твоя страна. Сватбата на Чанс и Фанси наистина бе организирана

набързо, но определено не е „мижава“. Според мен трябва да ни се извиниш.

Очите на Джонатан проблеснаха ядно, но той се поклони ниско на Лети и рече мило:

— Наистина се изразих грубо, уважаема снахо. Извинявай.

Жегнат, Чанс забеляза, че Джонатан се е извинил само на Лети, и каза, без да губи самообладание:

— Наистина се изрази грубо и съм сигурен, че жена ми очаква да чуе искрените ти извинения за подмятането, че в сватбата ни е имало нещо нередно.

Другият мъж му хвърли убийствен поглед, ала Чанс само се усмихна, макар и не развеселено, с непреклонни студени очи. Усетил върху себе си заинтригуваните погледи на дамите, Джонатан видя, че няма избор. Преглътна гнева, заседнал като топка на гърлото му, поклони се по посока на Фанси и натърти:

— Искрено съжалявам, ако забележката ми те е засегнала.

— Много красиво казано, няма що — отбеляза Фанси, — крайно време беше тази неприятна сцена да свърши.

Личеше, че още малко и Елън ще се разплаче, не беше за пренебрегване и възможността Чанс и Джонатан да се нахвърлят един на друг. Фанси погледна припряно Лети и побърза да каже:

— След толкова вълнения май не е зле да отложим обиколката на зимната градина за друг път, нали?

Лети я озари с усмивка. Потупа я с обич по ръката и рече:

— Естествено, миличка. Разбирам те. — Жената се престори, че не усеща възцарилото се напрежение и се обърна отново към Констънс: — Ела, драга. Младите сигурно имат да си казват много неща.

На Фанси не ѝ стана приятно и тя едвам се сдържа да не сграбчи Лети за ръката и да я помоли да не си тръгва. Никак не ѝ се щеше да остава насаме с Чанс и годениците. Затова и възкликна едва ли не отчаяно:

— Не е нужно да ни оставяте сами. И ние ще дойдем с вас, нали, Чанс?

— След малко — натърти малко злобно Чанс. — Има някои неща, които искам да обсъдя насаме с младоженката, а какво по-добро място от зимната градина! — Той изгледа Джонатан. — Убеден съм, че

можете да я разгледате и друг път, но ние с Фанси заминаваме след няколко дни за Дяволското убежище и знам, че няма да имате нищо против да ни оставите сами.

На Фанси ѝ се искаше още по-малко да остава сама с Чанс.

— Ама не е нужно — рече тя притеснена. — По-късно ще разполагаме с предостатъчно време, за да обсъдим всичко. Не бива да изоставяме гостите.

— Не се притеснявай за гостите — каза Лети с палави пламъчета в очите. — Погълнати са от гозбите, напитките и веселбата и надали ще забележат, че ви няма. Пък и едва ли някой ще се изненада, че младоженците са предпочели да се усамотят, все пак вече се свечерява. Ще ви извиня от ваше име.

Още преди Фанси да се е възпротивила, Лети излезе от зимната градина, следвана от намусената Констънс.

— Е, любов моя — рече уж разнежено Джонатан, — както личи, ни показаха вратата. Младоженците искат да останат сами. — Той се усмихна напрегнато. — А най-малкото днес техните желания трябва да бъдат изпълнявани безпрекословно.

Заедно с Елън, която се бе увесила на ръката му, Джонатан пристъпи към Фанси и спря пред нея. Погледна присмехулно Чанс, пресегна се да хване ръката ѝ и я вдигна галантно към устните си. Целуна я, както го изисква добрият тон, и прошепна:

— Честито, скъпа, поздравявам те с женитбата. Винаги съм знаел, че си прекалено млада и хубава, за да си останеш до гроб вдовица. — Без да пуска ръката на Фанси, Джонатан се извърна към Чанс: — Голям късметлия си и трябва да я пазиш добре. Както знаеш, съпругите са непостоянни същества.

Без дори да трепва, Чанс дръпна хладно ръката на Фанси и я стисна в своята.

— Някои съпруги може и да са непостоянни — рече мазно-мазно той, — но не и тази.

Джонатан само се подсмихна.

— Времето ще покаже, нали? — Погледна надолу към Елън и я помилва по ръчицата. — А сега, скъпа, нека проверим дали майка ми е успяла да запази в тайна вълнуващата новина.

Излезе до немай-къде самоуверен, с наперена стъпка от зимната градина, повел след себе си Елън, която погледна отчаяно сестра си.

В зимната градина се възцари мъртвешка тишина. Фанси се вторачи в смуглото лице на Чанс и размърда пръсти в ръката му.

— Сега можеш да ме пуснеш. Вече не е нужно да смайваш никого със собственическите си чувства — отбеляза тя злъчно.

В угълчетата на устните му потрепна едва загатната усмивка.

— Това ли правех? — попита той мило. — Пък аз си мислех, че просто държа ръката на жена си.

— Не ме мисли за глупачка — отвърна мрачно Фанси. — Между теб и Джонатан става нещо много грозно. Ако с вас има някой друг, все пак се въздържате, но човек остава с чувството, че аха, и да се хванете за гушите. Не ми е приятно, че заради мен между вас има раздори.

Чанс погледна ръцете им, когато Фанси се опита да отскубне своята от желязната му хватка.

— За какво намекваш? — попита той спокойно.

Фанси изсумтя нетърпеливо.

— Нямам представа каква точно игра е играел и играе Джонатан. Знам обаче, че с поведението си остави у мнозина съвсем погрешното впечатление, че е смятал да се жени за мен, а не за сестра ми. — Тя си пое дълбоко въздух: колкото и да ѝ се искаше да скрие подозренията си, не се сдържа и ги сподели: — Нима ще отречеш, че и според теб Джонатан е смятал да се ожени за мен? И точно по тази причина ти прави, струва, но се ожени за мен?

Фанси беше схванала пределно точно за какво става въпрос, бе съвсем близо до истината и като се свъси, Чанс се издаде, че нещата стоят точно така. Младата жена го забеляза и затаи гневно дъх.

— Божичко! — тросна се ядно. — Значи е истина. Надявах се, че греша, че ти не си чак такова чудовище!

Чанс се почувства жегнат от думите ѝ и избухна.

— Ами ти? — попита хладно. — Имаше хиляди възможности да изясниш какви са отношенията ти с Джонатан. Но не го стори. Остави всички да си мислят, че той е избрал теб за жена... или ще отречеш?

Гневът на Фанси се поутоложи. Искаше ѝ се наистина да отрече обвиненията на Чанс, ала нямаше как да го стори и за кой ли път съжали горчиво, че е дала такова обещание на Елън. Извърна поглед и рече притеснена:

— Не, няма да отричам, държах се двусмислено. Имах си причини... непреодолими причини.

Чанс се подсмихна ехидно. Жената явно не умееше да си криви душата, а той трябваше да е слепец, за да не разбере защо се е държала така.

— Направила си го заради Елън, нали? — попита я внимателно. — Елън не е искала Хю да разбере.

— Смята, че е влюбена в него — отвърна простичко Фанси — изведнъж се почувства много уморена. — Страхуваше се, че той ще си помисли лошо за нея, ако научи, че го е насърчавала в чувствата му, а същевременно негласно е била сгодена за Джонатан. А той се държеше така, сякаш... — Фанси млъкна наскре изречението, сетне добави горчиво: — Държеше се с мен така, та си помислих, че е изгубил интерес към сестра ми. Сигурна съм, че тя е смятала рано или късно да обясни всичко на Хю.

— Но братовчедът Джонатан, нали обича вечно да сее раздори и омраза, се намеси — каза замислено Чанс.

Фанси въздъхна, спомнила си за миг тъжното личице на Елън и застиналото изражение на Хю.

— Както никога, трябва да се съглася с теб. Джонатан едва ли можеше да избере по-неподходящ момент, за да обяви годежа. Колкото и да ми е неприятно, смятам, че го направи нарочно — за да обезсърчи Хю и... — тя погледна укорно Чанс. — И за да ти покаже, че си се оженил не за онази, за която е трябвало.

Чанс я гледа дълго, забелязал за пръв път този ден колко ненагледно хубава е. За случая косата ѝ беше напудрена и заедно с меките къдрици обрамчваше нежните ѝ черти така, че веждите и миглите ѝ изглеждаха по-тъмни, а очите ѝ — по-наситенотопазени. До бялата кожа сладните ѝ устни сякаш бяха по-розови и още по-изкусителни и отпреди — ако това изобщо беше възможно. За сватбата младата жена бе облякла светложълта копринена рокля и бяла фустанела, богато извезана със сърма. Днес следобед Чанс направо беше затаил дъх, когато бе видял как Сам я води гордо към него и свещеника. С разтуптяно сърце, без да откъсва очи от нея ѝ рече, като натъртваше на всяка дума:

— Но аз не мисля, че не съм се оженил за жената, която е трябвало.

Смаян си даде сметка, че си е точно така. Може би наистина му беше хрумнало да се венчае за нея, колкото за да я отнеме на

Джонатан, но същевременно съзнаваше със сковаваща яснота, че ако Фанси не го е привличала на някакво първично равнище, той за нищо на света е нямало да я злепостави и да я принуди да се омъжи за него. Не можеше да отрече, че Джонатан го е заблудил и че той не е искал врагът му да се ожени за нея, но не можеше и да се преструва, че е решил да направи всичко възможно Фанси да не стане жена на Джонатан не толкова, защото е искал да си отмъсти, а защото е желаел тя да е негова.

Не му стана приятно, че се е хванал на лъжата на своя враг, и от яд върху брадичката му затрепка едно мускулче. След Джени се бе зарекъл, че от тук нататък няма да се остави никоя жена да му замае главата. И беше направил всичко по силите си да спази този горчив обет. Може и да се беше оженил за Фанси Меривейл не по причините, тласнали го към действия в самото начало, но това още не значеше, че я обича. Просто я желаше. Желаше сладките ѝ устни и прелестно тяло и точно заради това я бе взел за жена. Други причини нямаше.

Фанси се засмя кисело на думите му.

— Значи твърдиш, че си се оженил за жената, която си искал? — попита тя горчиво. След като Чанс кимна отсечено, младата жена прошепна: — Виж ти! Това означава ли, че ако си знаел, че Джонатан е избрал за своя невеста Елън, си щял да се намъкнеш в нейното легло?

Чанс се изчерви като рак. Не винеше Фанси, задето тълкува думите му така присмехулно. Безспорно не бе направил нищо тя да ги възприеме за чиста монета, но неприкритото ѝ презрение го жегна.

— Да, твърдя точно това — изпелтечи той. Забеляза неверието, изписало се върху лицето на Фанси, и добави сковано: — За Елън щях да се оженя колкото за да я отнема на Джонатан.

Изведнъж му се прииска Фанси да разбере, че самият той не е наясно със себе си, затова я хвана за раменете, за да я притегли към себе си. Както винаги, когато беше близо до нея, у него се надигна желание, мощно и неудържимо. Чанс усети как го плисва топлина и той се възбужда. Погледна младата жена в лицето и натърти:

— Не искам Елън — по каквато и да е причина. Искам теб: в обятията и леглото си.

Фанси се взря в мургавото му лице, вбесена, че колкото и да не ѝ се иска, са сами и топлото тяло на Чанс е на сантиметри от нея. Недвусмислените му думи пробудиха спомена как я е любил на

отвесния бряг на реката, нещо, което тя би дала всичко на света да забрави, да се преструва, че изобщо не се е случвало. Припомни си замаяна, шеметното усещане, когато неговото тяло се е сляло с нейното, и потрепери. Никой досега не я беше карал да се чувства така, да губи напълно власт над себе си. Преди да срещне Чанс, дори не бе и подозирала какви наслади могат да споделят заедно един мъж и една жена. Познанието, което бе получила в обятията му я зашеметяваше, но я и плашеше. Искаше ѝ се да изпитва към Чанс само презрение и гняв, а ето че за неин огромен срам волю-неволю трябваше да признае, че никога досега не е усещала така остро присъствието на друг човек, никога не е изпитвала първичното магнетично привличане между двама души — дори и когато беше най-ядосана на Чанс.

Помисли си горчиво, че това не променя нищо. Въпреки всичко Чанс я беше zlepоставил, за да постигне долните си себични цели, и тя не бе особено склонна да му вярва, че е нямало да постъпи по същия начин и с Елън, ако е знаел истината. Това не променяше и факта, че е мислел как тъкмо Фанси е избраницата на Джонатан и затова е направил всичко възможно да се ожени за нея.

Усещаше ръцете му върху раменете си като пърлещ огън, затова се вторачи в надиплената дантела отпред на ризата му. Изрече мъчително:

— Искаш ме. И очакваш това да ме успокои и да се примиря, че ми съсипа живота?

— А дали животът ти, херцогиньо, наистина е съсипан? — попита Чанс едва чуто и я замилва по раменете. — Или просто пое в неочаквана посока?

Фанси преглътна, опитвайки се да попритъпи възмущението и омразата си към него. Беше ѝ почти невъзможно да си мисли, че Чанс е достоен за презрение, когато той стоеше тъй близо до нея и я докосваше така, че сякаш я омагьосваше. Още по-трудно ѝ беше да си припомни всички причини, поради които не бива да допуска той да ѝ хвърля прах в очите, камо ли пък да се пребори с лудешкото желание да види дали, ако Чанс отново я притисне в обятията си, тя ще изпита плътските радости, които вече ѝ е показал.

Плисна я яд и тя отново го намрази, задето тъй лесно преодолява съпротивата ѝ. Прониза го с пламнал поглед и рече:

— Кажи ми едно. Защо се ожени за мен, за да уязвиш Джонатан ли?

Чанс стисна устни. Фанси беше сложила пръст в раната, бе отворила дума за единственото нещо, за което не му се приказваше. Той се поколеба: не му се щеше да обяснява, че в началото е целял тъкмо това — да уязви Джонатан, но... „Какво? — попита се вбесен. — Нима вече не разбирам какво ме движи? Нима не искам да си призная, че съм бил решен да го постигна? Че ми беше непоносима самата мисъл Фанси да стане жена на Джонатан? И че с цената на всичко бях готов да я направя своя?“

Колебанието му потвърди най-големите страхове на Фанси и тя се дръпна ядно от Чанс. В топазените ѝ очи ненадейно избиха сълзи и когато Чанс се завтече към нея, само вдигна ръка, за да го спре.

— Недей! — рече му скована. — Не ме докосвай, недей да ми отговаряш. Не ми се слушат лъжи.

— А какво ти се слуша? — попита той пресипнало, внезапно разгневен, че се е хванал в собствения си капан. — Детски приказки за лека нощ ли? Нима искаш да се закълна, че съм го направил не за да опропастя намеренията на Джонатан да се ожени за теб? Или предпочиташ да чуеш, че съм си загубил ума? Че само съм погледнал красивото ти лице и съм се влюбил до полуда? Че не съм могъл да се спра, искал съм те неудържимо и затова, без да подбирам средствата, съм направил така, че да се оженим? — Той стисна зъби. — Това ли искаш да чуеш? Че съм луд по теб?

Фанси преглътна сълзите. Осъзна отчаяна, че е очаквала да чуе точно това. Искаше ѝ се обаче то да е истина, а не очевадна лъжа.

— Не. От теб не искам нищо — изстреля обидена и вбесена. — Дори любовта ти.

Без изобщо да забелязва мъката, изписала се върху лицето на Чанс, тласкана единствено от сломеното си сърце, младата жена вдигна копринени поли и хукна. Досуц ранено животното, искаше да се скрие някъде, измъкна се през страничната врата и доволна, че не я е видял никой, забърза към стаята си.

„Няма да плача за него! Няма пък! — започна да си втълпява яростно, когато нахълта с гръм и трясък в спалнята и се хвърли на мекото легло. — Той е отвратително чудовище, което си играе с мен! Мразя го. Точно така! Мразя го до смърт!“

След като даде воля на обидата и гнева си, Фанси седна в кревата и вдигна кичура коса, паднал от изисканата ѝ прическа. Избърса сълзите по страните си и огледа мрачно стаята — стая, която нощес трябваше да дели с Чанс.

Как да го направи, след като е наясно, че той се е оженил за нея колкото за да я отнеме на Джонатан! И преди сватбата знаеше, че Чанс не я обича, че си има някакви свои долни подбуди да я злепоставя, но все пак се беше надявала... Устните ѝ потрепериха тъжно. Нима наистина си бе въобразявала, че има начин той да обясни постъпката си? Фанси въздъхна. Сломена си даде сметка, че има само едно нещо, което ще я удовлетвори и ще разсее мъката, загнездила се в душата ѝ: Чанс да ѝ се обясни в любов... Поклати глава смаяна, че е толкова глупава. Любовта очевидно изобщо не присъществаше в подбудите му. Чанс се водеше само от едно: от похот, както и сам бе признал, от похот и от желанието да надделее над Джонатан.

Нещастна, Фанси се запита как със своя спокоен, добре подреден живот се е докарала дотук. Как се е озовала на хиляди километри от дома, как се е омъжила за човек, който ту я очарова, ту я лъже в очите, ту я вбесява? За човек, чиято милувка пробужда у нея страсти и необуздани чувства, каквито тя изобщо не е и подозирала, че съществуват? За човек, който бе достатъчно да се усмихне, та сърцето ѝ да се преизпълни и с възхита, и с гняв?

Знаеше отговорите на някои от въпросите, ала не можеше да отговори на най-важния: вече бе омъжена за Чанс Уокър, довечера беше първата ѝ брачна нощ и какво щеше да прави?

Седя известно време така, погълната от несретните си мисли. Беше си съсипала живота. И бе достатъчно честна пред себе си, за да стоварва цялата вина за фиаското на брака си върху Чанс.

Защо да си криви душата, беше позволила той да я принуди да се омъжи за него. Можеше да избяга, да се върне в Англия, вместо да се омъжва за него. Щеше да избухне разбира се, страхотен скандал, на Елън нямаше да ѝ е никак приятно, но всичко щеше да се уталожи и подреди. В края на краищата Фанси беше вдовица и всеки знаеше, че на вдовиците им е позволено много повече, отколкото на омъжените жени или на девойките. Да, в началото всички щяха да я одумват, и какво от това? Тя не зависеше от никого. Разполагаше с цяло състояние

и ако и в Англия продължава да я одумват, от това Фанси щеше да стане само още по-интересна и търсена.

Помисли си свъсена, че е трябвало начаса да си събере багажа, да иде в Ричмънд и оттам да се прибере в Англия. Ето какво е трябвало да направи и никой е нямало да е в състояние да я спре. „Но не го стори — прошепна лукаво вътрешният ѝ глас. — Остана и се омъжи за човек, когото твърдиш, че презираш. И защо, интересно, го направи? — Тя стисна зъби. Сама не знаеше защо. Нямаше представа. Сигурно беше полудяла. — Полудяла ли? Или влюбена в Чанс Уокър?“ — заяде се лукавото гласче.

Фанси си запуши ушите с длани. Наистина полудяваше. Не искаше да слуша. Нямаше да допусне в съзнанието ѝ и за миг да се загнезди налудничавата мисъл, че обича Чанс. Че изпитва към него нещо друго, освен отвращение. Беше позволила той да я принуди да му стане жена, но нямаше да допусне да си втълпява, че изпитва някакви дълбоки чувства към новия си съпруг. И въпреки всичко бе допуснала да се омъжи за него.

Изведнъж ѝ хрумна, че още може да предотврати този брак. Ако действаше бързо, можеше да се върне в Англия — все щеше да преживее някак притеснението и скандала. Нямаше да ѝ е лесно. Но можеше да го направи. Щеше ли обаче да предприеме тази стъпка?

Седя дълго, много дълго отдадена на неприятните си мисли. И тя беше живо същество от кръв и плът, плашеше се от ужасния скандал и клюките, които щеше да отприщи евентуално анулиране на брака, същевременно обаче дълбоко в себе си не можеше да не признае, че ако наистина, както твърди, мрази чак толкова Чанс, ако наистина го ненавижда, няма да се спре пред нищо, дори и пред мисълта, че всички ще бягат от нея, както дяволът от тамян, за да сложи край на брака си.

Пое си дълбоко въздух. Така значи. Нямаше да избяга. Щеше да остане. И да бъде добра съпруга на Чанс? Устните ѝ потрепераха. Може би щеше да бъде примерна жена. А може би не.

На Чанс му се стори, че е стоял и е гледал цяла вечност вратата, през която бе излязла Фанси, но всъщност бяха минали само няколко минути. Ядоса се, че се държи като последния глупак, най-сетне излезе от зимната градина и отиде да потърси по-ведра компания: хора, които

да го поразсеят от мислите му за сломената от мъка Фанси. Смяташе да намери Хю и да го успокои след недоразумението, създадено от Джонатан, но само на няколко крачки от зимната градина се натъкна на Морли, който гледаше свъсено някъде в далечината.

Чанс се подсмихна и попита:

— Защо си сам, Морли?

Другият мъж подскочи като ужилен.

— Чанс! — възкликна той, явно стъписан. — Какво правиш тук?

— Е, както знаеш, днес се женя. Къде другаде да бъда? — отвърна момъкът и погледна замислено по-възрастния мъж.

Напоследък Морли се държеше ужасно странно и Чанс имаше странното впечатление, че нещо не му дава мира.

— Да не се е случило нещо? — попита спокойно момъкът. — Тези дни ми се виждаш доста разсеян.

Морли въздъхна и извърна поглед.

— Надявах се да не бие толкова на очи. Трябва да обмисля добре едни неща.

— Мога ли да ти помогна?

Морли го погледна едва ли не гузно.

— Не, не, не мисля — отвърна той разпалено. — Трябва да се справя сам. — Мъжът се усмихна болезнено на Чанс. — Знаеш ме какъв съм, все протакам и отлагам, все чакам най-подходящия момент да предприема едно или друго. Но се опасявам, че този път няма за кога да отлагам. Трябваше да го кажа преди доста години. — Той въздъхна тежко. — Но все ми се струваше, че не му е времето.

Двамата мъже бяха тръгнали към близката гора, където сянката беше най-плътна. За пръв път през живота си Чанс усети, че Морли се притеснява от него и се смръщи. Какво ли го мъчеше?

Тъкмо да попита, когато някакво съскане току в нозете на Морли привлече вниманието му. Дръпна го бързо встрани.

— Гърмяща змия — рече безизразно Чанс и двамата се вторачиха в голямото, навито на кълбо влечуго, изпречило се точно на пътя на Морли. — Само още една стъпка, и сватбата ми можеше да се превърне в трагедия за теб, драги ми господине — рече мрачно той, загледан как змията се размотава и се шмугва в гъсталака.

Разтърсен, Морли сякаш не можеше да откъсне ужасен поглед от пълзящата към гората змия. Накрая все пак погледна Чанс и изпелтечи:

— Боже! Можеше да ме убие. Щях да си умра и никой нямаше да разбере, че... — Но не се доизказа, само впери измъчено очи в лицето на Чанс. — Ако бях умрял — додаде той тихо, сякаш си говореше сам, — онова, което знам, щеше да умре заедно с мен. И никой нямаше да научи истината.

Озадачен, Чанс попита:

— Каква истина?

Морли се поокопити, погледна назад към шубрака и отвърна припряно:

— Не ми обръщай внимание, момчето ми. Дрънканици на оглупял старец.

При други обстоятелства Чанс щеше да настоява за някакво обяснение. Но си имаше достатъчно неприятности и на драго сърце се вслуша в съвета на Морли. След няколко минути отново бяха при сватбарите. Странните думи на Морли изхвърчаха почти веднага от главата на Чанс, погълнат от мислите си как са се разделили с Фанси. Къде ли се беше скрила неговата опърничава херцогиня?

ТРЕТА ЧАСТ

БУРНИ ХОРИЗОНТИ

*„Няма как да откъснеш розата, без да се
убодеш на бодилите.“*

Пилпи, „Двамата
странници“

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Вратата в стаята на Елън се затръшна и трясъкът откъсна Фанси от несретните ѝ мисли. Тя се погледна бързо в огледалото на тоалетката, пощипна си бузите, за да не е толкова бледа, сетне с престолено весело лице излезе в коридора да види кой е отишъл в стаята на сестра ѝ.

Както бе и подозирала, беше самата Елън, при това ужасно разстроена. Крачеше превъзбудено напред-назад из стаята и щом видя Фанси, простена:

— О, клетата аз! Ами сега! Хю ме мрази, а аз определено не искам да се омъжа за Джонатан. — Прелестните ѝ сини очи се напълниха със сълзи. — Животът ми е съсипан. По-добре да се хвърля в реката, та да се свърши веднъж завинаги!

При тези разпалени думи Фанси се подсмихна.

— Нима смяташ, че така ще решиш нещо? — попита тя предпазливо.

— Вероятно не — съгласи се от немай-къде Елън. — Но ми е толкова криво, че ми иде да умра.

С красивата рокля от теменужена коприна и руси букли, вдигнати на официална прическа, която от пудрата сякаш бе свиленобяла, тя изглеждаше съвсем младичка и отчаяна и сърцето на Фанси се сви. Милата ѝ сестрица може и да беше малко вятърничава, може и понякога да се държеше глупаво, но почти нямаше вина за положението, в което се бе озовала. Фанси и за миг не се съмняваше, че Елън е щяла да каже истината и на Хю, и на Джонатан, стига да е имала тази възможност. За беда с постъпката си Джонатан ѝ бе попречил да обясни каквото и да било и Фанси се запита какво ли е имал наум техният домакин, когато е направил изненадващото съобщение. Особено пък при положение, че веднага след това бе помолил вестта за годежа да си остане тайна. На Фанси не ѝ се вярваше желанието му да не разгласяват новината да има нещо с бала, който смяташе да прави майка му. Джонатан явно пак кроеше нещо, макар че младата жена изобщо нямаше представа какво.

Но реши засега да не мисли за своите неприятности и за подбудите на Джонатан, отиде при Елън и я прегърна през тъничките рамене. Целуна я леко по слепоочието и рече:

— Знам, скъпа, че сега нещата не ти изглеждат никак розови, но съм сигурна, че все има изход.

Елън се засмя през сълзи.

— Така е, Фанси, но само да знаеш как боли!

— Знам, миличкото ми, знам!

Елън въздъхна тежко и без желание се дръпна от обятията на сестра си, вдъхващи ѝ такова спокойствие.

— Какво да правя? — повтори пак покрусена и тръгна из стаята. Сетне погледна Фанси в очите. — Не мога да се омъжа за Джонатан — рече Елън едва чуто. — Дори и да не обичах Хю, пак нямаше да се омъжа за него. Не е такъв, на какъвто се правеше в Англия, нали?

Фанси направи кисела физиономия.

— Не. И колкото и да ми е неприятно да го кажа, все ми се струва, че крои нещо — свъси се тя. — Мен ако питаш, изобщо не иска да се ожени за теб. Просто му стана приятно, че е забъркал такава каша, но щом постигна желанието — Хю все пак си тръгна като буреносен облак — реши да прави, да струва, но никой друг да не научи за годежа.

Неописуемо притеснена, Елън приседна на крайчеца на леглото.

— Ама че бъркотия, нали? И всичко стана заради мен. Само аз съм си виновна. Не биваше да те моля да си мълчиш. Трябваше още от самото начало да си призная, че аз съм избраницата на Джонатан, и всичко това нямаше да ме сполети. — Тя сбърчи чело. — Поне Хю нямаше да си мисли, че съм безочлива въртиопашка.

Фанси седна на леглото до нея. Стиснала ръката на сестра си, рече:

— Ако държи на теб, и през ум няма да му мине, че си безочлива въртиопашка. Беше обиден и безспорно разочарован от теб, направо се вбеси. Но според мен, ако му дадеш време да осмисли нещата и после се опиташ да му обясниш, той ще те разбере.

Елън я погледна умърлушено.

— Според мен грешиш. Мисля, че Хю Уокър изобщо не държи на мен. — Тя изсумтя презрително. — Поне през последния половин месец не го е показал с нищо — а ти поне знаеш, че станах за смях с

опитите си да привлече вниманието му. — Очите ѝ проблеснаха ядно. — Знаеш ли, щипна ме по бузата, моля ти се. Все едно съм му някаква хлапачка.

— Та ти наистина си младичка — каза със звънко гласче Фанси. Елън я изгледа.

— Е, не чак толкова млада.

— Да, така е, но хрумвало ли ти е, че като се отнася с теб така, сякаш си дете, Хю може би крие чувствата си и те държи на разстояние?

Елън начаса се залови за думите на сестра си.

— Наистина ли? — попита обнадеждена и в миг забрави, че допреди малко е била ядосана на младежа. — Наистина ли мислиш така?

— Не знам. Знам обаче, че докато не скъсаш с Джонатан, така и няма да разбереш.

Хубавото личице на Елън посърна.

— О, Фанси! — приплака тя отново. — Какво да правя?

— На твоє място — отвърна предпазливо Елън, — щях час по-скоро да се опитам да поговоря насаме с Джонатан. И да му кажа истината — че си размислила и не искаш да се омъжиш за него.

По младичкото лице на Елън премина сянката на страха.

— Джонатан ще се ядоса много. И ще се засегне, ако ти грешиш и той все пак иска да се ожени за мен.

— Възможно е. Но нямаш друг избор, Елън. Нима ще се омъжиш за него пряко волята си, само защото те е страх да му кажеш истината?

Елън поклати рязко глава.

— Не. За нищо на света. — Тя погледна предизвикателно сестра си. — Сигурно... — подхвана плахо младата жена.

Този път бе ред на Фанси да поклати глава.

— Не. Няма да се застъпя за теб. Трябва да го направиш сама — ако не заради себе си, то поне заради Хю, в случай че наистина го обичаш и искаш да се ожените.

— О, да, искам — потвърди разпалено Елън и сините ѝ очи блеснаха пламенно. — Повече от всичко на света.

— Тогава е ясно какво трябва да направиш. Поговори с Джонатан. Кажи му истината.

Елън стана от леглото и си пое дълбоко въздух.

— Добре тогава. Така и ще сторя. Незабавно. — Усмихна се тъжно, при което върху страните ѝ се появиха трапчинки. — Докато не съм се уплашила.

Фанси също се изправи и прегърна Елън.

— Няма да те изяде, скъпа.

По-малката сестра не изглеждаше особено убедена, но стиснала зъби, вдигнала високо глава, потупа копринените поли на роклята и излезе от стаята.

Фанси едвам се сдържа да не я повика, да не омекне и да не хукне да оправя нещата, както бе правила цял живот. Открай време водеше битките на Елън, но сега си даде сметка, че е крайно време момичето само да поеме юздите на живота си. По едно време съжали, че не я е придружила, за да я подкрепи, ако Джонатан посрещне новината зле. После обаче поклати глава. Не. Този път Елън трябваше да се справи сама.

По-малката сестра щеше да е много доволна, ако Фанси бе до нея, когато най-сетне откри Джонатан и го помоли тихо да ѝ отдели няколко минути. Сърцето ѝ щеше да се пръсне от вълнение, Джонатан обаче само я изгледа, сетне пое кавалерски ръката ѝ, пхна я под ръкава на виненочервения си сюртук и я поведе към къщата.

Отидоха в просторния уютен кабинет в задната част на сградата и Джонатан затвори вратата. Настани Елън да седне на фотьойла, облечен в кафеникава кожа, усмихна се едва-едва, подпря се на голямото писалище от вишнево дърво и попита:

— Та за какво искаше да си поговорим, любов моя?

Широко разтворила сини очи, Елън изпелтечи:

— Наистина ли искаш да се ожениш за мен?

Джонатан застина и вдигна черна вежда, очевидно озадачен от въпроса ѝ.

— Ако не ме лъже паметта, преди броени часове оповестих годежа ни. Това би трябвало да ти даде представа какви са чувствата ми към теб — отвърна той със заобикалки, като се мъчеше да измисли нещо.

— Това обаче не е отговор на въпроса ми — започна да упорства храбро Елън, впила нокти в дланите си.

Както се бе подпрял на писалището, Джонатан ѝ се струваше много огромен и страховит. Тя се взря в лицето му и за пръв път видя

себично стиснатите му устни, бръчиците по лицето му, хладната пресметливост в тъмносините му очи — направо недоумяваше как е могла да си втълпи, че е влюбена в този човек.

Джонатан не наруши тягостното мълчание — продължи да обмисля положението. Беше повече от очевидно, че Елън си е наумила да развали годежа, за който засега знаеше само семейството. Въпросът бе дали той ще го допусне. Беше постигнал онова, което бе целял с внезапното съобщение: беше провалил зараждащата се любов между Хю и Елън и бе дал на Чанс да разбере коя всъщност е била неговата избраница за жена. Джонатан се подсмихна злобно. Защо тогава да не остави Елън да развали годежа? Беше постигнал целта си, а без Елън плановите му щяха да станат и по-прости за изпълнение. Присви очи и се взря в красивото лице на момичето. Почувства се жегнат, уязвен, задето тя вече не иска да се омъжи за него.

Вторачи се в плътния килим на щамповани зелено-златни шарки, колкото за да печели време, после попита предпазливо:

— Защо това е толкова важно за теб тъкмо сега?

Елън започна да се чуди как ли да се изрази по-меко, но не виждаше начин да го стори. Тя отвърна прегракнало, с посърнало лице:

— Защото се опасявам, че направих ужасна грешка. Не те обичам и не искам да бъда твоя жена.

Джонатан стисна зъби, усетил как в него се надига гняв. Въпреки че не искаше да се жени за Елън, направо се вбеси, че тя го е отрязала. Отхвърлила е огромната чест, която ѝ е оказал той, Джонатан Уокър от Уокър Ридж. Глупава малка мърла! Ако не му отърваше да постъпи, както иска тя, за нищо на света нямаше да склони да развалят годежа, щеше да я принуди да се омъжи за него!

Той се усмихна злобно.

— Е, скъпа, нарани ме. Но щом желаеш да развалим годежа, няма да се опитвам да те разубеждавам.

— Наистина ли? — изпелтечи Елън. Не можеше да повярва, че е станало толкова лесно.

— Разбира се — потвърди той благо-благо. — Нямам желание да се женя за жена, която не ме иска.

— Много разочарован ли си? — попита меко младата жена. — Не исках да те обидя.

Джонатан се изправи, хвана я за ръчицата и долепи устни до нея.

— Няма да отричам, наранен съм, но за мен най-важно е твоето щастие. Щом не искаш да се оженим, безпредметно е да говорим повече.

Елън се изправи и след като се дръпна от него, каза:

— Много си великодушен. — Запъти се бързо към вратата, после спря, обърна се към Джонатан и допълни притеснена:

— Фанси вече знае за решението ми. Ще съобщиш ли на семейството си?

Той кимна бавно.

— Да, разбира се — отвърна хладно. — Добре поне, че не огласихме годежа. — В гласа му се прокрадна метална нотка. — Щеше да бъде много неудобно да обясняваме на гостите как за такова кратко време сме проумели, че сме направили грешка, нали?

Елън поруменя.

— Ако го бяхме оповестили, щях да поизчакам. Не бих излагала така и теб, и семейството ти.

Пак настана тягостно мълчание и понеже Елън продължаваше да стои плахо при вратата, той й махна да си върви.

— Тичай, скъпа, вече направи онова, за което беше дошла.

Момичето се изчерви още повече, но хукна към коридора, без да казва и дума.

Стиснал ядно устни, Джонатан започна да се разхожда из уютната стая — едвам се сдържаше да не натроши на парченца нещо. Малка негодница! Трябваше да я прелъсти, когато му беше времето, и после да я зареже. Хю надали щеше да се задоволи с огризките.

Изведнъж му хрумна нещо. Ами ако кажеше на Хю... Гневът го поотпусна, в ъгълчетата на устните му заигра усмивка. Точно така, защо да не каже на Хю, че Елън е развалила годежа, разбила му е сърцето и... и най-важното, спала е с него? Тогава да го видим какво ще прави онова приятелче Хю! Джонатан се усмихна още по-самодоволно. Когато Елън отидеше със свито сърце при Хю да му съобщи, че е развалила годежа, той изобщо нямаше да я слуша. Джонатан се подсмихна лукаво, представил си сцената. Хю щеше да е морав от гняв и щеше да отпрати драгата, примряла от вълнение, госпожица Елън. Точно така — помисли си Джонатан щастливо — щеше да намери Хю и пръв да му съобщи за разваления годеж.

Без изобщо да подозира какво крои Джонатан, Елън се качи бързо по стълбището в стаята си. Затвори вратата и се облегна на нея. Погледна с блеснали очи Фанси, която я чакаше да се върне.

— Готово! — възкликна почти невярващо по-малката сестра. — Помолих го да поговорим насаме и му казах, че не искам да се омъжвам за него.

— И той какво ти отвърна? — поинтересува се разтревожена Фанси.

Елън отговори със смаян израз:

— Посрещна го съвсем нормално. Рече, че щом не съм искала да бъда негова жена, годежът ни вече не е в сила. Най-важното било да съм щастлива.

Фанси се усъмни, но инак беше доволна, че всичко е минало толкова гладко. Ала се разтревожи, че Джонатан е приел така леко годежът му да се развали само два часа, след като е бил обявен.

— Не се ли ядоса, не се ли разстрои? — попита заинтригувана.

Елън поклати глава.

— Не. Стори ми се... замислен.

Върху челото на по-голямата сестра се появи бръчица.

— Замислен — повтори бавно тя сякаш на себе си. — Тази работа не ми харесва. Джонатан май мисли прекалено много, а това означава, че ни крои нещо. Зле ни се пише!

Елън се стъписа.

— Но защо? Какво може да ни направи? И защо ще иска да ни причини зло? Мен ако питаш, изобщо не искаше да се женим. Ако искаше, нямаше да се държи така през последните няколко седмици. — Елън прекоси стаята, седна на леглото и продължи бавно: — Не можеш да отречеш, че откакто сме пристигнали в колониите, ни облива и двете ту с топла, ту със студена вода: ту охладнява, ту се прехласва по някоя от нас. Ако искаш да знаеш мнението ми, докато пътувахме от Англия насам, Джонатан размисли и реши да се ожени не за първоначалната си избраница.

— И аз съм си мислела същото — призна свъсена Фанси. — От време на време наистина заблуждаваше всички коя всъщност е неговата избраница за жена.

— Знаеш ли, вече не ми се говори за него — отсече мрачно Елън. — Ти си омъжена за Чанс, аз вече не съм сгодена за Джонатан.

— Тоест, озовахме се в небрано лозе.

— В какъв смисъл? — попита другата сестра, разширила очи.

— Помисли малко, Елън — прикани отчаяна Фанси. — Не стига, че се венчах при такива притеснителни обстоятелства за Чанс, ами сме и гости на Уокърови. — Тя направи кисела физиономия. — Определено не се държим, както подобава на истински англичанки. Поведението ни е направо възмутително и се чудя дали някога отново ще ходя с високо вдигната глава. Първо позволявам да ме заварят в изключително злепоставяща ситуация, а сега ти разваляш годежа с наследника на рода. Мен ако питаш, Сам и Лети Уокър ще бъдат много доволни, ако си тръгнем час по-скоро оттук.

— О, не съм се сетила за това! — възкликна притеснена Елън. — Наистина се получи много неудобно! И какво ще правим сега?

— Каквото сме правили винаги — отвърна мрачно Фанси. — Ще се измъкнем от деликатното положение с възможно най-малко поражения. — Тя се усмихна едва-едва на сестра си. — Ти, разбира се, ще дойдеш с мен в Дяволското свърталище. — Фанси помилва сестра си по ръката, за да я успокои, и добави: — Ще се радвам, ако ми правиш компания в новия ми дом.

— Ами мъжът ти? Дали и Чанс ще ме посрещне с отворени обятия?

Усмивката на Фанси помръкна.

— Да ти призная, скъпа, пет пари не давам какво ще каже Чанс. Ти си ми сестра, единственият близък човек, който ми е останал, да не говорим пък, че нося отговорност за теб. Разбира се, че ще дойдеш с мен в новия ми дом. — По-голямата сестра се опита да продължи поведро: — Освен това си симпатична на Чанс. — Върху устните ѝ затрепка искрена усмивка. — Забрави ли, че Чанс не обича много-много Джонатан? Според мен той ще се зарадва на новината, че сте развалили годежа, и дори ще настоява да дойдеш с нас.

Елън въздъхна тежко.

— Дано! Наистина не се сетих колко неудобно се получава, все пак сме гостенки на семейството. — Тя започна да си играе с дантелата, с която бяха обточени ръкавите на теменужената ѝ рокля. — Ще ми бъде мъчно да се сбогувам с брата на Джонатан и с жена му. Бяха много добри с нас. А ние виж как се отнесохме, нали?

— Не сме го направили нарочно, скъпа. В бъдеще ще се постареем да изгладим впечатлението и да им покажем, че не сме недодялани скандалджийки, които вечно забъркват някаква каша — успокой я Фанси и се усмихна. — А сега да се върнем при гостите, докато не са започнали да се чудят какво става.

Хванати за ръце, двете сестри слязоха по прелестната вита стълба в Уокър Ридж. Скрили страховете и тревогите си зад ослепителни усмивки, се сляха с насъбралото се множество. Почти всички, без техните домакини, Хю и Морли, им бяха непознати, но ги посрещаха с радушни, приятелски възгласи и усмивки и не след дълго Фанси усети как буцата, заседнала на гърлото ѝ, се стопява.

Забелязаха с Елън, че Лети и Констънс стоят при огромната кристална купа за пунш върху една от дългите, застлани с ленени покривки маси, и отидоха през навалищата при тях. От напрегнатото лице на Констънс и пърлещия поглед, с който тя прониза Елън, веднага се разбра, че майката на Джонатан вече знае всичко, и Фанси усети как сърцето ѝ се свива. Джонатан очевидно ѝ беше казал за разваления годеж.

Лети също стоеше сковано и когато двете англичанки се приближиха към тях, пристъпи напред и прошепна:

— Вярно ли е, Елън? Наистина ли вие с Джонатан?... Хю още не знае, но преди няколко минути Джонатан дойде при нас и при Чанс и Сам и съобщи какво се е случило.

Елън се изчерви като домати. Призна си с нещастно лице:

— Да, вярно е. Ние с Джонатан решихме, че не си подходяме. — Сетне пророни с очи, молеци за разбиране: — Той е прекрасен човек и вие сигурно ме мислите за ужасна глезла. Но... но не мога да се омъжа за него.

Констънс стисна още по-силно устни и да не би някой да не забележи колко е погнусена, вдигна поли и се понесе нанякъде. Лети въздъхна тежко и я изпроводи с поглед. После се извърна към Елън и ѝ се усмихна тъжно.

— Много ми се искаше да станеш член на семейството, но те разбирам. За предпочитане е да дадеш воля на чувствата си сега, отколкото по-късно. Постъпила си смело, сигурно ти е било много тежко да съобщиш на Джонатан, че не искаш да му ставаш жена.

Очите на Елън плувнаха в сълзи от добротата на Лети.

— Не си ли отвратена от мен? — попита тя плахо.

По-възрастната жена поклати глава.

— Не, миличка. То оставаше да съм отвратена. Сам и Чанс също не гледат с лошо око на постъпката ти. Съпругът ми беше стъписан — тъкмо бе научил от мен за годежа, когато Джонатан дойде да съобщи, че сте го развалили. — Тя се усмихна. — А ако се съди от реакцията на Чанс, според него си проявила завиден здрав разум. Много е доволен от теб. — В очите ѝ проблеснаха закачливи пламъчета, когато тя продължи: — Сега, като се замисля, виждам, че Джонатан поизбърза с новината. Права ли съм?

Елън отвърна вгълбено:

— Целта на пътуването наистина беше ние с Джонатан да се уверим в чувствата си един към друг. Но той не спомена нищо, дори не намекна какво смята да направи, изненада и мен, когато ви съобщи, че ще се женим. И аз бях смаяна не по-малко от другите.

Лети я потупа по ръката.

— Така си и знаех. — Тя се свъси болезнено. — Мен също ме изуми с театралната си постъпка.

Фанси погледна Констънс, която разговаряше с неколцина приятели.

— Много ли е ядосана?

Лети отново въздъхна.

— Опасявам се, че да. В края на краищата Елън отрязва сина ѝ, а тя му трепери като на писано яйце, според нас със Сам понякога дори прекалява. Но вие не ѝ обръщайте внимание. Констънс вечно се притеснява за нещо, убедена съм, че не след дълго ще види нещата откъм добрата им страна. — Лети погледна Елън. — Ти само не се притеснявай от нея. Ние със Сам не ти се сърдим, че си казала на Джонатан истината в очите. — Тя поклати глава. — Той не биваше да е толкова самонадеян и ти си права да му откажеш. — По-възрастната жена се насили да се усмихне и допълни вече по-ведро: — Но да забравим неприятностите. Днес се жени сестра ти, нека мислим единствено за това. Ела да идем при другите.

Макар и да си имаше свои главоболия, Фанси продължи да мисли за разваления годеж на Елън. Добре че всички, освен Констънс бяха приели новината спокойно. Виж, тя се притесни малко, че Хю още не знае. Джонатан уж се държеше като достоен човек, справяше се

с деликатното положение със самообладание и такт, но Фанси се безпокоеше, че може да му хрумне сам да обясни на Хю какво точно е станало. Не можеше да се отърси от подозрението, че е оповестил толкова внезапно годежа именно защото е заварил Хю и Елън сами, и ако наистина беше така, Фанси беше сигурна, че раздутото себелюбие на Джонатан — а то наистина си беше раздуто — ще го тласне към това да създава още раздори между Хю и Елън.

Огледа се, търсейки Хю, и с примряло сърце го видя малко повстрани от сватбарите — говореше с Джонатан. Наследникът на имението беше отметнал нагло глава и от лукавата усмивка върху лицето му, както и от вцепененото изражение на Хю младата жена разбра всичко. Стисна зъби от безсилен гняв. Беше ясно като бял ден, че току-що Джонатан му е казал нещо стъписващо и грозно и на Фанси не ѝ се наложи да мисли дълго, за да се досети какво.

С метален блясък в очите тя се взря в двамата мъже в далечината и се запита прималела как те с Елън са допуснали да се заблудят от наглед любезните изтънчени обноски на Джонатан. Той беше същинска змия. Играеше си с хората както му падне, не се спираше пред нищо и Фанси смяташе да му го каже право в очите.

Дори понечи да тръгне натам, когато се спря, спомнила си къде се намира. Огледа се бързо и видя, че никой не е забелязал колко е погълната от двамата мъже, които почти се бяха скрили в дъбовата горичка. Извини се тихо на хората, с които стоеше, и се отдалечи.

Лепна си ведра усмивка, за да прикрие гнева в сърцето си, и си запроправя бавно път към двамата мъже. Почти беше излязла от тълпата, когато забеляза как Хю — пребледнял, с изопнати черти, се завърта кръгом и навлиза още по-навътре в гората.

Когато Джонатан се обърна и тръгна към гостите, върху устните му играеше такава усмивка, че кръвта на Фанси се смрази в жилите. Погледите им се срещнаха и върху красивите черти на Джонатан се мярна нещо като притеснение. Появи се само за миг и Фанси дори си каза, че само ѝ се е сторило. Когато спря пред нея, Джонатан отново се усмихваше, тя обаче забеляза, че тъмносините му очи са си останали студени.

Младият мъж я хвана за ръката, ловко я дръпна встрани от развеселените гости и прошепна тихо:

— Останах с впечатлението, че ми се сърдиш, скъпа. Какво сторих, та ти е станало неприятно?

Фанси го зяпна смаяно. Дръпна ръката си от желязната му хватка и без да се интересува дали ги гледат, попита със свито гърло:

— Наблюдавах те, докато стоеше с Хю. Какво му каза, та той изглеждаше така?

Джонатан се усмихна още по-лъчезарно. Беше много доволен от себе си — беше се надявал Хю да реагира тъкмо така. Погледна изнежената си бяла длан и съвършено оформените нокти и отвърна нехайно:

— А, нищо особено. Просто му обясних, че Елън ме е отрязала. Защо питаш?

Фанси стисна зъби.

— Лъжеш. Момчето нямаше да изглежда така, ако му беше казал просто, че сте развалили годежа с Елън. Какво му каза? Настоявам да узная.

Джонатан я изгледа отвисоко, подразнен, че го е видяла заедно с Хю и е забелязала колко разстроено е момчето.

— Опасявам се, че днес вълненията са ти дошли в повечко, че си преуморена и тълкуваш погрешно нещата — каза ѝ той спокойно. — А сега ще ме извиниш ли?

Оттук нататък Фанси почти не помнеше какво се е случило. Знаеше, че се е усмихвала и е разговаряла с мнозина, мярвала е Чанс, Елън и другите, но нито веднъж не е видяла Хю. Когато си тръгна и последният гост и тя най-сетне отново беше в стаята си, се чувстваше капнала от умора и много нещастна.

Това бе първата ѝ брачна нощ и младата жена се страхуваше, че след броени минути съпругът ѝ — нейният смугъл, ненагледно красив, лукав, безочлив и невероятно очарователен съпруг, ще влезе през вратата и ще поиска да си получи онова, което му се полага по право. Замоли се поне днес Чанс да прояви малко сдържаност и уважение и да не се опитва да консумира брака им. Чувстваше се обидена и ядосана, напълно смазана и неспособна да се брани, и най-лошото — дори при мисълта за Чанс, за зашеметяващите му целувки и страстно любене кръвта ѝ започваше да бумти лудешки във вените, а сърцето ѝ,

орган, който никога не я подвеждаше, се разтуптяваше от вълнение като обезумяло. Ядосваше се на себе си, задето реагира така дори при мисълта, че ще се люби с Чанс. Опитва се да се стегне, за да е в състояние да се съпротивлява: припомни си всички грехове до последния, които Чанс е извършил спрямо нея, дано му се ядоса и разсърди.

Без да забелязва как времето си минава, закрачи припряно из спалнята — с всяка крачка кремовата дантела на бледожълтата й нощница се издуваше, Фанси беше разресала косата си, за да махне пудрата, и сега тя падаше на меки къдри с цвят на кафе чак до кръстчето й, озарявана в златисточервено от трепкащия пламък на свещите.

Чанс бе застанал на вратата и гледаше как Фанси снове развълнувано. Въздъхна и стисна зъби. От напрегнатото изражение на младоженката си личеше, че тя не очаква с нетърпение появата му.

Беше се облегал нехайно в здрача на рамката на вратата и се бе вторачил в тъничката снага на Фанси. Бе скръстил ръце върху гърдите си, бе свалил сюртука и жилетката и сега беше само по официалната риза и панталон, с които се бе венчал. И той като Фанси бе махнал пудрата от гъстите си черни къдри.

Двамата с Фанси се бяха разделили доста недружелюбно и сега той не бе сигурен, че тя ще го посрещне с разтворени обятия. Дори очакваше да се е залостила в стаята и това, че вратата не е заключена му вдъхна плахата надежда, че Фанси може би все пак е решила... да погледне разумно на нещата. Ала тази крехка надежда се стопи, когато младата жена съгледа Чанс и се тросна с глас, преливащ от омраза:

— Ти! Как смееш да си показваш лицето пред мен!

Най-неочаквано на Чанс му стана приятно от предстоящата битка — и от сладката победа, която бе решен да извоюва, и се дръпна от вратата. Върху устните му заигра крива чаровна усмивка.

— За жалост лицето не е дошло само, аз също съм тук! — проточи той развеселен и се усмихна до уши. Сетне добави многозначително: — Пък и тази вечер смятам да ти показвам не лицето си, а нещо друго.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

При тези думи Фанси я напуши неудържим смях. Успя да се овладее едва след като прехапа отвътре бузата си и си напомни какъв негодник е Чанс. В очите му обаче блеснаха дяволити пламъчета и Фанси се досети — той е доловил, че ѝ е станало смешно. Каза уж възмутена:

— Такъв ли ви е хуморът тук, в колониите? Ще прощаваш, но не ми е забавен.

— Да ти призная, любима, когато една жена изглежда като теб, съм готов да ѝ простя всичко — рече Чанс и се приближи, — дори липсата на чувство за хумор.

Фанси се помъчи да си спомни колко разгневена и нещастна е била, когато е избягала от зимната градина, но къде ти! След неприятната сцена в градината беше прогледнала за някои неприятни факти и не можеше да се преструва, че не е станало нищо. Беше омъжена за това вбесяващо същество с присмехулни сини очи. И колкото и да не ѝ се искаше, ако трябваше да бъде честна със себе си, бе на крачка от това да се влюби в него.

Но дори и да беше влюбена, нямаше да допусне да му падне в ръцете като зряла круша. Чанс я беше обидил, твърде дълго беше правил каквото му хрумне. А Фанси беше горда жена и за нея бе важно да му се опъне, затова и се вцепени, когато Чанс обвини ръце около нея и я притегли към мускулестото си тяло.

Младата жена успя да извърне глава и да се изплъзне от устните му, които я докоснаха лекичко по бузата.

— Недей! — рече му задъхано, вбесена, че когато Чанс я е прегърнал, по тялото ѝ е преминала едва доловима тръпка. Стиснала очи досами богатата надиплена дантела отпред на ризата му, добави бързо: — Не се познаваме достатъчно добре... нека първо свикнем един с друг, преди да се сближаваме.

Чанс изсумтя.

— За пръв път те чувам да дрънкаш такива небивалици, херцогиньо! Ако случайно си забравила, нека ти напомня, че днес

следобед се венчахме. И ако съвсем не съм си изгубил паметта, доколкото си спомням, вече се сближихме. — Върху устните му се появи чувствена усмивка и той допълни дрезгаво: — И то много.

Фанси отметна рязко глава.

— Не постъпваш кавалерски, като ми напомняш онази ужасна случка. Възползва се по най-долен начин от мен.

Чанс се ухили.

— Никога не съм твърдял, че съм кавалер, херцогиньо. Колкото до другото, ти го направи по своя воля — знаеше чудесно на какво съм способен, когато дойде при мен на реката. — Той я стисна лекичко за раменете. — Колкото и да отричаш, ти ме желаеше не по-малко, отколкото аз — тебе. Никой от никого не се е възползвал.

Фанси въздъхна ядно.

— Не е нужно да ми казваш, че не си кавалер. Аз ще ти кажа какво си: най-наглото, предизвикателно, долно, грубо, вбесяващо... — Но не се доизказа — вече не намираше думи, само се опита да се отскубне с пламнали топазени очи от прегръдката на Чанс. — Пусни ме — тросна се вбесена след миг, когато видя, че няма да успее да се измъкне.

— Да те пусна ли? — повтори Чанс с изумено изражение върху лицето. — И таз добра, херцогиньо, да те пусна, след като хвърлих толкова усилия да те имам? — Разтърси я лекичко и взрян в очите ѝ, каза едва чуто: — Ти си моя. Не го забравяй никога — аз пък никога през живота си няма да те пусна. Ти си моя жена.

Фанси продължи да се дърпа, без да обръща внимание на сърцето си, подскочило лекичко при тези думи. Ядосана от реакцията си, прокле Чанс, задето успява да я изважда от равновесие и — колкото и да ѝ беше неприятно да си признае — да ѝ доставя наслада, и започна да се съпротивлява на почти неустойчивото привличане между двамата.

Определено не искаше да го желае, да си признае, че във въздуха между тях прехвърчат искри. Нещо повече, не искаше Чанс да ѝ хвърля прах в очите, да прави така, че тя да забравя колко долно е постъпил, за да се ожени за нея. Искеше да е в състояние да го възприема хладно и безразлично, да не мисли за нищо друго, освен за всичките му нечестни кроежи и лъжи. Когато бе далеч от него, не ѝ беше чак толкова трудно да го постигне. Ала когато Чанс беше с нея... когато

впереше бляскавите си сини очи в лицето ѝ и върху големите му чувствени устни заиграваше усмивка, която сякаш я омагьосваше, когато я прегръщаше и я притискаше до прелъстително топлото си тяло...

Фанси съвсем се обърка, когато Чанс плъзна пламенни устни по нежната ѝ откликваща кожа отстрани на вратлето и ухапа ухото ѝ, а тя усети колко силно я желае. За неин ужас кръвта ѝ сякаш забумтя, главата ѝ се замая, из цялото ѝ тяло се плисна нега и тя разбра, че ако не действа бързо и решително, ще се поддаде на желанието.

По-скоро отчаяно, отколкото гневно се дръпна рязко от Чанс и успя да го ритне по коляното. Ударът бе изненадващ, кракът на момъка се подви и той пусна Фанси.

Тя дишаше учестено и стиснала юмруци, гледаше предизвикателно как Чанс се изправя бавно. Усмивката му беше помръкнала, сега вече сините му очи проблясваха ядно.

— Не се приближавай! — каза Фанси с тон, в който се долавяха и заповеднически, и умолителни нотки, когато Чанс пристъпи към нея.

Младата жена тръгна заднишком, само и само да се отдалечи.

— Няма пък — продума той тихо, без да сваля очи от нея. Върху смуглото му лице се появи горчива усмивка. — Желая те, херцогиньо. Твърде дълго съм те сънувал, та сега да позволя да ми бъде отнето онова, което ми се полага по право.

Фанси стигна стената — вече нямаше накъде да отстъпва. Топазените ѝ очи блестяха от противоречивите чувства, които се бореха в душата ѝ.

— Ако ме насилиш, ще те намразя — рече тя отчаяно.

Чанс поклати бавно глава и долната му устна се изви от откровено плътско желание.

— Нямам намерение да те насилвам. Когато те обладая, ти вече сама ще го желаеш — това поне ти обещавам.

— Не ми трябват твоите обещания — тросна се младата жена, когато Чанс се приближи още малко.

— Не искам между нас да се получава така — рече момъкът рязко, — но се опасявам, че не ми оставяш друг избор.

Още преди Фанси да е разбрала какво е наумил, той се наведе и за нейно унижение и изненада я метна на рамо, сякаш е чувал брашно.

— Какво правиш? — извика тя и го заудря с юмруци по широкия гръб.

— Нося жена си в брачното ложе — отвърна спокойно Чанс, после я изнесе от спалнята и отиде във всекидневната.

Носена най-позорно на рамо, Фанси не можеше да стори нищо, освен да размахва с все сила ръце и крака, което изобщо не попречи на Чанс. Без изобщо да обръща внимание на гневните й изблици, той отвори вратата на всекидневната и продължи най-хладнокръвно нататък по коридора към своята стая.

Поруменяла, но не само защото Чанс я носеше с главата надолу, младата жена изсъска:

— Пусни ме, негодник такъв! Ще ни види някой.

— Безспорно — отвърна невъзмутимо той, без да забавя крачка. — Ако се беше държала, както подобава, нямаше да ме принуждаваш да стигам дотук.

Смаяна от предизвикателните му думи, тя тутакси престана да се съпротивлява и ахна възмутено:

— Така значи, аз съм те принудила!

— Да, ти — потвърди Чанс и избухна в смях. — Ти ме принуди да предприема това отчаяно действие, така че се сърди на себе си.

Фанси едвам се сдържа да не изпищи. Виж го ти него колко нагъл бил! Да прехвърля вината върху нея! От гняв направо се задъха, но пак се приготви за съпротива. Ала пърлещите думи, които се канеше да изстреля по негов адрес, застинаха върху устните й, понеже за свой ужас тя чу как една от вратите наблизо се отваря.

Лицето й стана мораво, сърцето й направо спря, когато Фанси видя Сам.

— О! Вие ли сте били! Чух някакъв шум и си рекох... — подхвана той.

— Извинявай за тупурдията — отвърна любезно Чанс, сякаш изобщо не носеше на рамо жена по нощница. — Тъкмо отивахме с Фанси да си легнем.

— Ясно — прошепна Сам, без да крие, че се е развеселил. — Е, лека нощ тогава!

И затвори вратата. В коридора се възцари странна тишина. Фанси беше сигурна, че никога през живота си не е изпадала в такова неудобно положение, и продължи да виси безжизнено върху рамото на

Чанс — искаше ѝ се да изчезне, да потъне вдън земя и да се събуди в познатата си уютна спалня в Англия. Как щеше да погледне отново Сам Уокър в очите?

Чанс обаче сякаш изобщо не се смути, че са го сварили да се разхожда по коридора, метнал булката върху рамо, все едно е заграбена плячка, и продължи нататък към стаята си. Още няколко минути мълчаха, Фанси явно се бе отказала да се дърпа и да се опита да се отскубне — ако се съди по безжизнено отпуснатото ѝ тяло. Чанс се подразни, усетил, че му е по-приятно тя да се дърпа, отколкото да е спокойна и сломена.

Прокашля се и рече тихо:

— Ще видиш, че за разлика от мен Сам си е истински кавалер. Галантен и внимателен. А и тактичен. На твое място не бих се притеснявал, че ни е видял как се промъкваме по късна доба.

— О, да, няма да се притеснявам за най-неприятния момент в живота си — натърти през стиснати зъби Фанси. — Още повече че сега обмислям всички грозни и мъчителни начини, по които да те убия.

Чанс се усмихна доволен, че я е извадил от унеса. Шляпна я весело по изкусителното дупе, което беше само на педя от лицето му, и възкликна:

— Чудесно! Предпочитам това, отколкото да ми мълчиш умърлушено.

Стори му се, че Фанси е изсумтяла нещо, каквото не подобава на една дама, но не беше сигурен, защото точно в този момент се мъчеше да отвори вратата на стаята. Влезе вътре, затвори вратата и я заключи. Знаеше, че сега Фанси е способна на всичко, затова извади предпазливо ключа и го пхна в джобчето на жилетката си.

Фанси се размърда върху рамото му, а той направи още няколко крачки и внимателно я свали. Още щом нозете ѝ докоснаха пода, младата жена отскочи от Чанс и отметна кичурите черна коса, паднали върху лицето ѝ. Попита сковано, с предпазлив израз:

— Ето ме в стаята ти. Надявам се да си доволен.

Ала още щом изрече думите, разбра, че не е постъпила разумно.

Идеше ѝ да зашлеви Чанс по красивото лице, толкова я подразни усмивката в ъгълчетата на устните му. Беше стъписана от силата на чувствата си. Никога дотогава не бе долавяла в себе си такива мощни груби импулси. А ето че само с едно повдигане на веждата, с

помръдване на устните и блеснали кобалтовосини очи Чанс отприщваше у нея необуздан гняв.

Той се облегна на една от високите махагонови подпори на леглото с балдахин и я загледа как стои наред стаята.

— Дали съм доволен ли? — повтори подигравателно. — Не бих казал, скъпа. Подозирам, че ще минат доста десетилетия, да не кажа цял живот, докато бъда напълно доволен от теб.

— Щом не мога да те задоволя — тросна се разпалено Фанси, — недоумявам защо хвърли толкова усилия, за да ме принудиш да се омъжа за теб.

— Чакай малко, херцогиньо — отвърна Чанс нежно, като я милваше с топли очи, — не съм казвал, че не можеш да ме удовлетвориш. Казах само, че ще мине известно време, докато бъда доволен от теб. А това е съвсем различно.

— Пак ли колониален хумор? — заяде се младата жена.

Той поклати глава.

— Не, просто голата истина — рече Чанс и се замисли. — Сега си ми много ядосана и вероятно имаш право, но според мен е крайно време да си поговорим без недомлъвки.

Фанси вдигна брадичка.

— В какъв смисъл?

Гъстата черна вежда на момъка подскочи нагоре.

— Знаеш прекрасно в какъв, но ако искаш да съм по-конкретен, нямам нищо против. — Чанс въздъхна, понеже Фанси продължи да мълчи вироглаво. — Добре, херцогиньо, ще изиграем фарса докрай. Ти си моя жена. Смятам да ти бъда съпруг във всеки смисъл на думата. Това тук е моето легло. Възнамерявам да те отведа в него, а също и да го споделя с теб. Ще дойдеш ли по своя воля, или...

— Нима наистина очакваш по своя воля да...

Тя млъкна наред изречението, понеже не намираще думите, и прониза Чанс с пърлещ поглед. Той се усмихна.

— Да, любов моя.

Беше се облегнал нехайно на високата подпора на балдахина, бе кръстосал небрежно ръце върху гърдите си и изглеждаше толкова самоуверен и красив, че Фанси съвсем се стъписа. Вътре в нея се надигнаха странни усещания при вида на присмехулно извитата му изваяна уста и дяволитите пламъчета в сините очи, плъзгащи се

оценяващо по нея. Имаше нещо вълнуващо и чувствено, невероятно привлекателно у Чанс, докато той я оглеждаше с немигащ поглед, застанал на някакви си две-три крачки от нея.

Трепкащата светлина на калаените светилници по стените милваха прелестните му черти и останала без дъх, Фанси долови колко силен и непреклонен е той по характер. Гъстата му черна коса се беше разпиляла по раменете, върху веждата му бе паднала нехайна къдрица. Младата жена се взря в него и волю-неволю призна, че той е най-красивият, невероятен, вбесяващ мъжкар, когото е срещала.

Смаяна от обърканите си чувства, Фанси продължи да мълчи, като ту стискаше длани в юмруци, ту пак ги отпускате. За свой срам и притеснение усещаше, че въпреки яда се възбужда все повече и този сблъсък с Чанс дори ѝ е приятен. Опита да си втълпи, че сърцето ѝ тупти лудешки и кръвта ѝ препуска като обезумяла само заради гнева, но умърлушена, си даде сметка, че се самозаблуждава.

— Ами ако грешиш? — попита накрая с тъничък гласец. — Ако откажа да изпълнявам безпрекословно желанията ти?

Чанс се приближи към нея и я притегли с лекота в обятията си. Фанси не се помръдна, а той допря устни до слепоочието ѝ и каза:

— Знам, че смяташ и занапред да се дърпаш и да се съпротивляваш и дълбоко в себе си се възхищавам на духа и решимостта ти. Но, любима, знай, че никога няма да победиш мен. — Ако беше искал да ѝ вдъхне с тези думи спокойствие, не постигна целта си — тя само се вцепени още повече и момъкът се прокле, че изобщо е отварял уста. Призна горчиво: — Не исках да кажа това, дори и то да е истина. — Притегли я още по-близо до себе си и прошепна срещу устните ѝ: — Хайде, съпротивлявай се с все сила. Изгарям от нетърпение да видя как го правиш. Но не тук и не сега.

Фанси усети лекия допир на устните му, миризмата му, чиста и мъжка, лъхнала я в ноздрите, ръцете му около тялото си — беше ѝ много трудно да се съсредоточи, нещо повече дори — бе готова да капитулира.

— Примирие за тази нощ ли? — попита тя предпазливо. Можеше ли да поеме такъв риск? Чанс държеше всички козове — дори Фанси го съзнаваше — но в неочакваното му предложение тя можеше да намери начин да приеме неизбежното и въпреки това поне малко да запази контрол над положението. Думите му я отвращаваха и при

други обстоятелства тя надали щеше да му ги прости. В момента обаче това ѝ изглеждаше твърде примамливо.

— За всички нощи, любима — обеща ѝ Чанс, без да се отдалечава от устните ѝ, зажаднали за целувки. — За всички нощи.

Както си играеше с дантелата отпред на ризата му, Фанси отвърна предпазливо:

— Знаеш, че едно „примирие за през нощта“ няма да промени нищо. Ти се възползва най-безочливо от мен и вероятно няма да ти го простя, докато съм жива.

Устните му очертаха пърлеща линия надолу по вратлето ѝ.

— Разбира се, херцогиньо — каза Чанс. — И двамата сме наясно какви са чувствата ти към мен. И какво безочливо добиче съм. — Той целуна леко нежното местенце, където вратлето ѝ се сливаше с рамото, обхвана с длани дупето ѝ, за да я приближи към себе си, и прошепна: — Винаги ще уважавам чувствата ти към мен... дори омразата.

Фанси плъзна бавно длани около шията му, загали го по твърдата черна коса и плахо допря устни до ухото му, а Чанс затаи дъх. От милувката на меките ѝ устни кръвта в жилите му забумтя и той впи пръсти в стегнатото ѝ дупе.

— Щом разбираш чувствата ми — прошепна дрезгаво младата жена, — смятам да приема едно примирие за нощните часове.

Чанс усети как от плещите му пада огромно бреме, което той дори не бе съзнавал, че му тежи. Вдигна Фанси на ръце с нещо средно между гърлен смях и стон и я занесе на кревата. Веднага легна до нея на мекия пухен дюшек и ненаситно затърси с устни нейните — даде воля на страстта, която едвам беше сдържал, и я притегли в обятията си.

Беше се зарекъл този път да не бърза както на реката. Но когато Фанси разтвори плахо устни и Чанс усети влажните им, приканващи дълбини, се запита къде ли му е бил умът, за да си поставя такава непосилна задача. Потисна желанието да ѝ се нахвърли като прегладнял вълк и за да я предразположи, започна да я целува и да я милва нежно, като плъзгаше топли длани по вече познатите нежни прелъстителни извивки, мъчили го безмилостно толкова често през самотните дълги нощи.

Фанси се бе превърнала в свила и огън между ръцете му, устните ѝ бяха неописуемо сладостни, тъничкото ѝ тяло направо го

възпламеняваше. Чанс простена, когато езикът ѝ се плъзна невинно по устните му. Едвам си поемаше дъх, а желанието — нажежено и необуздано като ламя, се гърчеше и се мятеше между краката му, докато Фанси мърдаше до него, допираше го с гърди, притискаше корем до набъбналия му член.

И тя вече се бе възпламенила от близостта му и усети как я разтърсва тръпка, когато момъкът я замилова по гърдата и стисна податливата плът. Беше си внушавала, че онова, което се е разиграло край реката, е било грешка, недоразумение, че го е извършила в нещо като унес, че само ѝ се е сторило какви неописуеми наслади могат да ѝ доставят дланите и устните на този мъж. Но замаяна осъзна, че и тук се е заблуждавала.

Преди Чанс да се появи в живота ѝ, и през ум не ѝ беше минавало, че може да копнее за допира на мъж, може да бленува да усети устните му върху своите, да чувства как тялото ѝ се пробужда от една-единствена милувка.

Чанс обви с устни зърното на гърдата ѝ и Фанси се изви на дъга, усетила как от целувката му дори през плата сякаш я плисва огън. Впи ръце в раменете му притеснена, но и неописуемо щастлива от тази приказна наслада, уплашена, че съвсем ще изгуби власт над себе си и ще се превърне в безсрамното същество, гърчило се под него на брега на реката.

Но Чанс не ѝ остави време да мисли. Със сини очи, изпълнени с първичен глад, внезапно се дръпна назад, стана от леглото и започва да смъква дрехите. Развеселена, Фанси се вторачи в мощното му тяло, разкрило се пред нея, и притаи дъх, смаяна от мъжката му хубост.

Въпреки неколкогодишния брак не бе виждала гол мъж: съпругът ѝ винаги бе идвал при нея на тъмно. Сега тя гледаше как дрехите на Чанс хвърчат и падат на пода, направо прехласната по онова, което се бе показало под тях. Меката светлина на свещите трепкаше и танцуваше по тялото на момъка, докато той се събличаше трескаво, и хвърляше златисти отблясъци и тъмни сенки. Фанси се бе вторачила като омагьосана в широките рамене на Чанс и в силните мускули по раменете и гърдите му, които потрепваха при всяко движение.

За кратко Чанс се извърна, за да смъкне останалите дрехи, и когато се обърна пак рязко към нея, Фанси остана без дъх. Нямаше сили да откъсне очи от къдравите остри косъмчета между бедрата му и

най-вече от твърдия член. Нямаше голям опит, за да сравнява, но видя, че момъкът е щедро и пребогато надарен и е... много, много красив.

Чанс забеляза прехласнатия ѝ поглед и усети как тялото му реагира и желанието стяга сладната си тръпка около него. От изражението върху лицето на младата жена му стана ясно, че тя не намира тялото му за непривлекателно, и почувства как се разтърсва целият от страст.

Понеже Фанси продължаваше да го гледа, Чанс също я огледа доволен — тя се бе излегнала на леглото със златиста нощница, разпиляна изкусително наоколо, изпод нея се подаваше бедрото ѝ. Едвам откъсна ненаситен поглед от изваяния ѝ крак и го плъзна нагоре по прелъстителното местенце между бедрата ѝ и плоския корем, сетне по гърдите: от целувките му платът се бе залепил за стегнатата плът и през него изпъкваше набъбналото зърно. Едвам откъсна очи от него, тласкан от непреодолимото желание да види гърдите ѝ голи.

Върна се при нея на леглото, пресегна се и прошепна:

— Според мен, госпожо Съпруго, си облечена с прекалено много дрехи.

И припряно смъкна нощницата. Затаи дъх, смаян от прелестта, която се разкри. Дори в най-развихрените си еротични мечти не бе предполагал, че Фанси е толкова красива. Беше тъничка, с малки крехки кости, но и много женствена, като се започне от малките, приятно заоблени гърди и се стигне до изваяните ѝ хълбоци и дългите стройни бедра. Кожата ѝ беше млечнобяла, връхчетата на малките ѝ гърди бяха с цвят на розова пъпка, триъгълникът свилени косъмчета между бедрата ѝ бе почти черен. Чанс направо ахна.

Засрамена от погледа му, Фанси инстинктивно се опита да скрие най-съкровеното си местенце, като праметна крак връз крак и сложи длани върху гърдите си.

— Не, не, любима — пророни нежно Чанс и отмести внимателно ръцете ѝ. Наведе глава и замилва с устни зърната ѝ. — Не бива да криеш красотата си от мен. Ти безспорно си най-прелестното същество, което някога съм виждал...

Благодарение на топлите му устни върху гърдите ѝ, както и на неговите думи, Фанси се поотърси от свенливостта и каза, като се опита гласът ѝ да звучи ведро:

— Значи всичко е... приемливо?

— Божичко, да — отвърна пламенно Чанс и плъзна устни от гърдите към устата ѝ. — Повече от приемливо — пророни той и я зацелува страстно.

На Фанси ѝ се прииска да каже още нещо весело, но не се сещаше какво. Бе като замаяна от топлото голо тяло на Чанс, долепено до нейното, от твърдите му устни, плъзгащи се по нейните, от езика му — беше изпаднала във властта на пробудената си чувственост. В съзнанието ѝ изникнаха мъгляви спомени за това как я е любил Спенсър, за хладната му обиграна страст. С него никога не се беше чувствала така. Никога не бе копняла до болка за онова върховно сливане между мъж и жена, които се любят, сърцето ѝ никога не бе бумтяло лудешки, кръвта ѝ не бе препускала в жилите.

Любенето с Чанс бе за нея едно ново приказно изживяване. За пръв път през живота си Фанси съзнаваше какво удоволствие може да има дори в допира, затова плъзна пръсти по гърба му и дръзко го замилва по задника. Стана ѝ неописуемо приятно, когато той застана от наивната ѝ милувка, превъзбуден повече и отпреди и замаян от невероятна наслада, която му доставяше тялото ѝ. Сякаш не можеше да спре да я милва първо с длани, сетне и с устни. Където и да я докоснеше, тялото ѝ оживяваше, през Фанси като стрели преминаваха сладни усещания и на Чанс му бе все по-трудно да се съсредоточи върху друго извън опияняващата магия помежду им.

— Ти, любима, си магьосница — пророни той най-неочаквано, като я целуна първо по устните, после по бузата и челцето. — Сладка, сладка магьосница. Толкова сладка и неустоима, та вече ме е страх, че съм изцяло в твоята власт.

Фанси го погледна с разширени блеснали очи, устните ѝ бяха подпухнали от страстните целувки. Чанс усети как в него се пробужда нещо, по-голямо от голата плътска страст.

Фанси не бе в състояние да диша, да мисли трезво, когато той я гледаше така, без да откъсва пламнали съсредоточени сини очи от лицето ѝ.

— Ако аз съм магьосница, драги ми господине, значи ти също си магьосник.

Върху лицето му грейна усмивка.

— В такъв случай я да видим каква магия ще открием в обятията си.

Без да откъсва очи от него, Фанси кимна бавно и той се свлече със стон отгоре ѝ и я зацелува неудържимо. Омаяна от отколешната магия, която Чанс бе пробудил помежду им, младата жена отвърна на целувката с не по-малък плам — с всеки миг огънят между бедрата ѝ ставаше все по-жарък.

Чанс я целува дълго, с твърди ненаситни устни, с дързък език. Тя се опияняваше от дивия отклик на тялото си, от разтрепераните си крайници, от набъбналите зърна на гърдите си, от сладостната тръпка между бедрата си. Устата му, пламенна и алчна, се впи в гърдата ѝ, зъбите му захапаху лекичко нежната плът и Фанси почувства как я прорязва остра наслада, от която тя остана съвсем без дъх. Бе изумена от реакцията си, от тъпата сладостна болка в корема и между нозете, която ставаше все по-яръстна и настойчива — младата жена вече не мислеше за нищо друго, освен как да я задоволи.

Загъна се безпомощно до Чанс, впи пръсти в косата му, замята нозе върху матрака. Искаше... искаше той да я обладае, отново да я доведе до екстаз, както онзи път, на стръмния бряг на реката.

Чанс плъзна бавно длан надолу по тялото и Фанси усети как дишането ѝ става още по-учестено, а когато той я докосна, когато пръстите му разделиха съкровената плът между бедрата ѝ и започнаха да опипват влажната топлина, младата жена направо се развика от удоволствие. И през ум не ѝ минаваше да го отблъсне, да проявява свян или скромност. Чувствата, шеметните усещания, които Чанс пробуждаше с такава лекота у нея, я хвърлиха в унес и забрава за всичко, освен за онова, което той правеше, и за желанието да не спира.

С всяка милувка и целувка, с които щедро обсипваше откликващата ѝ плът, момъкът отприщваше у нея мощна помитаща буря. Цялото ѝ тяло се бе изопнало като тетива, всяка клетка бе закопняла за върховната наслада, Фанси го галеше все по-страстно. Прокарваше връхчетата на пръстите си по мъничките твърди пъпки на гърдите му, по огромния му мускулест гръб, по заобленото му дупе, по едно време толкова се възбуди от накъсаното му насърчително дишане, че накрая се престраши да пипне твърдия член, който така я бе очаровал.

Милувката ѝ беше лека, почти свенлива, но тласна Чанс до ръба. В движенията му имаше нещо диво, някаква опустошителна настойчивост, когато той впи устни в нейните и бръкна по-надълбоко с

пръсти. Замаяна, зареяна в своя си еротичен свят, Фанси се опи от отклика му, посрещна възторжено трескаво припламналия в нея огън, инстинктивно раздалечи бедра и загъна език около неговия.

Чанс се притесни, че няма да издържи още и секунда и ще се посрами, затова промърмори нещо: заклинание или предупреждение, и се плъзна бързо между топлите ѝ крака. Повдигна я и с приглушен стон я облада. Обгърнат от свилена мъгла, потрепери от сладостна неописуема наслада — имаше чувството, че от екстаза, блиснал се по тялото му, ще се пръсне на милион парченца. Намери устните ѝ, впи в тях своите и започна да се движи, тласкан от първичната необходимост да достигне връхната точка.

Сляла се със съпруга си, Фанси се вкопчи в него с пламнали сетива, с тяло, страстно разтворено за неговото. Зашеметена от сластното удоволствие на това сливане, се изви и се загърчи под мощното тяло на Чанс, като се стремеше да следва все по-трескавия ритъм и... о, каква наслада! Всичко: миризмата на Чанс, възбуждащото усещане на кожа, плъзгаща се о кожа, ненаситните, почти отчаяни целувки — бе толкова сладостно, че при сетната мощна тръпка, разтърсила тялото ѝ, Фанси нададе тих изненадан вик.

Чанс се опита да удължи удоволствието, но щом чу стенанията на Фанси, щом усети как тялото ѝ се изопва в сетен гърч, изгуби битката със самия себе си и се гмурна блажено в облака огнена наслада.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Точно в този миг Морли Уокър не изживяваше никакво блаженство — седеше във всекидневната на Сам малко по-нататък по коридора и допиваше коняка, преди да се прибере в стаята си в друго крило на къщата.

Вече близо трийсет години се бореше с ужасните си подозрения за обстоятелствата около раждането на Чанс и го мъчеха угризения на съвестта всеки път, когато видеше Сам и Лети заедно с момъка. Но беше допуснал колебанието да му запуши устата — колебанието и страхът да не отприщи страховит скандал. Днешната случка с гърмящата змия, както и болестта му предната зима бяха променили всичко. Внезапно той бе прогледнал за истината, че умре ли, след него не ще остане никой, който да знае, че по всяка вероятност Чанс е законен син на Сам и Лети Уокър, а Констънс се е опитала да го убие още като пеленаче. Умре ли Морли, заедно с него в гроба щеше да иде и тази тайна, а той не можеше да го допусне. Днес следобед се бе сблъскал лице в лице със смъртта и си даваше сметка, че каквото и да си помислят Сам и Лети, задето е мълчал през всичките тези години, е длъжен да каже какво знае, инак щеше да се прояви като най-големия страхливец в колония Вирджиния.

А беше смятал, че ще стане другояче. Когато преди толкова време бе намерил невръстния Чанс край реката, беше съвсем наясно какво ще стори: ще занесе пеленачето на сигурно място и веднага щом Сам се върне от Филадельфия в Уокър Ридж, ще му разправи всичко от игла до конец. Тогава дори нямаше да му се наложи да изкаже страховитите си подозрения, че мащехата на Сам се е опитала да убие невръстното момченце — просто щеше да изложи фактите такива, каквито са, да каже какво е предприел, да даде на Сам плетеното бяло-синьо одеялце, в което е било повито новороденото, и да остави Сам да се оправя сам — той все щеше да намери изход от положението. Ала без да подозира нищо, Сам бе осуетил простичкия план на Морли: беше се прибрал в Уокър Ридж преди него и незабавно бе заминал заедно с Лети за Англия... за четири дълги, безкрайни години. Години,

когато Морли бе гледал със свито сърце как Андрю и Марта се привързват неописуемо към детето, за което уж трябваше да се грижат няколко седмици, най-много месец. Години, когато от пищящо пеленаче Чанс се бе превърнал в момченце с пълнички крачета, което обожаваше своите „тате Андрю“ и „мама Марта“, а Морли непрестанно се беше борил със самия себе си и се бе питал дали подозренията му се покриват с истината или са си съвсем безпочвени.

Неведнъж и дважд бе решавал да пише на Сам, но смелостта го напускаше, седнеше ли да изложи върху хартия опасенията си, че без да подозират, Сам и Лети имат дете. Пък и се притесняваше да опише в писмо догадките си — твърде сложни му се струваха те, освен това писмата все се губеха. Знаеше ли човек в чии ръце ще се озове страховитата информация? Ако писмото изобщо стигнеше до получателя. Освен това с всеки изминал месец Морли си внушаваше как със следващия кораб от Англия ще пристигне и вестта, че Сам смята да се прибере във Вирджиния, и тогава той ще му каже лично. Месеците обаче се превръщаха в години и Морли осъзна, че е в пълна безизходица. Втълпяваше си, че постъпва правилно, като чака Сам да се върне. Утешаваше се, че е за предпочитане да не описва върху хартия грозното престъпление, което подозираше, че е извършено. Ами ако грешеше? Ако Чанс беше незаконен син на Сам? Сам надали щеше да се зарадва, ако Морли му тикнеше под носа доказателството за неговата изневяра. А той дължеше на Сам всичко.

Беше добряк, живееше простичко, но не беше силен човек. За беда беше нерешителен, склонен все да умува и да се колебае, лесно се поддаваше на страховете си и всички тези черти, взети заедно, го бяха вкарали в сегашната му мъчителна безпътица.

Морли погледна вторачено Сам, който се беше отпуснал на фотьойла, облечен във везана дамаска на мораво-сиви фигурки, и се свъси още повече. Сам му беше най-добрият приятел на този свят. Тъкмо благодарение на Сам и на вратата му в него сега той беше заможен плантатор, имаше любеща жена и семейство, с което всеки би се гордял, и дължеше всичко това тъкмо на Сам. И как му се беше отплатил? Като се беше държал страхливо и си бе мълчал, че е убеден: Чанс е близък на невръстното дете, погребано в семейната гробница.

Не можеше да си избие от главата подозренията си за Чанс, особено когато беше с него или в Уокър Ридж със Сам и Лети. И днес

не бе по-различно: беше щастлив, че Чанс се е оженил за англичанката, ала щастието му беше помрачено от угризенията на съвестта и съжалението. Горчивото като отрова съжаление, че още в началото не е писал на Сам в Англия как е намерил новороденото на стръмния бряг и колко се притеснява за бъдещето му. Дори и без да се страхува от смъртта, Морли се бе озовал в още по-сложно положение — Чанс и Фанси безспорно щяха да имат деца. Морли се бе натъкнал на същия въпрос и когато Чанс се бе венчал за Джени, но беше решил да изчака, докато не се разбере, че Джени чака дете. И сега смяташе да стори същото, но след случката със змията място не можеше да си намери от угризения на съвестта. Безизходицата ставаше още по-пълна и от това, че с всеки изминал ден Сам и Лети остаряваха все повече. Нима Морли възнамеряваше да си мълчи до гроб? Да отнеме на Сам и Лети не само сина, но и радостта да гледат как внучето им расте?

„Сторих всичко по силите си — захвана да се утешава несретно Морли. — Не направих ли така, че Сам и Лети да присъстват осезаемо в живота на Чанс? Не насърчавах ли топлите отношения помежду им? Не отричах ли през цялото време, че Чанс е мой син? Не се ли молах Сам и Лети да поискат да узнаят повече за детето? Не мечтаех ли, не чаках ли сгоден случай, за да кажа какво знам? Не съм ли правил винаги само най-доброто за детето? Не убедих ли Сам да прояви повече интерес към прекрасния момък, какъвто израсна Чанс? Не му ли казах всичко, каквото ми беше известно за родителите му? Да съм отричал някога, че Чанс е издънка на Уокърови?“

Тези мисли почти не донесоха утеха на Морли и той пак си повтори, че е мислел едно, а е станало друго... че събитията някак си са се обърнали срещу него и за жалост той вечно си е намирал оправдание да се носи по течението, вместо да говори, особено пък при положение че отвореше ли уста, щеше да отприщи същинска буря в рода — независимо от истината.

Отпи голяма глътка от коняка, за да събере смелост. Беше длъжен да говори. Тъкмо сега беше моментът, когато бяха само двамата със Сам и той беше в благо настроение. Преди няколко минути Сам бе чул врявата в коридора и се беше върнал засмян, за да обясни как е видял Чанс да носи булката на рамо, сякаш е плячка. Точно тогава Морли си бе помислил, че не бива да изпуска момента. Това му се стори едва ли

не знамение. Поличба. Както змията. Оттогава все търсеше начин да подхване темата.

Сам му се усмихна с обич и най-неочаквано рече:

— Виждаш ми се много умислен, приятелю. Неприятности ли имаш?

Морли си пое дълбоко въздух. Беше длъжен да говори.

— Да... — преглътна той притеснено. — Все си мисля за Чанс.

Сам пак се засмя.

— Ако не ме лъже паметта, този дявол вечно забърква някаква каша. Хич не си поплюва, голям дух има и съм повече от сигурен, че за младоженката животът с него ще бъде изключително приключение. — Но развеселеността му се поразсея и той погледна угрижено Морли. — Трябва да се гордееш с него, така да знаеш. Добър син е, син, който всеки мъж би се гордял да признае за свой. Не мислиш ли, май е време да научи кои са истинските му родители.

Морли погледна Сам право в очите.

— Нима мислиш, че Чанс е мой син?

Другият мъж сви рамене.

— Ако не е твой син, просто не виждам причина толкова дълго да не съобщаваш кои са истинските му родители.

Морли пак отпи от коняка.

— Ами ако съм имал причина да мълча?

— Нещо не се връзва, драги ми приятелю.

Морли скочи от фотьойла и заснова превъзбудено из стаята. Извърна се рязко към Сам и рече с пресъхнало гърло:

— Имам да ти казвам нещо, което ще те стъписа и заради което ще си помислиш лошо за мен. Ала се кълна в гроба на майка си, Сам, смятах да сторя едно, а се получи друго. Все исках да ти кажа, но...

Личеше си, че Морли е изключително притеснен. Силно угрижен за приятеля си, Сам се наведе напред във фотьойла.

— Какво? Знаеш, че каквото и да ми кажеш, пак ще те ценя високо.

Морли се засмя горчиво.

— Не съм толкова сигурен. В своя защита ще кажа само, че съм виновен, много виновен, задето все чаках „сгоден“ момент, за да ти съобща. Сега вече си давам сметка, че сгоден момент няма да има

никога и със страхливото си протакане само съм влошил още повече и бездруго тежкото положение.

Вече озадачен, Сам се изправи.

— Какво се е случило, Морли? Защо си толкова уплашен?

Тъкмо Морли да отговори и на вратата се почука припряно. Сам отиде нетърпеливо да я отвори.

— Какво има? — тросна се той.

Пред него стоеше младеж — Сам го познаваше съвсем бегло, беше от рода Уокър по линия на Синклерови. Момчето изпелтечи притеснено:

— Извинявайте, че ви безпокоя, господине, но Джефърс Уокър си е наумил да вика на дуел брат ми Нейтан — направихме какво ли не да го спрем! Джефърс размахва сабята и се заканва да намушка всеки, който му се изпречи на пътя. — Момъкът си пое въздух и продължи: — И двамата са пияни, но Нейтан все пак успя да ми прошепушне да ви повикам. — Момчето впери умолително очи в Сам. — Вас Джефърс ще послуша, господине.

— А, то оставаше да не ме послуша — изръмжа Сам. Погледна през рамо Морли и каза: — Ела и ти, може да се наложи да помагаш. А после ще си продължим разговора. Сега трябва да озаптим тази луда глава, само това оставаше — да има и кръвопролитие.

Морли го последва със свито сърце в коридора. Беше изгубил и тази възможност — засега. Но поне се бе престрашил да започне. Заповтаря си притеснен, че този път няма да допусне страхът да надделее, че час по-скоро ще настоява пред Сам да продължат разговора, после, както толкова много пъти през живота си се отърси от думите, заключени повече от трийсет години в сърцето му.

Двамата мъже успяха да се върнат след цял час. Джефърс бе толкова пиян, че едвам се държеше на крака и си бе навил на пръста да убие на всяка цена Нейтан, та се наложи Сам да хвърли доста усилия докато го убеди, че Нейтан, който също беше попрекалил с пиенето, не е искал да каже нищо лошо, като от глупост е подметнал, че според него сестрата на Джефърс Луси има римски нос, какъвто той е виждал само при кобилите.

Докато се изкачваха бавно по стълбището, Сам сложи ръка върху рамото на Морли и рече уморено:

— Божичко, добре че за мен са отминали дните на лъжливо себелюбие и избухливост. Беше ми приятна олелията около сватбата на Чанс, но да ти призная, ще бъда признателен, когато къщата ми отново се опразни от гости. — Той се усмихна и поклати глава. — Всяка стая е пълна, кога ли всички ще си тръгнат! — Щом излязоха на площадката на втория етаж, Сам погледна Морли: — Знаеш, това не важи за теб и Прудънс. Вие винаги сте добре дошли. — Той въздъхна. — Напоследък като че ли все не ни остава време да си гостуваме.

Морли също се усмихна едва-едва.

— Пру вече ми каза, че двете с Лети са се уговорили, след като всички си тръгнат, ние да поостанем още малко.

Сам кимна доволен.

— Това да се чува! Повечето гости смятат да си тръгнат утре сутрин и макар неколцина да възнамеряват да останат още няколко дена, според мен до сряда в къщата отново ще се възцари спокойствие. — Той се свъси мрачно. — Виж, ще отпратя Джефърс и Нейтан още с първите лъчи на слънцето. Сами си го изпросиха. — Сам се прозина. Допря длан до устните си и прошепна. — Май е време да си лягам, приятелю.

Морли кимна — едва ли не му олекна, че пак няма да има възможност да разправи за бурната нощ, когато е намерил Чанс. Все пак събра малко смелост и натърти:

— След като всички гости си тръгнат, Сам, бих искал да си поговорим насаме... за Чанс. — Той преглътна болезнено. — Много важно е да довършим разговора, който започнахме.

Сам се пребори с поредната прозявка и каза тихо:

— Ама разбира се! Непременно ще си погорим, но нека първо обстановката се успокои. А сега, ако не възразяваш, стари ми друже, наистина ще си легна, докато не съм заспал, както си говоря с теб.

Двамата се разделиха и докато вървеше по дългия коридор към стаята, където се бе настанил заедно с жена си, Морли пак си повтори, че този път няма да си мълчи, няма да допусне отново нещо да го спре да разправи какво се е случило преди толкова години. Ще каже на Сам, пък да става каквото ще!

Замаян от това чудо — сладкото тяло на Фанси, Чанс вероятно изобщо не би проявил интерес, че Морли е бил на косъм да разкрие кои са истинските му родители. Сега мислите му бяха твърде далеч от обстоятелствата около неговото раждане. Той притегли отново Фанси в обятията си и продължи да се възползва докрай от примирието, което бяха сключили. Не след дълго щеше да се пукне зората, а Чанс бе сигурен, че заедно с нея Фанси ще издигне между тях двамата страховита бариера. „Бариера — помисли замаян момъкът и пак облада своята жена, — която на драго сърце ще разруша още щом се спусне мракът.“

А на Фанси нощта се видя твърде кратка. Всичко ѝ се струваше толкова приказно, ново и вълнуващо, че на нея не ѝ се мислеше за друго, освен за Чанс и онова, което той правеше с нея. Не можеше да ѝ се насити и колкото и пъти през тази дълга опияняваща нощ да я бе отвеждал до върховете на наладата, явно все му беше недостатъчно... Зареяна в магията, която откриваше в обятията му, Фанси нямаше кога да мисли за пропастта между тях, да се пита какво ще прави, щом се зазори и опустошителната им близост свърши.

Въпреки първия си брак, въпреки че беше споделяла леглото на друг мъж, тя дори не беше подозирала, не бе мечтала за физическите наслади, които могат да изживеят заедно един мъж и една жена. Всеки път, когато Чанс я докосваше, всеки път, когато ненаситните му устни намираха нейните, Фанси се стъписваше от мощните чувства, от опияняващия, сладък като мед екстаз, който се плисваше по тялото ѝ. Небето вече се обагреше от златисторозовия изгрев, когато Чанс най-сетне я остави да се унесе изнемоцяла. Тялото я болеше, както никога досега, ала тази болка бе тъй прелестна, тъй чудно порочна, че младата жена затвори усмихната очи.

Но денят щеше да ѝ донесе куп проблеми и докато се унасяше все повече, младата жена усещаше как я гложди неприятно чувство. Дори в съня върху челото ѝ се врязва бръчица. Какво ли можеше да наруши блаженото ѝ доволство? Усещането, че е омагьосана и прехласната по новия си съпруг? Какво би могло да подкопае сладостната тръпка, която я обземаше, щом тя си помислеше за бъдещето, и която изместваше всички други чувства, пробудени от Чанс?

С довольна усмивка върху красивото лице момъкът я гледаше как спи. Фанси притежаваше всичко, за което си бе мечтал, всичко, което беше търсил у една жена, у една съпруга. В този миг той пет пари не даваше, че я е спечелил с измама, като я е принудил да се омъжи за него. Сега Фанси беше негова.

Махна внимателно кичура лъскава тъмнокестенява коса, паднал върху лицето ѝ — дори докато спеше, тя бе ненагледно хубава. Дългите ѝ извити мигли наподобяваха тъмни ветрилца над страните ѝ, изваяните ѝ скули бяха поруменели, от страстните целувки устните ѝ още бяха леко подпухнали и розови. Докато я гледаше, прехласнат по всяка нейна черта, го прониза остра болка и Чанс затаи дъх.

Даде си сметка, че е по-щастлив от когато и да било през живота си и че щастието му, бъдещето, целият свят сякаш зависят от тази крехка жена. Дори след като се беше оженил за Джени, той не бе изпитвал тази дива наслада, това морно доволство, мощното честито очакване на идните дни, които щеше да изживее заедно с жена си, с Фанси. И това го тревожеше. Много.

Вече не му беше така приятно и той се свъси. Онова, което изпитваше към Фанси, беше опасно, ужасно опасно. След смъртта на Джени Чанс се беше зарекъл никога вече да не допуска някоя жена да има власт над него. След онези изпълнени с болка дни, когато той бе разбрал, че Джени му е изневерила и е посегнала на живота си, той честичко си напомняше какви мъки е изживял заради нея и за кой ли път даваше обет никога повече да не обича, никога повече да не поверява сърцето си на нехайни женски ръце — колкото и голямо да е изкушението.

Пое си дълбоко въздух. Започна отново да си втълпява, че не обича новата си жена. Безспорно я харесваше и беше привързан към нея, тя му доставяше наслада. Задоволяваше го — напълно. Той си повтори решително, че така ще бъде и занапред, стига да успее да опази сърцето си от разрушителната ѝ хватка.

Размекнат от мислите си, Чанс прегърна Фанси и усмихнат се унесе.

Макар и Фанси да спеше непробудно, бръчицата върху челото ѝ не се изглади, нито се разсея неприятното глождещо чувство, загнездило се някъде в периферията на съзнанието ѝ. Едва след няколко часа, когато се събуди лениво, младата жена внезапно си даде

сметка какво не ѝ дава мира — същите онези взривоопасни болезнени чувства, за които се бе опитвала да не мисли, страховитите подозрения, за които преднамерено беше забравила, след като предната вечер беше приела примирието на Чанс.

Все още унесена, простена тихичко и тръсна глава. Не, беше изключено да е проявила такава глупост. Нима наистина бе приела това негово смехотворно примирие? Осъзна болезнено, че е невъзможно да спази условията. Къде ѝ е бил умът да се съгласи на такова нещо? Фанси се подсмихна горчиво. О, да, знаеше за какво си е мислела: за целувките на Чанс, за прегръдката му, за дивите прелестни чувства, които той пробужда у нея... Ето докъде се беше докарала!

Зарови главица във възглавниците, за да се отърси от неприятните мисли, препускащи в ума ѝ. Но не би! Те я обсаждаха досущ разлютени жилещи оси, докато младата жена не осъзна, че е било лудост да се заблуждава как ще държи Чанс на разстояние и денем ще го ругае и обижда, а нощем ще се отпуска сладко-сладко в обятията му. И си призна горчиво, че наистина иска той да я притиска страстно в силните си ръце. Свъси се засрамена. Виж каква порочна била! И колко подвластна на чувствата, за които даже не е подозирала, че изпитва!

Дори и да се опиташе да спазва за кратко подлите условия на предложеното от Чанс примирие, щеше да бъде изложена на какви ли не капани. Ако и занапред поддържаше този фарс и денем се отнасяше враждебно с Чанс, а нощем се любеше с него, щеше да оскверни най-съкровените си чувства. Каква глупачка, да си мисли, че това изобщо е възможно!

Накрая Фанси отвори очи, засрамена от своята слабост, ядосана, че е допуснала Чанс да помете всичките ѝ съпротивителни сили, неописуемо нещастна, че се е хванала в собствения си капан. И първото, което за свой ужас видя, бе ухиленото лице на презрения си съпруг.

— Добро утро, херцогиньо! — рече тихо Чанс и я замилва нежно с поглед.

Фанси подскочи като ужилена, седна на леглото като се прикриваше със завивките, и се дръпна възможно най-далеч от него.

— Не ми викай „херцогиньо“. В случай че си забравил, вчера се венчахме и вече не притежавам никаква титла.

Той вдигна вежда.

— Не е точно така. Сега вече имаш титлата „госпожа“ — госпожа Уокър.

Фанси го прониза с омразен поглед.

— Хич не ми и напомняй!

Чанс въздъхна.

— Когато снощи ти предложих онова смехотворно примирие, се надявах, щом се зазори, да прогледнеш колко смешно е то. — Свъси се и макар да беше гол, скочи от леглото. Облече набързо виненочервен копринен халат, пристегна колана и каза през рамо: — Ако ще продължаваме с караниците, не е зле да хапна нещо. — После кимна към мраморния умивалник в ъгъла. — Сигурен съм, че и ти ще се почувстваш много по-добре, ако си наплискаш лицето със студена вода и се срещеш. — Момъкът се подсмихна. — Жените обикновено го правят.

— И много ли разбираш от жени? — подметна злъчно Фанси. — Виж ти, нямаше да се сетя за нищо на света!

Чанс сви рамене. Без да ѝ обръща внимание, отиде при велурения шнур и го дръпна рязко.

Волю-неволю Фанси си призна, че Чанс е прав, намери нощницата и робата и припряно ги облече. С дрехите се почувства по-добре и точно както бе предположил и нейният вбесяващ съпруг ѝ олекна още повече, след като си изми лицето и безмилостно среса с четката сплъстените си къдри.

Чанс я загледа мълком, подпрян на един от стълбовете на балдахина, после ѝ се поклони подигравателно и също отиде да се измие. Докато го наблюдаваше с омраза как се плиска яростно над мраморната мивка, а после прокарва бързо четката през черната си коса, Фанси отсъди, че си е направо несправедливо той да изглежда така добре с тъй малко усилия. Беше сигурна, че самата тя прилича на проскубана кокошка, докато Чанс... Напомни си ядно, че тъкмо смуглата му хубост я е докарала до това незавидно положение, и отмести решително поглед от изваяното му тяло. Вдигнала опърничаво брадичка, каза сковано:

— Давам си сметка, че нося цялата вина за онова, което се случи нощес. Не биваше да допускам...

— Да се поддадеш на покварения ми чар ли? — довърши вместо нея Чанс и в тъмносините му очи се мярнаха дяволити пламъчета.

Фанси го прониза с отровен поглед.

— Да — потвърди тя през зъби. — Няма да се случи отново.

— Откъде си толкова сигурна? — попита той едва чуто и се приближи.

Фанси вдигна властно ръка.

— Спри. Не мърдай! — След като той се подчини, младата жена си пое дълбоко въздух и добави сковано: — Няма да се случи отново, защото като джентълмен ще ми дадеш мъжката си дума, че докато не свикна с брака ни, няма да се възползваш нечестно от мен.

Чанс я погледна смаян.

— Искаш да ти дам дума, че няма да те любя отново ли? — повтори невярващо.

Фанси кимна.

— Да, думата на джентълмен.

— Ами ако не ти я дам? — рече той със стоманени нотки в гласа.

Младата жена преглътна.

— Не мога да сторя нищо, за да те спра, ако си решил да ме вкараш в леглото си, независимо дали ще прибегнеш до груба сила или... — Тя се поколеба и се изчерви като домат. — Или както снощи ще се опиташ да ме убедиш. Резултатът ще е същият. Ще те намразя и няма да остане никаква надежда бракът ни да бъде нещо друго, освен жив ад.

— Ясно — проточи Чанс и я погледна с присвити очи. — Казваш ми, че мога да те вкарам в леглото си, но ако го сторя, ще ме намразиш.

Фанси кимна отново. Той се усмихна мрачно.

— Я кажи тогава каква е разликата със сега? Нали вече заяви, че ме мразиш? Какво ще спечеля аз — ако не броим безсънните нощи и самотното легло?

Тя го погледна разколебано.

— Моето уважение.

— Твоето уважение, госпожо Съпруго, не ме вълнува особено.

— А би трябвало — натърти гневно младата жена и го стрелна с блеснал поглед. — Принуди ме с какви ли не хитрости и лъжи да се омъжа за теб. Какво друго да изпитвам към теб, освен отвращение и

омраза? А сега те моля само да ми дадеш време, за да се научим да се уважаваме и да държим един на друг.

Чанс искаше да чуе друго, но в думите ѝ имаше логика и той се замисли. Последното, което искаше, особено след нощес, бе да спи сам, ала съзнаваше, че Фанси донякъде е права и че освен въпросните безсънни нощи и самотно легло той няма да загуби нищо, ако изпълни молбата ѝ, обратното, само ще спечели.

— Колко дълго ще трае уговорката? — попита Чанс внезапно.

— Колко дълго ли?

Той я погледна нетърпеливо.

— Да. Ако приема условията ти, докога ще ми отказваш съпружеските права? Седмица? Месец? Година?

Фанси преглътна притеснено — не можеше да повярва, че Чанс е приел да обмисли желанието ѝ.

— Не знам — отвърна младата жена. — Зависи от...

— От това да решиш, че вече не ме мразиш ли? — попита злъчно Чанс. След като Фанси кимна, той добави: — Често си оповестявала на всеослушание мнението си за мен и се опасявам, че ще ни трябва десетилетие, докато го промениш. За твоя беда не съм готов да чакам толкова дълго. Един месец. Обещавам ти, че един месец няма да те принуждавам да търпиш ласките ми. — Сетне допълни с по-твърд глас: — Но ще спиш в леглото ми.

Фанси отвори уста да възрази разпалено, но Чанс я прекъсна дрезгаво:

— Не. Край на пазарлъка. Приемам смехотворните ти условия за един месец. Не ме притискай повече, госпожо Съпруго, инак току-виж съм размислил и съм отхвърлил дори и това.

Фанси преглътна гнева си от високомерния му тон и осъзна, че повече няма да спечели — поне засега.

— Добре тогава — отвърна троснато. — Един месец.

— И през този месец на глупаво въздържание ще спиш в леглото ми.

Това не беше въпрос, Фанси не беше съгласна, но от израза на Чанс видя, че е безпредметно да спори.

— Ще спя в леглото ти.

Чанс кимна отсечено със свъсено непреклонно лице.

— Значи се разбрахме. Имаш го този проклет месец и...

Не се доизказа, защото на вратата се почука плахо. Той изруга тихо и се запъти натам. Затърси ключа, отключи вратата и я разтвори широко, след което изръмжа:

— Какво?

Ани Клемънс, която заради множеството гости, стекли се за сватбата, се бе присъединила към прислугата, стоеше, притаила дъх в коридора с голям сребърен поднос със закуска в ръце. След като Чанс изруга, женицата съвсем се стъписа и пророни нерешително:

— Май звъннахте, господине.

Чанс я погледна по-благо. Отстъпи назад и каза вече с по-нормален тон:

— О, извинявайте. Забравих. Елате, влезте. Сложете подноса ей там на масата.

Ани така и не разбра кое я е накарало да погледне босите крака на Чанс, но тя го направи.

Очите ѝ се разшириха от безмълвен ужас при вида на шестте пръста върху дясното стъпало на момъка, тя изпищя сподавено и изпусна подноса. Погледна го така, сякаш пред нея е самият дявол, и изпелтечи:

— Мили боже! Точно от това се страхувах — вие сте жив!

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Чанс я погледна изумен, а Ани долепи юмрук до устата си и с уплашен поглед се завъртя кръгом, след което се скри в коридора. Чанс извърна очи към разпилените по пода съдини, поклати глава, върна се в стаята и затвори вратата. Погледна Фанси и промърмори:

— Не само че жена ми ми възразява, но явно имам невероятната способност да хвърлям в ужас старици само като им говоря. — Той се подсмихна горчиво. — Макар че в случая с Ани тя винаги ме е гледала така, сякаш очаква да ми поникне втора глава.

— Не ставай за смях — рече Фанси, все още превъзбудена от спора им, ако разправията между тях изобщо можеше да бъде наречена така. — Просто когато отвори вратата ѝ се разкрещя. Нищо чудно, че я уплаши.

Чанс се свъси.

— Тя не беше уплашена — възрази бавно. — Беше ужасена... и то след като погледна...

Момъкът извърна очи надолу. Какво, по дяволите, бе стъписало чак толкова старицата? Чанс отвори вратата и огледа пода. Не видя нищо необичайно, ако не се броят разпилените чинии и чаши със закуската. Съси се още повече. Нещо определено бе стреснало прислужницата. Но какво ли? Погледът му случайно се спря на ходилата.

Странният факт, че на десния крак има шест пръста, никога не го беше притеснявал особено и тъй като почти никой не го виждаше бос, той не пораждаше и излишни догадки. Дали възрастната жена не се бе уплашила тъкмо от този шести пръст? Чанс знаеше, че мнозина са суеверни и се ужасяват от всяка физическа странност, убедени, че тя е дяволска дамга. Момъкът сбърчи чело и кимна, Ани очевидно бе възприела допълнителния пръст като сигурен знак, че той е дяволско изчадие.

Доволен, че е разбрал защо старицата се е държала така странно, Чанс отново затвори вратата и отиде при велурения шнур. Пак го дръпна и каза на Фанси:

— Дано този път извадим късмет и ни донесат нещо за хапване.

— Освен ако не хвърлиш в ужас и следващата прислужница.

Чанс ѝ се усмихна.

— Не ми е навик да го правя, но за да съм сигурен, че няма да се повтори, ще скрия вероятната причина за страха на Ани.

Фанси загледа изумена как Чанс вади изпод леглото чифт кожени пантофи и ги обува.

— Краката ти ли? — попита тя невярващо. — Нима Ани се е уплашила от краката ти?

— При това мое прекрасно тяло сигурно си смаяна от подобно предположение. Но наистина подозирам, че прислужницата примря от ужас при вида на краката ми, най-вече на шестия пръст.

— Шести пръст ли? — ахна Фанси и острото любопитство поразсея киселото ѝ настроение. — Шест пръста ли имаш?

Чанс седна измъчено на леглото, изу пантофа, вдигна десния си крак и размърда шестия пръст, та Фанси да го види.

— Божичко! — възкликна младата жена и се запревива от смях. — Наистина имаш шест пръста. Не съм забелязала.

— Сигурно защото вниманието ти е било погълнато от друга част на анатомията ми — измърка Чанс.

Докато Фанси и Чанс се заливаха от смях в неговата стая, Ани бе стигнала целта: покоите на Констънс. Господарката ѝ се беше събудила преди известно време и вече се наслаждаваше на втората чаша кафе, когато Ани нахълта с гръм и трясък в стаята.

Пребледняла като платно, прислужницата възкликна с разширени от ужас очи:

— Така си и знаех: жив е.

Констънс още беше кисела — така и не се беше примирила, че Фанси се е омъжила за Чанс. Изглежда припряно отколешната си прислужница и се тросна:

— Я говори по-смислено, Ани. Кой е жив?

Ани се задави.

— Чанс Уокър.

— То оставаше да не е жив — отвърна подразнена Констънс. — Вчера видяхме как минава под венчило.

— Не, имах предвид...

Но Ани не се доизказа — внезапно ѝ се стори, че земята пред нея се отваря. Така и не бе споделила истината за нощта, когато се бяха родили близнаците на Лети. Не беше казала и думица на никого. Бе зарязала разплаканото пеленаче на отвяния бряг на реката и беше хукнала назад към къщата. На припрения въпрос на Констънс дали е изпълнила заръката ѝ само беше кимнала — бе твърде уплашена и потисната, за да направи каквото и да било, камо ли пък да си признае, че някой се е приближил, тя се е стреснала, оставила е новороденото на земята и е побягнала колкото ѝ държат краката към къщата.

През цялата бурна нощ и на другия ден беше сигурна, че престъплението ѝ ще излезе на бял свят, и бе скована от ужас и угризения на съвестта. Беше повече от убедена, че човекът, дошъл онази нощ от гората, е намерил новороденото и всеки момент ще го донесе в господарската къща, и подскачаше като ужилена и от най-слабия шум.

Когато най-големите ѝ страхове не се оправдаха, Ани въздъхна облекчено, но пак я преизпълваха вина и любопитство какво ли е станало с пеленачето. Посрещна като благословия това, че Сам най-неочаквано се е върнал по-рано и заедно с цялото семейство е заминал за Англия. В Англия от момченцето я делеше цял океан, времето минаваше и тя се чувстваше все по-спокойна, че няма да бъде наказана за съучастието си в грозните събития от онази нощ.

Когато видя за пръв път Чанс, той вече беше на около пет години и Ани дори не се усъмни, че може да е момченцето, което е захвърлила край реката. Едва по-късно, когато момъкът поотрасна и заприлича много на Сам, тя си даде ужасена сметка, че не е изключено Чанс да е детето на Лети. Това, че всички смятаха за негов баща Морли Уокър, не разсейваше все по-голямата ѝ тревога. Обратното, дори засили страховете ѝ, понеже в нощта на престъплението Морли все още беше живял в Уокър Ридж.

Колкото и да се притесняваше, се опитваше да си втълпява, че само така ѝ се струва, до тази заран, когато видя шестте пръста и разбра, че страховете ѝ не са били напразни. Захвърленото новородено бе оцеляло. И не само това — сега живееше направо под носовите им.

Констънс, разбира се, не се и беше замисляла повече за момченцето. Тя обаче не знаеше истината.

Ани погледна премаляла господарката си, която очакваше все по-нетърпеливо някакво обяснение. Накрая Констънс попита рязко:

— Е, какво имаш предвид?

Ани закърши безпомощно ръце. Беше ужасена да каже истината и още по-ужасена да си мълчи. Тайната ѝ бе опазена в продължение на цели трийсет години. Защо да я разкрива точно сега? Но ако не го стореше, ако по ирония на съдбата се разбере кой всъщност е Чанс, Констънс не биваше да бъде сварвана неподготвена. Откакто се помнеше, Ани беше вярна до гроб на жестоката си господарка и сега единственото, което ѝ се въртеше в главата, беше, че трябва да я предупреди за надвисналата опасност.

Затова Ани ѝ разправи възможно най-бързо и сбито за какво става въпрос и накрая спомена как сутринта е видяла шестте пръста върху десния крак на Чанс. Докато говореше, Констънс бе седяла като вкаменена с лице, пребледняло като тебешир, и очи, пламнали от ярост.

Когато накрая Ани млъкна, се възцари кратко мълчание. После Констънс запрати с все сила подноса и всичко върху него на пода и скочи от леглото. Приближи се бясна до Ани, спря пред нея и я зашлеви с все сила.

— Глупачка такава! Патка! Заръчах ти да направиш нещо съвсем простичко, а ти си оплескала всичко! Не само че си ме подвела, ами си имала наглостта и да ме излъжеш! И само като си помисля, че през всичките тези години съм ти се доверявала! — С лице, сгърчено от гняв, Констънс попита: — Какво още не си сторила? Знаех си аз, че трябва да те уволня и да те оставя в Англия. Знаех си! — Тя започна да кръжи гневно из стаята. — И какво ще правим сега?

С лице, подпухнало от плесницата на Констънс, Ани отвърна плахо:

— Не знае никой, освен нас.

Констънс я прониза с поглед.

— Глупачка! Ясно е като бял ден, че Морли Уокър е намерил новороденото. Ако не друг, той поне знае кой е Чанс Уокър. — Лицето ѝ се сгърчи. — И с огромно удоволствие ще ме натопи.

— Защо тогава не е казал на Сам веднага след като е намерил момчето? Господарят се върна само два дни по-късно.

Констънс престана да снове като обезумяла.

— Да, но той замина почти веднага за Ричмънд — каза тя бавно. — Не помниш ли? — Спря и сякаш изричаше на глас мислите си, допълни: — Когато Сам ни вдигна по тревога, за да хванем първия кораб за Англия, Морли вероятно е пътувал заедно с новороденото към братовчед си Андрю. — Констънс се подсмихна лукаво. — Сам и Морли явно са се разминали. Какъв късмет за нас!

Благодарна, че гневът на господарката ѝ се е поуталожил, Ани се престаши да пророни:

— Но защо Морли не е писал на Сам? Защо не му е съобщил, че е намерил детето?

Констънс махна припряно с ръка.

— Като го знам какъв е Морли, вероятно защото не е бил сигурен и защото по принцип не се доверява на хартията. Определено се е досещал какво е станало, но не е имал доказателства. Освен това дължи на Сам всичко. Не е искал да се излага на опасност, като споделя невероятните си подозрения. — Констънс потупа с пръст по устните си. — Точно така, като го знам колко колеблив е Морли, съм убедена, че е станало точно това. Искал е да каже на Сам лично, ала той е бил далеч, чак в Англия — ние с теб и Джонатан се върнахме следващото лято, но Сам и Лети останаха там още няколко години. — Върху лицето ѝ се мярна презрение. — След като погребва единствения си син, Лети нямаше сили да продължи да живее в Уокър Ридж. А онзи глупак Сам ѝ трепереше като на писано яйце и бе готов да останат в Англия, докато са живи.

Ани кимна.

— Разбирам защо Морли не е искал да изложи в писмо такава стъписваща вест, но защо си е мълчал през всичките тези години? Защо не е споделил със Сам какво знае, веднага след като господарят се върна от Англия?

Констънс сви рамене.

— Четири години са много време. Когато Сам се е прибрал, Морли вероятно вече не е бил толкова убеден в подозренията си. — Най-неочаквано тя се поободри. — Всъщност какво знае Морли? Намерил е при реката край Уокър Ридж изоставено пеленаче, което по една случайност е дошло на бял свят в същия ден, както и детето на Лети. Дума да няма, това, че момчето е с шест пръст, усложнява нещата. Права си, всички безспорно ще отсъдят, че обстоятелствата са

твърде съмнителни, това обаче не доказва нищо. Пък и кой ще повярва, че ще тръгна да върша такава злина? Никой! И Морли го знае. Точно за това си държи езика зад зъбите. Подозира нещо, но не е сигурен.

— Значи няма причина за безпокойство? — попита притеснено Ани — върху лицето ѝ се бе изписала угриженост.

— Разбира се, че има, тъпачко! Рождената дата на Чанс може и да не доказва нищо, ала съвпаденията са прекалено много. Ако Морли се претраши да проговори, всички ще започнат да шушукат.

— И какво ще правим?

Констънс стисна зъби.

— Онова, което е трябвало да сторим преди доста години: ще се отървем от Чанс Уокър.

— Недей, Констънс. Не можем ли да оставим нещата такива, каквито са? Досега не ни се е случило нищо... пък и ти самата каза, че нищо не може да бъде доказано. Ами ако Морли реши да не разгласява и занапред подозренията си?

— Ужасно тъпа си — тросна се пренебрежително Констънс. — Нямам никакво намерение да рискувам истината да излезе наяве и дори да се разбере, че Морли е намерил недалеч от Уокър Ридж новородено момче същата нощ, когато Лети е родила мъртвото дете. Морли никога не е споменавал къде е намерил детето — сега вече знаем защо. Но макар и почти всички в семейството да са убедени, че баща на момчето е Морли, ако той се разприказва... — Констънс се свъси като буреносен облак. — Я да не мислим за това. Единственият изход е да се отървем от Чанс. — Тя се замисли. — А вероятно и от Морли.

Сърцето на Ани се сви. Още не можеше да си прости, че е зарязала край реката невръстно дете, и сега направо ѝ призля при мисълта, че някой иска да убие двама възрастни мъже, и то невинни, само защото са имали нещастieto да се изпречат на пътя на Констънс. Те наистина можеха да ѝ навредят, но това не бе важно за Ани. Убийството си беше убийство. Онази отколешна нощ милостивият Господ беше чул молитвите ѝ и бе направил така, че детето да оцелее, а сега, на тази преклонна възраст, старицата нямаше намерение да върви срещу волята Божия.

Ани погледна свъсеното лице на своята господарка и пак се върна към мислите си. Нямаше намерение да участва активно в

убийството на Чанс и Морли. Щеше да се наложи Констънс да си намери друг, който да извърши пъкленото дело.

Сякаш прочела мислите ѝ, Констънс рече:

— Не можем да го извършим сами. И двамата мъже са в разцвета на силите си. Ще ни е нужна помощ. — Тя отново заобиколи огромното легло. — Трябва да кажа на Джонатан — рече накрая. — Той знае как да се справи.

Не особено утешена от думите на господарката си, Ани пророни покрусено:

— Едва ли ще остане доволен, след като научи какво сме направили, а ти не знаеш дали ще склони да извърши убийство.

— Сигурна съм, че щом научи каква опасност представлява за него Чанс Уокър, синът ми изобщо няма да се колебае — отсече със самодоволна усмивка другата жена. — Така де, все пак е мой син, кръвта вода не става. Няма да допусне по-голямата част от Уокър Ридж да му се изплъзне под носа. Особено пък за да иде в ръцете на Чанс.

Вече се свечеряваше, когато Констънс успя да остане за кратко насаме с Джонатан. Къщата все още бе пълна с гости, дошли за сватбата, и за да избегне сблъсък между Джонатан и Чанс, Сам бе помолил Джонатан да пренощува във Фоксфийлд. Той се върна оттам едва в късния следобед. Почти всички роднини се бяха разотишли, ако не се броят Морли и Пру, решили да поостанат малко по-дълго.

През деня Констънс бе пратила бележка на сина си да дойде незабавно, но той все още не можеше да се примири с подлата постъпка на Елън, както и с това, че Фанси е прекарала нощта в обятията на Чанс, и не му беше до тръшкането на майка му, затова не изпълни заръката ѝ. Стана още по-кисел, когато видя, че младоженците се разхождат по моравата заедно със Сам, Лети, Морли и Пру, а Чанс е прегърнал свойски Фанси през кръста. Знаеше, че на другия ден те си заминават в Дяволското свърталище и заточението му във Фоксфийлд ще приключи... тогава вече щеше да пусне в действие кроежите си да погуби Чанс.

Донякъде ободрен от тази мисъл, тръгна най-сетне да търси майка си. Завари я във всекидневната заедно с Ани и от лицата на двете жени разбра, че Констънс не го е повикала току-така.

— Мислех, че само аз съм в кисело настроение — рече той, след като се настани на стола с извита облегалка, облечен в светлосиня

дамаска. — Изглеждате така, сякаш са ви потънали гемиите. Какво се е случило?

Констънс му разправи накратко. След като замълча, двете жени се вторачиха с очакване в Джонатан.

Той не издаде с нищо гнева и яда си, ако не се брои това, че впи с все сила пръсти в страничната облегалка на стола и на слепоочието му заигра мускулче. Онзи копелдак Чанс не само му беше задигнал под носа жената, но сега за едното чудо щеше да му отмъкне и наследството, неговото богатство.

Опита се да се пребори с яростта и да обмисли нещата хладнокръвно. И той като майка си веднага реши, че не само Чанс, но и Морли трябва да бъдат премахнати час по-скоро, при това без някой да се усъмни, че пръст в това имат той или майка му. Но за разлика от Констънс Джонатан си даде сметка, че ги застрашава още един човек, и замисленият му поглед падна върху Ани.

Тя го беше отгледала още от пеленаче и го познаваше дори по-добре от майка му. Не бе така сляпа за недостатъците му, както Констънс, и когато младежът извърна към нея студените си сини очи, женицата усети как я пронизва ледена тръпка и сърцето ѝ се свива. До този миг и през ум не ѝ беше минавало, че е в опасност, ала забелязала студената непреклонност в очите на Джонатан, осъзна, че животът ѝ виси на косъм.

Вцепенена от ужас, Ани загледа как той става, прекосява стаята и спира пред нея. От лицето му изобщо не личеше какво си мисли и чувства. Старицата обаче знаеше.

Джонатан се усмихна учтиво, протегна ѝ ръка да ѝ помогне да стане и каза:

— Извинявай, драга ми Ани, но искам да обсъдя нещо насаме с мама.

Тя се поколеба — знаеше, че двамата ще обсъждат как да я убият, и погледна умолително Констънс. Тя обаче изобщо не бе усетила какво става и ѝ махна да излезе.

— Хайде, остави ни. После ще ти предам каквото трябва да знаеш.

Възрастната жена осъзна премаляла, че ако е права и Джонатан наистина смята да я убие, не може да разчита на помощта на Констънс. Ако трябваше да избира между нея и сина си, господарката ѝ щеше да

избере Джонатан, и то без изобщо да се колебае. Въпреки това Ани не искаше да повярва, че Констънс ще се съгласи да я убият, и волю-неволю излезе от всекидневната.

Заше метена от ужас се олюля, когато вратата се затвори подире ѝ. Опита се да си втълпи, че сигурно само ѝ се е сторило и Джонатан не е решил да я премахне. Вече близо половин век бе вярна помощница на Констънс. Господарката ѝ нямаше да допусне Джонатан да я убие. Но после усети, че само се опитва да си вдъхне смелост, и тръгна бавно и мъчително по коридора. Ако Джонатан си бе наумил да я премахне от пътя си, смъртната ѝ присъда вече беше подписана.

А в красивата синьо-бяла всекидневна на Констънс Джонатан предлагаше тъкмо това.

— Ани ли? — ахна невярващо майка му с разширени очи. — Нима смяташ, че ще ни предаде? Я не ставай за смях. Ани ме боготвори. Теб също. Никога не би сторила нещо, което да ни навреди.

Допрял длани пред гърдите си, Джонатан отсече:

— Оставяш се, мамо, привързаността ти към нея да те заслепи и не осъзнаваш колко опасна е тя. Какъв смисъл има да премахваме Чанс и Морли, а да оставяме жива Ани — нищо и никаква прислужница, при положение че тя би могла да ни изобличи всеки момент? При това не само за онази далечна... случка, но и за убийството на двама мъже. Каза, че вече си го обсъдила с нея. Нима искаш до края на живота си да трепериш дали няма да те издаде?

Констънс го погледна притеснено.

— Не, не искам, но все пак говорим за Ани.

— И какво от това?

— Ами... ами тя е с мен от толкова години — изпелтечи жената. — Никога не ми е създавала ядове.

— Да де, но ако не беше постъпила толкова глупаво, сега нямаше да сме принудени да се чудим как да премахнем двама мъже.

Констънс се свъси.

— Съзнавам, че си прав, но някак си не мога да... Нека помисля.

— Добре, помисли — съгласи се той мрачно. — Но гледай да не е дълго.

Изправи се и понечи да тръгне към вратата.

— Чакай! — извика майка му. — Ами Морли и Чанс?

Джонатан се извърна и я погледна със смразяваща усмивка.

— Ти не бери грижа за тях. Ще се справя сам. Бъди сигурна.

В коридора нямаше никого, когато Джонатан излезе от всекидневната. Слезе замислен на първия етаж, благодарен, че не е срещнал никого. Искаше да се усамоти и да помисли и понеже знаеше, че във Фоксфийлд няма да го безпокои никой, най-неочаквано се зарадва, че е заточен в по-малката плантация, докато Чанс и Фанси напуснат Уокър Ридж.

По-късно метна юздите на запенения жребец на чернокожото конярче и забърза нагоре по широкото стълбище на уютната, ала с нищо незабележима къща във Фоксфийлд. Не след дълго вече беше в кабинета отстрани на къщата и след като си наля коняк и запали дебела пура от хубав вирджински тютюн, се разположи в черния кожен фотьойл и се загледа някъде пред себе си.

Не беше кой знае колко сложно да измисли как да убие двама мъже така, че никой да не се усъмни в него. Макар и всички да знаеха за враждата му с Чанс, надали щяха да заподозрат Джонатан, ако другият мъж бъдеше сполетян внезапно от злополука. Животът в колониите беше тежък, всеки ден се разиграваха трагедии.

Виж, ако и Морли умреше преди или малко след Чанс, хората сто на сто щяха да започнат да шушукат. Въпреки това Джонатан бе убеден, че няма да бъде изложен на опасност. Всички обичаха Морли и понеже те двамата с Джонатан бяха в добри отношения, нямаше причина да го гледат под око. Беше рисковано да инсценира две злополуки едновременно, но какво пък, злополуки ставаха непрекъснато, и то в едно и също семейство. Дали пък да не направи така, че двамата да загинат в една и съща злополука? Защо не! Трябваше да помисли.

Докато отпиваше от коняка, Джонатан си каза, че всъщност трябва да реши най-вече къде и кога да убие двамата мъже. Жалко, че Морли и Пру не заминаваха заедно с Чанс и Фанси за Дяволското свърталище. Едно произшествие по пътя — и готово!

Трябваше на всяка цена да се отърве от Чанс. Не само защото той застрашаваше интересите му, но и защото всеки път, когато спеше с Фанси, имаше опасност тя да зачене от него. Джонатан стисна устни до бяло. И да се оженеше за Фанси — а той вече се съмняваше в това — щеше да му е доста трудно да живее с мисълта, че Чанс е познал

прелестното ѝ тяло. Но Джонатан нямаше за нищо на света да допусне да живее с издънка на Чанс.

Всмукна жадно от дима на пурата и бавно го издиша. Загледан в белите валма, носещи се във въздуха, се замисли за положението си. След като Чанс умреше, най-голямата опасност щеше да е преминала. Какво щеше да спечели тогава Морли, ако споделеше на всеослушание подозренията си? Дума да няма, той беше мекушав, нерешителен и глупав — но си знаеше интересите. След като Чанс умреше, Морли надали щеше да тръгне против себе си, като създава скандали или намесва Констънс. Може би не се налагаше Морли да умира, ала Джонатан не искаше да рискува. След като Чанс, Морли и Ани умряха, те с майка му щяха да са единствените, посветени в истината.

Джонатан се свъси. Лошото бе, че не смяташе да си мърси ръцете с такова злодеяние. Е, с Ани едва ли щеше да бъде трудно. Щом тя излезеше някоя вечер да се поразходи край реката, един удар по главата щеше да е достатъчен, та тя да падне във водата. Докато открият трупа, всички щяха да са убедени, че старицата се е подхлъзнала, паднала е и се е удавила. А колкото до следите по трупа, хората щяха да си кажат, че са от бързея. Не, Ани нямаше да му създаде главоболия, той самият щеше да се справи с нея. Виж, по-трудно щеше да е с двамата мъже.

Джонатан въздъхна. Очевидно щеше да се наложи да използва друг, и то изключително предпазливо. Известно време младият мъж седя и както се наслаждаваше на хубавия коняк и пурата, прехвърляше наум различните възможности.

Най-неочаквано се усмихна. Ама разбира се! Такърови! Те бяха прословути с омразата си към Чанс, славеха се като жестоки и опасни разбойници, способни на какви ли не злодеяния. Единственото, което трябваше да стори Джонатан, бе да ги насочи — като стои в сянка, разбира се — към Чанс, и всичко щеше да се нареди от само себе си.

Върху челото му се вряза бръчка. Ами ако с Такърови изложеше Фанси на опасност? Най-сетне Джонатан призна пред самия себе си, че му е трудно да преглътне брака на Фанси с Чанс, особено мисълта, че Чанс е спал с нея. Това, че тя е вдовица и не е девствена, не го беше притеснявало, но направо му причерняваше пред очите, като се сетеше, че Чанс я е докосвал, и той се разколебаваше в сляпата си решимост да се ожени за нея, след като убие Чанс. Може би Такърови

щяха да решат вместо него? Ако Фанси бъдеше отвлечена от братята, ако те я изнасилеха или убиеха, това щеше да е ясен знак, че англичанката не е жена за него.

Доволен от решението, Джонатан повика със звънеца своя лакей. След като Симънс влезе в стаята и затвори вратата, той му махна да се приближи.

— Трудно ли ще е — подхвана бавно Джонатан, — да ми уредиш лична среща с онези типове, братя Такърови?

Симънс вдигна тънка вежда, но инак не издаде с нищо, че е много учуден от молбата на господаря си. Връзката между Джонатан и Такърови биваше осъществявана от Симънс, и то с какви ли не предпазни мерки. И сега на Симънс му стана до немай-къде любопитно защо господарят му иска да говори лично с двамата мъже, които често наричаше отровни влечуги.

Но не му беше работа да подпитва. Спуснал клепачи, да не би Джонатан да разчете в очите му неговите догадки, Симънс рече:

— Сигурно ще ми трябва малко време, докато открия къде са се установили, но съм убеден, че ще се справя.

— Направи го тогава — отвърна едва ли не зарадван Джонатан. — Имам за тях една малка работа.

Симънс се прокашля и не се сдържа, попита едва чуто:

— Работа ли? Мога ли да помогна с нещо?

Джонатан се усмихна мрачно.

— Не, този път е малко по-сложно от това да прекарваш нелегално стока и злато.

Симънс си даде сметка, че няма да научи нищо повече, затова се поклони и прошепна:

— Добре, господарю. Ще намеря Такърови възможно най-бързо.

Доволен, че е задействал нещата, Джонатан се отпусна върху стола. Вярваше на Симънс, но дори на него не можеше да възложи нещо толкова съществено. Най-важно бе да опази всичко в тайна и щеше да е лудост да посвещава още някого в намеренията си. За беда не можеше да мине съвсем без Симънс, слугата му беше нужен, за да му намери Такърови, но лакеят нямаше да узнае нищо повече от любопитната подробност, че господарят му иска да се срещне с двамата разбойници. След като Чанс умреше, Симънс може би щеше да се досети, но Джонатан се съмняваше.

Отпи голяма глътка от коняка и се подсмихна. Симънс беше мъж на място. Умееше да мълчи като гроб. Открай време движеше контрабандните сделки с оръжие, Такърови винаги бяха работили с него и Джонатан не се притесняваше, че името му може да бъде свързано с пушките, незаконно продавани на индианците. Ами ако Симънс все пак си отвореше устата? Джонатан сви рамене. Всички щяха да повярват на него, а не на лакея и Джонатан и за миг не се съмняваше, че ако, не дай си боже, се разчуе за контрабандата с оръжие, ще пострада не той, а слугата. Всички доказателства сочеха като виновник Симънс — Джонатан се беше погрижил за това.

Усмихна се още по-самодоволно. Така де, защо наследникът на несметните богатства на Уокърови ще си мърси ръцете по такъв долен начин? Все пак беше издънка на Уокърови от Уокър Ридж, а не някой пропаднал нехранимайко. Ами ако Симънс се раздрънкаше, че му е уредил среща с Такърови? И да се разприказваше, чудо голямо! Всички щяха да отсъдят, че това е долна лъжа, съшита с бели конци от човек, изпаднал в безизходица.

Джонатан се подсмихна самодоволно и си наля още една чаша коняк. Отново се разположи на стола и с грозна усмивка върху устните вдигна чашата в безмълвна наздравица. За Чанс... и преброените му дни.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Решението на Джонатан да убие Ани притесняваше Констънс. Наистина беше много привързана към отколешната си прислужница и въпреки че тя не бе изпълнила преди години заръката ѝ да се отърве от сина на Лети, Констънс пак ѝ вярваше безпрекословно. Ани нямаше да я предаде за нищо на света! Сега обаче беше наясно, че Джонатан не може да бъде убеден в това и тя трябва да измисли нещо, та в близко бъдеще да държи Ани далеч от убийствения гняв на сина си.

Беше сама в просторните си покои и сновеше раздразнено напред-назад. Наистина беше лошо, че Ани не е изпълнила заповедта ѝ, но слугинята безспорно не заслужаваше да умре само защото навремето се е обадила съвестта ѝ. Самата Констънс нямаше съвест, затова пък често се позоваваше на съвестта на другите и злоупотребяваше с нея. Стига съвестта на Ани да не им причиняваше ядове, Констънс бе готова да се примири и да ѝ прости. Но Джонатан...

Тя въздъхна. Синът ѝ вероятно щеше да бъде непреклонен. Как Констънс да предпази Ани, без да си навлича неприятности?

В коридора се чу трясък. Тя се свъси, отвори вратата и надзърна да види какво става. Две негърчета се мъчеха да вдигнат голям пътнически сандък, който все им се изплъзваше и падаше с гръм и трясък на пода.

— Какво правите? — кресна Констънс.

Още преди уплашените момчета да са ѝ отговорили, най-неочаквано се показва Фанси — върху красивото ѝ лице се четеше притеснение.

— Знаех си, че сандъкът е прекалено тежък за вас — рече тя добродушно на слугите. — Тичайте да повикате някого, който да ви помогне да го свалите по стълбите. — Усмихна се едва-едва на Констънс и добави: — Дано не са те обезпокоили. Опитваме се да натоварим багажа днес, та утре да не се суетим.

Киселата физиономия на Констънс изчезна яко дим: най-неочаквано ѝ беше хрумнало как да излезе от затруднението.

— Не, момчетата не са ми попречили. Само се питах каква е тази олелия — отвърна тя весело. От дотогавашното ѝ озлобление срещу Фанси не остана и следа и Констънс попита радушно: — Интересно ли ти е да видиш Дяволското свърталище? Сигурно се вълнуваш. Чувала съм, че там е хубаво. Е, не е така величествено, както в Уокър Ридж — не се сдържа жената да добави.

— Вероятно малко имения в колониите могат да се мерят с вашето — отговори учтиво Фанси. — Къщата ви наистина е прекрасна. Но съм убедена, че и домът, който ми предоставя Чанс, също ще ми хареса.

— Ама естествено! — побърза да възкликне Констънс. — Но дали няма да се чувстваш самотна? Най-близките съседни са на няколко часа път. Освен с Чанс и със сестра си — вметна жената малко потвърдо, — ще разговаряш само с прислугата. Жалко, че нямаш до себе си по-възрастна жена с по-голям опит, която да ти прави компания и да ти помага, докато свикнеш с живота там. Дяволското свърталище може и да не ти се стори така приятно, както Уокър Ридж.

— Сигурно ще има моменти, когато ще ми се иска да се посъветвам с някоя жена — каза Фанси, — но съм убедена, че почти не съществува проблем, който ние с Елън да не можем да решим. — Върху страните ѝ се появиха трапчинки. — Израсли сме в провинцията, оправни сме, когато се налага.

— Не се и съмнявам, но си мислех, че... — Констънс продължи щастлива, сякаш идеята ѝ бе хрумнала едва сега: — Ох, как не съм се сетила досега! Разполагам с идеално решение: Ани ще дойде с вас. Една промяна на обстановката ще ѝ се отрази добре, наред с това тя ще ви помага първите няколко месеца, докато свикнете в новия си дом. — Констънс озари с усмивка смаяната Фанси и продължи да дърдори: — Получава се чудесно! Онзи ден Ани тъкмо ми подметна, че ѝ се ще да замине някъде за малко. Тук ѝ е скучно. Какво по-добро за нея от това да ви погостува — хем ще ви помага, хем ще се махне от еднообразието тук. Новата обстановка ще я освежи. Ще ида веднага да ѝ кажа. — Констънс отмести лекичко Фанси и изчурулика весело: — Не е нужно да ми благодариш, скъпа. Ще ми направиш услуга. А сега тичай, върши си работата. Пък аз ще отида при Ани да ѝ съобща прекрасната новина и да ѝ кажа да си стяга багажа. Така де, заминавате

утре. Божичко, колко хубаво се получава за всички нас! Тичай, миличка, и двете ни чака доста работа.

Констънс остави Фанси да стои вцепенена в коридора, затвори вратата и дръпна велурения шнур, за да повика Ани. Няколко минути по-късно, когато прислужницата се яви във всекидневната ѝ, Констънс я посрещна засмяна.

— Имам страхотна новина за теб, миличка: ще заминеш за няколко седмици при Чанс и Фанси. Все едно отиваш на малко пътешествие, ще направиш голяма услуга на младоженците, Фанси не познава колониите, ще я напътстваш и ще ѝ обясняваш какви са обичаите тук. Нали е прекрасно? Помисли само, през следващите няколко седмици ще се отърсиш от мрачните си настроения и ще смениш обстановката, нещо, от което наистина се нуждаеш. Доколкото съм чувала, плантацията на Чанс е приказно местенце. Пък и не си излизала от Уокър Ридж близо година. Тъкмо да се освежиш и да прогониш страховете си.

Ако Фанси бе вцепенена, то Ани направо изгуби ума и дума. Няколко минути гледа вторачено като омагьосана господарката си, грейнала в усмивка.

— За Дяволското свърталище ли? — попита тя плахо накрая, след като си възвърна дар словото.

Констънс кимна щастлива.

— Да, ще бъдеш нещо като наставница на милата Фанси.

Ани пак впери озадачен поглед в господарката си и стиснала с все сила ръце, попита невярващо:

— И те са се съгласили?

— Ама разбира се, ние с Фанси го обсъдихме няколко минути преди да те повикам. Тя прие на драго сърце, дори се зарадва.

Ани събра всичката си смелост и изпелтечи:

— Защо го правиш? Защо ме отпращаш?

Без да среща погледа ѝ, Констънс се обърна и започна да си играе с флакончето парфюм върху тоалетката.

— Ей така, без причина. Според мен за твоята безопасност е най-добре да се махнеш за известно време от Уокър Ридж. — Очите им се срещнаха. — Разбираш ли?

Ани кимна бавно. Разбираше, и още как! И не знаеше дали да се смее от благодарност, или да плаче от ужас.

Фанси се чудеше как ще обясни на Чанс, че с тях ще дойде и Ани. Недоумяваше как се е получило така. Знаеше само, че няма как да отклони смайващото предложение на Констънс, без това да прозвучи неучтиво. Беше ѝ мъчно за Ани, която бе принудена да работи за такава властна жена, но ѝ се искаше да измисли как да не взима в къщата си старицата, без да причинява допълнителни раздори. Върху устните ѝ се мярна тъжна усмивка. Те с Елън бяха живели години наред и без най-малките разногласия, които да помрачат всекидневното им съществуване, и въпреки това, след като бяха пристигнали в колониите, непрекъснато ги сполитаха някакви перипетии. Първо ги отвлякоха, после двете се оплетоха като пиле в кълчища в разни недоразумения. Фанси поклати глава. Дали просто тук не витаеше нещо?

Тръгна да търси Чанс и го видя при една от каруците — наглеждаше как я товарят с багажа за Дяволското свърталище. Помоли го да ѝ отдели малко време, за да поговорят насаме, той вдигна изненадан вежда, но учтиво я отведе встрани на една пътека, от двете страни на която растяха рози.

Изведнъж Чанс, този снажен широкоплещест мъж, който ѝ беше съпруг, ѝ се стори направо страховит. Раздразнена, Фанси се чу как пита с умилкващ се тон:

— Имаш ли нещо против да подслоним за няколко седмици у нас още един човек?

Чанс я погледна озадачен — нещо в гласа ѝ му подсказа, че онова, което ще чуе, няма да му допадне особено. И се оказа прав.

Отпърво си помисли, че не я е разбрал, но когато Фанси повтори името на Ани и припряно му разправи какво се е случило, момъкът видя, че не е сбъркал. Идеше му да подметне язвителна шега, ала нещо в изражението на Фанси го спря.

— Нима наистина искаш тази дърта вещица да дойде с нас? — попита Чанс смаян.

— Не изгарям от желание — призна си младата жена, — но колкото повече си мисля за това, толкова повече се убеждавам, че може би Ани ще ми е от полза.

Чанс изсумтя.

— Мъчно ми е за нея — продължи спокойно Фанси, — онази жена я разиграва като маймуна. Пък и в едно Констънс е права: ние с Елън безспорно се нуждаем от човек с нейните познания, който да ни прави компания.

Чанс се свъси.

— Съмнявам се Ани Клемънс да ви помогне особено. Но ако наистина искаш да ни погостува известно време, нямам сериозни възражения. — Той ѝ се усмихна пленително. — Виждаш ли какъв разбран мъж имаш?

Фанси вече се бе запътила към къщата и го погледна през рамо.

— Разбран ли? Нищо подобно, драги ми господине, имам мъж, който се опитва да спечели разположението ми.

Чанс се ухили и след като няколко минути я гледа прехласнато, се върна при каруцата и отново запретна ръкави. Но бе смутен, че с тях ще дойде и Ани. Какво ли пак кроеше тази Констънс? Никой не можеше да го убеди, че тя иска да се отплати на старата си прислужница или да направи услуга на Фанси. Имаше някаква причина да настоява Ани да тръгне с тях, а Чанс направо недоумяваше каква е тя.

Денят се изниза бързо и младоженците така и не успяха да побъбрят насаме чак до вечерта, когато отидоха да си легнат. След като двамата останаха сами в стаята, Фанси отново повдигна темата за Ани.

— Наистина ли нямаш нищо против Елън... и Ани да дойдат с нас? — попита тя плахо.

Чанс, който се бе разположил на един от фотьойлите и беше изпружил нозе пред себе си, само вдигна рамене.

— Не бих казал, че си умирам от удоволствие, задето онази спаружена вещица ще идва с нас или балдъза ми ще следи всяка моя крачка през първите седмици от моя брак, но при тези обстоятелства присъствието им едва ли ще ми навлече неприятности. — Внезапно в сините му очи проблеснаха заядливи пламъчета. — Пък и ако се държа много добре с Елън, току-виж си погледнала по-благосклонно на мен.

Фанси изсумтя.

— Не виждам причина да променям мнението си за теб. Още повече че току-що ми каза как го правиш само защото ти отърва.

— Не съм казал, че го правя само по тази причина — прошепна Чанс — стана му приятно, че я е ядосал. Фанси го погледна

многозначително и той добави с усмивка: — Сестра ти ми е симпатична. Сладко дете. Макар и да се надявах цялото ти внимание да е насочено към мен, за нищо на света не бих отказал гостоприемство на член от семейството ти. Елън е добре дошла в дома ни, може да остане докогато иска.

— Много щедро от твоя страна — промълви тихо Фанси и ѝ се прииска да го разбира по-добре.

Беше свикнала мъжът ѝ да се държи студено и високомерно и сега това, че той се примирява толкова лесно с положението, в което са изпаднали, я объркваше. Спенсър беше щедър, но младата жена знаеше, че той за нищо на света е нямало да приеме условия в свой ущърб, без да се разсърди. А ето че никой, който я видеше с Чанс, не би се досетил каква сделка са сключили. Всяка младоженка само можеше да мечтае за вниманието и грижите, с които той обгръщаше Фанси. На нея чак ѝ се прииска Чанс да се държи като добиче. Така поне щеше да е наясно с нещата. Тя присви очи. Дали пък мъжът ѝ не се отнасяше така колкото да я хвърли в смут.

Изражението върху лицето ѝ не убягна на Чанс и той вдигна вежда.

— Какво? Какво пак направих, та си такава намусена? Мислех, че ще се радваш, задето и Елън идва с нас в Дяволското свърталище и не съм вдигнал луд скандал, че толкова неочаквано си решила да доведеш и онази дъртофелница.

— Радвам се — призна Фанси бавно. — Но просто не те разбирам. — Забелязала озадачения му поглед, тя добави: — Смятах, че ще се ядосаш за онова, което се разбрахме сутринта, а ти цял ден се държиш мило.

Чанс пак вдигна рамене.

— Няма да се преструвам, че следващият месец ще ми е особено приятен и че ще ми е лесно да се въздържа и да не се радвам на прелестите ти. Но аз приех твоите условия. След като съм го сторил, защо да се цупя и сърдя?

Фанси го погледна смаяна.

— Не всички мъже са такива.

Чанс се усмихна ангелски.

— Аз не съм „всички“ мъже.

Младата жена започна да кръстосва припряно из стаята. Накрая спря с озарени от надежда очи пред Чанс и попита:

— След като си толкова щедър с мен за Елън и Ани, сигурен ли си, че няма да размислиш и да ме пуснеш да спя в леглото си?

— А ти няма ли да размислиш и да се любиш с мен? — попита той сухо.

Искрата надежда в очите ѝ помръкна и тя поклати рязко глава. Чанс се прозина и се протегна и Фанси за кой ли път видя колко красив и вълнуващо мъжествен е.

— В такъв случай, любов моя — рече провлачено момъкът, — не очаквай от мен да променя решението си.

Фанси се свъси. Хич и не си беше въобразявала, че той ще я остави да му се изплъзне толкова лесно, но беше длъжна да опита. Не изгаряше от нетърпение да се спусне нощта, понеже не беше много убедена, че ще му устои, ако той се опиташе да наруши условията на споразумението.

Чанс също не беше особено сигурен, че е способен на такова въздържание. Младоженката бе твърде прелъстителна и той не знаеше дали ще успее да прогони от съзнанието си плътските демони, които не го оставяха на мира. Но за изненада и на двамата спаха като къпани в голямото легло и на сутринта се събудиха ведри, без следа от огорчение.

Но Фанси не остана особено доволна, когато отвори очи и видя, че се е сгушила до широката му гръд, праметнала е една ръка през рамото му, а той е пъхнал крак между бедрата ѝ. Лежа няколко секунди, щастливо заслушана в равномерното биене на сърцето му, после изведнъж се усети и моментално се дръпна в своята половина от леглото.

На всичкото отгоре Чанс бе проявил нахалството да не спи — или поне да се престори на заспал. Беше си буден от доста време и се наслаждаваше на допира на нежното тяло на Фанси, която лежеше досами него. Момъкът рече с блеснали сини очи:

— Чудя се на кого ли от двамата ще му е по-трудно да издържи този месец.

Без да му обръща внимание, Фанси стана, заметна се набързо с халата, пристегна колана на тънкото си кръстче и поруменияла, каза надутно:

— Със сигурност не на мен. Бях заспала и не нося отговорност за постъпките си.

— Такава ли била работата! Значи ако някоя нощ се усетя, че правя любов с теб, то ще е, защото съм заспал и не нося отговорност.

Фанси стисна устни. Вдигна падналия върху лицето ѝ кичур коса и отвърна:

— Знаеш прекрасно за какво ти говоря. Защо се заяждаш през цялото време?

— Ти, любов моя, ми отказваш да се наслаждавам на тялото ти. Нима ще ми отнемеш и това дребничко удоволствие?

На Фанси ѝ идеше да тропне сърдито с крак, но се сдържа и продължи да си мие лицето. Предната вечер повечето ѝ лични вещи бяха преместени в стаята на Чанс; като старателно се опитваше да не обръща внимание на предизвикателното същество, разположило се върху леглото, младата жена взе четката и се зае да разчесва буйните си къдри.

Пъхнал длани под главата си, Чанс я гледаше с неприкрита наслада. Имаше нещо невинно, но и прелъстително в начина, по който тя се решише и чувствената ѝ гъста тъмнокестенява коса падаше на буен водопад.

Фанси усети вторачения му поглед и след като остави с трясък четката, се извърна към него.

— Я престани да ме зяпаш!

Със заядливи пламъчета в очите Чанс въздъхна тежко и пророни:

— Само не ми казвай, любов моя, че добавяш в споразумението още нещо, което не бива да правя.

Тя отвърна с ръце върху хълбоците:

— Някой казвал ли ти е някога, че си най-досадното заядливо същество на света?

При тези думи Чанс се престори на самата наранена невинност и Фанси едвам се сдържа да не прихне. Знаеше, че мъжът ѝ е непоправим и тя никога не ще надделее, затова се извърна с гръб, та да скрие, че е развеселена, и рече:

— Както и да е. Та в колко часа каза, че искаш да тръгнем тази сутрин?

— Най-късно по пладне, ако Елън и Ани се приготвят дотогава. Предстоят ни няколко часа път, но предпочитам да потеглим не утре

сутрин, когато ще е по-хладно, а днес, та довечера да сме в Дяволското свърталище — дори и да се наложи да изминем по тъмно последния отрязък от пътя.

Не след дълго настана голяма суматоха: слугите сновяха напред-назад, влизаха и излизаха от господарската къща с пътни сандъци и обемисти вързопи и ги товареха на двете малки каруци, които щяха да придружат младоженците. За изненада на Чанс до десет и половина сутринта всичко беше натоварено, те се бяха сбогували и бяха готови да поемат на път.

Още преди ужасната сцена между Елън и Хю в зимната градина се бяха разбрали, че Хю ще придружи младоженците до Дяволското свърталище. Макар и да се държеше с Елън хладно и пренебрежително, Хю си удържа на думата и се присъедини към малката група. Двамата с Чанс се метнаха на породистите жребци, които ден преди сватбата двама слуги на Чанс бяха докарали от Дяволското свърталище. Натоварените догоре каруци бяха теглени от по два яки впрегатни коня — сватбен подарък от Морли и семейството му. Хората на Чанс караха каруците, а трите жени се возеха в по-голямата, която беше с брезентово чергило, метнато набързо, за да ги предпазва поне мъничко от препичащото ярко слънце. Сред усмивки и благопожелания малкото шествие най-сетне потегли.

Усмивнат пряко волята си, и Морли заедно с другите ги изпроводи с поглед от стълбището пред къщата. Всички вече се бяха прибрали вътре, а Морли продължаваше да се взира подир Чанс, докато той не се скри и на хоризонта не остана само валмо червена прах. После въздъхна тежко и също влезе вътре.

Беше смятал да разкаже на Сам за нощта, когато е намерил пеленачето, преди Чанс да си е тръгнал за Дяволското свърталище, но в суматоката все си намираше повод да отлага срещата — както всъщност бе правил цели трийсет години! Съзнаваше обаче, че не може повече да протака. Не можеше вечно да си намира оправдания. Всички гости без него и Пру се бяха разотишли, младоженците бяха заминали по живо, по здраво за Дяволското свърталище и в Уокър Ридж отново се бяха възцарили тишина и спокойствие. „Поне докато си отворя устата“, рече си мрачно Морли и тръгна да търси Сам.

След няколко минути го намери в кабинета му. Той преглеждаше без особено желание някакви документи, когато Морли почука и влезе.

Сам му се усмихна гостоприемно, покани го с ръка да седне на удобния фотьойл, тапициран в черна кожа, и му предложи от бирата в каната върху дългата маса до стената.

Едва след като пийнаха от бирата, а Сам се разположи удобно на кожения стол зад бюрото и вдигна нозе в ботуши върху писалището, Морли събра мислите си и се зае с трудната задача да се опита да обясни защо е чакал цели три десетилетия, преди да се пристраши и да проговори.

Не беше никак лесно. На няколко пъти се объркваше като пиле в кълчища, докато накрая рече:

— Помниш ли вечерта след сватбата на Чанс, когато говорихме за родителите му?

Сам го погледна озадачен и отвърна бавно:

— Помня, че беше много развълнуван. И досега ме гложди любопитство, но реших да изчакам ти сам да отвориш дума за това.

Морли отпи притеснено от бирата. Сега вече нямаше мърдане, а му се искаше неудържимо пак да избегне темата. Ала не можеше. Беше длъжен да говори, не биваше да протака повече дори с цената на това да си съсипе живота. Пое си дълбоко въздух и изпелтечи:

— Заклевам се във всичко свято, че Чанс Уокър не ми е син. Аз го намерих!

— Намерил си го ли? — ахна смаян Сам. — Какво имаш предвид, да го вземат мътните?

Другият мъж го погледна решително и каза:

— Точно това. Намерих го, все още омотан в кървавата плацента и повит в одеялце — лежеше на стръмния бряг на реката пред къщата ти.

Сам го погледна невярващо.

— Пред къщата ми ли? Какви са тези Кентърбърийски разкази, които си седнал да ми разправяш? — Но Морли поклати рязко глава и Сам добави спокойно: — Защо си причиняваш това? Ако Чанс не ти е син, просто си го кажи и да приключваме. Няма нужда да си измисляш някакви небивалици, за да ме убедиш.

— Де да бяха небивалици — пророни Морли, — за жалост това си е голата истина. — Той пак отпи от бирата. Рече умолително: — Нека ти разкажа как стана. — Сам кимна без особено желание и Морли подхвана бавно: — Нощта, когато го намерих, се бе извила

страховита буря. Валеше като из ведро, небето бе прорязвано от светкавици, а аз се прибирах след вечер на запой, доколкото си спомням, дори си тананиках, когато за своя изненада чух, че плаче бебе. Не можех да повярвам на ушите си! Пиенето ми беше замъглило главата и си казах, че само ми се е счуло, точно тогава обаче бурята поутихна и отново чух съвсем ясно плача на детето. — Морли отпи поредната глътка от бирата. — Още бях в гората, когато го чух първия път — не виждах нищо. Ако не се броят светкавиците, беше тъмно като в рог, а и от шубрака не виждах брега на реката. Макар и да бях пиян, умът ми не го побираше как някой ще излезе в такова време, и то с пеленаче. Рекох си, че човекът сигурно е в беда. Реших да помогна и тръгнах към реката.

Морли вече не издържаше на вперения поглед на Сам, затова се изправи и тръгна да кръстосва из помещението. Обърна се с гръб към другия мъж и се загледа немиждащо през един от прозорците.

— Така и нямаше да го видя, ако не беше светкавицата — продължи той едва чуто. — Най-сетне бях излязъл от гората и тъкмо се бях запътил към мястото, откъдето се разнасяше плачът, когато падна мощна светкавица — озари всичко наоколо, сякаш е посред бял ден — и аз съгледах детето. Гърчеше се, дереше се ядосано, колкото му глас държи и риташе в одеялцето, с което беше повито... лежеше сам-самичко на земята, на някаква си педя от отвесния бряг.

Сам затаи дъх.

— Нима твърдиш, че някой току-що е бил изоставил новородено дете? Никого ли нямаше наоколо?

Все така, без да го поглежда, Морли рече:

— Не, никого. Пеленачето сякаш се бе появило с вълшебна пръчица край реката. Виках и виках, но не ми отвърна никой. След малко видях, че така и няма да дочакам отговор, затова взех детето и го занесох у дома — в къщата на пазача, която по онова време ми беше преотстъпил, нали помниш?

Сам кимна вглъбено.

— Разбира се, че помня. Но това, което ми разказваш, Морли, направо не е за вярване. Ако наистина е така, защо не си ми съобщил още тогава?

Морли се усмихна горчиво.

— Казвам самата истина и щях да ти я съобщя — точно това и смятах да сторя, след като се уверя, че новороденото е в безопасност. Но ти замина за Англия.

Сам пребледня като платно.

— Нима се е случило тогава? Знаех, че Чанс е роден някъде по това време, но и през ум не ми е минавало, че...

Морли кимна.

— Намерих детето в нощта, когато Лети роди мъртвото момченце. — Той преглътна мъчително. — Е, по онова време не го знаех, знаех само, че в ръцете ми плаче мъничко дете и че някой го е зарязал наред бурята на произвола на съдбата. Питам се дали майката не се е хвърлила в реката, но тогава нямаше как да проверя. Първо трябваше да се погрижа за новороденото. — Морли прокара припряно пръсти през косата си. — Трудно е да ти опиша, Сам, какво чувствах в онази нощ. — Той му се усмихна горчиво. — Само да знаеш колко ми се искаше да си наблизю, за да ти дам детето и да се отърва от отговорността за него. Ти обаче беше във Филадельфия и аз няхах към кого да се обърна... няхах на кого да се доверя. Може да ти прозвучи безсмислено и преувеличено, но съзнавах, че не бива да допускам детето да пострада, не бива човекът, зарязал го край реката, да се добере отново до новороденото и да довърши започнатото злодеяние.

Лицето на Сам се изкриви от болезнен гърч, но си личеше, че той още не е осмислил докрай разказа на Морли. Другият мъж въздъхна тежко и пророни едва чуто:

— Намерих Чанс тук, в Уокър Ридж, същата нощ, когато Лети роди мъртвото ви дете. Но най-голямото съвпадение е, че и Чанс има на десния си крак шест пръста, както всички мъже в семейството ви от три поколения насам.

Двамата се спогледаха мрачно.

— Нима твърдиш, каквото си мисля? — успя да изрече накрая Сам.

Морли сви рамене.

— Лети е била сама с Констънс. Ти беше във Филадельфия. Констънс е имала всички основания да иска единствен твой наследник да е ненагледното ѝ синче Джонатан. — Морли извърна очи, стъписан от мъката, която внезапно се бе изписала върху лицето на Сам. — В семейството на Лети често се раждат близнаци, нали?

— Да — потвърди гърлено другият мъж.

Морли седна на стола пред писалището и продължи уморено:

— Нямах доказателства. И досега нямам. Искях да ти кажа, смятах да го направя веднага щом оставя Чанс при Андрю и Марта. Но през това време ти си се върнал и незабавно си отвел Лети в Англия. — Той добави задъхано: — Онова, което подозирах... Просто не знаех как да ти го обясня в писмо, а ако подозренията ми се окажеха оправдани, се страхувах да не би писмото до теб да попадне в чужди ръце.

— Но защо, за бога, не си ми казал, когато се върнахме? Защо не си споменал на никого и дума? — поиска да знае Сам с очи, блеснали от потисканите чувства.

— Нямаше те четири години. Цели четири години, през които Андрю и Марта се грижеха за Чанс, сякаш е тяхно дете. Точно за това има и несъответствие в рождените дати: решиха да запишат в рожденото свидетелство датата, когато им занесох детето. Тогава то вече беше на една седмица. Теб те нямаше дълги години и през цялото това време Чанс не познаваше други родители, освен Андрю и Марта. Обичаше ги, те също го обичаха. Бяха семейство. — Морли въздъхна за кой ли път. — Освен съвпаденията не разполагах с никакви доказателства. Дори шестте пръста не доказват недвусмислено, че Чанс е твоя кръв. Единственото, в което съм сигурен е, че той не е мой син. И че е роден точно на същия ден, както и мъртвият ти син, и е с шест пръста. Това показва, че е от рода на Уокърови. Пък и ти е одрал кожата. — Безсилен да издържи на втрещения поглед на Сам, Морли заби очи в пода. — Аз съм страхливец, Сам. Трябваше да ти кажа всичко това преди много години, но все не набирах смелост. Подозренията ми са страховити, мога да ги подкрепя единствено с някакви си съвпадения и затова се страхувах, че няма да ми повярваш. И ще си помислиш, че искам просто да създам ядове на Констънс. Все си повтарях, че ще дойдат по-добри времена и някой прекрасен ден Господ ще ми изпрати знак, че е време да проговоря какво се е случило онази нощ. — Той се усмихна тъжно. — Но годините си се изнизваха. Бях погълнат от грижите за семейството си, Чанс растеше здрав и щастлив с Андрю и Марта, вие с Лети като че ли бяхте преодолели болката. Не исках да отварям стари рани или да нанасям нови.

— А сега? — попита Сам прегракнало. — Защо проговори точно сега?

— Защото вече съм стар. Знам, че не съм безсмъртен. В деня на сватбата Чанс ми спаси живота. Беше като поличба и аз си дадох сметка, че съм чакал прекалено дълго и рискувам да си ида от този свят, без да съм казал на никого какво знам. — Той вдигна поглед към стоманените сини очи на Сам. — Дължа го на Чанс — рече накрая простичко.

Настана тишина, и двамата мъже бяха погълнати от мислите си. Мина доста време, докато Сам се обади:

— Не споменавай на никого какво ми каза. Не искам Лети да научава, докато не установим истината. Само това оставаше — да се разстрои.

Морли кимна.

— Вярваш ли ми? — попита с мъка той.

— Вярвам ти — отвърна дрезгаво Сам. — Разказът ти е толкова невероятен, че няма как да не е истина. Въпросът е кой е Чанс Уокър. Дали това, че се е родил в онази нощ, и известната прилика са само съвпадение? — Мъжът добави с леден тон: — Или жена ми е родила близнаци, единия жив, другия — мъртъв? И мащехата ми или някой, подучен от нея, нарочно са оставили новороденото да умре сред стихииите? Едва ли са смятали да оставят там момченцето — на другия ден все някой е щял да го намери. Вероятно са искали да го хвърлят в реката, но ти си се появил и си ги уплашил.

— Понякога се питам — вметна плахо Морли, — дали онази нощ и друга жена не е родила момченце? И дали не се е хвърлила във водата, оставяйки детето живо?

Сам се подсмихна тъжно.

— Мислиш, че Чанс може би ми е незаконен син? Че съм потърсил утеха в кревата на чужда жена? Че съм потъпкал брачния обет, който съм дал на любимата си Лети, и съм докарал друга жена до толкова отчаяние, че тя е посегнала на живота си? Засрами се, приятелю, все пак се познаваме отдавна.

Морли се изчерви.

— Струваше ми се малко вероятно, но все пак понякога се питах дали не е така. — Той си пое дълбоко въздух. — Ядосан ли си ми?

Сам го изгледа вторачено изпод вежди.

— Дали съм ти ядосан ли? „Ядосан“ не е думата, която ще предаде чувствата ми в момента. Току-що ми каза, че би могло Чанс да е мой син и че си подозирал за това от години. След всичко, което ми обясни, приемам подозренията ти: Чанс Уокър наистина е мой син! — Сам удари с все сила с пестник по писалището. — Да, ядосан съм ти, вбесен съм и съм дълбоко наранен. Въпреки това... — Той все пак се овладя и прошепна: — Въпреки всичко не бих потъпкал приятелство, продължило цял живот. — Сетне добави покрусено: — Съжалявам, че не си ми казал още навремето, сега обаче разбирам много неща, например защо все правеше така, че Чанс да е около нас и аз да му помагам. Признателен съм ти за това.

Морли усети как от плещите му се смъква непосилно бреме. Той попита колебливо:

— И какво ще правим сега? Все още не разполагаме с никакви доказателства.

Сам се усмихна храбро, при което приликата му с Чанс се открие още по-силно.

— Значи трябва да ги намерим, нали така?

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ ДЯВОЛСКОТО СВЪРТАЛИЩЕ

„Във въздуха се носи нещо.“

Уилям

Шекспир,

„Комедия от
грешки“

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Беше се мръкнало един час преди младоженците и хората с тях да пристигнат в Дяволското свърталище и въпреки огромното си желание Фанси не успя да види отвън къщата, където занапред щеше да бъде нейният дом. Светеха си по пътя с фенерите, които бяха наслагани по каруците и които Чанс и Хю носеха, и младата жена все пак успя да зърне малко от променящия се пейзаж. Забеляза, че вече се срещат все по-малко дървета и са подминали гората. После съгледа отстрани на тесния път ниви, засети с тютюн, както и оградени с плет ливади и разбра, че всеки момент ще пристигнат, от което се развълнува още повече.

Усети, че каруците се спускат по нанадолнище, и видя в мрака отпред трепкащи светлини и смътните очертания на сграда. След няколко минути спряха пред къщата, окъпана от светлината вътре, широката покрита веранда също бе осветена от красиви фенери, сложени от двете страни. Към входа водеха пет-шест широки стъпала и веднага след като Чанс помогна на Фанси да слезе, двойната врата се разтвори и пред тях застана спретнато облечен мъж.

Върху изпръхналото му от слънцето и вятъра лице грейна усмивка и той възкликна:

— Добре дошли! Добре дошли в Дяволското свърталище, госпожо Уокър. Очакваме с нетърпение пристигането ви. — Мъжът погледна Чанс. — Къщата отдавна плаче за женска ръка.

Чанс остави Хю да се погрижи за Елън и Ани и поведе Фанси нагоре по стълбището с думите:

— Я не говори небивалици, Джед, прекрасната ти съпруга Марта поддържа дома ми в образцов ред. — Момъкът се извърна надолу към Фанси и добави: — Това е Джед Томпсън. Преди десетина години пристигна с жена си като наемен работник. Но след като изтече договорът, установих, че домът ми не може да мине без тях, те пък решиха, че не е чак такъв ад да работят за мен. — Сетне се качи с Фанси на верандата и спря пред Джед. — Жена ми Фанси. Вярвам, че и

ти, и всички останали в Дяволското свърталище ще ѝ служат също тъй предано и прилежно, както и на мен.

Джед се поклони на Фанси и рече с блеснали бадемовидни очи:

— Драго ми е, господарке! За мен ще е удоволствие да ви служа и се надявам винаги да сте довольна.

Фанси му благодари радушно — дребничкият червенокос мъж веднага ѝ бе станал симпатичен, и го последва в къщата.

Понеже беше тъмно, не бе успяла да я види добре отвън, но след като влезе в просторния вестибюл с елегантно вито стълбище към горните етажи, начаса се отърси от съмненията си как ли изглежда новият ѝ дом. Чамовото дюшеме бе лъснато до блясък, по кристалните и месинговите свещници върху стените бяха наслагани скъпи восъчни свещи, от високия таван висеше прелестен полилей, чиято златиста светлина танцуваше по високото огледало в позлатена рамка и дългия махагонов бюфет до едната стена. Във вестибюла имаше няколко сводести врати и от една от тях се показва нисичка пълна жена, извърнала плахо сини очи към Фанси.

Приближи се забързано, направи реверанс и рече:

— Добре дошли, господарке, в новия си дом. Аз съм Марта, жената на Джед.

— И най-добрата готвачка в колониите — добави с усмивка Чанс.

Точно тогава във вестибюла влязоха и другите и Чанс представи и тях, макар че Томпсънови познаваха добре Хю. Уморена от друсането в каруцата, Фанси въздъхна облекчено, когато първоначалното вълнение около посрещането премина и Чанс рече:

— Марта, заведи Елън и Ани в стаите и виж дали имат нужда от нещо; ти, Джед, се погрижи за Хю, а аз ще покажа на младоженката къде ще живее. — Той погледна Фанси и се усмихна криво. — Можеш да разгледаш къщата и утре. Както виждам, умираш за сън. — Чанс се извърна към Марта. — След като настаниш всички, помоли Мариан да ни донесе нещо за хапване.

Сетне пожела на всички „лека нощ“, хвана Фанси за ръка и я поведе нагоре по витата стълба. На горния етаж влязоха в друг красив вестибюл. Накрая Чанс спря пред една врата и каза учудващо плахо:

— Твоите покои, госпожо. Надявам се да ти харесат.

Фанси му се усмихна нежно с блеснали очи.

— Сигурна съм, че ще ми харесат.

Той я притегли към себе си и се взря в лицето ѝ. Прокара изкусително устни по нейните и пророни:

— Моята стая е до твоята. Между тях има врата. Зарекох се да не те любя този месец, но се надявам, че помниш къде трябва да спиш.

Фанси се свъси лекичко.

— Ти не ме оставяш да забравя.

Чанс се засмя и отвори вратата.

Затаила дъх, Фанси влезе, следвана по петите от мъжа си. Стаята беше хубава, просторна и проветрива. Насред лъснатия до блясък дъбов под имаше прелестен, плетен на една кука килим в меките отсенки на розовото и кремавото, при един от множеството прозорци се виждаха два фотьойла с по-наситенорозова дамаска и масичка от махагон и дъб между тях. Леглото с балдахин бе украсено с красива дърворезба, завесите на балдахина и по прозорците бяха от щампована басма в същите оттенъци, както килимът. Пухените завивки и матрак бяха заметнати с пъстра копринена кувертюра в бледожълто, розово и зелено и Фанси с удоволствие забеляза, че мраморът върху нощните шкафчета и умивалникът е бледозелен, в тон с останалото обзавеждане.

Тя се извърна, грейнала от щастие, към Чанс и каза:

— Стаята е направо приказна. Сигурна съм, че тук ще прекарам много щастливи часове.

Той затвори вратата и прошепна:

— Тези часове ще бъдат и вълнуващи, стига да ме пуснеш в леглото си.

Младата жена поруменя и каза припряно:

— Това ли е вратата към твоите покои?

Чанс я стрелна с поглед и кимна.

— Да, и към будоарите. Искаш ли да ги видиш?

Усетила топлото му тяло зад себе си, Фанси се ужаси, че Чанс ще я докосне, че тя ще забрави как сама е предложила да поотложат близостта, затова побърза да каже:

— Само ще надзърна. Наистина съм капнала от умора.

Будоарите бяха уютни и удобни, стаята на Чанс бе по-голяма от нейната, със завеси в рубинено и златисто, в дръзки мъжествени

тонове като самия него. Фанси извърна очи от масивното махагоново легло, което сякаш властваше в стаята, и каза прекалено оживено:

— И тук е много хубаво. — Прозина се и добави: — Божичко, хич и не бях усетила, че съм толкова уморена. Нали нямаш нищо против да се прибера в стаята си?

Чанс я завъртя лекичко и за свой ужас и вълнение тя видя, че е като в капан в обятията му. Момъкът я притегли към себе си и я целуна морно, от което я прониза тръпка. Сетне погледна порумениялото ѝ от страст лице и прошепна:

— Нямам намерение да ти се нахвърлям всеки път, когато останем сами. Казах ти, ще ти дам време. И ще удържа на думата си. Не се страхувай от мен.

Тя му се усмихна с премрежен поглед, без да съзнава колко прелъстителна изглежда с дръпнатите като на котка златисти очи и розовите, влажни от целувката устни.

— Страхувам се не само от теб, драги ми съпруге — пророни задъхана, — но и от себе си.

Какво можеше да стори той след това обезоръжаващо признание, освен да я целуне отново? Притегли я още по-близо до себе си и намери с устни нейните.

Удавена в прегръдката му, Фанси се люшна между ръцете му, усетила как я плисва желание. Към настоящето я върнаха дланта му върху гърдата ѝ, пръстите, с които той напипа пронизаното от сладка болка зърно. Младата жена простена и бързо се дръпна.

— Обеща ми.

Чанс въздъхна.

— Ама че съм глупак! — После присви очи. — Но ако пак започнеш да ме дразниш, както одеве, може и да наруша обещанието си.

— Аз да съм те дразнела? — тросна се Фанси в своя защита и същевременно се притесни. Дали наистина го беше дразнила? Дори и да го бе направила, е било, без да иска. Изчерви се до уши и без да среща погледа му, изпелтечи: — Няма такова нещо. Само ти се е сторило, понеже така ти се иска.

— Ако ми се е сторило, защото така ми се иска, сега, херцогиньо, щеше да лежиш на кревата, а аз щях да съм се наместил удобно между бедрата ти — отвърна той с дяволити пламъчета в сините очи.

При тези думи я плисна топла вълна, но тя се овладя, подмина го и каза напрегнато:

— Държиш се грубо, драги ми господине. Нямам намерение да те слушам повече.

Чанс я пусна да мине, но я последва в стаята ѝ. Облегна се на рамката на вратата и каза едва чуто:

— Аз съм твой съпруг. Не го забравяй, скъпа. Омъжена си за мен.

Фанси начаса си спомни как я е изнудил да мине под венчило с него и настръхна.

— Принуди ме да се омъжа за теб, ако случайно си забравил. Затова и понякога ми иде да... да...

— Да свикнеш с грубото ми държание ли? — провлече той.

— Точно така.

На вратата се почука тихо и Чанс отиде да отвори. Отпред стоеше дребничка млада жена, която кършеше притеснено ръце. Бадемовидните ѝ очи грейнаха, когато Чанс ѝ се усмихна. Той я покани да влезе и каза на Фанси:

— Това е най-малката дъщеря на Марта, Чарити. Още не може да твърди, че е камериерка с опит, но съм сигурен, че ще останеш доволна от нея. — Чанс побутна момичето напред и допълни: — Това, Чарити, е жена ми Фанси, новата ти господарка. Скоро ще се убедиш, че не е чак толкова страшилище, на каквото ти прилича.

Чарити се изчерви като домат и погледна умолително Фанси.

— О, госпожо, и през ум не ми е минавало...

Фанси се усмихна сърдечно на дребничката пълна девойка с рижа коса и бадемовидни очи, която и без да я представя Чанс, си личеше отдалеч, че е дъщеря на Джед и Марта.

— Не му обръщай внимание — рече тя добродушно. — Сигурна съм, Чарити, че ще се чувстваме чудесно заедно. Дано за теб е удоволствие, а не мъчение да ми помагаш. — Фанси стрелна с поглед мъжа си. — Както, убедена съм, е с твоите родители, които служат вярно на Чанс.

Чанс се засмя.

— Да, така е. — Поклони се присмехулно на Фанси. — Ще те оставя в кадърните ръце на Чарити. Трябва да поогледам, все пак

отсъствах по-дълго от предвиденото. Сестрата на Чарити — Мариан, всеки момент ще дойде с вечерята. Лека нощ, госпожо Съпруго.

Чарити наистина се оказа отзивчива и предана и когато Фанси се настани удобно в леглото и се приготви за сън, тя вече се беше запознала и с Мариан, която си приличаше като две капки вода с Чарити, все едно са близначки, с тази разлика, че осемнайсетгодишната Чарити беше с пет години по-малка от Мариан. След като излапа пилешката супа и дебелиите резени хляб, намазани с масло, Фанси отпрати двете млади жени, като едвам държеше очите си отворени.

Вече бе потънала в дълбок сън, когато Чанс се пхна до нея в леглото. Притегли я до себе си и прошепна в ухото ѝ:

— Споразумението, любов моя, забрави ли?

Фанси възропта сънено, но после се сгуши в обятията му. Чанс също заспа усмихнат.

Когато на другата сутрин Фанси се събуди, стаята беше окъпана в ярка гореща слънчева светлина, а Чанс го нямаше — личеше къде е лежал само по вдлъбнатината върху възглавницата. На младата жена не ѝ се мислеше за отношенията ѝ с нейния съпруг, искаше ѝ се по-скоро да огледа новия дом, затова скочи бодро от кревата и отиде на един от прозорците. Дръпна пердето от щампована басма и погледна навън. Лицето ѝ се озари от чиста наслада, когато погледът ѝ падна върху ширналата се зелена морава, където тук-там растяха високи дъбове и магнолии. Местността се спускаше плавно към лъсналото сребро на реката в далечината, Фанси забеляза и голям пристан, изграден направо във водата. Гледката пред нея беше разсечена от широк път, който завършваше с голям кръг пред къщата. Вляво имаше огромно, оградено с плет пасище, където пет-шест кобили пасяха кротко, а жребчетата палуваха около тях. Вдясно имаше цветна градина с красиви алеи, покрай които бяха нацъфтели розови, жълти и морави цветя, а из топлия въздух се носеше уханието на рози и биле.

Преди да дойде тук, Фанси не знаеше какво да очаква от Дяволското свърталище. Помнеше как е видяла първия път Чанс, облечен в износени дрехи от еленова кожа, образ, който изобщо не се връзваше с изисканото облекло и обноски, каквито по-късно ѝ бе показал в Уокър Ридж. Беше ѝ интересно на кого прилича домът му: на

онзи Чанс от пристанището или на изтънчения джентълмен от богатското имение.

Не бе изключено скъпите дрехи, които е носел в Уокър Ридж, да са купени просто за случая, а Дяволското свърталище да не е нищо друго от порутена дъсчена колиба наред усойния зловещ пущинак. Фанси се дръпна от прозореца, неописуемо доволна, че новият ѝ дом все пак не е някаква прилична на зандан съборетина, каквато често си беше представяла. Много неща у новия ѝ съпруг бяха загадка за нея и волю-неволю тя си призна със свито сърце, че е поверила живота си в ръцете на мъж, когото познава съвсем бегло и за когото не знае, кажи-речи нищо, ако не броим неприятния факт, че сърцето ѝ се разтапя и от най-слабата му усмивка, а тялото ѝ пламва и от най-лекия му допир. Тя се подсмихна горчиво. Това не бе от най-здравите основи, на които да градиш брак. Сетне сви рамене. Нямаше смисъл да роптае, можеше да се утеши с мисълта, че все пак ще живее в приличен дом, а не в колиба, каквато бе очаквала да види.

Дяволското свърталище не бе така голямо и величествено, както Уокър Ридж, но в известен смисъл това дори ѝ беше приятно. Няколко години бе живяла в огромния, приличен на дворец дом на бароните Меривейл, и си мечтаеше за къща, където да не се губи, както често ѝ се бе случвало непосредствено след като беше станала баронеса Меривейл. Помисли си щастлива, че Дяволското свърталище е почти съвършено. Усмихна се и повика със звънеца Чарити. Изгаряше от нетърпение да тръгне да разглежда новия си дом.

Няколко часа по-късно, придружавана от изключително внимателния Чанс, Фанси си призна, че първоначалното външение не се е разсеяло ни най-малко, обратното, станало е още по-голямо. Както и бе предположила, къщата не беше прекалено голяма. Имаше само шест спални, за разлика от дома на рода Меривейл, където те бяха цели двайсет. При това всяка стая тук беше просторна и обзаведена с вкус и по едно време младата жена си помисли със задоволство, че къщата ѝ е съвършена: уютна и достатъчно голяма, без обаче да потиска с размерите си.

С гордост в гласа Чанс изтъкна, че първоначално белосаната сграда е била на два и половина етажа, имала е широка предна и задна веранда и скосен покрив с капандури и високи комини от двете страни. Момъкът обясни, че преди четири години е пристроил двете

едноетажни крила. Така сградата беше станала още по-изискана и красива. Отвън прозорците бяха с капаци, боядисани в тъмнозелено, така че къщата изглеждаше още по-свежа и чиста. Около стълбовете на покритите веранди растяха пълзящи растения: телефончета и дяволски нокът, чийто лъскави наситенозелени листа бяха в приятен контраст с ослепителната белота на постройката.

Зад къщата се намираха кухнята, помещението за опушване на месо, перачницата, малката мандра, тъкачницата, помещенията, където работеше Чанс — те бяха подредени на ветрило, а след тях се намираха къщите и колибите за прислугата и за всички останали, които работеха в плантацията. Тъй като повечето от тях бяха като Томпсънови наемни работници, чиито договори бяха изтекли, робите се брояха на пръсти. Зад стопанските постройки и къщурките за прислугата Фанси видя конюшните и няколко големи плевни, които Чанс обеща да ѝ покаже друг ден. Зад тях пък бяха сушилните за тютюна.

Плантацията наподобяваше по-скоро малко селце, отколкото самотна постройка наред ширналите се зелени поля. Наоколо цареше невероятна суматоха: навред сновяха хора, които вършеха някаква работа. Кудкудякаха кокошки, писукаха пилета, мучаха крави, цвилеха коне, от време на време долитаха откъслечни разговори и смях.

Върнаха се в къщата, хапнаха заедно с всички и Хю се запъти към конюшните, където скоро щеше да иде и Чанс. Жените се прибраха по стаите да подремнат, докато спадне жегата, така че за няколко минути Чанс и Фанси останаха сами. Излязоха от къщата и избраха прохладно сенчесто местенце край реката, за да се наслаждават на гледката. Разговаряха колкото да се намират на приказка, докато Чанс не рече с грейнали очи:

— Извинявай, че ще те изоставя толкова скоро след пристигането, но почти не съм имал време да опозная английските коне, които купих. Бях погълнат от това да преследвам една друга английска кобилка — прелестна и дива.

Фанси се задави с лимонадата, която пиеше — добре поне, че бяха сами, и никой друг не бе чул възмутителните думи. Бързо се окопоти от стъписването и подметна язвително:

— Кобилка ли? О, драги ми господине, опасявам се, че си се заблудил. Става дума по-скоро за дърта ялова кобила.

Чанс се усмихна лениво, прокара пръст под брадичката ѝ и след като се наведе, вдигна лицето ѝ към себе си.

— Ялова ли? Съмнявам се. Според мен въпросното същество никога не се е любило с истински расов жребец.

Фанси се изчерви като домат, но не се сети какво да отвърне. Уж се шегуваха, а Чанс я бе задянал по болното място. Младата жена каза с мъка в гласа:

— Мен ако питаш, повредата е в жената. Първият жребец вече бе създал трима синове, но с...

Тя млъкна и най-неочаквано очите ѝ плувнаха в сълзи. Още докато беше омъжена за барона, бе копняла неописуемо за дете, но годините си минаваха, Фанси все не зачеваше и понеже имаше пребогати доказателства, че съпругът ѝ може да има деца, беше решила, че виновна за бездетието си е тя. Това за нея бе тежък удар и тя отдавна бе погребала всяка надежда някой ден да си роди рожба.

Чанс долови тъгата ѝ и я целуна лекичко по носа.

— Ще видим, нали така? — Озари я с усмивка, от която тя направо се разтопи. — Но дори и да си права, любов моя, пак ще смятам, че съм извадил страхотен късмет.

Фанси му беше признателна за добротата, но тя още повече я обърка. Чанс се бе показал пръв негодник, за да я принуди да се омъжи за него, почти бе изплюл камъчето, че го е сторил колкото да си отмъсти на Джонатан, и въпреки това... Въпреки това... Фанси въздъхна. Дали някога щеше да разбере що за човек е той?

До вечерта жените бяха оставени сами и щом в късния следобед се позахлади, те тръгнаха да разглеждат плантацията.

Със странна гордост Фанси показва на Елън и Ани много от нещата и местата, където я беше водил Чанс, като им обясняваше предназначението на различните постройки. Уж се свечеряваше, а пак кипеше бурна дейност: децата играеха, кучетата лаеха, възрастните сновяха напред-назад, за да си свършат работата, преди да е паднал мракът.

Отидоха на голямо пасище и докато наблюдаваха лудуващите жребчета, Фанси каза с блеснали очи:

— Само като си помисля как Констънс се притесняваше, че тук ще ми е скучно или самотно! — И веднага съжали за тези си думи, забелязала как по страните на Ани се плисва руменина. Затова побърза да добави: — Все пак е хубаво, че не се озовах сам-самичка сред множество непознати. Ти, Ани, познаваш ли някои от хората тук? Дано ги познаваш, инак направо се чудя какво ще правим ние с Елън. — Тя се усмихна на по-възрастната жена и продължи: — Добре, че Констънс предложи да дойдеш с нас, за да ни помагаш в началото, когато ще ни е най-притеснително. Идвала ли си и преди в Дяволското свърталище?

Съвсем обезоръжена от добротата в гласа и отношението на Фанси, Ани се поотпусна и каза простичко:

— Не, не съм идвала, макар и мнозина да са ми разправяли за плантацията. Господин Сам я споменава често. Много се гордее, задето съпругът ти е постигнал такива успехи за толкова кратко време. Но все пак познавам мнозина от прислужниците. Придружавали са през годините мъжа ти, когато е идвал в Уокър Ридж.

Макар и в началото да се беше притеснявала, че Ани ни в клин, ни в ръкав е попаднала в новия ѝ дом, предния ден, по време на дългото пътуване до Дяволското свърталище, Фанси се бе убедила, че по-възрастната жена се старее как ли не да ѝ угоди и всъщност е много приятна спътница, стига човек да я насърчи. Днес доброто мнение на Фанси за Ани се затвърди още повече, макар че тя беше все така озадачена от внезапното желание на Констънс да ѝ натрапи жената. Чанс вече бе споменал, че Ани открай време го гледа така, сякаш очаква да му порасне втора глава, и тъй като Фанси и Елън бяха напълно непознати на другата жена, Ани очевидно имаше друга причина да се радва, че ще погостува в дома на Чанс.

Фанси не успя да се сдържи и попита:

— Често ли пътуваш и ходиш на гости, когато господарката ти разреши?

— Досега не съм ходила никъде без Констънс — призна си най-чистосърдечно Ани. Но веднага си даде сметка, че с този отговор ще повдигне в съзнанието на Фанси някои въпроси, и изпелтечи: — Не обичам да пътувам сама. Обикновено придружавам госпожа Констънс почти навсякъде и не се налага да пътувам сама.

— Ясно — отвърна бавно Фанси и между веждите ѝ се вряза бръчица.

Още от самото начало бе озадачена от настояването на Констънс камериерката ѝ да дойде с тях, а сега признанието на Ани засили още повече притесненията ѝ. Защо ли Констънс бе поискала слугинята да ги придружи? За да ги държи под око ли? Фанси сбърчи носле. Нещо не се връзваше: те с Чанс нямаха какво да крият. Защо тогава Констънс бе настояла върната ѝ слугиня да дойде с тях в Дяволското свърталище?

Фанси не се сещаше за отговор, който да ѝ звучи задоволително, но понеже Ани се държеше мило и вероятно наистина щеше да им бъде от полза следващите няколко седмици, младата жена се отказа да умува за Ани и нейната господарка. Имаше да си мисли за далеч по-важни неща: за смайващото поведение на съпруга си и за любовта между Елън и Хю.

Отдалеч си личеше, че между двамата млади влюбени нещо куца. Елън бе на върха на щастието, че се е измъкнала от задънената улица с Джонатан, и беше преливала от нетърпение час по-скоро да разсее недоразумението с Хю. За беда обаче той не искаше да има нищо общо с нея. В най-добрия случай се правеше, че не забелязва плахите ѝ молби да поговорят насаме, а през останалото време се преструваше, че тя дори не е в същата стая.

Нали в деня на сватбата бе видяла сценката между Джонатан и Хю, Фанси беше сигурна, че знае защо Хю се държи така със сестра ѝ. Ала заради обстоятелствата така и не беше успяла да поговори на четири очи с Елън и да ѝ изложи подозренията си. Несретното, смаяно изражение върху лицето на сестра ѝ не остана незабелязано за нея и когато Ани се извини тактично и се прибра в къщата, Фанси се извърна към Елън и рече:

— Май така и не успя да поговориш с Хю.

— О, Фанси — проплака девойката. — Той прави, струва, но гледа да не оставаме и един-единствен миг сами. Наблюдава ме с леден поглед и с него сякаш изразява всичко, каквото имаме да си казваме. Какво да правя?

Фанси въздъхна.

— Не знам, скъпа, но се опасявам, и то не без основание, че за това отношение на Хю към теб пръст има и Джонатан.

— В какъв смисъл? — попита притеснена Елън. — Знам, Джонатан му е съобщил, че и дума не може да става да се оженим.

Мислех си, че Хю ще се радва. — Долната ѝ устна потрепери. — Но той ме гледа като буреносен облак. Държи се, сякаш съм му смъртен враг, а аз дори не знам защо. — В очите и избиха сълзи, тя ги попи трескаво с везаната си кърпичка и проплака: — Никога през живота си не съм била по-нещастна. Знам, чувствата на Хю бяха наранени, когато Джонатан обяви годежа, знам, той ми беше много ядосан, но си мислех, че щом научи как Джонатан не е казал цялата истина, ще ме разбере и ще ми прости. — Елън извърна прелестните си сини очи към по-голямата си сестра. — Не ми харесва да съм влюбена. Боли ужасно. Имам чувството, че сърцето ми се къса, и не мога да сторя нищо. — Тя добави злостно: — Просто не ги разбирам тия мъже, и туйто.

Фанси я прегърна през тъничките рамене и рече развеселено:

— Знам, мъничкото ми, знам. Аз също не ги разбирам. Те могат да те влудят, да ти скъсат нервите, нагли са, държат се като дребен и в същото време направо ни очароват.

Обронила главица върху рамото на сестра си, Елън попита едва чуто:

— Но какво да правя? Той дори не ми дава да му обясня. Сигурна съм, че само да склони да ме изслуша, и ще успея да го накарам да разбере.

— Опасявам се, че Джонатан му е напълнил главата не само с новината за разваления годеж — рече със свито сърце Фанси. Когато Елън я погледа съсредоточено, тя сподели без особено желание: — Не съм чула разговора, но съм повече от сигурна, че Джонатан му е казал някои грозни лъжи за вас и за така наречения ви годеж.

— Но какво толкова му е казал, та Хю ме гледа с такова отвращение? Да си рече човек, че съм отровна жаба.

Фанси поклати глава.

— Не знам, скъпа. Знам само, че ги видях да разговарят и че каквото и да е казал Джонатан, ако се съди от смаяното изражение на Хю, то му се е сторило унищожително.

— Но какво?... — Елън пребледня като платно. Закърши ръце и попита едва чуто: — Нима мислиш, че той... Че е казал на Хю как сме били... Че съм... обезчестена?

Фанси кимна бавно.

— Да, според мен Джонатан направи точно това. И още по-лошо, опасявам се, че Хю се е хванал на въдицата.

Не щеш ли, в сините очи на Елън проблеснаха гневни искри.

— Как смее! — тросна се тя ядно. — Какво нищожество... — Но не се доизказа — не намираше думите, и забравила за сълзите, направи развълнувано една крачка към къщата. — Ох, само да ми падне в ръчичките!

— Е, май ще се наложи да поизчакаш, няма как още сега да си разчистиш сметките с Джонатан. Едва вчера напуснахме Уокър Ридж и не ми се вярва скоро да се върнем там — отвърна спокойно Фанси, доволна, че сестра ѝ вече не е така смазана от мъка.

Обикновено Елън бе най-милото същество и този гневен изблик щеше да ѝ дойде добре — щеше да отприщи мъката ѝ и да я накара да действа.

По-малката сестра се извърна рязко и погледна Фанси право в очите.

— Джонатан ли? — попита тя рязко. — Смяташ, че ти говоря за Джонатан? — Тя поклати рязко руса главица. — Ядосана съм не на Джонатан. Той не оправда очакванията ми, хич и не се учудвам, че ме е очернил, но виж, Хю да му повярва!... — Елън си пое разярено въздух. — Възнамерявам да кажа на младежа какво точно мисля за него. Как смее дори да предположи, че съм способна на такава покварена постъпка! — Тя вдигна брадичка. — Смятам да му го кажа в очите, и то още сега. Как смее да повярва в такава грозна лъжа за мен! Как смее!

Още преди Фанси да е изрекла и думица, Елън се завъртя и с блеснали от справедливо възмущение очи, с юмруци, стиснати отстрани на хълбоците ѝ, закрачи войнствено към конюшните.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

С пламнали страни Елън нахълта като хала в първата конюшня, хладна и сенчеста, която ѝ се изпречи пред очите. За късмет не бе сбъркала: тук държаха кобилите, които всеки момент щяха да се ожребят, и разплодния жребец. Чанс и Хю също бяха вътре и се възхищаваха на жребеца, пристигнал от Англия. Конят стоеше с вързани крака на широката пътека между боксовете и от лъскавата кървавочервена козина и проблясващата черна грива и опашка си личеше, че откакто е пристигнал в Дяволското свърталище, тук са се грижели повече от добре за него.

След като Елън влезе с гръм и трясък в конюшната, жребецът изцвили и се вдигна на задни крака. Двамата мъже погледнаха към девойката, а конят внезапно отметна красива глава и се разцвили така, че се разтрепериха дори мертеците. Елън се сепна от цвиленето и развесели двамата мъже, като побърза да отстъпи назад.

Чанс ѝ рече с усмивка:

— Не се плаши, Елън. Конят е вързан здраво и няма как да ти навреди. Освен това Обещанието на Дяволското свърталище, както го кръстихме, явно си пада кавалер — допълни той и потупа изваяния врат на жребеца.

Макар и за миг смутена от внезапното цвилене на коня, Елън бързо си възвърна самообладанието. Приблужи се към двамата мъже, погледна Хю и каза със свито гърло:

— Ако зет ми може да се лиши за малко от теб, бих искала да поприказваме насаме... още сега.

Усмивката на момъка помръкна и той отвърна троснато:

— Не виждам защо да го правя. Няма причина и Чанс да не чуе това, което имаш да ми казваш.

Елън се изчерви още повече и погледна умолително към Чанс. Той вдигна вежда, забелязал признаците на гневно вълнение върху лицето ѝ. Погледна замислено и леденото лице на Хю. Човек трябваше да е сляп и глух, за да не види, че нещо не е наред между двамата влюбени, но тъй като Хю не му бе изплакал болката си и Чанс нямаше

намерение да се меси, той не се беше питал какво точно става. Личеше си обаче, че Елън е решена да постигне своето, и понеже който е разумен, не се бърка в караници между влюбени, ако иска и след това да си запази добрите отношения и с двамата, Чанс сви рамене и каза напосоки:

— Ще отведа Обещание и ще ида да потърся жена си. Не се и съмнявам, че се е затъжила за компанията ми. — Без да обръща внимание на ужаса, изписал се в очите на Хю, Чанс се поклони на Елън и прошепна: — С твое позволение.

Тя кимна отсечено и впери очи в лицето на Хю. Чанс бързо отвърза жребеца и го поведе, оставяйки Елън и Хю сами в прохладната конюшня.

Елън едвам сдържаше възмущението и почти не изчака Чанс да се скрие от погледа ѝ, когато пристъпи напред, заби пръстче наред широките гърди на Хю и подхвана разпалено:

— Как смееш да вярваш на такива долни лъжи за мен! Как изобщо смееш!

Момъкът не бе очаквал такъв гневен изблик, затова се свъси и попита не особено благоразумно:

— Моля? За какво говориш?

— Ще ти кажа аз на теб за какво говоря! За Джонатан! — отвърна с омраза девойката.

С русите букли, обрамчили лицето ѝ, с розовите от възбуждането бузки и блесналите от яд сини очи тя се стори на Хю много красива. „Прекалено красива“, помисли си той горчиво, усетил как вече познатата болка в гърдите му се усилва. Въпреки че се бе заричал стотици пъти да не го прави, я погледна и почувства как мъчителната решимост да си няма вземане-даване с нея се разсейва яко дим. Напомни си мрачно, че колкото и миличка да му се струва тя сега, всъщност си е едно напълно безнравствено същество, жестока млада жена, която омагьосва невинните мъже и после, след като си набележи нова жертва, ги зарязва безмилостно — както е направила с Джонатан. Беше се заклел да прави, да струва, но да не допусне подобно нещо да сполети и него. Припомни си със свито сърце, че последното, което е сторил Джонатан, е да го помоли да внимава и да не се хваща в капана на непорочната външност на Елън. Другият мъж го беше предупредил и че тя вероятно ще се опита да отрече всичко, и ако Хю тълкуваше

правилно сценката, която Елън му разиграваше, и думите ѝ, младата жена се мъчеше да направи точно това.

Хю отново усети гневната болка, съпътствала го неизменно, след като Джонатан му бе отворил очите за истинската природа на Елън, затова попита студено:

— И какво точно е сторил братовчед ми Джонатан?

Елън тропна с краче.

— Я не се прави на ни лук ял, ни лук мирисал! Знаеш прекрасно, че ти е казал нещо, заради което се държиш с мен така, сякаш съм прокажена. Голям глупак си, ще знаеш, ако си повярвал и думичка от онова, което ти е надрънкарал онзи негодник и мръсен лъжец, братовчед ти.

Хю вдигна ехидно вежда.

— И какво излиза, значи не си развалила годежа си с него?

Елън потисна обзелото я желание да го зашлеви през лицето и процеди през стиснати зъби:

— Разбира се, че съм го развалила. Самата аз помолих да го направим и понеже годежът не бе оповестен официално, не виждам нищо позорно в това. Още преди да тръгнем от Англия, се бяхме споразумели, че идваме в колониите, та ние двамата с Джонатан да видим дали си подходим. Но официално не беше уточнено нищо — Фанси настоя да изчакаме и ние, слава богу, се съгласихме. — Очите ѝ помръкнаха. — За твоє сведение Джонатан никога не ми е искал ръката. Просто оповести годежа пред теб и другите. Дори не ме е питал какво мисля аз.

— Нещо не ми се вярва, пък и не виждам защо си решила, че това ме интересува.

За миг Елън изпадна в такова вцепенение, че на Хю му идеше да я притисне в обятията си и да я целуне. Но бързо се овладя и я погледна ледено.

Пълното му безразличие и хладните думи окончателно отприщиха необуздания гняв, тласнал я така безразсъдно да се изправи пред Хю. Най-неочаквано тя се почувства невероятно унижена. Беше ясно, че каквото и да каже, не ще промени мнението на момъка за нея. Малко по малко си възвърна спокойствието и ѝ се прииска да сложи край на тази конфузна и за двамата сцена и да остане сама, за да се

погрижи за разбитото си сърце. С блеснали от непролетите сълзи очи Елън се обърна и каза прегракнало:

— Извинявай, няма да ти досаждам повече. Изтълкувала съм погрешно отношенията ни.

Лицето на Хю внезапно се изкриви от болка и той пророни:

— Точно както и Джонатан.

— В какъв смисъл? — попита остро Елън и пак го погледна.

Хю вече бе отворил уста и не можеше току-така да бие отбой. Реши да кара без недомлъвки и изтърси:

— Излишно е да се преструваш пред мен. Знам всичко. Джонатан сподели как си му внушила, че го обичаш и ще се венчае. — Той продължи, без да среща очите ѝ: — Каза ми още, че без да чака да минете под венчилото, е правил любов с теб, понеже е бил съвсем сигурен, че възнамеряваш да му станеш жена. Твърди, че единствената причина да не удържиш на думата е, че си се отегчила от него и си решила, че е по-забавно да прелъстиш мен.

— И ти си му повярвал? — ахна ядосано младата жена.

Хю стисна зъби.

— Защо ще ме лъже? И той се zlepоставя не по-малко от теб.

— Защо ли? — изкрещя тя разгневена. — Наистина ли не знаеш? Та нали вие с Чанс предупредихте мен и Фанси да внимаваме с него? Нима Джонатан се е променил чак толкова през седмиците, откакто се познаваме? Нима по някакъв чудодееен начин се е превърнал в светец, чиито думи са извън всякакво подозрение? И нима ме уважаваш толкова малко, че слушаш него, а на мен не признаваш дори правото да се защита?

В гласа ѝ имаше толкова страст и мъка, че Хю се разколеба дали братовчед му е казал истината. Припомни си смутен, че Джонатан не се слави с кой знае каква почтеност. Колко пъти Чанс беше повтарял, че лъжата и измамата са втора природа на братовчед им, особено когато той се домогва да получи нещо? За пръв път от онзи смазващ следобед Хю си наложи да мисли трезво и си даде сметка, че ако Джонатан е смятал да се ожени за Елън, а тя се е отказала в последния момент, надали е щял, както подобава на почтен мъж, да стои настрана. Не, щеше да направи всичко възможно, за да я накара да страда. И ако е подозирал, че тя е дала сърцето си на друг, е щял да се постарее, без да подбира средствата, да разбие щастието ѝ.

Стъписан, момъкът се взря в Елън: в съзнанието му най-ненадейно се бе прокраднало ужасното подозрение, че Джонатан го е взел за последния глупак. А той, заслепен от мъчителна ревност, беше изтълкувал думите му като чиста монета и беше повярвал, че Елън е изпечена мръсница. С горчиво прозрение осъзна, че онова, което Джонатан му е надрънкал, няма как да е истина, особено пък за милото нежно съзнание, което Хю бе обикнал тъй силно през последните седмици.

В този момент обаче у Елън нямаше нищо мило и нежно — тя го пронизваше с гневен измъчен поглед, въпреки това Хю усети как го обзема надежда. Помисли си едва ли не зашеметен, че не е важно колко ядосана му е тя. Беше си го изпросил с това, че бе повярвал и за миг на омразните твърдения на Джонатан. Важното беше, че се е проявил като лековерен глупак и че погълнат от собствената си мъка, е наранил едно от най-крехките същества, които някога е познавал. В миг се ободри — беше му хрумнало нещо и от несретата, преследвала го последните няколко дни, не остана и следа. Нима постъпката на Джонатан не показваше, че братовчед му е убеден: Елън има дълбоки чувства към Хю? Инак защо ще се опитва да го настройва срещу нея? И нима гневът и огорчението на Елън не доказваха, че тя държи много на него и на доброто му мнение за нея? В противен случай защо ще се разстройва толкова от хладното му отношение? Значи излизаше, че... че тя го обича... точно както Хю обичаше нея? Сърцето му се разтуптя лудешки.

Ненадейно убеден, че е на прав път в догадките си, той пристъпи напред и върху лицето му се изписа нежност. Пресегна се и хвана девойката за ръка.

— Искам да ти поднеса, Ели, най-искрените си извинения — усмихна се момъкът тъжно. — Май ще се окаже, че съм се държал като най-големия глупак, за което съжалявам. Ако онзи следобед не бях полудял от ревност, щях веднага да проумея, че Джонатан се опитва да ни раздели. — Сетне добави с гърлен глас: — Само един слепец като мен не ще разбере, че такова сладко нежно създание като теб не може да се държи толкова долно, както твърди Джонатан. Наистина съжалявам, че ти причиних болка.

Нежното сърце на Елън бе на път да се разтопи от топлия поглед и тон на Хю. Тя обаче си припомни каква дълбока рана ѝ е причинил

момъкът и устоя на мощното желание да се хвърли в обятията му и да му каже, че му прощава. С неприсъщо за нея озлобление младата жена си каза, че няма да му се размине току-така. Той я беше обидил. Елън вдигна властно брадичка и се тросна:

— Може и да съжаляваш, но ще съжаляваш още повече, ако си въобразяваш, че с някакво си извинение ще заличиш болката, която ми причини.

Хю я притегли към себе си със самодоволни дяволити пламъчета в очите.

— Нима наистина съм те наранил с постъпката си? — попита той задъхано. — Нима наистина държиш толкова на мнението ми, любов моя?

Смутена, Елън си даде сметка, че е на крачка от пълната капитулация, дръпна ръката си от здравата му хватка и каза:

— Не разчитай особено на това, че съм се разстроила от лошото ти мнение за мен. На никого не му е приятно да петнят името му без основание. — Дръпна се малко от Хю и след като си пое дълбоко дъх, за да се поуспокои, допълни делово: — Радвам се, че можахме да си поговорим насаме. Нека загърбим това неприятно недоразумение и се държим естествено. — Елън понаведе глава. — Хайде отново да сме верни приятели.

Понеже да се „държи естествено“ и да бъде „верен приятел“ с Елън бе последното нещо, което Хю искаше, той не остана доволен от думите ѝ.

— Това ли само ще ми кажеш? — попита младежът намусено.

Елън разшири очи.

— Ами да, драги ми господинчо, какво друго имаме да обсъждаме?

Хю се свъси — вече не беше така сигурен какви точно са отношенията им.

— Предупреждавам те, Ели, не си играй с мен!

— Не бих посмяла, драги ми господине — прошепна тя и сведе целомъдрено очи.

Завъртя се на пети, тръсна прелъстително руси къдри и от здрачната конюшня излезе с напета походка в ярката слънчева светлина навън, а Хю я изпроводи със сломен и озадачен поглед.

„Женска му работа! — отсъди той жлъчно. — С тях не можеш да излезеш на глава!“ Не ги разбираше, и толкоз!

Когато след малко Чанс се върна при Хю, той се въсеше и си мърмореше, както разчесваше лъскавата козина на дългокраката дореста кобила. Преди броени минути Чанс бе срещнал Елън, която направо грееше от щастие, и беше очаквал да види върху лицето на Хю същото изражение, но явно пак не бе разбрал какво точно става.

Взе от сандъка с такъмите, оставен на пътеката, гребена и влезе в просторния бокс, където работеше и Хю, и след като се зае да разчесва другия хълбок на кобилата, попита:

— Да не се е случило нещо? Не ми се виждаш особено щастлив.

— Не съм — потвърди с пресъхнало гърло младежът. — Не мога да реша дали първо да удуша с двете си ръце Елън и после да извикам на дуел Джонатан, или първо да убия него и чак след това да удуша нея.

— Я обясни!

Хю изсумтя.

— Хайде, от мен да мине — рече той и погледна над кобилата Чанс. — Като начало знай, че съм най-големият глупак под слънцето. Нашият скъп братовчед Джонатан ми наговори какви ли не гадости за Елън, а аз, моля ти се, не само го изслушах, ами взех, та му и повярвах.

Чанс присви очи.

— Значи е очернил Елън, така ли?

Другият младеж внезапно забеляза опасните пламъчета в очите на Чанс и се извърна.

— Не знае никой друг — усмихна се той горчиво. — Всъщност подозирам, че съм единственият, който ще седне да му слуша тъпотииите, без да го цапардоса по лицето.

Ако се опитваше да попритъпи гнева на Чанс, Хю не успя да го стори.

— И какво ти каза Джонатан? — попита той със злокобен глас.

Момъкът поклати глава и стисна вироглаво устни.

— Ако някой обявява дуел на Джонатан, то това ще бъде аз. Той обиди моята жена.

Настроението на Чанс в миг се промени и той се ухили до уши.

— Виж ти! А Елън знае ли този преинтересен факт?

Хю се смръщи.

— Не. Според нея трябвало да сме „приятели“.

Каза го толкова погнушено, че Чанс прихна.

— На твое място, приятелю, нямаше да увесвам нос. Ако тя не държеше на теб, надали щеше да си прави труда да ти обяснява, че доброто ѝ име е осквернено. Доколкото познавам жените, съм готов да се обзаложа, че Елън си е наумила да те понакаже, преди да се предаде и да си излее душата.

Хю кимна мрачно.

— И аз така се опасявах.

Чанс така и не усети, че Фанси е влязла в конюшната и се приближава към бокса, където работеха, затова се тросна:

— Колкото до Джонатан... май ще се наложи да почакаш, докато си разчистя сметките с него и му отмъстя. После прави, каквото щеш.

Хю се вторачи в четката, която движеше по тялото на кобилата, и попита уж напосоки:

— Питал съм се дали след толкова време пак виниш него за смъртта на Джени. Или мразиш Джонатан по навик.

— Това не е никакъв навик, Хю. Виня тъкмо него — отсече Чанс. — Просто умувах какво точно да направя, за да му покажа, че не може безнаказано да прелъстява чуждите жени и после да ги зарязва на произвола на съдбата. Искам Джонатан веднъж завинаги да разбере, че трябва да плати, и то много скъпо, задето тъй нехайно проваля живота на другите.

— Много вода изтече оттогава, Чанс — прошепна момъкът. — Джени е в гроба от цели седем години. Не е ли време да забравиш за мъстта, станалото станало. И да убиеш Джонатан, няма да върнеш Джени. Сега вече имаш нова жена, нов живот. Защо да рискуваш да го унищожиш само колкото да си отмъстиш за едно отколешно злодеяние?

Чанс се засмя страховито.

— Не искам, приятелю, да убивам Джонатан. Ако беше толкова просто, щях да съм го направил още преди години. — Той поклати глава. — Не, не искам да го убивам. Смъртта ще е твърде бърза и милостива за него. Искам този себичен копелдак да се мъчи като грешен дявол, докато е жив. Няма да се успокоя, докато той не види какво е да загубиш завинаги нещо, което е ценно за теб и не може да

бъде заменено с нищо. Докато не види какво ми е било на мен през всичките тези години, и не скърби и оплаква огромната загуба.

Усмивката, с която Фанси искаше да ги поздрави, застина върху устните ѝ и тя замръзна наред пътеката между боксовете — думите на Чанс още кънтяха в ушите ѝ. Най-неочаквано всичките ѝ съмнения, свързани с брака им, отново избуяха с пълна сила и Фанси съжали, че точно сега е решила да разглежда плантацията. И че когато е влязла в конюшната, не се е чул никакъв шум, с който тя да предупреди двамата мъже, че вече не са сами и всяка тяхна дума кънти пределно ясно. Фанси можеше, разбира се, да се измъкне тихомълком, преди да е чула докрай поверителния разговор, но краката ѝ сякаш бяха залепнали наред пътеката и тя не можеше да се помръдне.

— И как смяташ да го направиш? — попита смутен Хю.

— Като му отнема нещо, което значи много за него... и го оставя да живее с мисълта, че държа здраво в ръцете си най-ценното му притежание.

Думите му се врязаха като нож в съзнанието на Фанси. Още от самото начало беше ясно: Чанс е убеден, че тя от сестрите Меривейл е избраницата на Джонатан, и ако младата жена се нуждаеше от потвърждение, че не е била нищо друго, освен пионка в ръцете на Чанс, решил да си отмъсти на Джонатан, вече го бе получила. През цялото време си беше втълпявала, че греши за Чанс и за подбудите му да се ожени за нея, но явно не бе така. Оказа се, че е била права, и едва покълналата в душата ѝ надежда, че бракът им ще бъде радост и за двамата и тя е подценявала Чанс, в миг угасна. Огорчена си даде сметка, че пак се е оставила да я плени смуглият му чар, че предателските ѝ чувства са я тласнали към усещането за лъжовно щастие, и в гърдите я прониза тъпа болка.

Преизпълнена от гневни угризения, че още в началото не се е вслушала във вътрешния си глас и не се е претрашила да изтърпи скандала, на който е щяла да бъде изложена, ако отмени брака, Фанси се обърна и излезе нечуто от конюшната. Чувстваше се кръгла глупачка. Но не можеше да вини никого, освен себе си — и не помалко глупавото си сърце. Просто нямаше как да отрече, че е омъжена за един безочлив негодник, в когото на всичкото отгоре е влюбена до полуда.

След като се затвори в стаята си, започна да обикаля напред-назад и да се пита в несретата си какво да прави. И дума не можеше да става да си тръгне. Въпреки всичко беше омъжена за този човек и го обичаше. Това горчиво признание ѝ струваше много, страшно много, но Фанси не се сещаше за друга причина, с която да обясни странните си постъпки. Беше достатъчно Чанс да я погледне, да ѝ се усмихне, да протегне ръка, и тя припикаше след него, както покорно пале — подир господаря си. Фанси не само беше влюбена в мъжа, за когото се бе венчала, но той бе и възмутително чаровен и дори и да я докоснеше съвсем лекичко, я плисваше вълна от трескаво желание. Би трябвало да е на седмото небе от щастие, че е омъжена за човек, когото обича и чиято близост ѝ доставя удоволствие. Но Фанси определено не беше щастлива.

През времето, изминало след сватбата, беше успяла да се отърси от много от съмненията и опасенията си. С усмихнатите си очи и закачливите устни Чанс ѝ беше помогнал да забрави фатално лесно, че са се оженили при твърде странни обстоятелства. Ала Фанси пак не можеше да отрече, че не познава твърде добре новия си съпруг и в някои събития около венчавката им той е приличал по-скоро на негодник и мошеник, отколкото на почтен човек. Чанс непрестанно се променяше и с това я объркваше и я хвърляше в смут. Ту я zlepоставяше най-безочливо и я принуждаваше да се омъжи за него. Сетне пък приемаше да се въздържа от съпружеските си права... и то цял месец. Фанси усети как я пронизва тръпка. Месец, който щеше да отлети като миг.

Тя затвори очи и стисна юмруци. Какво да прави? Да се преструва, че не е чула онзи проклет разговор? Знаеше, че не ще успее да го стори: колкото и да си затваряше очите за този въпрос, той отново и отново щеше да изниква в съзнанието ѝ и да я тормози непоносимо. Бе длъжна да узнае истината. Сърцето ѝ се свиваше при мисълта какво може да научи, но беше решена на всяка цена да разбере дали Чанс я е взел за жена колкото за да си отмъсти на Джонатан, или има и друга причина. Причина, която да притъпи ужасната болка в гърдите ѝ.

Вечерята не беше от най-приятните. А би трябвало да е обратното. Жегата от деня беше спаднала, въздухът вече не бе така влажен, трапезарията беше просторна, с изискано обзавеждане, храната беше — иска ли питане — много вкусна, да си оближеш

пръстите, а Джед и Мариан се справяха блестящо с пренасянето ѝ. Но на Фанси ѝ се струваше, че яде клисав стар хляб в студен усоен зимник. Беше толкова погълната от мъката си, та не забелязваше как Хю гледа свъсен през масата Елън, а сестра ѝ е необичайно весела и лъчезарна, ако се съди от усмивките ѝ и оживения разговор, който водеше с Чанс. Въпреки радушното отношение на Фанси, Ани Клемънс все още се притесняваше от положението, в което се е озовала, и общо взето си мълчеше, освен ако не я попитаха нещо.

На Чанс му беше приятно, че Елън флиртува невинно с него, и все пак забеляза, че Фанси няма апетит и е някак си потисната. Често ѝ отправяше замислени погледи. Обиколката из къщата и градините беше минала добре, последния път, когато той бе видял преди вечерята жена си, тя се усмихваше и поне на пръв поглед изглеждаше щастлива в новия си дом. Какво ли се беше случило междувременно?

Чак след като всички се разотидоха за през нощта по стаите си, той успя да поговори насаме с Фанси. След като дамите се бяха качили да си легнат, двамата с Хю бяха пийнали коняк. Когато малко по-късно се прибра в стаята си, Чанс изненадан завари жена си все още облечена, както по време на вечерята. Чакаше го, седнала на един от фотьойлите, тапицирани във виненочервена кожа, с ръце, скръстени върху скута, и непроницаемо лице. Дали се сърдеше? Или беше обидена? Примирена? Вероятно и трите, помисли момъкът.

Смъкна набързо сюртука, развърза шала около врата си и след като прекоси стаята и отиде при Фанси, ѝ рече:

— Не очаквах да те намеря тук.

— Къде другаде да бъда? Нали ми заповяда да спя в леглото ти!

В гласа ѝ прозвуча някаква странна нотка и Чанс усети как настръхва от притеснение. За да има време да обмисли положението, седна на леглото и си изу припряно обувката. Очевидно нещо мъчеше Фанси, но колкото и да се опитваше да се досети какво, той така и не разбра.

Изправи се, застана пред младата жена и с ръце на хълбоците рече предпазливо:

— Поласкан съм, че помниш моите... нареждания, но както гледам, не си облечена за сън. Освен ако не смяташ да спиш с тези дрехи.

Фанси го погледна и нещо в изпитателните ѝ топазени очи смути Чанс още повече. Той се надвеси и като се подпря на страничните облегалки на фотьойла, попита с лице, само на педя от нейното:

— Какво има, Фанси? Какво се е случило, та ме гледаш така?

Тя си пое дълбоко въздух, без да сваля очи от неговите.

— Защо се ожени за мен, Чанс? — попита внезапно. — Защо направи така, че да съм принудена да ти стана жена?

Момъкът застина и се отдалечи една крачка. Погледна Фанси през рамо и каза със свито гърло:

— Сигурен съм, че вече си си направила заключенията.

Тя кимна бавно.

— Да, направила съм ги, но искам да чуя и твоето обяснение. Защо?

— Защо ли? — повтори Чанс уж весело. — Как защо? Стори ми се толкова неустоима, че не се сдържах.

— Я без плоски шегии! Заслужавам да ми отговориш. Защо се ожени за мен?

Понеже сам не знаеше отговора и съзнаваше, че от следващите му думи зависят много неща, Чанс тръгна безцелно из стаята, като се опитваше да проумее какво точно става.

Защо Фанси го питаше тъкмо сега? Защо беше така настойчива? И какво беше станало, та от днес следобед се беше променила до неузнаваемост?

— Защо ти е толкова важно да знаеш? И да ти обясня, това едва ли ще промени нещо. Женени сме, консумирахме брака си. Не е ли все едно дали съм те злепоставил? Станалото станало.

— Да, и трябва да се примиряваме с него, докато сме живи. Това обаче не ми отнема правото да попитам защо го направи. — Гласът ѝ потрепери лекичко. — Злепостави ме съвсем преднамерено. Защо?

Чанс я изгледа под вежди, Фанси явно беше непреклонна — колкото и да се мъчеше да я отклони от въпроса, тя отново и отново се връщаше на него: защо онази сутрин се е промъкнал в леглото и е допуснал да ги заварят в такава срамна поза? Лошото бе, че и самият Чанс не знаеше. Знаеше само, помисли той подразнено, че тогава това му се е струвало съвсем логично. Бе решил да отмъсти на Джонатан и да се добере до нещо, което искаше повече от всичко на света: Фанси, която да бъде само негова. Но как да ѝ го каже? Ако Фанси разбереше

как е хлътнал по нея и как не се е спрял пред нищо, само и само да я има, тя щеше да се сдобие с оръжие срещу него. Момъкът се подсмихна горчиво. На нея надали щеше да ѝ стане особено приятно и да разбере, че се е решил на постъпката си, тласкан от такова долно и дребнаво чувство като мъстта. Чанс внезапно осъзна със свито сърце, че желанието да отмъсти на Джонатан е било само повод и ако негова избраница е била някоя друга жена, а не Фанси, той за нищо на света не би тръгнал да върши подобно нещо.

Погълнат от мислите си, Чанс извърна поглед от нея. Ако се опиташе да обясни колко раздвоен е за най-дълбоките си чувства към нея, щеше да нагази в опасни води — не бе изключено здравият му разум съвсем да се замъгли и той да изтърси нещо глупаво... например така и така, влюбен съм до полуда в теб още от мига, в който те зърнах. Желая те, само като си помисля за теб, за нежните ти устни и прелестно тяло, и се възпламенявам целият. И други дивотии от този род. Нали след смъртта на Джени се беше зарекъл никога повече да не допуска да се влюбва? И да не позволява щастието му да зависи от някаква си жена?

Без да обръща внимание на Фанси, Чанс отиде при дългата маса и отвори една от многото кристални гарафи. Наля си коняк и се върна да седне срещу младата жена. Загледан в искрящата кехлибарена течност, попита внезапно Фанси:

— Защо е толкова важно за теб да знаеш подбудите ми?

Тя се усмихна горчиво.

— Защо вечно отговаряш на въпросите с въпроси?

Момъкът вдигна рамене и отпи от коняка.

— Да предположим, че ми е интересно да узная защо този въпрос ти е хрумнал точно сега.

— Днес следобед влязох в конюшната — отвърна с равен тон Фанси. — Бях тръгнала да те търся. Искях да проверя дали имаш време да ме поразведеш. — Тя не издържа на вторачения му поглед и сведе очи. Започна да си играе с плата на роклята си, сякаш това бе най-занимателното нещо на света, и пророни едва чуто: — Ти говореше с Хю, спомена нещо за Джонатан, за Джени и някакво отмъщение. — Младата жена вдигна глава и отново срещна погледа му. — Не че съм искала да подслушвам, просто нямаше как да не чуя

всичко до последната дума, което вие двамата си казахте. Този разговор хвърли обилна светлина върху някои неща.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Изражението на Чанс не се промени, но той прокле негласно съдбата, задето е позволила Фанси да чуе точно този разговор. Веднага се сети какво е казал на Хю и след като се замисли, изруга наум.

Не беше споменал името на Фанси, не бе свързал по никакъв начин венчавката им с желанието си да отмъсти на Джонатан. Но... Чанс присви очи. Фанси вече се съмняваше в подбудите му, подозираше, че той се е оженил за нея колкото да си го върне на Джонатан, и не беше никак сложно да свърже чувствата, на които Чанс беше дал воля по време на разговора с Хю, с положението, в което се беше озовала. То оставаше да не ги свърже! А и Чанс нямаше как да отрече, че стремежът му за мъст е в дъното — макар и частично — на обстоятелствата около внезапната им венчавка, ако не искаше да го обявят за лъжец. Момъкът не виждаше начин да ѝ обясни разумно обърканите си мисли в нощта, когато е решил да я злепостави пред всички. Всъщност начин имаше, но той щеше да е принуден да разкрие колко е хлътнал по нея.

За да има повече време да помисли, отпи голяма глътка от коняка. Но мислите му си останаха все така объркани и той се свъси срещу Фанси — питаше се как ли ще постъпи тя, ако сподели с нея истината: сега, когато се връща към онази нощ, си дава сметка, че желанието да отмъсти на Джонатан е било само повод, причина да си позволи постъпка, с която да получи онова, към което всъщност се стреми — нея. Момъкът стисна устни. Така само щеше да ѝ предостави оръжие, с което тя да изтръгне сърцето от гърдите му!

Изправи се рязко и остави чашата върху масата. Извърна се към Фанси и като се опитваше пак да печели време, попита:

— И какви изводи си направи от онова, което чу?

Фанси също се изправи.

— Пак ли отбягваш въпроса ми, Чанс? Пак ли отвърщаш на него с въпрос?

Поруменял, момъкът рече:

— Както гледам, от онова, което си подслушала, не си останала с най-радушно впечатление от мен. Мисля, че имам право да знам защо ме съдиш тъкмо тази вечер.

— Не те съдя — възрази уморено младата жена. — Просто исках да чуя истината от теб — поне този път. Както сам каза, вече сме женени и тя не ще промени нищо. Ала след като така кавалерски реши да преобърнеш живота ми, сигурно съм в правото си да попитам защо. — Сетне попита с непреклонен блеснал поглед вероятно за пети път: — Защо? Защо се ожени за мен?

— Защото те исках — отвърна той без заобикалки — беше се изопнал като струна.

Фанси се засмя горчиво.

— И смяташ, че това ще ме задоволи? Само това ли имаш да ми кажеш? Че си ме искал?

Чанс кимна отсечено.

— Ами Джонатан? Можеш ли да се закълнеш, че отмъщението към него по никакъв начин не е свързано с женитбата ни? И не си смятал, че той иска да се ожени за мен, и не си се постарал, без да подбиращ средствата, да ме отнемеш? И така да му го върнеш?

Чанс отиде бързо при нея, сграбчи я за ръцете и я дръпна към себе си. Каза напрегнато, с лице, само на педя от нейното:

— Няма никакво значение защо съм се оженил за теб. Ти си моя жена и нищо не ще промени този факт. Престани, Фанси! Забрави какво си чула днес следобед! Просто се бях разоткровеничил пред Хю и това няма нищо общо с теб.

Тя го погледна презрително.

— Ясно. Значи да забравя и да се преструвам, че никога не се е случвало. Колко удобно за теб!

Чанс стисна зъби.

— Не искам да се карам с теб, Фанси. Престани... Моля те.

Обидена и ядосана, тя се отскубна от хватката му и му обърна гръб.

— Явно нямам друг избор — рече сковано и тръгна към вратата между двете стаи. Чак когато сложи длан върху кристалната ръкохватка, погледна Чанс през рамо. Върху прелестните й устни заигра горчива усмивка. — Нали си даваш сметка, че с мълчанието си, с отказа да ми отговориш не ми оставяш друг избор, освен да

повярвам, че наистина си смятал: тъкмо аз съм избраницата на Джонатан, и си ме изложил пред всички единствено, за да нараниш него.

Чанс си каза ожесточено, че е по-добре тя да си мисли това, отколкото да разбере колко много я обича. Стиснал юмрук, се пребори с желанието да я притегли в обятията си и да даде воля на мощните си чувства.

— Нямам власт над мислите ти — каза той накрая, когато смяташе, че си е възвърнал самообладанието и няма да позволи да прави смехотворни излияния. — Мога да ти се закълна само в едно: при каквито и обстоятелства да сме се оженили, ще ти бъда възможно най-добрият съпруг. Ще се опитам да те направя щастлива.

От думите му на Фанси й олекна, вледененото й сърце се сгръ и за миг тя се поддаде на предателската мисъл дали пък не си е направила погрешни заключения за него. Гласът му преливаше от искреност. Беше съвсем лесно, съвсем просто да приеме палмата на мира, която той й протягаше. Съвсем лесно да загърби всичките си съмнения и страхове и да се остави да бъде пометена от чувствата, Фанси застина. Та тъкмо това ставаше всеки път! Чанс я очароваше. Обезоръжаваше я. Караше я да забрави как стоят нещата между тях, точно както бе направил и в първата им брачна нощ. Младата жена ненадейно се вбеси и се тросна:

— Искаш да ме направиш щастлива ли? Тогава направи така, че да не виждам мръснишката ти физиономия! Ето кое ще ме направи щастлива.

Отвори рязко вратата, но преди да е излязла като хала от стаята, гласът му я спря.

— Не забрави ли нещо? — попита мрачно Чанс.

— Какво? — попита Фанси, след като се завъртя кръгом и го прониза с поглед.

Той вдигна вежда.

— Леглото ти, госпожо — кимна към огромния креват. — Тази нощ ще спиш тук, не помниш ли?

Фанси си пое възмутено дъх.

— Нима наистина искаш да се придържаме към това смехотворно споразумение?

Очите му блеснаха.

— Разбира се, че не. Ако желаете да се откажете от своите условия, на мен няма никак да ми е трудно да сторя същото с моите.

На Фанси ѝ идеше да го фрасне по присмехулното лице, но тя се сдържа, подбра полите на роклята си и забърза към високото легло. Изхлузи припряно атлазените пантофки и се метна върху матрака, фустанелата и копринената рокля се набраха около тъничките ѝ глезени, а тя изправи гръб, както седеше със скръстени на гърдите ръце, и погледна злобно Чанс.

— Ето ме в кревата ти — изръмжа Фанси. — Сега доволен ли си?

Мрачното настроение на Чанс се разсея, когато той я видя как седи войнствено на леглото, а елегантната ѝ рокля се е надиплила около нея. Потисна опасното желание да прихне и рече:

— Знаеш прекрасно, любов моя, че не съм доволен. — После добави с по-плътен глас: — А още по-прекрасно знаеш как да направиш така, че да съм доволен.

Изведнъж на Фанси ѝ се стори, че дрехите ѝ са прекалено тесни, дишането ѝ се учести и както винаги с ужас тя усети как при тези думи от кръста надолу я плисва топлина. Да го вземат мътните този Чанс! Младата жена беше сигурна, че никога през живота си не е мразила някой мъж така силно, както мрази Чанс Уокър — и че никой мъж не я е карал да се чувства толкова преливаща от живот.

Онази нощ Фанси разбра на свой гръб доста от причините да не спим с дрехите, с които ходим през деня. Като начало почти не можеше да помръдне, фустанелата и полата ѝ току се заклещваха под нея и тя се мяташе и гърчеше, докато се намести поне малко по-удобно.

Корсетът ѝ сякаш бе ушит нарочно така, че да я оставя без дъх, а дантелките, с които беше обточен, я гъделичкаха безмилостно по кръста. Болеше я и глава, фуркетите, които крепяха модната ѝ прическа в стил мадам Помпадур, се забиваха в кожата и не ѝ даваха да мигне.

Иска ли питане — Чанс спеше като къпан и Фанси прекара почти цялата нощ в това да му измисля какви ли не страховити съдби: коя от коя по-ужасни. Някъде на зазоряване все пак се унесе, но колкото да се събуди след малко с отекли клепахи и главоболие и да види, че Чанс е станал и е отишъл да си върши работата. Слава богу!

Стана криво-ляво от леглото и оставяйки подире си следа от намачкани дрехи, влезе, олюлявайки се, в съседната стая. Смъкна

набързо фуркетите, които сякаш я наказваха за нещо, и другите дрехи и останала само по везана камизолка, въздъхна благодарно и се отпусна върху гостоприемно мекото си легло.

Събуди се късно следобед и зарадвана, видя с крайчеца на окото порцеланов чайник, над чийто чучур още се виеше пара — беше оставен на масата при прозореца. Фанси се прозина, стана от леглото и се настани на един от фотьойлите при прозореца, след което отпи признателно от кафето и се загледа навън.

Небето беше похлупено от тъмни облаци. Някъде в далечината проехтя гръм. Но младата жена си мислеше не за задаващата се буря, а за разправията с Чанс от предната вечер. Устните ѝ потрепераха. Разправия, с която тя беше постигнала малко. Само бе дала на Чанс да разбере, че вече знае за кроежите му да си отмъсти на Джонатан и че е използвал нея, за да ги осъществи. Предпочиташе да се самозаблуждава, ала изобщо не се съмняваше, че Чанс се е оженил за нея тъкмо заради това. А това, че я желаше, че му харесваше да се люби с нея, само правеше победата му над Джонатан още по-сладка. Лошото беше, че макар и вече да бе наясно с коварните кроежи на мъжа си, Фанси не можеше да промени нищичко. Нито положението, в което се бе озовала, нито смута, натежал в гърдите ѝ. Въпреки всичко тя обичаше Чанс Уокър. Вярно, беше си пълна глупост да го обича, при положение че знае какво е направил той с нея, ала това не променяше с нищо чувствата ѝ.

Младата жена въздъхна, остави порцелановата чаша и се загледа някъде в пространството отпред. Искаше ѝ се до болка Чанс да е откровен с нея. Двамата не можеха да променят миналото, Фанси не бе в състояние да промени и причините, тласнали го към това да се ожени за нея. Затова пък можеха да обсъдят тези причини, колкото и болезнени и унижителни да бяха, и след това да ги забравят. Можеха да спечелят много от брака си. Чудо голямо, че началото е било лошо, защо да не започнат начисто и с времето да изградят чудесен брак? Това обаче щеше да е невъзможно, докато Чанс отказваше да е пряк и откровен с нея. Нежеланието му да ѝ се довери създаваше дълбока пропаст помежду им. И докато се изправяше, за да повика със звънеца Чарити, Фанси се зарече да не се опитва да я преодолява. Тази пропаст съществуваше заради Чанс. Нека пак той я отстранява!

Август свърши, започна септември, жегата и изнурителната влага сякаш притискаха земята, хора и животни се движеха по-бавно и често търсеха сенчести местенца, където да се скрият от силното прежурящо слънце. Междувременно узряха дините, на трапезата се появи първият зрял боб, царевицата най-сетне ставаше за ядене, листата на тютюна взеха да оклюмват и да пожълтяват лекичко — сигурен знак, че е време да се прибира реколтата.

Въпреки разногласията между младоженците, отминаващите дни никак не бяха неприятни. На повърхността, пред другите Фанси и Чанс сякаш се разбираха чудесно и си бърбраха за всекидневните задачи. Единствено когато останеха сами, проличаваха сковаността и сдържаността помежду им. Вечер, щом вратите на стаите им се затвореха след тях, те почти нямаха какво да си кажат и Фанси започна да се плаши все повече от спускащия се мрак. Пак спеше в леглото на Чанс, както се бе съгласила, и макар понякога той да я прегръщаше несъзнателно и да я притегляше към себе си, макар понякога сутрин Фанси да се будеше, сгушена до широките му гърди, никой от двамата не се опитваше да промени условията на споразумението.

Фанси не се решаваше да твърди, че не се притеснява да лежи нощ подир нощ така близо до мъж, когото се опитва да си внуши, че ненавижда. Това я тревожеше — и то много — същевременно обаче тя обичаше този мъж, само при вида му нозете ѝ се подкосяваха от страст. Фанси обаче се бореше ожесточено с магнетичното му привличане и всеки път, когато се почувстваше в опасност, си припомняше какъв номер ѝ е изиграл.

За късмет дните ѝ бяха запълнени до краен предел и почти не ѝ оставаше време да размишлява за отношенията си с Чанс. Той отсъстваше с часове от къщата, обикаляше плантацията, където кипеше усърден труд, понеже дните ставаха все по-къси и всичко трябваше да бъде подготвено за зимата, така че почти през целия ден Фанси бе пощадена от присмехулното присъствие на мъжа си.

За нея животът в Дяволското свърталище бе изпълнен с неопишуемо вълшебство. Преди да се омъжи за Спенсър, беше живяла простичко, бе изпълнявала лесни задачи, например да събере яйцата и да ги занесе на готвачката, веднъж дори бе доила крава, случай, който помнеше и досега. Ала не бе подготвена за живота в голяма плантация

насред пущинака. Дяволското свърталище се издържаше почти само и посрещаше, кажи-речи, всичките си нужди. Хората тук купуваха, разбира се, някои материали, захар, сол и подправки, както и други неща, които не произвеждаха и не отглеждаха. Два пъти в годината ходеха до Ричмънд или Уилямсбърг, за да си набавят най-необходимото. Като жена на собственика Фанси установи, че нейна грижа е да следи дали всичко в плантацията върви добре, като се почне от орането и прибирането на реколтата, която да изхрани всички, и се стигне до храненето на пилетата, свинете и кравите. В Англия като жена на барон само бе давала нареждания на прислугата и с това се бяха ограничавали задълженията ѝ, в Дяволското свърталище обаче, от нея се очакваше да взима много по-дейно участие, като се почне от това да помага в плевенето на огромните зеленчукови градини и се стигне до приготвянето на зимнината.

За свой ужас откри, че е длъжна да бъде и нещо като учителка на децата на хората, които работеха в плантацията, а понякога и лекарка и акушерка. Почти нищо в домакинството не се вършеше без нейна намеса, макар че тя рядко се нагърбваше с най-изнурителната работа. Една сутрин дори сподели с Елън как се чувства отговорна за добруването на цяло откъснато от света селце.

Тепърва имаше да научава много неща. С ненатрапчивите съвети на Ани и вещата помощ на Марта и Джед те с Елън бързо усвоиха изкуството да леят свещи и да правят сапун, та дори и простичка боя, която можеше да им потрябва за дребен ремонт. Сестрите се научиха и как да съхраняват зеленчуците и плодовете и да правят компоти и туршии (Фанси много се гордееше със сливовото си бренди, макар че трябваше да изчака още цял месец и половина, докато го опитат), а също как да опушват и да осоляват месо, включително как да произвеждат прочутата вирджинска шунка.

Зимата щеше да настъпи след броени месеци и това бе един от най-напрегнатите периоди на годината. По цял ден Фанси и Елън не подвиваха крак — помагаха, даваха съвети, усвояваха как се прави едно или друго. В градината още имаше зеленчуци, които, щом му дойдеше времето, щяха да приберат в просторните зимници: картофи, ряпа, кромид лук, чесън, фасул, тикви. Марта им показва как да ги редят, като им обясни с блеснали очи:

— Ако изгният и се видите принудени чак до пролетта да се тъпчете със зеле и осолено свинско, никога повече няма да слагате реколтата в някой влажен усоен ъгъл на зимника.

Вечер, след като се свлечеше в леглото, Фанси пак си мислеше какво е научила през деня, дори си припомняше най-различни рецепти, например как да се съхрани прясната сметана или как се прави оцет, цимент и розова боя.

Ала колкото и запълнени да бяха дните ѝ, младата жена усещаше остро как времето се изнизва бързо-бързо. Месецът на съпружеско въздържание наближаваше своя край, а между нея и Чанс не бяха настъпили никакви съществени промени. Фанси не можеше да се преструва, че през това време не го е опознала по-добре. Двамата все пак разговаряха — предимно за плантацията, тя обаче наблюдаваше как мъжът ѝ се държи с другите и си даваше сметка, че той е кадърен и уважаван господар. Колкото и да ѝ беше неприятно, трябваше да му признае и че е добър, умен, грижовен, внимателен и щедър, черти, каквито не би свързвала с човек, постъпил така долно. Чанс Уокър си оставаше загадка, която Фанси бе решена да разбули.

Не само тя се беше заела с тази загадка. Сам Уокър би дал всичко, каквото притежава, че и повече, само и само да разбере истината около събитията, разиграли се в нощта, когато се е родил Чанс. Вярваше безпрекословно в разказа на Морли как е намерил захвърленото новородено на отвесния бряг на реката. Бе твърде възмутително, за да не е истина. Пък и колкото и разпасан да беше като млад Морли, той се славеше като човек, който никога не лъже. Сам го познаваше открай време и бе повече от убеден, че той наистина е намерил разплаканото момченце край реката.

Не, загадката не беше в невероятната история, която му бе разказал Морли. Загадката беше в онова, което се е случило преди Морли да открие Чанс.

Дни и седмици след изповедта на Морли Сам гледаше неவிждащо с часове някъде в пространството и се чудеше как да разплете това невероятно кълбо. Констънс щеше, разбира се, да отрича всичко, дори и той да проявеше лудостта да я попита направо или дръзнеше да ѝ намекне за подозренията си. Ани Клемънс беше вярна

до гроб на господарката си и каквото и да кажеше, щеше да е подозрително. Освен това сега камериерката я нямаше, беше заминала за плантацията на Чанс. Единственият друг човек, който можеше да хвърли някаква светлина върху случките от онази нощ, беше скъпата му, обичана Лети.

Сам не искаше за нищо на света да повдига пред нея този въпрос. Не искаше да пробужда стари спомени — още не можеше да забрави в какво ужасно състояние е заварил жена си, когато преди толкова време се е прибрал у дома, за да научи смазващата новина, че тя е родила мъртво момченце. Трябваше да минат години, та Лети да е в състояние да се върне на мястото, където е погребана невръстната ѝ рожба. За нея щеше да е много по-лошо Сам да ѝ вдъхне надежда, че младежът, когото обича отдавна, е неин син, а по-късно да се окаже, че не е така. Това щеше да я съсипе и поне засега Сам не искаше да рискува.

Ала въпреки това беше длъжен да говори с нея за онази нощ. Трябваше да разбере какво си спомня жена му. Той въздъхна, както един следобед стоеше умислено в кабинета си, загледан в проблясващата лента на реката. Ето, вече беше средата на септември, а той не бе успял да открие нищо, което да направи поне малко правдоподобни невероятните предположения, че Чанс Уокър му е син. След като Чанс и Фанси бяха заминали за Дяволското свърталище, Морли и Пру бяха останали още една седмица в Уокър Ридж и ако бяха сами, Сам и Морли непрекъснато умуваха и се губеха в догадки какво ли се е случило онази отколешна нощ. Преди Морли и жена му да си тръгнат, двамата мъже бяха отсъдили мрачно, че ако искат да докажат кои са родителите на Чанс, трябва да приемат някои събития като факт.

Според тях онази съдбовна вечер Лети най-вероятно е родила близнаци, единия от които мъртъв, а другия — жив. Констънс очевидно е решила на мига, че живото дете трябва да изчезне. Сам и Морли изобщо не се съмняваха на кого е поверила тя тази твърде опасна задача — на Ан Клемънс, естествено.

Сам се свъси, стиснал ръце зад гърба си. Дотук добре, но защо Лети не е разбрала, че е родила второ дете? Нима една жена не би усетила такова нещо?

От редките случаи, когато Лети се съгласяваше да говори с мъжа си за онази нощ, определено се разбираше, че тя помни ясно как е

родила мъртвото момченце. Все повтаряше не само колко съвършено е било, но описваше пределно точно всичките му особености чак до шестте пръста. Ала никога не бе продумвала и дума, не беше правила и най-малкия намек за близък.

Сам пристъпи развълнувано, оборен от мъчителни спомени и чувства. Дали не се заблуждаваше? Дали като удавник не се хващаше и за последната сламка? Дали не беше оглупял и изкуфял дотолкова, та да предположи, пък било то и за миг, че Чанс е същата кръв и плът, както той и Лети? Дали Лети не беше родила, без да усети, второ дете, силно и пращящо от здраве, от което Констънс тутакси се е опитала да се отърве? И само благодарение на случайната среща с Морли животът на детето е бил спасен?

Беше невероятно, Сам не можеше да отрече. И същевременно твърде правдоподобно. Нямаше друго обяснение, че Морли е открил пеленачето, което да пасва по-добре на ситуацията, призна също Сам, после седна зад писалището и се зае да прелиства старите книги. Книги, които бе прегледал най-внимателно с надеждата да се натъкне на нещо, което да пролее светлина върху събитията.

Колкото за да отхвърли догадките, толкова и за да докаже истината, през последните седмици той беше изчел страница по страница всички записки от онова време, до които успя да се добере. Бе прегледал най-основно какво има в покритите с прах, отдавна забравени сандъци и ракли в дъното на складовете и таваните с надеждата да се натъкне на писмо или записка, съхранили се от онези мъчителни дни. Докато четеше, сърцето му се свиваше и той изживяваше наново непоносимата мъка от онова време. В квитанциите и счетоводните книги не откри нищо, освен че не е записал в онзи критичен период в Уокър Ридж да са се раждали деца. Докато продължаваше да прелиства тъничките пожълтели страници, си припомни, че винаги е бил педантичен за тези неща. Бе описвал най-подробно почти всички случки и събития в плантацията, като се почне от датите на засаждане и прибиране на отделните култури и се стигне до времето, раждането и смъртта на един или друг роб или свой работник чак до окучването на любимото си ловджийско куче. Нима е нямало да запише в книгите, ако някъде по времето, когато Морли е намерил Чанс, се е родило и друго дете?

Точно в този миг съгледа бележката върху страницата отпред. Беше с дата 21 март 1740 година.

„Днес следобед подир дълги родилни мъки Миси, шестнайсетгодишна робиня, която закупих преди две години в Уилямсбърг, роди прекрасна здрава дъщеричка. Опасявахме се, че ще изгубим и двете, но всичко приключи добре и дори сега, в мига, в който пиша това, майка и дъщеричка спят като къпани. Това е първата рожба на Миси и тя я кръсти Джинибел.

Ако е рекъл Господ, следващото дете, което ще се роди в Уокър Ридж, е моето и на Лети. Броя дните до радостното събитие.“

Думите, които бе написал собственоръчно, сякаш му се присмиваха и той запокити подвързаната с кожа книга на пода. Заровил глава в дланите си, Сам прокле Морли, че изобщо му е казал как е намерил Чанс. Беше се примирил с мисълта, че те с Лети ще умрат без наследници, и отдавна смяташе, че такава е Божията воля. И сега какво! Думите на Морли затанцуваха лудешки в съзнанието му: всеки път, когато се питаше замаян дали е възможно Чанс Уокър наистина да е негов син, в жилите му се плисваше радост, каквато не бе познавал от деня, когато Лети плахо му бе съобщила, че скоро ще става баща.

Накрая Сам вдигна глава, изправи се с въздишка и вдигна книгата, накарала го да изпадне в такъв гняв. Помисли си горчиво, че старателно водените записки не са му помогнали особено в неговото разследване. Не са постигнали нищо друго, освен да му напомнят за онова тъжно време на покруса. Пак отгърна страницата със записките за раждането на първородното дете на Миси. Най-неочаквано присви очи, проумял какво всъщност означават думите. Щом следващото дете, което е трябвало да се роди, е било на Лети, значи... Сам прегледа набързо с разтуптяно сърце следващите страници. Не се бяха раждали деца. Нито едно. Чак след като те с Лети бяха заминали за Англия и Морли се бе заел да води книгите, той бе отбелязал, че на 30 април същата съдбовна година Пейшънс Рагсдейл, жената на надзирателя, е

родила момиченце. Без да обръща внимание на все по-голямото си вълнение, Сам прелисти бързо страниците, докато стигна следващата година. Открай време вписваха първия рожден ден на всички деца, родени в Уокър Ридж, понеже много от тях не го доживяваха. Сам намери записките, където с кривия си почерк Морли бе отбелязал първия рожден ден на Джинибел.

Сам си каза, че в дните преди да заминат за Англия е бил така сломен от мъка, та може и да не е отбелязал неочакваните раждания, затова внимателно прегледа всички бележки на Морли за края на март и началото на април на 1741 година, като търсеше преди всичко дали той е отбелязал първия рожден ден на което и да е дете. Имаше само едно такова дете — Джинибел. Задъхано се върна назад и видя записките на Морли за 3 април 1740 година, където натъжен видя, че на тази дата дъщеричката на Рагсдейлови, родена в края на април, се е споминала от треска. За същата година беше отбелязано, че са умрели и други хора в плантацията, сред тях обаче нямаше деца, ненавършили една годинка.

И така, Сам можеше преспокойно да направи извода, че ако не се броят Джинибел и детето на Рагсдейл, през периода, който го интересуваше, не са вписани други раждания. Ако не се брои мъртвороденият му син. И въпреки това, ако се вярва на Морли, същата нощ той е намерил детето все още с кървавата плацента по него.

Сам затвори бавно книгата. Налагаше се да поговори с Лети. Беше длъжен да разбере какво точно помни тя от онази нощ.

Оказа се по-лесно, отколкото беше очаквал. Късно следобед на следващия ден, когато вече не бе така горещо, Сам предложи да се поразходят с надеждата да подхване темата отдалеч. Нямаше намерение да ходят при семейната гробница, но сякаш подсъзнателно двамата с жена му се насочиха натам. Гробницата, където често наминаваха, се намираше на малък баир зад стопанските постройки в плантацията и беше с ограда от ковано желязо, обрасла с бръшлян и пълзящи растения. Надгробните камъни, някои на повече от столетие, бяха скътани в сянката на стари кичести дъбове.

Лети не показва с нищо, че намира за странно да се запътят натам, и изобщо не се поколеба да последва мъжа си, когато той отвори

портичката и влезе в гробищата. Лети спря да си поеме дълбоко въздух и след като се обърна към Сам, рече:

— Колко упойващ е мирисът на цветята по това време на деня, нали?

Той кимна.

— Признателен съм ти, че предложи да ги засадим след смъртта на баща ми. Сигурно щеше да е доволен.

Лети инстинктивно тръгна към малкото гробче на мъртвото им дете. С разнежено лице загледа двата разплакани ангела от сив мрамор при надгробната плоча.

— Щеше да стане мъж за чудо и приказ, Сам.

Сам я прегърна внимателно през тъничките рамене.

— Знам, любов моя. Знам. — Известно време мълчаха, сетне той попита плахо: — Помниш ли добре нощта, когато се е родил?

Лети поклати глава.

— Не. Всичко ми е в мъгла. Помня, че ми се искаше много да си до мен и по едно време ме достраша, че двамата с детето ще умрем и ти ще останеш сам-самичък.

— Нямаше да лежиш дълго сама в гроба — отвърна прегракнало мъжът ѝ и я стисна по-силно. — Надали щях да живея дълго без теб. Беше ужасно, че загубих момчето, но ако бях изгубил и теб...

Тя се обърна със замъглени от сълзите очи и го целуна по бузата.

— След толкова години, Сам Уокър, ти пак си най-романтичният мъж, когото съм срещала.

Двамата се усмихнаха нежно един на друг. Сам се обърна и погледна малкия, старателно поддържан гроб. Между веждите му се врязва бръчка, когато той попита бавно:

— Лети, нищо ли през онази нощ не ти се е сторило странно?

Тя го докосна отстрани по лицето и Сам я погледна. Жена му попита с озадачен поглед:

— Какво има, скъпи? Защо след толкова години се интересуваши от онази нощ?

Без да я поглежда в очите, той се прокашля и отвърна притеснен:

— Никога не сме говорили за това. Когато се прибрах, първа Констънс ми съобщи какво се е случило. Самата ти си споделяла съвсем малко. След като заминахме за Англия, месеци наред не искаше да отваряш дори пред мен дума за това.

— Така е — въздъхна Лети. — Болеше ме непоносимо. Просто исках да забравя, не ми се говореше какво сме загубили. — Тя се усмихна покрусено. — Държах се много глупаво, нали? Трябваше да споделя мъката си с теб. — Жената се взря в гората в далечината и пророни едва чуто: — Истината, скъпи, е, че не помня много от онази нощ. Знам, имаше страхотна буря. Помня още, че Ани ми подаде момченцето, че притиснах до себе си малкото му телце и не можех да повярвам, че е мъртво. — Тя се сепна, сякаш за да се отърси от кошмарен сън. — После обаче всичко ми е мъгла. Май изпаднах в истерия и ако не ме лъже паметта, Констънс ми даде настойка на опиум, за да заспя. — Лети се свъси. — След като го родих, болката ме поотпусна, после обаче пак ме присви, болеше ужасно. Помня, Ани започна да ми повтаря, че нямало страшно, това било плацентата, но аз имах чувството, че отново раждам.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Сам не се издаде с нищо, че при тези думи го е разтресла мощна тръпка. Попита, без да иска, укорно:

— Веднага след това са ти дали настойка на опиум ли?

Лети го погледна стъписана.

— Е, може би не веднага, но малко след като детето се роди. Болеше неописуемо, Сам. Просто се опитваха да ми помогнат.

— Така ли? — промърмори мъжът ѝ и стисна юмруци до хълбоците си. — Не съм чак толкова сигурен.

Първите думи на Лети бяха разсеяли всякакви съмнения кои точно са родителите на Чанс. След всичките издирвания така и не бе открил и едно-единствено доказателство, че Чанс не е негов син. Обратното, по всичко личеше, че момъкът определено е брат близък на мъртвороденото момченце. Думите на Лети, че е имала чувството как ражда повторно, само потвърждаваха трупащите се съвпадения. Сам усети как го плисва радост, от която му се вие свят. Чанс беше негов син! Така си и знаеше! Усещаше го с всяка клетка на съществуването си! Ала пак нямаше как да го докаже извън всяко съмнение.

— Какво ти става? — попита Лети и сбърчи чело при вида на странното му изражение. — Държиш се така, сякаш Констънс и Ани са ми причинили зло, а не са се опитали да облекчат болката и да ми помогнат да заспя, та за малко да избягам от мъката.

Още от деня, когато Сам бе поискал ръката на Лети, до мига, в който Морли му беше казал как е намерил Чанс, между двамата съпрузи не бе имало никакви тайни. А откакто Морли му беше разкрил тайната си, на Сам му бе неописуемо трудно да не я сподели с жена си, не знаеше и как да ѝ обясни защо от няколко седмици прехвърля като обезумял старите, потънали в прах книги и сандъци. Би дал мило и драго да ѝ разправи какво е открил и да чуе мнението ѝ.

А сега копнееше да види очите ѝ, щастливо блеснали, след като тя чуе истината. Беше крайно време Лети да знае, да е наясно какво те двамата с Морли са подозирали и в какво днес Сам е повече от убеден: Чанс Уокър беше техният син.

Щеше да му достави неописуема радост да сподели тайната си с единствения друг човек, най-тясно свързан с цялата история, а той още се колебаеше. Лети не умееше да си криви душата. Ако и тя като него повярваше, че Чанс е техен син и Констънс се е опитала още при раждането му да се отърве от него, дали щеше да успее да запази самообладание пред другата жена? И какво щеше да си помисли за Морли, който е мълчал като гроб толкова години? Дали щеше да разбере? Или щеше да го намрази за онова, което им е причинил? Колкото и да влизаше в положението на стария си приятел, Сам надали щеше да успее да отклони гнева, насочен към него. Същевременно обаче самият той бе надмогнал горчилката, неописуемо щастлив, че Морли най-сетне е проговорил и е разкрил тайната на миналото. Но дали Лети щеше да е така великодушна? Сигурно. Големият проблем всъщност беше как ще се държи тя с Констънс.

С подозренията си за своята мащеха през последните няколко седмици Сам едвам намираще сили да ѝ се усмихва и да разговаря приятелски с нея, какво оставаше за Лети! Ами Чанс? Как щеше да се отнесе Лети с него? Открай време имаше голяма слабост към момчето, но как ли щеше да се държи с него сега, след като научеше, че той е неин син? Сам уж беше по-малко емоционален от двамата, а и той не знаеше как ще се държи, когато за пръв път види момъка сега, след като е убеден, че Чанс му е син. Дали Лети щеше да е в състояние да овладее чувствата си? Дали и Сам щеше да се справи?

Нямаше отговори на тези въпроси, затова пък знаеше какво ще направи. Хвана Лети за покритата с бръчици ръка и я поведе към сянката на един от кичестите дъбове, където имаше стара каменна пейка. Дватама съпружи седнаха. Стиснал дланите на Лети между своите, Сам ѝ рече:

— Имам да ти казвам нещо... нещо, което в началото сигурно ще ти се стори невероятно, но то, убеден съм в това, е истина.

Разправи ѝ всичко от игла до конец, както седяха под дъба — двама души на преклонна възраст, отдавна повярвали, че най-съкровенията им мечта не ще се сбъдне никога. Вперила очи в мъжа си, Лети не трепна нито веднъж, докато той ѝ разкриваше вгълбено всичко, което е узнал, и защо е повече от сигурен, че през онази отдавнашна нощ тя е родила не едно, а две деца.

Красивото ѝ лице преbledня, тя стисна още по-силно ръцете му, но инак сякаш не реагираше на думите му. Щом Сам приключи разказа си, настана тишина.

Известно време Лети не се помръдна, все така вперила очи в мъжа си и впила болезнено пръсти в дланите му. Сетне по крехкото ѝ тяло премина тръпка, тя пусна ръцете на Сам и се вторачи неவிждащо някъде пред себе си.

— Винаги съм се питала — прошепна жената сякаш на себе си.

— Какво? — попита остро Сам. — Нима си се досещала, че си родила близнаци и Констънс се е опитала да премахне детето ни? И не си ми казала! — ахна с упрек той.

Лети поклати беловласа глава и му се усмихна нежно.

— Не, скъпи. И през ум не са ми минавали такива жестоки и ужасни неща. Но Чанс винаги ми е напомнял много на теб... винаги. Вероятно тъкмо заради това го обичам още от мига, в който го зърнах за пръв път, и съм признателна на Морли, че тъй често го е поверявал на грижите ни.

Върху красивото, насечено от бръчки лице на Сам се изписаха обида и изумление.

— Нима си смятала, че е мое дете? Че съм те предал? — Лети кимна бавно и той продължи със свито сърце: — Не бих казал, драга ми госпожо, че имаш особено високо мнение за мен.

Ала въпреки напрегнатата обстановка Лети се засмя звънко.

— Я не се дуй като пуяк, драги ми Сам! Какво друго можех да мисля? Мен ако питаш, Чанс направо ти е одрал кожата. Морли вироглаво отказваше да го признае за свой син, все гледаше Чанс да е около нас и това само подхранваше подозренията ми.

Все така нацупен, Сам волю-неволю призна:

— Сигурно си права, но дявол го взел, Лети! Би трябвало да знаеш, че винаги си била единствената жена в сърцето и обятията ми!

Тя се наведе със замъглени очи и го целуна по ъгълчето на устните.

— Винаги съм се надявала, че е така, и през годините непрекъснато съм си втълпявала, че сигурно обстоятелствата са били наистина твърде необичайни, за да направиш дете на друга жена. — Лети извърна поглед. — Макар и да вярвах, че Чанс е твой незаконен

син, никога не съм те винила, така да знаеш. Всеки мъж иска да има дете, а аз те подведох.

Сам я притегли към себе си.

— Никога не си ме подвеждала. Никога! Дори когато решихме, че никога няма да имаме деца.

Тя отпусна глава с чуплива бяла коса върху рамото му и едва сега осъзна колко огромно е значението на онова, което ѝ е разкрил Сам. Прошепна с изумление:

— Имаме си син! Силно, красиво, здраво момче!

— Чанс не е момче — пророни той дрезгаво. — Затова пък е син, с когото би се гордял всеки мъж.

Лицето на Лети най-неочаквано грейна от лъчезарна радост и тя скочи леко като момиче. Дръпна развълнувано мъжа си за ръцете и възкликна:

— О, Сам! Да идем при него! Изгарям от нетърпение да погледна милото му лице и да знам, че той е наш. Хайде, идвай де! Вече е късно да тръгнем днес, но още щом се пукне денят, отиваме да видим сина си!

— Точно това не можем да направим! — отсече мъжът ѝ. — Толкова ли бързо забрави, че е жив по една случайност, че някой е искал да го погуби толкова силно, та го е оставил на произвола на съдбата, когато е бил само на няколко минути?

Лети рече с яростни пламъчета в сиво-сините очи:

— Не, не съм забравила. После ще се разправяме с Констънс и ще ѝ търсим сметка за коварните действия. А сега искам да си видя сина! Заради този кретен и малоумник Морли съм чакала трийсет и четири години, нямам намерение да чакам и миг повече!

— Дори и с това да изложиш Чанс на опасност? — попита спокойно Сам.

Гневът в очите на Лети се стопи и тя направи кисела физиономия.

— Знаеш, че за нищо на света не бих му навредила — каза едва чуто.

Сам се изправи и я притегли към себе си.

— Знам, знам, любов моя. Но нека мислим с главите, а не със сърцата си. Не бива да разкриваме пред никого какво сме узнали. —

Той я погледна. — Нали не се съмняваш, че Чанс е наш син? И че онази нощ си родила близнаци?

Лети кимна бавно.

— Това обяснява толкова много неща, не само че Чанс прилича на теб, но и болката, която ме прерязва, преди да ме замае опиумът. След като вече знаем и какво е участието на Морли, не виждам какъв друг извод можем да направим. Така и не си успял да откриеш доказателства за противното. Онова, което си намерил, всъщност само потвърждава догадките ни, че Чанс е наш син. Вярвам му на онзи стар глупак Морли, когато твърди, че е намерил Чанс на отвесния бряг. Така че изводите ни са необорими. Наистина съм родила близнаци, един мъртъв и един жив, а Констънс... — В меките ѝ очи отново проблесна гняв. — Констънс е съзряла възможност да направи така, че Джонатан да заграби всичко, и не се е поколебала да се възползва.

— На първо време трябва да внимаваме много — каза Сам. — Не бива да се държиш по-различно с нея. Не забравяй, Констънс вече се е опитала веднъж да премахне Чанс, нищо чудно да опита и втори път. Не бива да променяш отношението си и към Чанс. — Сетне добави вгълбено: — Помни и че не разполагам с неопровержими доказателства, с нищо, с което да застана пред закона. Ние с теб знаем, че Чанс е наш син. Но ако искаме той да заеме полагащото му се по право място като наш син и наследник, трябва да открием нещо поубедително от разказа на Морли и това, че в книгите не съм намерил записките, които да потвърждават кой е Чанс. Джонатан няма да се даде току-така. Предстои му да загуби страшно много: моя дял, който всъщност е лъвският пай от богатството на Уокърови. И за миг не се съмнявам, че ще обжалва и ще се брани със зъби и нокти, като нищо ще се пребори завещанието ми в полза на Чанс да бъде обявено за нищожно. — Той въздъхна тежко. — Само това оставаше — синът ни да прекара остатъка от живота си в опити да докаже, че е мой законен син и че има право да наследи богатството ми. Както е тръгнало, ще се вдигне голям шум, всички ще се разшушукат. Без неопровержими доказателства ще го поставим в много неприятно положение и няма да го предпазим от сплетните и неприязънта, ако обявим, че е наш син, въз основа само на това, с което разполагаме досега. — Лети кимна, за да му покаже, че е съгласна. — Но най-вече помни, че не бива да допускаме по никакъв начин Констънс да се досети какво сме узнали.

Тази жена е опасна. Знам, ще ти е трудно, но не бива да позволяваме никой да научава. Особено пък Констънс... и Джонатан.

— Нали не смяташ, че... — подхвана притеснена Лети.

— Джонатан и Чанс открай време се гледат на кръв. Знаеш, Джонатан никога не е крил омразата си към Чанс и ако научи, че той е наш син... — Сам пак въздъхна тежко. — Така де, Джонатан е син на майка си, кръвта вода не става.

Наистина си беше така. Докато Лети и Сам обсъждаха положението и умуваха какво да предприемат, за да разрешат проблема, Джонатан кроеше как да убие Чанс.

Преди два дни Симънс му бе предал приятната новина, че Такърови са получили съобщението му и чакат напътствия. Доволен, че двамата главорези още не са заминали, за да търгуват през зимата с индианците, и са били намерени толкова бързо, Джонатан беше отпратил лакея и бе започнал да умува как най-хитро да погуби Чанс — така, че никой да не се усъмни в него.

Не след дълго беше решил, че няма никакъв смисъл да гони бъдещата вдовица на кръвния си враг, само още се колебаеше дали иска и тя да умре. В края на краищата бе хубаво женче и макар на Джонатан вече да не му се женеше за нея, той си помисли, че никак няма да е зле да я направи своя любовница. Усмихна се. Защо не!

Потри злорадо ръце. Всичко се развиваше като по ноти, веднага щом измислеше как най-добре да се отърве от Чанс, Джонатан смяташе да се срещне с Такърови.

В началото се беше ядосал, че и Ани е в Дяволското свърталище. Направо се бе вбесил на майка си, когато беше научил — твърде късно, за да го предотврати, че Ани е заминала заедно с другите. Знаеше прекрасно какво е намислила майка му и това го тревожеше не по-малко, отколкото го ядосваше. Вярваше на Констънс безпрекословно, сега обаче бе изумен, че когато на карта е заложено толкова много, тя най-дръзко беше престъпила заръката му и бе успяла да направи така, че той да няма достъп до Ани. Майка и син се изпокараха жестоко, задето тя категорично отказва да убият слугинята. Това ни най-малко не попречи на Джонатан да продължи да обмисля как да я премахне от пътя си, но той наистина се вбеси. Майка му да тръгне, моля ви се, срещу категоричното му желание, и то защо, за да спаси живота на

някаква си прислужница, която и бездруго вече не става за нищо. Каква глупачка беше майка му!

Джонатан впери очи — сини като на всички Уокърови — през прозореца в кабинета във Фоксфийлд. Не беше в настроение. Констънс се беше прибрала в Уокър Ридж, той обаче бе предпочел да остане в по-малката плантация, защото искаше да се усамоти. Майка му не скри недоволството си от неговото решение, но както почти през целия си живот, той направи, каквото си беше наумил. Освен всичко останало имаше още една причина да иска да поживее сам във Фоксфийлд. Така можеше да влиза и да излиза, необезпокояван от близките си.

Продължаваше да гледа замислено ширналата се река в далечината — почти всички къщи в плантациите бяха с изглед към реката и Фоксфийлд не правеше изключение. Стиснал юмруци до бедрата си, Джонатан пак прехвърли наум различните начини да убие Ани и Чанс. Най-неочаквано устните му потрепнаха от едва загатната усмивка — беше му хрумнало как най-лесно да ги премахне: с нападение на индианците. Щом белите можеха да се предрешат като червенокожи и да се промъкнат на корабите в пристанището на Бостън, за да изсипят чая в морето, защо Такърови и техните приятелчета да не се дегизират като индианци и да не осъществят бързо нападение срещу Дяволското свърталище?

Той се усмихна по-широко. Цел на нападението щяха да бъдат Чанс и прислужницата, но ако и някой друг се изпречеше на пътя на бабаитите, тогава... какво да се прави, злополука. Само Такърови щяха да са наясно с целта на нападението: хладнокръвното убийство на Чанс Уокър и Ани Клемънс.

От киселото настроение на Джонатан не остана и следа и той се почувства до немай-къде доволен от себе си. Всичко до най-малките подробности щеше да бъде изпитано. С един куршум — два заека. А онези глупаци Такърови дори нямаше да се досетят за какво става въпрос. Освен това даваха мило и драго да теглят куршума на Чанс и дори щеше да им достави удоволствие пътем да очистят и една старица. Ухилен, Джонатан си помисли, че няма да се учуди, ако братята дори му предложат пари, задето е изпитал така добре всичко. И най-хубавото бе, че никой нямаше да свърже него с трагедията. Всички щяха да хвърлят цялата вина върху безсърдечните диваци, тръгнали да убиват наред.

Той отиде и дръпна рязко шнурчето на звънеца, за да повика Симънс. Зачака нетърпеливо лакея, като продължаваше да обмисля нещата. Най-простото решение бе да убие Чанс и Ани. Премахнеше ли тях, може би нямаше да се налага да убива и Морли. Колкото по-малко мъртвци, толкова по-добре. Само това оставаше, някой да се усъмни защо толкова много хора от рода на Уокърови са починали за такъв кратък период. След като Морли си е мълчал толкова дълго — а този глупак сигурно се досещаше какво се е случило — защо да си отваря устата, след като Чанс умре? Върху лицето на Джонатан се появи вълча усмивка. Морли надали щеше да проговори.

Симънс почука на вратата и откъсна Джонатан от ликуването при мисълта колко умен и изобретателен е. Той погледна лакея и му заръча:

— Уреди Такърови да дойдат предпоследната вечер на месеца в старата ловна хижа край южната граница на плантацията. Съобщи ми, щом се разберете. — Джонатан се замисли. — Сам ще им дам нарежданията. Не е нужно да присъстваш и ти. Нека дойдат тъкмо преди да се мръкне. Ще скрия коня и ще ги чакам вътре в колибата. — Той се свъси срещу Симънс. — И само да си посмял да споменаващ кой те праща! Предупреди ги да не се приближават до хижата, докато не стане време за срещата. Хижата ще е тъмна, кажи им в никакъв случай да не палят свещи или фенери. Ще влязат, ще чуят предложението ми и ще си тръгнат. Не бива да се мотаят. Разчитам на теб тези кретени да разберат правилно напътствията. — Гласът му стана по-твърд. — Ако си позволят волности, отказвам се от начинанието, ако изпълнят инструкциите, ще получат голямо количество злато. Колкото до теб, внимавай да не объркаш нещо и аз ще ти се отплатя пребогато. Ако обаче ме подведеш...

Симънс се поклони едва ли не доземи, но въпреки закана върху лицето му не трепна и мускулче. Изгаряше от любопитство какво ли е намислил господарят му, ала не се издаде, когато рече:

— Както кажете, господарю. Веднага ще изпълня заръката.

Без изобщо да подозира какви страховити събития се задават на хоризонта, и Чанс както мнозина плантатори във Вирджиния по това време на годината не мислеше за нищо друго, освен за реколтата от

тютюн, която трябваше да бъде прибрана, а също за все по-широката пропаст между него и жена му. Месецът, който се беше съгласил да ѝ даде, преди отново да потърси съпружеските си права, бе минал и заминал и той си даваше сметка, че търпението му е на изчерпване.

Беше очаквал, че едномесечното въздържание, през което няма да следва повелите на зажаднялото си за ласки тяло и няма да посяга на прелестната Фанси, ще бъде жива мъка, и се бе оказал прав. Но дори тези мъчения не можеха да се мерят с онова, което Чанс изпитваше сега. Месецът беше изтекъл. Примирieto или както там го наречете — на Чанс му хрумваха най-малко десетина отвратителни думички — бе свършило и сега вече нищо не би трябвало да му пречи да предяви съпружеските си права във всяко отношение. Само че...

Този следобед в края на септември Чанс обикаляше с кроткия дорест скопен кон и следеше как върви брането на тютюна. Но почти не виждаше как работниците секат така ценните тютюневи стебла, как ги товарят и ги откарват под навесите пред сушилните — мислите му все се връщаха към Фанси, която за негово пълно объркване се държеше съвсем отчуждено и го избягваше. Бе спазвала желязно своята част от първоначалната уговорка и макар че вече не беше необходимо, продължаваше да спи всяка вечер в леглото му — единственото време, когато Чанс оставаше насаме с нея.

Това време на годината наистина беше много напрегнато и той съзнаваше, че Фанси е не по-малко заета от него, ала още щом се зазореше, жена му ставаше и изчезваше яко дим. Вече не сядаше дори на общата трапеза и въпреки че на другите това не им правеше впечатление, Чанс беше сигурен, че тя избягва тъкмо него. А това никак не му харесваше.

Не му харесваше дори, че Фанси още спи в леглото му. Не че искаше тя да спи другаде, но вече му бе дошло до гуша от леденото ѝ отношение. Когато вечер си лягаше, капнала от умора, дори не му казваше „лека нощ“, сякаш изобщо не го забелязваше. Само духваше свещта, обръщаше му гръб и притегляше завивките над раменете си. А Чанс нямаше намерение да търпи подобно отношение. Така де, тя му беше жена! Беше ѝ отпуснал предостатъчно време, много повече, отколкото щеше да ѝ даде всеки друг мъж в неговото положение — само и само Фанси да преглътне обидата, че я е принудил насила да се омъжи за него. Тя трябваше да проумее, че са женени и че Чанс няма

да понася до края на дните си това проклето въздържание, което му тежеше все повече. Желаше я — при това отчаяно. Бленуваше да усети вкуса на нежните ѝ устни, да почувства как прелестното ѝ тяло се гъне под неговото.

Но макар и да губеше търпение и да смяташе, че правото е на негова страна, имаше и неприятното чувство, че ако опита да се люби с Фанси, това ще приключи със страхотен провал. Проклинаше се по сто пъти на ден, задето е склонил да приеме смехотворните ѝ условия.

Свъсил чело, Чанс обърна коня и го пришпори към къщата. Беше крайно време да си изясни нещата с Фанси. Това не можеше, не биваше да продължава и занапред. Той щеше да намери своята вълшебница с дръпнати като на котка очи, където и да се беше скрила тя днес, и да ѝ каже как ще бъде от тук нататък. Пак можеше да спи довечера в леглото му, но по-добре да се приготвеше още отсега за безсънна нощ.

Обикаля доста дълго, разпитва всеки срещнат, докато накрая я откри в овощната градина — разхождаше се заедно с Елън, Ани и Марта. Четирите жени оглеждаха ябълките и дюлите и преценяваха кои от червените и жълтите валчести плодове по дърветата са узрели.

Без изобщо да усеща вторачения поглед на Чанс, Фанси се смееше весело и нехайно на нещо, което ѝ беше казала Елън, и той почувства как сърцето му се свива. Да я вземат мътните! Нямаше право да е толкова красива, толкова привлекателна, както стоеше в тъмнозелената пола и жълтата блуза на точки с проста кройка. Подобно на много жени на плантатори, и тя беше вързала на тънкото си кръстче ленена престилка и носеше на главата си прихваната с панделка шапчица. Държеше плитка кошница, в която беше сложила няколко ябълки. Свъсен, Чанс загледа със завист как слънцето хвърля по страните ѝ златисти отблясъци и целува къдрите ѝ, спускащи се на великолепен водопад по раменете ѝ.

Той скочи от седлото и метна юздата на най-горната пръчка на оградата, точно когато Фанси се засмя отново, този път на нещо, което ѝ каза Ани. Чанс стисна устни. Помисли мрачно, че в негово присъствие жена му не е така засмяна. Нито пък изражението ѝ е така лъчезарно, както сега. Не, пред Чанс тя се държеше предпазливо и войнствено. И на него вече му втръсваше от това.

Приблѝжи се крадешком и въпреки че жените бяха погълнати от разговора, Фанси явно го усети, защото ненадейно погледна към него и усмивката ѝ помръкна, върху лицето ѝ пак се върна предпазливото войнствено изражение и Чанс изруга нечуто. Отиде при жените, без да крие, че му е неприятно. Почти не обърна внимание на поздравите на другите и спря точно пред Фанси. С ръце на хълбоците я погледна втренчено и каза хладно:

— Съжалявам, че трябва да те откъсна от другите, но искам да поговорим.

— Сега ли? — попита Фанси и съвсем помръкна. — Не може ли да почака? Сега сме заети.

— Е, не чак толкова — възрази Марта с тона на човек, сигурен в положението си. — И бездруго стана късно, не можем да се заемем с нищо. Ще се приберем в къщата и ще ви оставим сами с господаря.

Макар че Чанс и Фанси не бяха в състояние на открита война, от зоркия поглед на Марта не беше убягнало, че между тях нещо куца. Тя погледна многозначително Чанс и още преди Фанси да е възразила, поведе забързано Елън и Ани към къщата.

— Хайде, ела — рече на Елън. — Ще ти покажа как се прави шоколадов крем, любимия десерт на младия Хю.

На Елън не ѝ трябваше повече. Начаса прие предложението на Марта и с грейнало лице тръгна подире ѝ, следвана по петите от Ани. Трите жени излязоха от овощната градина.

Фанси ги изпроводи с уплашен поглед — и за свой срам — с разтуптяно сърце. Не знаеше защо точно Чанс я е повикал по този прям начин, но общо взето, се досещаше. Хладното ѝ отношение най-после бе пробило дори неговата дебела кожа и той беше решил да си изяснят отношенията. И да сложат край на целомъдрието. Фанси се подсмихна.

Щом другите жени стигнаха къщата и влязоха вътре, тя отново погледна без особено желание мъжа си. Не ѝ се искаше отново да се карат, а преди няколко дни бе проумяла колко мъдър е стародавният съвет: никога не си лягай сърдита на мъжа си. Гневът и обидата не се бяха притъпили, обратното, продължаваха да я мъчат като гноясала замърсена рана. Едномесечната уговорка, особено след вечерта, когато се бяха скарали заради причините Чанс да се ожени за нея, не се беше увенчала с никакъв резултат. Ала Фанси сама бе хвърлила ръкавицата

на раздора и сега не знаеше как да заглади положението... без да си навлече нови притеснения, ядове и унижения.

Младата жена въздъхна. Чувстваше се дълбоко засегната, че Чанс се е оженил за нея, преобърнал е живота ѝ и го е съсипал, само за да си върне на Джонатан. Отмъщението не бе от най-здравите основи, върху които да градиш съвместен живот. Беше си признала, че обича Чанс, но не бе убедена, че любовта ѝ ще е достатъчна и на тях двамата... и на детето, което, както подозираше тя, растеше в утробата ѝ.

Сутрин ставаше още по тъмно и не се хранеше с другите не само за да избягва Чанс. Напоследък, особено сутрин ѝ се гадеше дори от миризмата на храна. Караше само на топъл чай и сухари — така се чувстваше малко по-добре, макар че симптомите пак си ги имаше.

Първия път, когато ѝ призля, Фанси реши, че е яла нещо развалено. Но когато започна да ѝ прилошава едва ли не всяка сутрин, внезапно ѝ хрумна, че може би е заченала. Със свито сърце си спомни, че откакто се е омъжила за Чанс, не е „загазвала“. Нищо чудно да бе забременяла още онзи ден край реката.

При мисълта, че сигурно чака дете, я обземаха какви ли не чувства. Навремето това бе най-съкровената ѝ мечта, но отдавна се беше примирила, че не може да зачене, и се бе отказала да си мисли за дете. Ами ако Чанс беше прав и по време на първия брак грешката е била в, както се бе изразил той, „жребеца“, а не в „кобилата“? Въпреки всичките си опасения за своето общо бъдеще с Чанс, Фанси беше преизпълнена от благоговение и почуда, че двамата са създали дете, което тя ще роди напролет.

Върху устните ѝ заигра странна потайна усмивка, Чанс я забеляза и изръмжа:

— Какво толкова смешно има, госпожо Жено?

Фанси въздъхна, после се пресегна, свали шапчицата и разпусна косата си. Метна нехайно шапката в кошницата, която още държеше, и рече:

— Не, няма нищо смешно в положението, в което сме се озовали.

Чанс загледа като омагьосан гъстата ѝ черна коса, която тук-там проблясваше от светлината на слънцето. Устата му пресъхна и той усети как му иде да придърпа Фанси до себе си и да зарови лице в лъскавите ѝ къдрици.

— Май е крайно време да направим нещо — каза той пресипнало.

Фанси се взря с разширени очи в смуглото му лице. Направо се прехласна по извивката на устните му, по израза в сините му очи. Но реши да не обръща внимание на ускорения си пулс и попита:

— И какво предлагаш да направим?

— Да сложим край на тази враждебност. Може би да сключим примирие.

— Ако не си забелязал, сегашното примирие не постигна кой знае какво. Защо смяташ, че ако го повторим, ще променим нещо?

— Защото не можем да продължаваме така — пророни Чанс. — Не съм се оженил за теб, за да водя такъв целомъдрен живот. А и не си представям брака като учтива търпимост.

Фанси стисна зъби.

— Когато се жениш за жена, която не те иска, и то само за да отмъстиш на някого, не бива да се изненадваш, че бракът ти не е от най-приятните.

Най-неочаквано Чанс се засмя.

— Не съм казвал, че бракът ми е от най-неприятните. А ти се заблуждаваш, ако си мислиш, че не ме искаш.

Фанси си пое възмутено въздух и го прониза с очи, в които проблясваха златисти пламъчета.

— Бива ли да си толкова самонадеян, нагъл...

Чанс прихна и грабна кошницата от ръцете ѝ, после я метна встрани и въпреки че Фанси се задърпа, я притегли в обятията си. Завъртя я и с дяволито грейнали очи рече:

— О, херцогиньо, само да знаеш колко ми липсваха гневните ти погледи и хапливото ти езиче!

Притеснена, Фанси усети, че се хваща на закачките му, че мрачното ѝ настроение е изчезнало яко дим и я напушва неудържим смях. И таз добра, да се смее, когато му е толкова ядосана! Но си беше така. Не искаше да му се сърди, искаше да се смее, да обвие ръце около врата му и да пропъди всичките си страхове и съмнения. Започна да се съпротивлява ожесточено на това свое неудържимо желание, уплашена, че ще предаде себе си, ако се вслуша в сърцето си. Ужасена, че ще си загуби ума — както всеки път, когато беше с Чанс — Фанси се дръпна с все сила и се отскубна от ръцете му. Подбра поли

и хукна, но обърка посоките и вместо да се завтече към къщата, побягна към близката горичка.

Почти веднага се усети и се завъртя, Чанс обаче я сграбчи през кръстчето и двамата се свлякоха на земята. Почти я затисна с тяло, а тя видя похотливо извитите му устни и остана без дъх, но не от тичането.

Решена да не се поддава на желанието, плиснало я като мощна шеметна вълна, Фанси погледна Чанс, предизвиквайки го с поглед да се остави във властта на първичните страсти, изписали се съвсем ясно върху мургавото му лице. Чанс се засмя на изражението ѝ.

— Любав моя, не биваше да бягаш, ако не искаше това да се случва.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Фанси отвори уста, за да възрази гневно, но той я целуна пламенно, притиснал мощно тяло до нейното. Младата жена долови как вътре в нея пламва буен огън от това, че усеща Чанс до себе си, че долавя мъжката му миризма. Чувстваше като в просъница меката трева отдолу, топлото слънце, което я милваше по кожата, но най-силно беше усещането за Чанс, за тежестта му върху нея, за която бе копняла толкова дълго, за опияняващото вълшебство на устните му върху нейните. За миг се отдаде на първичните чувства, пробудени от прегръдката му, отвърна на целувката му и го прегърна през врата.

Чанс я целуваше като невидял, пиеше я с устни, с език, със зъби. Желанието, сдържано тъй дълго, го плисна и на него му се прииска неудържимо да я обладае. Все пак се сдържа да не ѝ се нахвърли като кръвожаден звяр, макар че всяка негова клетка го тласкаше да раздере дрехите — и нейните, и своите, и да се слее с нея.

Задъхан, най-сетне успя да откъсне устни от нейните и с поглед, премрежен от страст, пророни дрезгаво:

— Фанси, любов моя...

Простена, пак я целуна страстно, сетне се претърколи на земята отстрани, стиснал с все сила ръката на младата жена.

Лежаха един до друг на топлата от слънцето земя, покрити от полегатото, обрасло с трева възвишение, което ги отделяше от къщите, и от огромния дъб, разпрострял над тях кичести клони с листа, които тук-там вече се жълтееха. Из горещия влажен въздух се носеха птичи песни, някъде в далечината се чуваше крясъкът на пъдпъдък, с морното си жужене пчелите и насекомите изнасяха цял концерт край тях.

След като дишането му се поуспокои, Чанс се обърна и се подпря на лакът. Погледна Фанси в поруменялото лице и каза тихо:

— Желая те. Винаги съм те желал и последните няколко седмици бяха за мен жива мъка. — После добави едва чуто: — Не искам да те насилвам, но ако и занапред ми отказваш, се опасявам, че...

— Заплашваш ли ме? — попита Фанси — очите ѝ го предизвикваха да го отрече.

Той се усмихна горчиво и поклати глава.

— Не. Не бих те заплашвал за нищо на света, но положението, в което съм се озовал, е направо непоносимо. Ти си ми жена. Омъжила си се за мен. Макар и не по своя воля, все пак каза „да“ и на брака, и на всичко, което следва от него. — Погледът му стана по-твърд. — Ако си смятала да живеем в пълно въздържание, ако ти е толкова отворително да те докосвам, защо просто не ме пратиш по дяволите и не се прибереш в Англия... вместо да ни приковаваш към отношения, които, ако не намерим изход, неминуемо ще ни обрекат на несрета?

Фанси извърна поглед и прехапа устна. Дявол го взел! Чанс говореше повече от разумно и не само това — бе сложил пръст в раната. Въпреки скандала Фанси трябваше да напусне колониите. Знаеше го и дори го бе обмисляла. Но не си беше тръгнала. Бе предпочела да остане — и да стане жена на Чанс.

— Какво предлагаш? Развод ли? — попита с пресъхнало гърло.

Момъкът присви очи.

— Ти това ли искаш?

— Ще се съобразиш ли с желанието ми?

— Не мога да те спра, ако си решила да ме напуснеш — каза мрачно Чанс. — Ако искаш да се върнеш в Англия и да се разведеш, не мога да сторя нищо, за да го предотвратя.

— А ти ще ме пуснеш ли да си тръгна? — попита невярващо Фанси. — Позволи си какви ли не подлости, само и само да се ожениш за мен.

Той се поколеба. Извърна очи и каза така, сякаш изтръгваше мъчително думите от душата си:

— Щом не можеш да ми простиш, че те принудих да се омъжиш, и смяташ да ми отказваш съпружеските права, според мен това за нас е най-доброто решение.

Тези думи стъписаха него не по-малко, отколкото Фанси. При всичките им разправии за положението, в което са се озовали, Чанс дори не бе допускал възможността да се разведат или жена му да го напусне. Но внезапно осъзна пределно ясно и мъчително, че така повече не бива и той няма да издържи, ако Фанси и занапред е така близо до него. А ако се поддадеше на първичните инстинкти и я

насилеше... Момъкът въздъхна. Щеше да намрази и себе си, и нея и дори тя да е имала някакви нежни чувства към него, те щяха да помръкнат и да умрат.

Фанси не можеше да повярва на ушите си. Чанс не каза нищо повече, само продължи да гледа неவிждащо гората отпред и тя седна рязко и извика по-гневно от всякога:

— Виж го ти него! Прелъсти ме, насили ме да се оженим, да споделям леглото му, а сега, моля ви се, още при първата спънка решава да разпери отчаяно ръце и да ме отпрати! — С блеснали от гняв очи Фанси замахна и за изненада и на двамата го зашлеви. — Как смееш? Как смееш да се жениш за мен, а после да ме отпращаш? Как смееш!

С пламнала от плесницата буза Чанс се извърна и я погледна с опасна усмивка върху устните. Очите му грейнаха и Чанс сграбчи Фанси за ръката, когато тя понечи да стане. Младата жена се задърпа, той обаче успя все пак да я целуне страстно по дланта.

— Прощавай, май нещо не съм разтълкувал правилно нещата — рече ѝ с весели нотки в гласа. Обърна ръката ѝ, долепи нежно устни към китката ѝ и усети как пулсът ѝ внезапно се ускорява. — Отдай го на това, че съм расъл в колониите и не съм усвоил тънкостите на добрите обноси.

— А, без тия — отвърна Фанси, която, останала без дъх, усети как от сладния допир на устните му по китката ѝ я плисва сладостна нега. — Няма да се измъкнеш толкова лесно.

— Оставям се на твоята милост, херцогиньо — прошепна уж на шега Чанс. — Причиних ти много злини, за което искрено съжалявам.

Тя попита прегракнало — личеше си, че не е много сигурна:

— Наистина ли съжаляваш, Чанс? Съжаляваш ли, че се ожени за мен?

От веселото му настроение не остана и следа. Той я погледна право в очите и отвърна тихо:

— Дали съжалявам как съм спечелил ръката ти ли? Да. Дали съжалявам, че съм се оженил за теб? — Гласът му стана по-плътен. — Нито за миг.

— Но защо? — почти проплака младата жена. — Защо ме принуди да се омъжа за теб по такъв гаден начин? — Сетне добави едва ли не с укор в гласа: — Не ти приляга.

В тези няколко мига с Фанси Чанс беше успял най-после да прогледне за чувствата си, но още не бе готов да си изплаче докрай душата — дори пред самия себе си. Пак впери очи в гората и каза простишко:

— Исках те. Не исках да се омъжваш за Джонатан. — Чанс премести поглед към Фанси. — Винаги съм те искал — още от мига, в който те зърнах при парапета на кораба в Ричмънд. Дори не си давах сметка колко много те желая, докато не се уплаших да не те загубя, ако не ти попреча да станеш жена на Джонатан. — Той стисна устни. — Стори ми се, че най-простото решение е да разиграя онова малко театро в стаята ти, колкото и позорно да беше то.

— Значи... значи не си го направил колкото да отмъстиш на Джонатан?

Чанс въздъхна и отново легна на земята, като притегли и Фанси. Положи главицата ѝ върху рамото си, прегърна я през кръста, погледна балдахина на листата отгоре и внезапно попита:

— Какво знаеш за... за първата ми жена Джени?

Фанси настръхна. Сега не ѝ се мислеше за предишния брак на Чанс и тя беше изненадана, че я е блиснала вълна на ревност, пронизала я като с нож от това, че Чанс е изрекъл така нежно името на другата жена. Опита се да се поотпусне и отвърна уж нехайно:

— Знам само, че е дъщеря на местни богаташи, че си ѝ завъртял главата и си се оженил за нея, въпреки че семейството ѝ не е било съгласно. Знам и че тя е починала при трагични обстоятелства. Самоубийство.

Чанс се засмя тъжно.

— Едва ли е нужно да питам откъде знаеш частта за „богаташите“. Отново нежният пръст на Джонатан.

— Да, знам го от него.

— А той каза ли ти, че докато бях по работа в Англия, прелъсти жена ми? Че ѝ направи дете? И я заряза? Изостави я да се оправя сама с мен, а вече ѝ е личало, че чака дете. Дете, което е нямало как да е мое?

Фанси надигна глава и го погледна изумена.

— Не, не ми е споменавал такова нещо. — Тя се усмихна горчиво. — Джонатан внимава много какво да каже.

Чанс вдигна вежда.

— Значи си го разбрала?

— Да, за жалост. — Върху челото ѝ се появи бръчица. — Но след като си знаел какво е направил, защо...

— Защо не съм го извикал на дуел ли? — попита сухо Чанс. След като Фанси кимна, той добави: — Минавало ми е през ума, особено в деня, когато най-после узнах кой е бил любовник на Джени. Можех да го убия. Нямаше да ме затрудни. Но за свой късмет Джонатан беше заминал по работа за Бостън и се върна чак след няколко седмици. През това време успях да помисля на трезва глава и си дадох сметка, че ако го убия, ще се почувствам възмезден, но ще нараня силно Сам и Лети. Откакто се помня, те са много добри с мен и не исках съзнателно да им причинявам болка. — Гласът му стана по-твърд. — Освен това осъзнах, че ако убия Джонатан, той ще се отърве твърде лесно. Искях да страда. Искях да изпитва същото, каквото изпитах аз, когато научих, че жена ми ме е лъгала. — Чанс замълча и извърна поглед. — Искях да изживее болката от това, че е загубил обичан човек, да се мъчи, както се мъчих аз през месеците и годините след смъртта на Джени.

— И така, помислил си, че той ще се ожени за мен, и си решил да го накажеш, като ме принудиш да стана твоя жена — вметна със свито сърце Фанси — беше ѝ криво, че толкова го ревнува от мъртвата жена, нещо, което не ѝ беше присъщо.

Чанс я погледна със загадъчен израз в очите.

— Не — провлече той, — това ми беше само повод, за да получа онова, което желая... теб.

По страните на Фанси се плисна руменина. Тя извърна очи. Каза с пресъхнало гърло:

— Не ми звучи особено убедително.

Чанс я притегли нежно към себе си.

— Да, така е — призна с пресипнал глас. — Но те исках толкова силно, че не мислех трезво. Никога не мисля трезво, ако става дума за теб. Единственото, което ми се въртеше в главата, бе, че искам да те имам. — Момъкът я целуна лекичко по бузата. — И да те държа в обятията си — прошепна той и я прегърна. — Да те целувам — допълни през шепот, преди да слее устни с нейните.

Думите му не съдържаха отговорите на всички въпроси, нито заличиха докрай обидата. Затова пък я изпълниха с топлина и надежда и понеже го обичаше, тя си даде сметка, че засега ѝ стига и това, сетне

се отдаде на страстта, надигнала се в нея. Да желаеш някого още не значи, че го обичаш — Фанси изобщо не се заблуждаваше в това — но не бе изключено чувството да прерасне в любов.

Устните ѝ се разтвориха с готовност, тя обхвана с длани главата му и я притегли по-близо до себе си. От това, както и от думите ѝ, Чанс разбра, че за днес е спечелил битката, и със страстен стон я повали отново върху тревата, като я милваше трескаво.

Желанието се взриви и в двамата и съвсем забравили къде се намират, те започнаха да се целуват ненаситно, да се милват все по-пламенно, да запокитват дрехите, превърнали се в меко ложе за голите им тела. Беше както първия път, когато се бяха любили, и в същото време много различно.

Сега Фанси знаеше какви наслади може да ѝ даде мускулестото му тяло, а Чанс предвкушаваше сладостното удоволствие, което ще получи от меката ѝ като свила откликваща плът. Този път Фанси не се съмняваше, че иска тъкмо това, че Чанс е единственият мъж, когото някога е обичала. А Чанс? Чанс не бе стигнал чак дотам, но си даваше сметка, че никоя жена, дори Джени не го е карала да се чувства така, не е запалвала в него такъв огън.

Милувките му бяха нежни, устните му, плъзнали се от устата ѝ надолу по вратлето към зажаднените за ласки гърди, бяха изпълнени с чувственост. От топлата влага на езика му, който той прокара по зърната на Фанси, от лекото ухапване на зъбите по гърдите ѝ между бедрата като стрела я прониза пулсираща сладка болка и тя впи пръсти в раменете на Чанс.

А той проучваше сантиметър по сантиметър крехкото ѝ тяло и я притегляше все по-навътре в своя си таен чувствен рай. Кожата ѝ беше мека като кадифе и топла, очертанията на раменете, тесният гръб и нежната извивка на хълбоците ѝ бяха невероятни. Момъкът обхвана с длани стегнатото малко дупе на Фанси, замаян от прелестната мекота на кожата ѝ и опияняващия допир на тялото ѝ.

Пак започна да я целува по устните, не издържал на изкушението. Езикът му допря нейния, преплете се с него, а огънят на страстта се разгоря още по-пламенно.

Замаяна, подивяла от желание, с гърди, закопнели отново да усетят устните му, Фанси измърка като котка и се приплъзна под Чанс. Загали го с пръсти по топлата гръд и затърси малките му набъбнали

зърна, доволна, когато той простена от наслада. Плъзна длан надолу по корема му и усетила как тялото му внезапно се изопва като струна, разбра, че и Чанс е също тъй безпомощен пред милувките ѝ, както тя — пред неговите. Набра смелост от реакцията му и праметна бедро върху крака му, така че да усеща твърдия му голям член.

Чанс изпъшка и едвам отлепи устни от нейните. Върху челото му падна тъмна къдрица, очите му блеснаха от желание.

— Ако продължаваш така, драга ми госпожо, ще получиш много повече, отколкото очакваш, и то значително по-бързо, отколкото сме предвиждали и двамата.

Фанси го погледна непорочно.

— Да не преча? — попита закачливо тя и заигра с пръсти между бедрата му.

Това за нея беше ново усещане и тя примря от удоволствие, задето тялото на Чанс потрепва и от най-лекия ѝ допир. Чанс затаи дъх. Върху устните му грейна лукава усмивка.

— Надявам се, знаеш, госпожо Жено, какво вършиш с мен. — Очите му се премрежиха от наслада, при което сърцето на Фанси забумтя още по-неудържимо. — Знаела си винаги — простена той срещу устните ѝ. — Винаги.

Целуна я и макар целувката да бе все тъй ненаситна и страстна, както и предишните, в нея все пак имаше и ново чувство, което Фанси не успя да определи, но от което тялото ѝ потрепери сладно. Чанс го долови, изпъшка и впи устни в нейните, като плъзна дълги пръсти мъчително нежно по вътрешната страна на бедрото ѝ, нагоре към най-съкровено то ѝ местенце. Щом я докосна, щом разтвори нежните гънки между краката ѝ и я замилва, Фанси подскочи цялата, пронизана от спазъм чиста наслада.

Беше топла и влажна и Чанс пхна дълбоко пръсти, Фанси се загърчи трескаво под вещите му милувки, а огънят под кръста ѝ погълна всичко по пътя си и всяко чувство, всяко усещане сякаш се съсредоточиха под влудяващите му пръсти.

Тя се пресегна инстинктивно и обви пръсти около набъбналия му член. Чанс трепна от допира ѝ, а Фанси започна да го проучва и опознава.

Погълнат от най-първичното от всички чувства, момъкът раздалечи бедрата ѝ и се намести между тях. Намери с устни нейните и

като повдигна ханша ѝ, така че да му е удобно, я облада, прониквайки дълбоко в нея.

Почти обезумяла от наслада, Фанси начаса го прие, неописуемо щастлива, че се е сляла в едно с него. Усещаше с гърдите си гладката му кожа, ръцете му, обхванали дупето ѝ и приканващи я да се присъедини в опияняващото препускане към връхната точка на удоволствието. Фанси обви ръце около кръста му и замърда бързо ханш. Плисналите я чувства бяха сладостни и мощни. Чанс я караше да се гърчи и да стене под мощния напор на трескавото любене. В нея започна да се трупа невероятно напрежение и тялото ѝ се изви на дъга, та да се отдаде на първичната лудост, на вълшебната наслада, топла и мощна, от която тя закрепця като обезумяла.

Чанс заглуши виковете ѝ с устни — вече виждаше и своя рай. Стисна с все сила, почти до болка Фанси за хълбоците и продължи да се движи в необуздан ритъм. Гърчовете, пронизали тялото ѝ, лепкавата топлина и сладкото търкане станаха непоносими и той се изпразни в нея, обгърнат от неописуема наслада.

Трябваше да мине доста време, докато си спомни като през мъгла къде се намира, докато чуе звуците, долитащи от плантацията в далечината, докато усети влажната следобедна жегата. Знаеше, че трябва да се отмести, ала нямаше сили да го стори, затова продължи да притиска в обятията си Фанси и да я целува нежно.

Прекалено уморена и морна, за да се опитва да помръдне, тя също се радваше заедно с него, докато той слизаше бавно от моравите висини. Отвърщаше на целувките му, без да сваля длани от задника му, и си мислеше, че и в тези уморени милувки има неописуема наслада.

Не след дълго Чанс я целуна още веднъж и се плъзна бавно от тялото ѝ. Легна до нея, подпря се на лакът и се взря в стройното ѝ тяло. Видя свилена гладка кожа, плът с цвят на мляко, малки стегнати гърди с розови връхчета, абаносови косъмчета между бедрата, тъничко кръстче, прелъстително изваяни хълбоци и крака.

— Ти си най-прелестното създание — рече прегракнало и я замилва с длан по гърдата, — което Бог някога е създавал, и аз съм неописуемо благодарен, че си моя.

Поласкана, но и смутена, Фанси поруменя и смотолеви нещо. Това явно го задоволи, защото той се засмя тихо и я млясна по нослето. Сега, след като страстта беше преминала, младата жена изведнъж

забеляза, че са голи-голенички, махна ръката на Чанс и седна. Вдигна кичура коса, паднал върху слепоочието ѝ, и каза припряно:

— Дали да не се облечем? Ами ако някой ни заvari в този вид?

Чанс въздъхна.

— Сигурно няма да е зле, макар и да се съмнявам, че някой ще ни открие. — Сетне добави закачливо: — Следващия път, когато ми се прииска да любя жена си под открито небе, ще я заведа по-навътре в гората, където никой няма да ни безпокои. — Върху лицето му грейна определено похотлива усмивка. — Знам едно местенце, зелена поляна с малко, бистро като сълза езеро. Щом се поохлади първоначалната страст, ще бъде много освежаващо да се изкъпем в езерото. — Момъкът прошепна с дяволити пламъчета в очите: — Убеден съм, ще ми бъде много приятно да те измия, и то сантиметър по сантиметър, и ще очаквам, разбира се, да ми върнеш услугата.

Въпреки че се бяха любили преди броени минути, Фанси почувства как я прерязва под корема. Притеснена, че тялото ѝ откликва на мига на думите му, се изчерви и се изправи, като междувременно грабна от земята фустанелата си. Навлече я бързо, усетила дръзкия поглед, който Чанс плъзна по тялото ѝ.

Той се усмихна, задето е толкова припряна, но не каза нищо повече, с което да я смути. Само се зае да ѝ помага да се облече, с което не допринесе тя да обуздае надигналата се в нея страст. Младата жена се опита да оправи някак разрошената си коса и каза сърдито:

— Много смешно, няма що, но нека ти напомня, че не на мен хрумна да... да лудуваме в гората. Просто се чудя как ще се явя в този вид пред другите. Сигурна съм, че само да ме погледнат, и веднага ще разберат какво точно съм правила с теб.

Чанс, който също се беше облякъл, я озари с усмивка при мисълта колко красива е с разбърканата коса и розовите страни. Изобщо не приличаше на високомерна баронеса. Сетне си напомни, до немай-къде признателен, че Фанси вече не е баронеса, а негова жена. Отмести нежно пръстите ѝ и бързо оправи къдриците ѝ, след това ги пхна под шапчицата и я целуна по устата.

— Изглеждаш точно като младоженка, при това много обичана — каза, когато най-после откъсна устни от нейните.

Фанси бе много благодарна на съдбата, че все пак е успяла да се промъкне в къщата, без да я види никой. Преди да тръгнат нагоре по

стълбата, Чанс пак я целуна, докато тя си помисли зашеметена, че мъжът ѝ го прави непрекъснато, а притесненията ѝ, че някой ще ги види, се изпариха още щом устните му докоснаха нейните.

След миг Чанс се дръпна без особено желание от нея. С топъл блясък в сините очи прокара пръсти по бузата ѝ и пророни:

— Тичай горе, любов моя. Стори ми се, че идва Марта.

Фанси примига унесено и след като проумя какво ѝ е казал, начаса се върна към действителността. Чу гласове, хвана полата и фустанелата и хукна нагоре към стаите.

Чанс я изпроводи с поглед, при което върху лицето му се изписа невероятна нежност. Като си свирукаше весело, се обърна и излезе напето от къщата със съзнание, изпълнено с насладите, които го чакат... нощес.

Облечен във вехти дрехи, нахлупил едва ли не до веждите си широкопола шапка, която да скрива лицето му, Джонатан пристигна доста преди уговорената среща с Такърови. Беше скрил старателно коня в един гъсталак далеч от ловджийската хижа и бе стигнал дотук пеша. Непрекъснато се беше озъртал да не би сред дърветата да има някой, който да го забележи.

Хижата всъщност се състоеше от едно-единствено голо помещение с малко огнище. Беше построена, за да подслони ловци, имали неблагоприятието да замръкнат в гората или застигнати от лошо време. Вътре нямаше никакви мебели, ако не се броят издрасканата паянтова маса, почти изгорялата свещ в пукнат глинен свещник и четирите различни като големина и модел стола. Край огнището имаше сухи дърва, старателно подредени на купчинка, а на куката над въглените в огнището висеше очукано чугунено котле.

Джонатан затвори след себе си тежката врата и огледа потъналата в мрак стая. Подсмихна се самодоволно, пак отвори вратата, та да влиза светлина, и провери да не би в хижата да се е промъкнал някой неканен гост. Сетне избута масата при огнището и отново затвори вратата. Избра най-здравия стол, премести го до най-далечния ъгъл на масата, така че да не го вижда никой, влязъл в помещението, седна и зачака.

Беше решил срещата да се осъществи по мръкнало и когато уреченият час наближи, надяна бързо върху лицето си копринена маска и извади черен пистолет с дълга цев, който сложи върху коленете си. Беше готов.

Такърови явно следваха неотклонно заръката му: появиха се чак когато започна да се здрачава. Джонатан чу наближаващите коне, застана нащрек и стисна пистолета.

Въпреки че стените на хижата бяха дебели, той чу тих шепот — след няколко минути вратата се отвори предпазливо и през нея взе да се процежда мъждива светлина.

От мястото, където се беше спотаил, Джонатан почти не виждаше мъжете, влезли крадешком в помещението.

— Стойте там и не се обръщайте — нареди той. — Предупреждавам ви — добави заканително, — насочил съм към гърбовете ви пистолет и няма да умувам дълго, ще ви застрелям на място, ако не изпълнявате заповедите ми.

Двамата мъже се вцепениха, веднага подчинили се на нарежданията му. Юдъл каза рязко:

— Не сме дошли, за да създаваме ядове. Казаха ни по това време да сме тук. Трябваше да се срещнем с един човек... и да обсъдим нещо. Ти ли си този човек?

— Да — потвърди Джонатан, — но въпреки това няма да се обръщате. Ще правите каквото ви казвам, чухте ли? — Такърови изръмжаха нещо в знак на съгласие, след което той продължи: — Така ви искам! А сега ти, Юдъл, иди при масата и запали свещта. А ти, Клем, не мърдай! — След като Юдъл запали свещта, Джонатан каза: — Сега вече, Клем, можеш да затвориш вратата и само да си посмял да се обръщаш към мен. Ще застанеш до брат си. И двамата ще държите ръцете си така, че да ги виждам. И ако обичате, без номера и резки движения.

След като главорезите изпълниха всичките му нареждания, Джонатан се поотпусна. Поздрави се, загледан в двата прегърбени силуета, застанали покорно с гръб към него.

— А сега, господа — подхвана той по-радушно, — ще ви изложа предложението си. Доколкото знам, имате доста причини да мразите Чанс Уокър. Така ли е?

— Дори да го мразим, какво от това? Защо питаш? — сопна се кисело Юдъл, явно недоволен от ситуацията.

— Не ти влиза в работата защо питам, но да предположим, че бих могъл да уредя да пипнете Чанс Уокър и да му видите сметката. Ще ви възнаградя за труда от щедро по-щедро. Проявявате ли интерес?

Юдъл изсумтя.

— Може и да проявим. Само дето и кокошките знаят, че ние с Чанс не сме първи дружки. Ако умре, всички ще си кажат, че съм го очистил аз. Ние с Клем не сме чак толкова загубени, само това оставаше — да ни светят маслото, защото сме убили онзи копелдак Чанс.

— Ами ако съм намислил как да го направите така, че никой да не ви заподозре?

— Слушам — отсече мрачно Юдъл.

Джонатан съжали, че не вижда лицата на двамата бабаити, за да разбере реакцията им, но въпреки това изложи накратко плана си как уж по време на индианско нападение загиват Чанс Уокър и една старица на име Ани Клемънс.

— Добре си се сетил да се предрешим като индианци, имаме неколцина приятели, които сигурно също ще пожелаят да се включат, особено пък ако наистина бъдеш щедър, както твърди братовчедът — рече замислено Юдъл, след като Джонатан млъкна, — но Дяволското свърталище все пак не е някоя забутана селска колиба. Чанс държи там много хора, и то въоръжени до зъби. Точно заради това е малко вероятно да ги нападнат убийци диваци.

Джонатан се подсмихна под мустак.

— Така е — съгласи се той начаса, — но по една случайност знам, че през първата седмица на октомври Чанс обикновено праща доста от своите хора да пазаруват в Ричмънд и Уилямсбърг. Няколко седмици Дяволското свърталище ще бъде обезлюдено. — Известно време мълча, сетне допълни благо-благо: — Убеден съм, че предприемчиви хора като вас все ще успеят да проследят какво става в Дяволското свърталище и да издебнат сгоден момент.

— Ами ако Чанс и старицата, която искаш да убием, заминат с тях? Тогава какво? — попита подозрително Клем.

— Чанс е младоженец, надали след последните няколко изтощителни седмици ще се вдигне и ще си зареже жената. — В гласа

му прозвуча лукава нотка. — Мен ако питате, Чанс вече знае колко неразумно е да си оставя жената, пък било то и за ден. А колкото до бабичката... Не ми се вярва да тръгне за Ричмънд. Но ако го направи, ще измислим нещо друго.

Такърови не казаха нищо — обмисляха плана.

— Значи искаш да убием Чанс и старицата? А можем ли да си вземем едно-друго от плантацията? Доколкото съм чувал, там имало коне за чудо и приказ — рече накрая Юдъл.

— Тия ваши плякосвания не ме интересуват — отсече презрително Джонатан. — Е, споразумяхме ли се, господа?

— А ще ни платиш ли със злато, както твърди братовчедът? Половината сега и половината, след като свършим работата?

Засегнат от този пазарлък, Джонатан бръкна във връхната си дреха и извади кожена кесия със злато. Изправи се и я метна презрително в края на масата.

— Половината злато, както съм обещал. Разбрахме ли се?

Юдъл отвори кесията и извади една от златните монети.

Стисна я между зъбите си и провери отпечатъците.

— Истинско е — прошепна на Клем.

— То оставаше да не е истинско, глупак такъв! Ще го направите ли? — попита нетърпеливо Джонатан.

Клем сви рамене, а Юдъл кимна бавно.

— Не виждам защо да не го направим — рече нехайно и потърка белега си. — Отдавна съм го взел на мушка тоя проклетник Чанс Уокър.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

Същата вечер и други хора говореха за октомврийското пътуване до Ричмънд, по време на което щяха да бъдат попълнени запасите в Дяволското свърталище. След вечерята жените се бяха оттеглили в предната всекидневна, за да пийнат по чашка бадемов ликьор, преди да се приберат по стаите. Мъжете бяха излезли навън, за да изпуснат по лула дъхав вирджински тютюн.

Чанс и Хю се бяха разположили на удобните люлеещи столове на предната веранда, а из въздуха се носеше приятната миризма на тютюн, прогонваща рояците хапещи насекоми.

Чанс изгаряше от нетърпение да остане насаме с Фанси и с насладите на брачното ложе и нямаше намерение да се бави, но Хю му се видя умърлушен, затова той се откъсна от царството на плътските наслади и попита спокойно:

— Защо си такъв посърнал, Хю? Напоследък ми се виждаш тъжен, не съм те чувал да се смееш често. Какво има?

Хю се свъси в тъмното.

— Как какво, жена, разбира се — отвърна той горчиво.

— А, такава ли била работата! — прошепна състрадателно Чанс. — Значи Елън още не ти е простила.

— Простила ли! — избухна възмутен другият младеж. — Изобщо не ми говори, моля ти се. Да ти призная, на път съм да се побъркам. Безброй пъти се опитах да ѝ обясня. Но тя само ме гледа високомерно и ме подминава. Молил съм я как ли не да ми прости, да ми даде още един шанс, не иска и да чуе! — Хю замълча, после добави покрусено: — Тръгвам си другата седмица, когато потеглят Джед и останалите. Ще ги придружа донякъде, след това се прибирам във Феървю. Тук вече нямам какво да правя. — Той въздъхна. — Може би, когато ме няма, Елън ще стане по-сговорчива.

Чанс пое замислено от дима на пурата.

— Вероятно си прав — рече накрая. — Мен ако питаш, остави тази малка госпожичка да те върти на малкия си пръст. Крайно време е да ѝ се опънеш и да престанеш да позволяваш да те наказва. Сбъркал

си, но не от лоши помисли. Така де, Джонатан може да е доста убедителен и макар да не виждам нищо лошо в това Елън да те понакаже колкото да защити достойнството си, смятам, че цялата тази история се проточи твърде дълго. Ако се махнеш оттук, тя може би ще проумее, че не ти е чак толкова сърдита, колкото го изкарва. Но ако наистина няма чувства към теб, колкото и да ми е неприятно, ще те посъветвам да си я избиеш от главата.

Хю не бе очаквал да чуе от Чанс тъкмо такива разумни слова, но все пак схвана колко са мъдри.

— Прав си, естествено. Какво да се тюхкам за жена, която пет пари не дава за мен!

Двамата замълчаха, погълнати от мислите си. Най-неочаквано Хю попита:

— Кога точно Джед тръгва за Ричмънд?

Чанс се изправи, слезе от верандата и след като почука с лулата по тока на обувката си, за да махне тютюна, каза:

— Сигурно в сряда. Пада се първи октомври, чудесен ден. Джед и Марта вече пишат списъците с нещата, които ни трябва за през зимата, и се готвят да погостуват на свои роднини, живеели някъде край града.

— Добре, че поемат толкова скоро — отсече мрачно Хю. — Остават брое дни, докато се махна тук, за да не гледам намусената физиономия на Елън.

Чанс се засмя и шляпна момъка по рамото.

— Знае ли човек, току-виж драгата ни госпожичка си променила отношението, щом разбере, че си тръгваш.

Хю изсумтя и поклати глава.

— Далеч по-вероятно е да си предложи услугите и да се впусне да помага да си стегна багажа, за да ѝ се махна час по-скоро от главата.

Чанс се оказа по-прав в предположенията си, макар и Елън да научи едва на другия ден, че Хю възнамерява да си замине. Беше в кухнята заедно с Марта, която я учеше как се прави доматино пюре, с каквото сосовете към гозбите ставали много вкусни, когато при тях дойде Хю — Джед го беше пратил да предаде нещо на жена му.

Спря като попарен, щом зърна Елън. Тя го изгледа презрително и след като му обърна гръб, продължи да кълца чесъна за пюрето. Хю не можеше да откъсне очи от стройната ѝ снага — Елън се бе препасала

през тънкото кръстче с една от големите престилки на Марта и изглеждаше едновременно и много зряла, и същевременно съвсем млада. С напрегнато лице тя се бе отдала на работата, сякаш момъкът изобщо не беше в кухнята. На Хю му се стори: младата жена си представя как млати него с каменното чукало, и сърцето му се сви.

Марта го посрещна с радушна усмивка.

— Добро утро, млади момко. Подочух, че в сряда, когато тръгнем за Ричмънд, ще ни придружиш донякъде.

Хю едвам откъсна очи от прелестното тяло на Елън, насили се да се усмихне и каза тихо:

— Да. Прибирам се във Феървю.

Елън се вцепени и веднага го погледна в очите. Извика смаяно:

— Нима си тръгваш?

Хю също я погледна в очите и отвърна уж равнодушно:

— Да, в сряда. Нямам причини да оставам тук, имам си и друга работа. Отсъствах твърде дълго от Феървю. Време е да се прибирам.

Чукалото падна от ръчицата на Елън, а тя пристъпи към Хю.

— О!... — подхвана безпомощно девойката, забравила, че с тях е и Марта, която веднага наостри уши. — Не можеш да заминеш!

Хю я изгледа високомерно.

— Не мога ли? И защо? — Сетне добави по-твърдо: — За какво да стоя тук? Както вече казах, нямам причини, нали така?

Прелестните сини очи на Елън плувнаха в сълзи, още малко, и тя да тропне ядно с краче. Ама че глупак! Виж го ти него, наумил си, моля ви се, да си ходи, когато тя направо го боготвореше! На всичкото отгоре бе погледнал на упреците ѝ съвсем през пръсти, а би трябвало да се бори, да я ухажва, та отново да спечели благоволението ѝ. Ако наистина държеше на нея, нима щеше да приеме така глупаво това, че тя го отхвърля? И сега да вземе да я зареже!

Елън го погледна в свъсеното лице и стиснатите устни и си каза, че се е лъгала жестоко в него. Изведнъж ѝ хрумна, че Хю не е някой от многобройните ѝ вятърничави ухажори в Лондон, които знаеха как да флиртуват и си умираха да гледат как тя кокетничи. Най-неочаквано девойката проумя, че е попрекалила със сръдните и сама си го е изпросила. Божичко, ами сега!

— Е? — попита хладно Хю, когато Елън продължи да мълчи. — Можеш ли да ми посочиш и една причина да остана?

Вперила очи в прашните му обувци, тя кимна бавно. С лудешки разтуптяно сърце пророни едва чуто:

— Аз... аз... аз съм тук.

Марта реши, че тази трогателна сценка ще се разгърне много по-успешно без зяпачи, затова изпелтечи, че Джед я викал, и забърза към вратата. Никой от главните действащи лица не усети, че тя е излязла тактично. Те не забелязваха нищо и никого, освен самите себе си.

Елън бе долепила притеснено длани пред себе си и стоеше, все така свела глава, пред Хю, а той едвам се сдържаше да не я сграбчи в обятията си. От думите, които девойката беше промълвила, се бе преизпълнил с възторг, а сърцето му се бе разтуптяло като обезумяло. Впил очи в русата ѝ главица, Хю попита предпазливо:

— И какво значение има за мен това?

Вече уплашена, че с прищевките си се е докарала дотук, но и малко подразнена, че Хю е така дебелоглав, Елън отметна коса и викна:

— Ако ме обичаш, както те обичам аз, би трябвало да означава всичко на света. — Стъписана от онова, което току-що е разкрила, девойката си каза, че колкото и да съжалява, връщане назад няма, затова тропна с краче и се тросна разгневено: — Ама че глупак! Обичам те. Как можеш да си тръгнеш и да ме зарежеш?

Хю въздъхна шумно и с весело блеснали очи сграбчи дребничката Елън.

— И аз не знам дали мога, но най-малкото щях да опитам. Държеше се безобразно с мен — рече ѝ с много обич.

Елън инстинктивно бе обвила ръце около врата му и забравила за моминския свян, си призна прегракнало, та да се сдобрят час по-скоро:

— Знам. Държах се непоносимо. Щях да си го заслужавам, ако наистина ме беше намразил.

Хю ѝ се усмихна глупаво и прошепна:

— Да те намразя ли? Та аз те обожавам, любов моя.

— Наистина ли? — изпелтечи щастлива Елън и сините ѝ очи блеснаха като звездици.

— Да — потвърди момъкът в мига, преди да долепи устни до нейните.

Зареяна в най-сладостния блян, Елън го притисна с все сила до себе си и се отдаде на върховното блаженство да е там, където винаги е

копняла да бъде: в силните ръце на Хю. Когато след няколко минути най-сетне Хю вдигна глава, и двамата дишаха запъхтяно и очите на момъка грееха така, че Елън внезапно я досрамя. Както си играеше с края на яката на ризата му, попита тихо:

— И какво ще правим сега?

Той я хвана леко за брадичката и взрян с нежност в поруменялото ѝ лице, каза:

— Сега ще кажем на целия свят, че си се съгласила да ми станеш жена и че в сряда ще те отведа във Феървю. Ще се венчаем по Коледа.

Очите ѝ се разшириха.

— Наистина ли?

Момъкът се усмихна.

— Наистина — изимитира я той нежно и пак започна да я целува.

След известно време от блажения унес ги откъсна дискретна кашлица, върнала ги към действителността. Хю погледна през рамо и видя развеселеното лице на Чанс.

— Май приемате поздравления, така ли да разбирам? — прошепна той. — Или трябва да браня честта на Елън?

Елън поруменя и зарови глава върху гърдите на Хю, а той инстинктивно я стисна по-силно в обятията си.

— Приемаме поздравления — отвърна щастлив младежът и красивото му лице се озари с огромна, едва ли не смаяна усмивка. — Елън току-що се съгласи да ми стане жена.

Този ден вечерята беше почти празнична. След като прислугата разчисти масата, Чанс се изправи и вдигнал чашата червено вино, погледна първо Елън, сетне и Хю.

— Да пием за здравето на годениците — оповести той. — Бъдете много щастливи заедно! — Извърна се към другия край на масата, където седеше Фанси, и като се вторачи в нея, добави тихо: — Бъдете радостни в брака, както аз съм в моя.

Фанси усети как я плисва топлина. Чанс не беше казал, че я обича, но ако се съдеше от страстната им нощ и погледа в очите му, явно много държеше на нея. Определено я обичаше, Фанси нямаше да го понесе, ако не бе влюбен в нея.

Пренесоха се във всекидневната, където започнаха да обсъждат само едно: намеренията на сгодените. Заспориха дали Хю първо да се

прибере във Феървю и да съобщи на родителите си, че смята да се жени, преди да им представи Елън, или, както искаха двамата с Елън, да заминат в сряда заедно за родното му имение.

Фанси прошепна угрижено:

— Не ми се иска Елън да пътува сама с теб, макар и вече да сте сгодени. Не смятам за редно да я натрапваш така припряно на семейството си. Не е прилично. — Тя поруменя. — Ние с Чанс се оженихме прибързано, иска ми се годежът и сватбата на Елън да са по-традиционни. Разбира се, че първо трябва да кажеш на родителите си.

Хю и Чанс се спогледаха.

— Вече съм им казал — оповести усмихнат Хю. — Днес следобед Чанс беше така добър да прати един прислужник с най-бързия кон във Феървю, който да занесе на майка ми и баща ми писмо, където им обяснявам всичко. — Той се усмихна на Фанси, за да я успокои. — Това, че ще се женя за сестра ти, не е изненада за тях. Те знаят прекрасно, че от известно време държа много на нея.

Фанси погледна мъжа си.

— Не беше зле първо да обсъдиш с мен какво сте намислили да правите — сопна му се тя. — В края на краищата съм настойница на Елън.

Елън, която седеше до Хю, стана с грейнали очи и с издути около нея поли на синята копринена рокля отиде при сестра си, за да направи реверанс.

— О, Фанси — подхвана с обич, — не бъди толкова вироглава. Откакто сме пристигнали в колониите, вършим все нетрадиционни неща, кое от кое по-шури. Това тук не ти е Лондон. Никой няма да се учуди, че ние с Хю пътуваме заедно за Феървю. — Тя се усмихна лъчезарно на сестра си. — Искаме да се оженим във Феървю и Хю държи до сватбата на Коледа да живее при семейството му. Кажи ми, любима сестро, че се радваш за мен и ми даваш благословията си.

Фанси вдигна русата къдрица, паднала върху челото на Елън, и каза тъжно:

— Знаеш, че не мога да ти откажа нищо. Това ли искаш?...

— Да, това — възкликна прехласната сестра й и сграбчи ръцете на Фанси, отпуснати върху скута й. — Повече от всичко на света.

Хю също беше дошъл при тях, бе застанал пред Фанси и бе положил собственически длан върху рамото на Елън.

— Винаги ще се грижа за нея, ще я гледам като писано яйце — каза простичко младежът.

Фанси прихна.

— Добре тогава. Не мога да тръгна и срещу двамата. Постъпете както сметнете за добре. Имате благословията ми.

Но още хранеше опасения. Съзнаваше, че бракът ѝ е съпътстван от скандал, пък бил той и негласен, и не искаше същото да сполети и сестра ѝ. Затова ѝ каза чистосърдечно:

— Знам, дадох ти благословията си, Елън, но все пак помисли дали не е по-добре да изчакаш тук, докато Хю се види с родителите си и уреди да заминеш при тях както подобава. Не ми е приятно, че двамата се вдигате и заминавате като някакви цигани.

— Мен ако питаш, херцогиньо, отдаваш прекалено голямо значение на формалностите — намеси се тихо и Чанс. — Феървю е съвсем наблизо, няма и ден път дотам. Сигурен съм, че Елън ще понесе с лекота пътуването, и въпреки това Хю смята да пренощуват в Уокър Ридж, където Сам и Лети ще ги посрещнат с разтворени обятия. А на следващия ден годениците ще продължат към Феървю. — Сетне добави с дяволити пламъчета в очите: — От какво се страхуваш, че ще я похити и ще я отвлече в гората ли?

Фанси усети как се изчервява — идеше ѝ да издърпа ушите на мъжа си. Но не се сети какво да му отговори — помощта дойде от човек, от когото тя я беше очаквала най-малко. Както винаги, Ани Клемънс седеше край камината и плетеше кротко. Най-неочаквано се намеси плахо в разговора и предложи:

— Госпожо Фанси, бих могла да ги придружа, ако така ще бъдеш по-спокойна. — Когато Фанси се извърна и я погледна притеснено, възрастната жена добави: — Едва ли някой е смятал, че ще остана тук до края на живота си. Бяхте много добри с мен, но се чувствам напълно излишна. Вече не съм ви нужна, ако изобщо съм ви трябвала някога. Май е време да се връщам в Уокър Ридж.

За всеобща изненада Ани веднага се беше вписала в малкия семеен кръг в Дяволското свърталище, беше се оказала много приятна, винаги бе готова да помогне, държеше се мило и насърчително. През седмиците, които бяха прекарвали заедно в Дяволското свърталище, Фанси дори я беше обикнала и я възприемаше едва ли не като далечна роднина. Наистина, Марта направляваше с твърда ръка изпълнението

на всички делнични задачи и Ани не беше нужна, но всички гледаха на нея като на неразривна част от домакинството. Дори Чанс сподели веднъж с Фанси, че е приятно изненадан от характера на възрастната жена. Смаяна, Фанси също си даде сметка, че ще ѝ бъде мъчно за Ани. Освен това, след като Елън, Хю и Ани си тръгнаха, къщата щеше да се опразни.

— Сигурна ли си? — попита внимателно Фанси. — Ще се радваме много, ако останеш с нас.

— Бяхте много добри с мен — отвърна Ани, без да вдига очи от куките за плетене. — По-добри, отколкото предполагате. Приехте ме като член на семейството и се държите с мен внимателно, с уважение, за което съм ви признателна. Но трябва да се прибирам. — Вдигна очи, погледна замислено Чанс и добави: — Имам да свърша нещо, което не търпи отлагане. Не мога да ви опиша какво значат за мен седмиците, прекарани в Дяволското свърталище, и каквото и да се случи в бъдеще, винаги ще си спомням с умиление тези дни. Но трябва да тръгвам.

После заговориха за по-обща неща. Но вечерта, когато легна в кревата до мъжа си, Фанси попита:

— Каква ли е тази работа на Ани, която не търпи отлагане?

Чанс мислеше по-скоро как да смъкне целомъдрената памучна нощница на Фанси, за да се добере до нежната плът отдолу, но все пак отвърна:

— Вероятно няма такава работа. Ани се показва като чудесен човек и подозирам, че просто иска да се прибере.

Вече придърпваше нагоре нощницата на Фанси, допрял до нея топлатата си кожа, а тя усети как я пронизва тръпката на желанието и забрави за Ани. Предната нощ се бе превърнала в изживяване, каквото Фанси не помнеше, и тя потрепери от нетърпение, когато Чанс метна нощницата на пода и долепи устни до нейните, като милваше с длан гърдите ѝ. И тази вечер се любиха като обезумели и отново изживяха моравия рай, който вече познаваха.

Едва след като задоволиха страстта си и вече лежаха в морно изтощение един до друг, отново изникна въпросът за Елън и за сватбата ѝ с Хю. Както рисуваше безцелно с пръст някакви фигурки по ръката и рамото ѝ, Чанс каза тихо:

— Знам, тежко ти е, че Елън заминава, но пак ще я виждаш често. По няколко пъти в годината ще им ходим на гости, а и Хю

безспорно ще я води често тук.

Фанси кимна и отвърна едва чуто:

— Сестра ми е съвсем младичка, от години се грижа за нея. Винаги сме били заедно. Ще се наложи да свиквам, но всъщност се радвам за нея. — Тя се понадигна и се взря в лицето му с изсечени черти, озарено едва-едва от мъждивата светлина на месечината. — Елън е щастлива, нали? И Хю ще ѝ бъде отличен съпруг.

— Да. Точно какъвто съм аз — подметна закачливо Чанс.

— Ако наистина е така — отвърна злъчно Фанси, — по-добре да отменя венчавката.

Чанс прихна и я притегли върху голата си гръд. Целуна я много внимателно, с топли вещи устни.

— Според мен, любима — рече задъхан накрая, — ние с теб ще си живеем чудесно въпреки лошото начало.

Върху устните на Фанси заигра усмивка, когато тя си спомни за своите смехотворни опасения. Чанс още не ѝ беше казал, че я обича, но дотук се бе показал изключителен съпруг. И занапред щеше да има подводни камъни, но дотук наистина си живееха прекрасно.

Фанси се усети, че си мечтае за съвместното им бъдеще и вече не се оплаква от съдбата си. Радваше се и че в утробата ѝ расте тяхното дете. И през ум не ѝ беше минавало, че ще има рожба, и сега бе толкова смаяна и възхитена, че дори не смееше да говори за това. То все още си беше нейна съкровена тайна и Фанси си представяше лицето на Чанс, когато накрая му съобщи, че ще става баща. Помисли си замечтана, че напролет ще си имат детенце... момче с бляскавите сини очи на баща си.

Първи октомври се пукна хладен и ясен, във въздуха вече се долавяше полъхът на зимата. Точно когато първите лъчи на слънцето целунаха върхарите на дърветата, Фанси излезе на предната веранда и загледа просълзена как Хю и Елън, следвани от Ани, напускат бавно Дяволското свърталище. Джед, Марта и другите бяха потеглили преди няколко минути и Фанси се чувстваше малко потисната и самотна. Пак започна да си повтаря, че е щастлива, задето Елън се е сгодила за Хю. Тъкмо това бе искала открай време за сестра си — да се омъжи по любов. Хю беше свестен младеж и Фанси изобщо не се съмняваше, че

двамата са влюбени. Но Елън щеше да ѝ липсва много. Тя избърса тайничко търкулналата се по бузата ѝ сълза.

Но Чанс, който стоеше до нея, забеляза лекото движение и я прегърна през рамото.

— В началото на ноември може да намерим време и да отскочим до Феървю — започна да я утешава той, — стига времето да не се развали.

— Не, не е нужно. Знам, чака ни много работа, за да се подготвим за зимата. И сега, когато Джед и Марта ги няма, ще бъдем много заети — отвърна младата жена с разтреперан глас. — Ще почакам до сватбата, ще се видим тогава. Не ми обръщай внимание, поддадох се на чувствата, понеже Елън заминава. Това е първият път, когато се разделяме.

Тя му се усмихна тъжно, с очи, замъглени от сълзите, и Чанс усети как сърцето му се свива. Фанси бе облечена в протичка блуза на зелено-кафяви райета и зелена пола от мерино. Понеже бяха станали още по тъмно, косата ѝ беше разпусната и обрамчваше като тъмен облак бялото ѝ лице, страните ѝ бяха поруменели от сутрешния хлад, а устните ѝ бяха нежно розово изкушение. Прехласнат по нея, Чанс си каза, че никога не е виждал Фанси по-хубава. Бе неописуемо благодарен на съдбата, че тя е негова жена — въпреки че не беше подбирал средствата да я накара да се омъжи за него. Това го накара волю-неволю да си признае нещо, което бе отричал седмици наред. Не беше изпитвал към никого, дори към Джени, това, което чувстваше към Фанси. Погледнеше ли прелестното ѝ лице, го обземаха мощни необуздани чувства, които го плашеха и стъписваха. Погледна я пак вторачено, опитвайки се да разбере какво му става. „Обичам я“, помисли, внезапно зашеметен.

Фанси се размърда, притеснена от втрещения му поглед.

— Я не ме зяпай така — подметна тя кисело. — Ако искаш да ме извадиш от равновесие, постигна го.

Чанс трепна, сякаш се отърсваше от унес. Върху красивото му лице се появи невероятно нежна усмивка.

— Да те изваждам от равновесие ли, херцогиньо? И през ум не ми е минавало. Просто се поздравявах, че съм извадил късмета да се ожения за теб.

Фанси се изчерви и го погледна плахо. Сърцето ѝ трепна от онова, което видя в сините му очи, и тя попита едва ли не свенливо:

— Наистина ли?

Той я притегли в обятията си и я целуна страстно.

— Наистина — рече дрезгаво, когато най-сетне откъсна устни от нейните. — А ти? Какво мислиш за брака ни?

Младата жена се изчерви още повече и без да сваля очи от гърдите му, пророни:

— Не бих казала, че съдбата ми е от най-ужасните.

Чанс се засмя с дяволити пламъчета в очите. Помисли си, че съвсем е превъртял: дори хапливото ѝ езиче му доставяше удоволствие. Едвам се сдържаше да не я притисне в обятията си, да ѝ се обясни в любов и да я попита настойчиво дали и тя го обича толкова много, както той — нея. Чанс беше убеден, че не ѝ е безразличен. Но дали Фанси щеше да го обикне някога? И да му повярва?

Погледна я преценяващо. Даде си сметка, че за него най-важно на този свят е да спечели любовта ѝ и че няма намерение да го отрича. Зарече се някой ден Фанси да го обикне. Беше готов да я глези, да я ухажда, да грабне сърцето ѝ, още преди тя да се е усетила.

Дори и да бе забелязала промяната, настъпила този ден у Чанс, младата жена я отдаде на заминаването на другите. Докато не се мръкна, и двамата бяха много заети и почти не се видяха, но после вечеряха сами. Изобщо не забелязваха прислугата, докато си говореха, шегуваха се и се влюбваха все повече един в друг. А после, когато останаха сами в голямото легло на Чанс, се отдадоха на дългите морни часове, през които се любеха и Фанси все повече изпадаше във властта на магията на Чанс. Тази нощ, докато лежеше в прегръдката му, тя беше блажено сигурна, че никога през живота си не е била така щастлива, и благослови съдбата, че я е събрала с него.

Единственото облаче на хоризонта бе, че и досега Чанс не беше изрекъл двете вълшебни думички, които Фанси бленуваше да чуе: обичам те. Мислеше за детето в утробата си и мечтаеше да доживее мига, когато Чанс ще ѝ се признае в любов. В просъница си каза, че това вече ще ѝ позволи да очаква безоблачното бъдеще.

Юдъл и Клем бяха държали под око Дяволското свърталище само някакви си два дни, когато Джед, Марта, Хю и другите заминаха. Зарадваха се на невероятния си късмет: бяха очаквали да дебнат от шубрака дни наред, докато се уверят, че хората на Чанс наистина са заминали за Ричмънд. Това, че Фанси и Елън също са в плантацията, ги изненада приятно, защото и двамата изгаряха от нетърпение да подновят запознанството си с двете англичанки, успели да им се измъкнат под носа. Съдбата, на която смятаха да обрекат двете сестри, не беше от най-завидните. Предположил, че, както личи, Фанси е жена на Чанс, Юдъл потри доволно ръце. Зарече се първо да опозори жената на Чанс пред неговите очи и чак тогава да му тегли ножа.

Двамата братя главорези се разочароваха само когато видяха, че Елън и Ани потеглят с основната група. Бяха познали старицата от подробното описание, дадено им от онзи човек, и започнаха да умуват как да излязат от положението. Човекът, който ги беше наел, им бе казал, че по време на индианското нападение трябва да убият и Чанс, и старицата. Юдъл обаче не виждаше как да го направят, след като Ани е потеглила заедно с другите от Дяволското свърталище. Клем предложи двамата да тръгнат подир групата, да й устроят засада, при която да видят сметката на бабичката и да отвлекат Елън, и чак след това да се върнат в Дяволското свърталище, за да довършат работата. Юдъл помисли, помисли, пък се захвана да убеждава брат си да изчакат — не знаеше, че Ани няма да ходи чак до Ричмънд.

— Нека първо се погрижим за онзи надут господинчо Чанс Уокър, а след това ще се заемем и със старицата — настоя той. — Забрави ли златото? Утре сутрин ще приключим тук и ще догоним другите. Те са с каруци и багаж, движат се по-бавно от нас. Ричмънд е далеч. По пътя все ще ни се отвори възможност да спипаме русокосата и да пречукаме бабичката.

Клем изсумтя, но се съгласи.

— Само че да знаеш още отсега — русокосата си е за мен. Длъжница ми е.

Юдъл кимна и двамата мъже отново се взряха в плантацията. Юдъл вече беше изчислил, че в плантацията са останали най-много трима-четирима мъже, годни да се бият, в това число и Чанс. Имаше доста жени и деца, както и роби, но те надали щяха да им създават главоболия.

— Ако го направим по изгрев-слънце — изръмжа Клем, — всички ще са още по леглата. Ще успеем да се промъкнем в господарската къща и да видим сметката на Чанс и жената още преди другите да са се усетили. А и останалите „индианци“ ще отклоняват вниманието им — изкиска се той.

Юдъл потърка челюстта си, покрита с едва набола брада. Надзърна от високата трева край гората, за да види къщата, и изшушука:

— Все си мисля за тия други индианци. Нещо не ми се иска да делея с тях златото.

Клем го погледна изненадан.

— Мислиш, че ще се справим и сами ли? Само двамата? — Той преглътна. — Не е ли опасно?

— Дори и да е опасно, все пак... — ухили се зловещо Юдъл. — Направим ли го само двамата, златото си е само наше.

Клем се замисли.

— Ами ако нахълтаме и онези ни се нахвърлят... — подхвана той предпазливо.

— Ти не бери грижа за това — прекъсна го самодоволно Юдъл, — никой няма да ни се пречка, докато се разправяме с онзи хубостник Чанс и жената. — Той се ухили хитро на брат си. — И златото ще си остане само за нас.

Двамата си кимнаха, погледнаха за последно Дяволското свърталище да видят какво става там и след миг навлязоха крадешком в гората. Юдъл се зарече на другия ден да си разчисти сметките с господин Чанс Уокър и онази кучка, англичанката.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

Чанс така и не разбра какво го е събудило. Уж беше потънал в дълбок сън, а най-неочаквано подскочи като ужилен. Погледна Фанси, която спеше до него, каза си, че не го е събудила тя, и от пурпурносивия здрач навън разбра, че още не се е съмнало и е рано той да става.

Какво ли все пак го беше изтръгнало от непробудния сън? Чанс наостри уши. Всичко като че ли беше наред, но шестото чувство му подсказваше, че все пак има нещо гнило, затова той стана от кревата и нахлузи чифт панталони.

Беше като на тръни, долавяше, че във въздуха витае някаква опасност, и сграбчи ножа с широко острие, с който рядко се разделяше. В тъгла беше подпрян зареден мускет, който никак не се вписваше в изисканата обстановка, но който напомняше мрачно, че колкото и спокойна и цивилизована да изглежда плантацията, тя все пак се намира далеч от градове и села, наскред пущинака. В тази област напоследък рядко имаше индиански набези, но войната с индианския вожд с прякор Ловеца и неговите съюзници още не беше приключила и макар те да предприемаха нападения по на запад, не бе изключено в Дяволското свърталище да нахлуят други червенокожи. Индианските нападения не бяха единствената опасност, заплашваща затънтени места като Дяволското свърталище — винаги се навъртаха главорези, които само дебнеха да се нахвърлят на слабите и беззащитните.

При други обстоятелства Чанс нямаше да се притесни, но сега повечето обитатели на плантацията бяха заминали за Ричмънд и не бяха останали много мъже, които да са в състояние да се отбраняват. Замисли се и си даде сметка, че през последните години е станал твърде самоуверен и непредпазлив. Всички знаеха, че през половин година неговите хора ходят на пазар в Ричмънд, и ако някой възнамеряваше да нападне Дяволското свърталище, сега бе най-подходящото време.

Секундите се изнизваха, Чанс не чу нищо и си каза, че е пълен глупак. Явно се беше събудил от само себе си и се бе оставил да го

подведе развихреното му въображение. Поне това се опита да си вътълпи, но не си повярва особено. Откакто се помнеше, се осланяше на шестото си чувство, на своя нюх, който многократно в миналото му беше спасявал живота. Ала времето минаваше, Чанс отново не чу нищо и помисли, че този път е сбъркал.

Тъкмо да се върне, отвратен от себе си, в леглото, когато откъм главното стълбище се чу тихо скърцане. Чанс застина. Познаваше на пръсти дома си и знаеше откъде е дошло скърцането: от шестото стъпало от горе надолу.

Без да губи и миг прекоси на пръсти стаята, за да събуди Фанси. Разтърси я леко и ѝ прошепна припряно на ухото:

— Фанси, любима, събуди се!

Тя се размърда, отвори очи и видя, че вместо да лежи до нея, Чанс е станал и се е надвесил над възглавницата ѝ. Понечи да каже нещо, ала той я спря, като долепи пръсти до устните ѝ и изшушука:

— Тихо! Мълчи!

Младата жена го погледна озадачено и тревожно. Както стоеше в здрача, Чанс каза тихо:

— Според мен в къщата има някого. Неканен гост. Нали разбираш?

Фанси затаи дъх и пребледня. Представи си цели пълчища изрисувани крещящи диваци, които нахълтват в спалнята. Преглътна, но срещна напрегнатия поглед на мъжа си и кимна.

— Добре — беше единственото, което каза Чанс и след като прокара бързо пръст по бузата ѝ, се извърна към посоката, откъдето идваше опасността.

Докато Чанс се промъкваше към вратата за основния коридор, Фанси скочи, както беше гола, от леглото и грабна трескаво дрехите си, намятани как да е из стаята: предната вечер мъжът ѝ беше толкова настойчив в ласките си, че дори не я беше оставил да се съблече като хората, и я беше отвел в леглото, където я беше любил до премала. Сега Фанси реши да не се бави с бельото и фустанелите и се заметна направо с тъмночервения халат, с който бе вечеряла снощи, и както никога, беше благодарна, задето Чанс е бил толкова разпален и я е принудил да остави дрехите си така, че да са ѝ подръка. Не стига, че бе уплашена да не са ги нападнали индианци, само това оставаше и те да я заварят гола-голеничка!

С разтуптяно сърце затърси някакво оръжие. Погледът ѝ падна върху мускета в ъгъла. Фанси се поколеба. Мъжете бяха обсъждали дали да не научат нея и Елън как да боравят с оръжие, как да го зареждат и да стрелят, но обещаните уроци така и не се бяха състояли. Младата жена прехапа устна. Май беше чувала, че не било чак толкова сложно да вдигнеш предпазителя и да натиснеш спусъка. Накрая реши, че ако не успее да стреля, то поне може да удрия нападателите с приклада, и грабна мускета.

Тъкмо беше обвила пръсти около цевта, когато видя ужасена как вратата на спалнята се отваря полека. Без да забелязва нищо друго, освен все по-широкият отвор между вратата и рамката, без да обърне внимание дори как Чанс се е изопнал като струна с изваден за бой нож, Фанси в миг се преизпълни със справедливо възмущение. Виж ги ти, негодници такива, да се промъкват в спалнята им!

Тъкмо си го помисли, и вратата се отвори докрай — младата жена видя някакъв тип в мръсни парцаливи дрехи от еленова кожа, сякаш изникнал от кошмар: дългата му мазна коса беше сплетена на плитки и беше окичена с пера, лицето му бе наплескано с яркочервена и черна боя. Мъжът държеше в едната си ръка томахавака, а в другата нож, почти същия като ножа, който Чанс стискаше в смъртна хватка.

Нападателят се беше надявал да ги изненада, докато спят, и затова се смути, когато видя пред себе си двамата съвсем будни и въоръжени. Спусна се тягостно мълчание, сетне мъжът на вратата се ухили зловещо и Фанси остана без дъх. Под индианската дегизировка тя позна човека с жълтите зъби: Юдъл Такър, и изписка сподавено.

— Ах, и този път ме изненада — възкликна едва ли не радостно Юдъл и влезе в стаята. Без да изпуска от очи ножа в ръката на Чанс, добави: — Никога не познавам какво ще направиш. И аз не знам откъде ми хрумна, че този път ще е различно.

Чанс се подсмихна мрачно.

— И аз не знам, мой човек — рече той. Сякаш забравил, че е полугол и стои пред свой смъртен враг, момъкът попита уж учтиво: — Мога ли да попитам какво те води в този ранен час в моята спалня?

Юдъл се ухили още повече.

— Както личи, не само аз искам да ти изтръгна сърцето.

Чанс вдигна вежда.

— Виж ти! В какъв смисъл?

— В смисъл, че се срещнах с един човек, който също не си умира от любов към теб и с когото се обединихме, за да се отървем от теб. — Юдъл прихна. — Тазсутрешната работа ще ми достави огромно удоволствие: щом ти видя сметката, и моят... моят нов съдружник ще ми брои тлъста сума в злато.

— Кой ще посмее да извърши такава подлост? — избухна Фанси и върху лицето ѝ се изписаха изумление и гняв.

Въпреки че между нея и нападателя стоеше Чанс, тя неволно трепна, когато Юдъл плъзна неприкрито похотлив поглед по тъничкото ѝ тяло, припомнила си времето, когато той я е похитил. Дори не се опита да скрие погнусата си и самодоволството на Юдъл се поизпари.

— Не е толкова важно — отвърна той с гнусен тон. — На твоето място, госпожо, щях да се притеснявам по-скоро за себе си. Този път няма да допусна да ми се изплъзнеш току-така.

— Аз пък на твоето място — намеси се заканително Чанс — нямаше да отправям заплахи, които изобщо не мога да осъществя.

— Така ли? И кое те кара да мислиш, че не мога да ги осъществя?

— Това, че ще те убия още преди да си я пипнал и с пръст — отвърна спокойно Чанс.

Без да забравя опасността, на която са изложени, той се замисли над смайващата новина, че някой е пратил Юдъл Такър да го убие в дома му. Сещаше се само за един човек, който го мрази толкова силно, та е способен на подобно коварство: Джонатан.

Юдъл прихна.

— Така ли мислиш? — заяде се той с Чанс — очевидно се забавляваше много.

Чанс присви очи. Тук имаше нещо гнило. Юдъл беше твърде самоуверен, твърде убеден в себе си, а не би трябвало, след като не беше успял да ги изненада и ги бе заварил въоръжени. Защо ли стоеше и се хилеше, при положение, че беше по-логично да бяга накъдето му видят очите?

Отговорът на този въпрос блесна като мощен взрив в съзнанието му, но вече бе късно. Чанс чу как Фанси простенва едва чуто и почти веднага след това гласа на Клем, който каза:

— Я дай насам пушката, драга ми госпожо!

Чанс се прокле и се поизвърна, та без да изпуска от очи Юдъл, да види какво става с Фанси. Онова, което съгледа, не му вдъхна спокойствие, и той отново се прокле. Клем се бе приближил зад гърба ѝ, беше я изненадал, бе грабнал пушката от ръката ѝ и я беше метнал встрани. Беше сграбчил младата жена в здравите си огромни лапи и сега се хилеше срещу Чанс. Ядосан на глупостта си, момъкът усети как го пронизва ледена тръпка. Каза си вбесен, че е трябвало да се сети как двамата братя главорези са неразлъчни и където е единият, там е и другият. Докато той и Фанси се бяха разправяли с Юдъл, Клем очевидно се бе промъкнал в стаята през другата врата. И тъй като вниманието на младата жена е било погълнато от другия бабайт, вторият брат без особени усилия е успял да я обезоръжи и е преобърнал съотношението на силите.

На Чанс му идеше да се втурне към другия край на стаята и да изтръгне Фанси от грубата хватка на Клем, но той все пак се възпря и попита:

— И какво смятате да правите сега?

Юдъл се ухили.

— Дошли сме заради вас двамата. — Сетне поясни великодушно: — Смятахме да очистим всекиго, който би могъл да ни попречи да ви намерим, но решихме с Клем да не си пилеем времето и дойдохме право тук. За това ни плащат. Ако не искаш някое от приятелчетата ти да хвърли топа, прави каквото ти казваме. Все ми е едно колко души ще избия. Но ако изпълняваш заповедите ми, можеш да се притесняваш само за своята кожа. — Той пак се ухили злоецо. — И за кожата на малката си женичка.

Без да обръща внимание на предизвикателството, Чанс кимна рязко и пак започна да умува как да отърве Фанси от Клем. Почти не хранеше надежда, че ще се измъкне жив, затова пък имаше вероятност, колкото и малка да беше тя, да освободи Фанси, стига, разбира се, да не сглупеше. На пръв поглед не бе изгубил самообладание, всъщност обаче отвътре му вреше и кипеше при мисълта на каква участ е обречена Фанси, ако той допусне Юдъл и Клем да я отвлекат. Погледна бързо лицето на Фанси, върху което се четяха гняв и ужас, и се зарече по-скоро да умре, отколкото да го допусне.

Фанси обаче също си имаше планове и те не предвиждаха тя и съпругът ѝ да бъдат похитени и убити от двама негодници като Юдъл и

Клем. Беше се отказала от опитите да се отскубне от ръчищата на Клем. Реши да стори единственото, което в този случай щеше да ѝ помогне: най-неочаквано се наведе и го захапа с все сила по китката.

Клем нададе вой и се помъчи да издърпа ръката си от малките остри зъбки на Фанси, тя обаче се бе вкопчила в него като тигрица и го захапа още по-силно. Клем затанцува диво из стаята, като удряше със свободната си ръка младата жена по главата и раменете и крещеше на Юдъл да му помогне.

Чанс бе чакал тъкмо такъв сгоден случай: подобно на стрела, понесла се смъртоносно към целта, той се хвърли върху Юдъл. Главорезът се бе заплеснал по брат си, който се дърпаше във всички посоки в отчаяните си опити да отскубне китката си от зъбите на Фанси. Още преди Юдъл да се е окопитил, Чанс го халоса толкова силно и яростно, че томахащата отхвърча, а те двамата се строполиха на пода, вкопчени в мъртва схватка. Започнаха да се търкалят и да се гърчат, а остриетата на ножовете им проблясваха мътно на все по-силната предизгревна светлина. Удариха с телата си масичката и един стол, които политнаха във въздуха. Чанс нито за миг не забравяше, че трябва час по-скоро да се притече на помощ на Фанси, затова се биеше хладнокръвно и съсредоточено, решен на всяка цена да приключи бързо.

Ала силите на двамата бяха равностойни. Никой от тях не успяваше да нанесе с ножа смъртоносен удар. Тласкан от ледена решимост, Чанс се помъчи да отскубне китката си от пръстите на Юдъл и същевременно да не пуска ръката, в която разбойникът стискаше ножа. И двамата едвам си поемаха дъх и продължаваха да се търкалят по пода с блеснали от ярост и омраза очи — всеки се стремеше да получи поне минимално предимство. И не след дълго Чанс го постигна — освободи ръката си от вкопчените пръсти на главореза и с дивашка усмивка заби ножа право в сърцето му.

Юдъл простена, изопна се и застина. Чанс скочи и изтръгна ножа от безжизнената ръка на бабаита, след което се завъртя рязко, за да се изправи лице в лице с Клем.

Беше се боричкал с Юдъл броени минути, но те се бяха сторили цели часове на Фанси, която храбро се бе увесила на ръката на Клем, а той крещеше, удряше я и се мъчеше да ѝ избяга. Младата жена бе разбрала със сърцето си, че Чанс ще надделее, но минутите се

изнизваха и тя бе започнала да се съмнява. Беше насочила цялото си внимание към Клем и се опитваше да го обезсили, но в стаята изневиделица се възцари необичайна тишина и Фанси разбра, че съдбата ѝ вече е решена. След миг тя щеше или да е в сигурните обятия на мъжа си, или да е обречена на участ, по-страховита и от смъртта. Беше се вкопчила с две ръце в китката на Клем и продължаваше да го хапе, но силите ѝ бяха на изчерпване. Разбойникът беше много по-як и силен, не спираше да ѝ нанася съкрушителни удари, ала младата жена упорито не се предаваше, понеже знаеше, че от това зависи и нейният живот, и животът на Чанс. Разбрал, че няма да се отскубне току-така, Клем сграбчи със свободната си ръка огромен кичур от косата на Фанси и го затегли с цялата си мощ, сякаш за да я скалпира.

Точно когато погледът на Чанс падна върху тях, Клем успя да изтръгне нахапаната си китка от зъбите на Фанси. Още преди Чанс да се е помръднал, разбойникът изруга тихо, дръпна назад главата на младата жена и я цапардоса с пестник. Фанси дори не простена. Само се преви одве и се свлече в несвяст на пода.

Задъхан, Клем погледна към Чанс и самодоволната усмивка под индианската боя върху лицето му помръкна: нападателят бе видял, че мъртъв на пода лежи не Чанс Уокър, а Юдъл. Двамата се гледаха дълго и свирепо. Накрая Клем изруга и посегна да извади ножа, но острието на Чанс вече летеше във въздуха.

Точно както бе предвиждал младежът, ножът се вряза дълбоко в гръкляна на Клем. Чу се странно къркорене и разбойникът се строполи на колене, вкопчил пръсти в ножа, който стърчеше от врата му. След миг и той като брат си лежеше мъртъв.

На Чанс изобщо не му домъчня за разбойниците. Те бяха дръзнали да нахълтат в дома му с лоши помисли и бяха нападнали не само него, а и жена му. Бяха умрели твърде лесно. Все така с гневно блеснали очи момъкът отиде при Клем, стъпи върху гърдите му и изтегли рязко ножа.

После обърна гръб на труповете, пое си дълбоко въздух, за да се поуспокои, и погледна Фанси. При вида на тъничкото ѝ тяло, проснато на пода, го прониза неудържим страх. Чанс се завтече към нея, приклезна, остави ножа и вдигна жената на ръце.

Върху бузата ѝ, там, където Клем я бе фраснал с юмрук, вече бе избила синина и Чанс изпита огромно задоволство, че никога вече Клем няма да удря жени. Фанси простена и Чанс я повика тихичко. След като тя не му отговори, момъкът рече, сбърчил притеснено чело:

— Любима, събуди се! Вече си в безопасност. Всичко приключи, победихме ги.

Но минутите минаваха, Фанси не помръдваше, не издаваше и стон и Чанс се разтревожи още повече. Минаха му какви ли не ужасни мисли. Онзи негодник я беше ударил силно, но не чак толкова, че... Чанс преглътна с внезапно пресъхнало гърло. Жена му едва ли бе пострадала фатално. Изведнъж го обзе ужас. Ами ако ударът на Клем се окаже по-опасен, отколкото Чанс си е мислел в началото? Побиха го ледени тръпки. Беше виждал мъже, издъхнали пред очите му от удар в главата.

За да отпъди ужасяващата мисъл, той притисна Фанси до себе си и пророни:

— Любима! Събуди се! Трябва да се събудиш! Обичам те. Без теб животът ще стане непоносим.

Краката му се подкосиха при мисълта, че така и не ѝ е казал тези думи. Съвсем се отчая, преизпълни се от гневни угризения на съвестта, че Фанси може да издъхне, без да е разбрала, че той я обича, направо я боготвори. Тя трябваше да живее! Бе длъжна да живее!

Чанс отнесе слабицкото безжизнено тяло на Фанси при леглото и го положи на него. Зави я грижовно с чаршафите и одеялото и разбра, че тя все още диша, само по това, че гърдите ѝ се вдигаха и отпускаха равномерно. Приседна на крайчеца на леглото, отмести нежно кичура гъста къдрава коса, паднал върху бузата ѝ, и видя с помръкнал поглед мястото, където Клем я бе ударил с пестник. То вече се синееше и беше отекло.

Седя дълго, вторачен с обич в лицето на Фанси и измъчван от угризения на съвестта и тревога, от все по-голяма ярост срещу Такърови и Джонатан. Искаше му се час по-скоро да отмъсти най-жестоко на Джонатан и тази мисъл го преизпълни с диво ликуване, но първо трябваше да се погрижи за Фанси. За прелестната си жена, която дори не подозираше колко много я обича, колко много значи тя за него. Фанси бе самото олицетворение на всичко, което един мъж можеше да

иска от жена: беше красива, страстна, сърцата. Не се плашеше току-така, беше се опълчила дори на Клем.

Върху лицето на Чанс заигра усмивка. Колко храбро се бе държала Фанси! Вероятно бе спасила живота и на двамата, беше отвлякла вниманието на Клем, докато Чанс се справи с Юдъл и ѝ се притече на помощ. Но какво ли щеше да ѝ струва това? Дали Фанси не бе спасила живота му колкото за да загуби своя? Той пак погледна тъничкото ѝ тяло. Както лежеше, Фанси изглеждаше толкова мъничка и уязвима, съвсем млада и ненагледно хубава, с дълги тъмни мигли, изпъкващи върху бледата ѝ кожа, с нежно извити възрозови устни.

Чанс сведе глава, оборен от вина и съжаление, че я е принудил да се омъжи за него ѝ не ѝ е казал, че я обича. Зарече се оттук нататък да е различно. От този миг Фанси щеше да знае, че е ценена и обожавана и че ако не е до Чанс, животът за него няма смисъл.

Прилегнал до нея, момъкът обсипа бледото ѝ лице с нежни отчаяни целувки.

— Трябва да се събудиш, Фанси — простена той дрезгаво. — Не бива да умираш — точно сега, когато ни чака толкова честито бъдеще. Обичам те, винаги съм те обичал, още от мига, когато те зърнах, но се инатях и не го признавах.

Страстните му думи останаха без отговор. Ала тъкмо Чанс да се завтече да вика някого на помощ, Фанси помръдна клепачи. Простена тихичко и отвори очи. Взря се в угриженото лице на мъжа си и попита замаяно:

— Какво се е случило?

Той се засмя щастливо и възторжено в притихналата стая.

— Пратихме Такърови да погостуват на Сатаната в ада, ето какво се е случило, херцогиньо!

Върху лицето ѝ грейна усмивка, в която се долавяше и задоволство, и ужас.

— Мъртви ли са? И двамата?

Чанс кимна с мрачно лице.

— Да, много, много мъртви. Вече можеш да не се страхуваш от тях.

Върху прелестните ѝ черти премина сянка.

— Ами мъжът, който ги е наел? Кой ли е този злосторник — да им поръча да те убият? — попита тя и на гърлото ѝ заседна буца. — И

защо? Защо някой ще иска да те убива? — Ала още преди да е изрекла думите, и вече знаеше отговора. С разширени от ужас очи Фанси прошепна: — Джонатан!

— Подозирам, че си права — призна спокойно Чанс, — и смятам да посетя уважавания си братовчед, за да установя сам каква точно е истината.

— О, Чанс, не бива да се опълчваш сам срещу него! Той е самото въплъщение на злото. Обещай, че няма — примоли се разпалено Фанси и го стисна за ръцете. — Няма да го понеса, ако ти се случи нещо...

Ала не се доизказа, внезапно осъзнала какво е била на път да разкрие. Далеч по-заинтригуван от последните й думи, Чанс на мига забрави за Джонатан. Прокара устни по нейните и с нежен поглед я попита едва чуто:

— Много ли ще се притесниш, любима, ако ми се случи нещо?

Фанси прехапа устни и извърна очи. Помисли горчиво, че вече няма смисъл да се преструва как не държи на него, как не се притеснява, да не би да го сполети нещо. Обичаше го. От гордост можеше да се опита да скрие, че той я е превърнал в своя робиня, ала сега, след всичко случило се тази заран, това вече изобщо не й се струваше важно. Фанси си помисли горчиво и че освен това всеки път, щом Чанс я докоснеше, тя се отпуска в обятията и в леглото му, та той и бездруго вече е разбрал колко го обича. Пък и не беше ли все едно дали знае или не? Беше пълен господар на сърцето й — и винаги щеше да бъде. Все така, без да го поглежда, Фанси каза вгълбено:

— Да, много ще се притесня, звяр такъв!

Чанс се усмихна лукаво.

— Вечно ли ще се заяждаш с мен, херцогиньо? Толкова ли не знаеш какво си спечелила? Обичам те повече от всичко на света и така ще бъде до сетния ми ден.

При тези думи Фанси отметна глава и се вторачи в него. Видя неопишимо нежното изражение върху волевото му лице, топлия светлик в очите му и сърцето й се разбумтя тъй бързо, че младата жена беше сигурна: ей сега ще изхвърчи от гръдта й.

— Какво каза? — попита тя предпазливо — още не можеше да повярва на ушите си.

— Казах — прошепна Чанс, — че те обожавам. Че те боготворя още от мига, в който вдигнах поглед и те зърнах да стоиш на палубата на кораба в Ричмънд. И че тъкмо това — натърти той с помръкнал поглед, — безспорно е причината да направя всичко възможно — и почтено, и не — за да станеш моя жена. Обичам те.

Във вените ѝ се плисна радост, очите ѝ се напълниха с щастливи сълзи и тя обви ръце около врата му.

— О, Чанс! — възкликна задъхана. — Ти си пълен негодник, така да знаеш, и след онова, което ми причини, не заслужавах и да те погледна, но Бог да ми е на помощ, аз... аз те обичам.

— Любов моя!

Няколко минути разговорът им бе доста несвързан — и двамата изгаряха от нетърпение да излеят най-дълбоките си чувства и да се насладят на споделената си любов. Всред страстните целувки и нежния шепот всички неразбирателства и обиди от миналото се изпариха яко дим, превърнаха се в нещо, на което двамата на драго сърце се смееха.

На вратата се почука и това ги върна към действителността. Чанс стана от кревата, където бе лежал до Фанси, и се свъси, видял трупове. Съвсем беше забравил за Такърови и Джонатан и стиснал устни, отиде да отвори вратата.

Беше дошъл Орвал Хюит, братовчед на Джед, който се грижеше за бременните кобили — върху избразденото му с бръчки, потъмняло от слънцето лице се четяха притеснение и тревога. Щом видя Чанс, който бе полугол, Орвал се изчерви и промърмори:

— Извинявай, господарю, но според мен трябва да знаеш, че младият Робърт е открил в гората зад голямата плевня няколко коня и две мулета. Викал, викал, но не му отвърнал никой. Рекохме си, че е редно да ви кажем, да не би да стане някоя бея.

Чанс кимна.

— Знам, наистина ни нападнаха, но ние с жена ми се справихме чудесно.

Той отстъпи встрани, отвори вратата по-широко и посочи двата трупа. Орвал зяпна от изумление и след като се увери, че господарят и господарката не са пострадали, ги обсипа с цял порой от въпроси. Чанс отговори на всичките, само не спомена, че според него Джонатан има пръст в трагедията, с която са се разминали на косъм. След като

любопитството на коняря беше задоволено, Чанс го помоли да има грижата да изнесат час по-скоро трупове и обясни, че те със съпругата му ще използват временно нейната спалня.

След като затвори вратата подир Орвал, Чанс отново погледна Фанси.

— Е, драга ми госпожо — рече той провлечено, — ще се оттеглим ли в твоите покои, те поне не са така пренаселени?

Тя му се усмихна замечтано — уж знаеше, че на пода в спалнята на мъжа ѝ лежат двама мъртъвци, но въпреки това направо грееше от щастие.

— Добре, щом искаш.

Чанс се засмя. Очите му блеснаха, той я вдигна от леглото и я понесе по коридора между двете спални. Целуна я звучно, след като я пусна да стъпи на пода, и пророни:

— Това означава ли, че оттук нататък ще ми се подчиняваш безпрекословно?

Фанси сбърчи носле.

— Това означава — отвърна тя духовито, — че ще те подкрепям винаги когато проявяваш здрав разум. Инак...

Притиснал я до себе си, Чанс впи ненаситно устни в нейните.

— Инак какво? — попита той малко по-късно.

— Хм? Какво? — промърмори зашеметена младата жена.

Чанс се подсмихна и пак долепи устни до нейните, след това подметна закачливо:

— А, нищо, любов моя. Примирил съм се със съдбата си. Знам си аз, ще ме водиш за носа и ще ме държиш под чехъл. А аз съм толкова влюбен в теб, така съм хлътнал, че ще се примирявам на драго сърце.

— Уф, Чанс!

Известно време не си казаха нищо важно, ала след малко действителността отново напомни за себе си. Слугите изнесоха трупове, а Чанс и Фанси се облякоха и закусиха набързо в трапезарията долу. Чак след това отново споменаха името на Джонатан.

Чанс остави чашата с кафето, погледна жена си през масата и рече тихо:

— Ще отскоча до Уокър Ридж да се видя с Джонатан. Докато не се разбере с него, никой тук няма да е в безопасност. Следващия път — а и двамата сме наясно, че следващ път ще има — не се знае какво ще си науми да направи. Току-виж не сме извадили такъв късмет. — Забеляза, че Фанси се кани да възрази бурно, и продължи свъсен: — Не мога да допусна животът ти да е в опасност, а докато Джонатан е жив, над теб винаги ще тегне заплаха, просто защото си моя жена. Ако някой посегне на мен, като нищо ще си изпатиш и ти. Утре сутрин тръгвам за Уокър Ридж.

Притеснена до смърт, Фанси се взря в него и видя решително стиснатите му устни и яростния плам в очите му. Увери се, че няма начин да го разубеди. Беше решен да се види с Джонатан и щеше да го стори, дори и тя да се възпротивеше.

Младата жена остави полака вилицата и срещна твърдия му поглед.

— Добре тогава — рече внимателно, опитвайки се да потули страха си, — щом толкова държиш да заминеш за Уокър Ридж, ще дойда и аз — добави тя непреклонно, забелязала, че Чанс понечва да възрази. — Не можеш да ми откажеш. Няма да ме спреш, дори да ми завържеш краката, все едно съм пиле за продан, и ме затвориш в зимника. Ще дойда с теб, и толкоз.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Препирнята не свърши дотук и макар Чанс да изтъкваше какви ли не доводи, Фанси беше непреклонна. Няколко часа по-късно, докато лежаха в кревата, Чанс си каза ядосан, но и възхитен, че жена му е не само красива, а и не по-малко вироглава и той си я харесва именно такава. Нищо, че сега му идеше направо да ѝ извие врата.

По негласно споразумение решиха да не пренасят спора и в леглото. Тази нощ се любиха особено нежно и сладко, а страстта им се разпали още повече при мисълта как сутринта са се разминали на косъм със смъртта.

Отпуснала морно глава върху рамото на мъжа си, Фанси бе на път да му каже за детето. Цял ден ѝ беше на устата да сподели с него радостната новина. Но все не се отваряше сгоден случай и тя реши да му го каже вечерта, когато са сами в спалнята. Чанс обаче се възпротиви яростно тя да го придружи до Уокър Ридж, затова младата жена си рече, че е по-добре да отложи вестта за друг път.

Свъси се в тъмното. Ако знаеше, че е бременна, Чанс наистина щеше да ѝ върже краката, все едно е пиле за продан, да я залости в мазето и да сложи някой от прислугата да я пази. Тя въздъхна. Колкото и да ѝ беше неприятно, трябваше да се примири, че сега не е моментът да му споменава за тяхната рожба. Налагаше се да изчака, докато Чанс си разчисти сметките с Джонатан.

На другата сутрин Чанс направи последен опит да я разубеди да идва с него, но видя упорито извитите ѝ устни, вдигна ръце и нареди да оседаят два коня. Точно час след изгрев-слънце те поеха към Уокър Ридж.

Стигнаха бързо — излязоха от гората и препуснаха по ширналото се поле пред Уокър Ридж. Слънцето се беше извисило и Фанси отдавна беше смъкнала синята вълнена наметка, с която бе тръгнала от Дяволското свърталище. Не беше добра ездачка и когато

пред тях изникна господарската къща в Уокър Ридж, тя се зарадва неопишимо.

Чанс я свали от седлото и усмихнат я хвана, когато тя залитна, преди да стъпи на земята.

— Както гледам, херцогиньо, не си свикнала да прекарваш много време на седлото.

— Така си е, но скоро ще бъда най-добрата ездачка, ще видиш — отвърна нахакано младата жена с весело блеснали очи.

Чанс ѝ подръпна нослето, смаян от огромния си късмет, че съдбата го е срещнала с Фанси — и е направила така, че тя да го обикне.

Докато изкачваха широките стъпала пред къщата, Чанс прошепна:

— Ще бъдат доста изненадани да ни видят.

Фанси кимна.

— Знам. Затова и смятам, че е най-добре да им разкажем всичко от игла до конец.

По този въпрос двамата бяха на едно и също мнение. Смятаха да споделят как Такърови са ги нападнали предната сутрин, дори как Юдъл си е признал, че са го наели да убие Чанс. Възнамеряваха да премълчат единствено съмненията си, че Джонатан е съучастник в тази тъмна история.

Още щом влязоха в къщата, и ги отведоха в малката уютна всекидневна в задната част, където бяха Сам и Лети. Сам ги посрещна с лъчезарна усмивка и яростна прегръдка, изумила Чанс — личеше си, че е неопишимо радостен. Стъписан от прекалено радушното посрещане, Чанс веднага долови нещо странно в поведението на домакините.

Подир няколко минути, след като Сам и Лети поканиха Чанс и Фанси да седнат и им предложиха освежителни напитки, Чанс се изуми още повече, когато погледна Лети и видя върху лицето ѝ такова щастие и дълбоко чувство, че направо бе озадачен. Какво, по дяволите, ставаше тук?

Сам би могъл да му обясни, но и той още не можеше да се отърси от неопишимото вълнение, обзело го, когато научи, че Чанс Уокър наистина е технин син. Щеше да бъде признателен до гроб на Ани Клемънс, която най-сетне бе казала истината за трагичната нощ,

когато се е родил Чанс. В сряда, когато беше пристигнала заедно с Хю и Елън, още с влизането си тя бе помолила Сам да поговорят на четири очи. И този разговор беше потвърдил всичките му подозрения. Колебливите плахи думи на старицата го бяха изпълнили с такова щастие, с такава ослепителна радост, че той изпита към нея по-скоро съжаление, отколкото гняв.

Виж, чувствата му към неговата мащеха не бяха така щедри. През двете денонощия, изминали, откакто Сам бе научил истината, той едвам намираше сили да погледне Констънс, камо ли пък да разговаря любезно с нея. Откакто научи от Сам какво му е разправила Ани, Лети се разкъсваше от шеметно щастие, че най-сетне се знае кой е Чанс, и от ярост, задето Констънс е извършила такова зловещо престъпление. Подобно на мъжа си, и тя избягваше своята свекърва, понеже не бе сигурна, че ако се озове в една стая с нея, няма да ѝ се нахвърли. Докато Хю и Елън бяха в Уокър Ридж, не биеше толкова на очи, че по-възрастните Уокърови са изпаднали в някакво странно състояние, но сутринта в четвъртък двамата млади заминаха за дома на Хю и в къщата се възцари вцепеняваща студенина.

Констънс не беше глупачка. Почти веднага бе доловила промяната в отношението на Сам и Лети. Щом научи, че Ани се е върнала без предупреждение и сега стои затворена в една от стаите в къщата, тя бързо разбра какво е станало. Усамоти се в стаите си, за да обмисли на спокойствие нещата. Надяваше се да е прекалено мнителна, но когато опитите ѝ да поговори насаме с възрастната камериерка удариха на камък, тя си даде сметка, че са се оправдали най-ужасните ѝ страхове. Тутакси прати вест на Джонатан, но секретарят му отговор, че той бил отишъл за няколко дни на гости у свои приятели и щял да се върне чак в неделя или понеделник.

След завръщането на Ани в къщата се възцари странна атмосфера, където напрежението бе примесено със стаена радост. Сам и Лети не споделяха с никого радостната новина, че Чанс е техен син, и с нетърпение очакваха мига, когато тя ще стане достояние на целия свят.

Пет пари не даваха какво ще стане с Констънс. По всяка вероятност, след като избухнеше скандалът, тя щеше да се върне в Англия, където да доживее дните си. И Сам, и Лети бяха наясно, че няма как да потулят истината или Констънс да остане в Уокър Ридж.

Цялото им внимание бе погълнато от това как Чанс ще посрещне вестта.

Още щом Ани сподели с тях истината, Сам и Лети искаха да тръгнат за Дяволското свърталище, но после размислиха. Вярваха безпрекословно на Ани, но дали щеше да ѝ повярва и Чанс? И как щеше да реагира, щом научеше, че те са му родители? Дали щеше да се зарадва? Или щеше да се смути? Затова погледнаха на внезапната му поява в Уокър Ридж като на невероятен късмет и даже не се опитаха да скрият радостта си.

Дори Фанси забеляза необичайната радушност, излъчваща се от Сам и Лети, но отсъди, че понеже е влюбена в Чанс, все ѝ се струва, че всички са се прехласнали като нея по мъжа ѝ.

Известно време четиримата си говориха за по-обща неща, сетне Чанс обясни причината за неочакваното им посещение — докато разказваше как Такърови са ги нападнали, Лети пребледня като платно, а Сам стисна юмруци. Накрая Сам попита внезапно:

— Казаха ли името на човека, който ги е наел?

Чанс поклати глава.

— Не, но ми се струва, че знам кой е той.

По-възрастният мъж кимна мрачно.

— Джонатан, разбира се.

Чанс и Фанси се сепнаха. Чанс попита с бръчица, врязала се между веждите му:

— Знам защо подозирам Джонатан, но ти какви основания имаш да се съмняваш в него?

Сам и Лети се спогледаха. Лети поде с разтреперани устни:

— Трябва да му кажем, Сам. Нека знае. — Тя се засмя като момиче. — Всъщност изгарям от нетърпение да узнае.

Сам седеше до нея на раковия фотьойл с атлазени възглавнички. Хвана покритата с бръчици ръка на жена си и я целуна.

— Както искаш, драга ми госпожо — пророни той. — Никога не съм могъл да ти откажа нищо.

Лети го дръпна закачливо за ръкава.

— Остави сега това. Кажи му!

Чанс и Фанси бяха в другия край на малката стая. Той беше застанал зад фотьойла, на който седеше жена му, и бе отпуснал собственически смугла от слънцето ръка върху рамото ѝ. И двамата

бяха озадачени от този разговор. Сам забеляза стъписването им и се подсмихна.

— Сигурно недоумявате защо се държим така странно. Стига да не ви досаждам, ще ви разкажа нещо, което обяснява всичко — поде той бавно. — Започнало е преди повече от трийсет години. Всъщност в нощта на твоето раждане — рече по-възрастният мъж и впи поглед в сините очи на Чанс.

Чанс и Фанси слушаха като омагьосани, докато Сам им разправяше какво са научили съвсем наскоро двамата с Лети. Разказа им всичко от игла до конец, като се почне от мълчанието на Морли и се стигне до това как Сам е преровил лист по лист старите счетоводни книги и как преди два дни Ани си е изплакала болката.

Накрая Сам млъкна и се възцари мълчание. Чанс направо бе изгубил дар слово. Накрая, когато се покопоти, попита, като премести поглед от Сам към Лети:

— Нима твърдиш, че съм ваш син? Съвсем законен? И съм имал близък? — В гърдите му избухнаха какви ли не чувства: удивление, гняв, съжаление, предпазливост, надежда. И накрая шеметна радост. — Сигурни ли сте? — рече накрая. — Наистина ли съм ваш син?

Сам кимна бавно.

— Постарах се да открия доказателства, които да го потвърждават или да го опровергават. Не забравяй, че има двама души: Морли и Ани, чиито разкази се покриват напълно. — В очите му проблеснаха радостни искри. — Потвърждават го и шестте пръста! — С вече по-суров глас той допълни: — Вън от всякакво съмнение е, че онази нощ Констънс се е опитала да се отърве от близкото на Лети, което се е родило живо — от теб! И днес си жив, благодарение единствено на късмета си — усмихна се той горчиво. — Ако Ани беше изпълнила безпрекословно нарежданията на Констънс, ако Морли не беше минал тъкмо тогава оттам, тази история щеше да има друг край.

Лети погледна с възделение Чанс и върху лицето ѝ внезапно се изписа колебание:

— Неприятно ли ти е — попита тя едва ли не свенливо — да научиш, че ние сме твои родители?

Чанс я погледна недоумяващо.

— Дали ми е неприятно ли? — попита той изумен. — Ужасно объркан съм. И аз не знам дали да му избия зъбите на Морли или да ви

сграбча в обятията си и да ви завъртя в лудешки танц из стаята.

Очите на Лети грейнаха.

— Лично аз знам за себе си кое от двете предпочитам, синко.

В миг Чанс прекоси стаята, падна на колене, сведе глава и целуна ръцете на майка си. Едвам намери сили да пророни сподадено:

— Открай време съм се питал коя е моята майка и защо не ме иска. Сега мога само да благодаря на Бога, че най-сетне сме заедно.

Лети кимна бавно и вдигна трепереща ръка, за да го помилва по тъмната разрошена коса.

— Най-сетне — повтори тя едва чуто и по страните ѝ се застичаха сълзи. — Най-сетне!

Всички бяха много развълнувани и Фанси усети как на гърлото ѝ засяда буца. Когато Чанс се изправи и баща му го прегърна, младата жена примига, за да не даде воля на напиралите щастливи сълзи. Притиснал момъка до себе си, Сам започна да повтаря тихичко:

— Моят син! Моят син! Моят син!

Трябваше да минат доста минути, докато четиримата във всекидневната си възвърнат дар словото. После, сякаш се бе отприщил бент, всички заговориха един през друг, опитвайки се да осмислят и да разберат чудесното събитие. Имаше множество въпроси, но на тях съществуваха и отговори, отговори, които обясняваха много неща.

Чанс тръсна тъмна коса и каза вероятно за стотен път:

— Ах, този Морли! Толкова години да мълчи и да пази такава тайна! Още се чудя дали да не му избия зъбите.

— Е, лично аз съм склонен да му простя доста неща, все пак накрая човекът проговори — рече весело Сам. — Искало се е смелост след толкова време да си признае какво е направил. — Той погледна Чанс. — А можеше да си мълчи и досега, така да знаеш.

Младежът се свъси.

— Знам. Но... — Той поклати глава. — Направо не мога да повярвам, че съм твой син, а Морли го е знаел или най-малкото се е досещал още от самото начало и си е мълчал.

Замислена за детето, което растеше в утробата ѝ, Фанси също се намеси.

— Я по-добре насочи гнева си към Констънс. Тя, а не Морли, е виновна за всичко. Мен ако питаш, Морли е герой. — Младата жена погледна многозначително Чанс. — Той ти е спасил живота. И е

направил всичко по силите си, та да бъдеш възможно най-често с родителите си, макар и тогава да не си знаел истината.

— Права си, херцогиньо — отвърна развеселен мъжът й. — Морли е светец.

— Е, сигурно не чак светец — вметна и Лети, — но не е и злодей.

— Не, не е злодей — прошепна Чанс. — Нека запазим званието за Джонатан и майка му. — Той погледна под вежди баща си. — Джонатан знае ли истината?

Сам кимна бавно.

— Поне така излиза от думите на Ани. — По-възрастният мъж въздъхна тежко. — Откакто Ани ми призна, че Джонатан знае истината, все се притеснявам за теб. Но докато не ми разказа за нападението на Такърови, и през ум не ми е минавало, че Джонатан няма да се погнуса и от убийство. Инак щях да те предупредя за опасността.

— Но какво ще правим сега? — поинтересува се Фанси. — Не разполагаме с доказателства, че тъкмо той е пратил Такърови.

— Не ни трябват доказателства — рече Сам. — Щом всички разберат кой всъщност е Чанс, ще станат ясни и причините Джонатан да иска да го убие.

Чанс изсумтя.

— Той ме мрази от години, още преди да узнае кой съм.

В прелестните сини очи на Лети се мярна страх и тя попита развълнувана:

— Какво наистина ще правим? Не можем да допуснем Джонатан да навреди на Чанс.

Върху смуглото лице на момъка трепна усмивка.

— Мамо — каза той бавно, сякаш се наслаждаваше на думата. — Притеснявай се какво ще сторя аз на Джонатан, а не той на мен.

Чула за пръв път от устата на сина си думата „мамо“, Лети поруменя, но пак настоя угрижено:

— Не го подценявай. Щом е наел Такърови, кой знае какво ще му хрумне да прави от тук нататък!

— Можем да защитим Чанс само по един начин: като огласим час по-скоро истината — намеси се ведро Сам. — Джонатан не е

глупак. Щом всички научат, че Чанс е наш син, ще разбере, че ако му се случи нещо неприятно, той ще е първият и единствен заподозрян.

— Не виждам как ще го разгласим, освен ако не си сложи табелка на врата и не тръгна с нея из колонията — възрази сухо Чанс.

Сам му се усмихна хитро-хитро.

— Толкова ли е сложно да ме наричаш „татко“?

Чанс грейна в усмивка.

— Изобщо не е сложно... Татко. За мен е огромно удоволствие.

— Да ти кажа, синът ни е прав — намеси се благо Лети. — Ние знаем, но как да съобщим на другите?

— Вече съм предприел някои стъпки — призна Сам. — Накарах Ани да опише най-подробно какво се е случило в нощта, когато се е родил Чанс. Преди Хю да замине, помолих него и секретаря си да удостоверят подписа на старицата върху документа. И двамата нямат представа какво се съдържа в него, но го пратих заедно с писмо, в което излагам всички факти, на семейния адвокат в Уилямсбърг. — По-възрастният мъж погледна някак гузно. — Не съм го карал да се кълне, че ще мълчи.

— Бива ли такова нещо, Сам! — възкликна Лети. — Защо си го направил още преди да кажем на Чанс?

— Знам, постъпих прибързано, но исках истината да излезе наяве възможно най-скоро, освен това предположих, че докато мълвата се върне, вече ще сме се видели с Чанс и ще сме му обяснили всичко. — Той погледна младежа. — Нали не се сърдиш?

Чанс поклати глава.

— То оставаше да се сърдя. И аз бих постъпил по съвсем същия начин.

Фанси се усмихна на Лети.

— Приличат си като две капки вода, нали?

— Да, и аз открай време съм на това мнение — сподели другата жена и погледна нежно първо Сам, сетне и Чанс.

Този ден вечерята се превърна в истински празник, във весело радостно събитие: всички знаеха, че ще се разрази шумен скандал и след като новината се разчуе, ги чакат неприятни дни, но засега не искаха да си развалят настроението. След като се нахраниха, жените, изтощени от вълненията през деня, се прибраха в стаите си, а Сам отведе на драго сърце Чанс в кабинета си, за да обсъдят какво да

правят и как момъкът да заеме полагащото му се място на законен наследник на Уокър Ридж и на огромното, направо баснословно богатство на Уокърови. Веднага отсъдиха, че делът, който се полага на Джонатан според завещанието на баща им, ще бъде отделен от имотите на Сам. Като син на Сам един ден Чанс щеше да стане господар на Уокър Ридж и на по-голямата част от състоянието на рода Уокърови.

Когато накрая се прибра в стаята при Фанси, Чанс беше доста замаян и развеселен. Жена му го чакаше в леглото, той се съблече и отиде при нея. Намести главата ѝ върху сгъвката на лакътя си и прошепна:

— Е, херцогиньо, май си сключила далеч по-успешен брак, отколкото си предполагала в началото.

Фанси отвърна смутено:

— Сега вече знаеш, че ще наследиш богатствата на Уокърови, и може би съжаляваш, че си се оженил за мен. Така де, какво е някаква си баронеса за наследника на Уокър Ридж? Помисли само: ако беше произкал, сигурно щеше да се венчаеш за истинска херцогиня.

Чанс погледна усмихнатото ѝ лице и рече прегракнало:

— Ти си единствената херцогиня, която някога ще пожелае. Не мога да живея без теб и независимо дали съм богат или не, винаги ще искам ти да си ми жена. Ти, моята сладка малка херцогиня с хапливо езиче.

Целуна я, а Фанси начаса забрави всичко останало, освен сладостта на пламенните му милувки.

Разговорът, който Сам проведе на другия ден в кабинета си с Констънс, не беше от най-приятните. Тя се опита да отрече всичко и да хвърли тежки обвинения и върху Морли, и върху Ани. Накрая обаче, видяла непреклонните черти на Сам, си даде сметка, че е безсмислено да се съпротивлява и вече е загубила. Истината вече пътуваше към Уилямсбърг и на Констънс не ѝ оставаше нищо друго, освен да се примири с поражението и да се оттегли от бойното поле.

Въпреки това тя реши да не се дава току-така. Стиснала устни, попита мрачно:

— И какво смяташ да правиш с мен? Да ме заключиш в стаята ми ли? Да се преструваш, че не съществувам? Невъзможно е да предявиш обвинения срещу мен — ненагледният ти син пак е с теб. Единственото, което съм сторила е, че ти спестих разправиите с едно пищящо хлапе.

— Според мен не е зле незабавно да заминеш за Англия — каза с равен глас Сам, като се опитваше да скрие отвращението си. — Все ще намериш някое приятно селце, където да се установиш. Ще имам, разбира се, грижата да получиш цялата сума, която ти се полага според завещанието на баща ми.

Констънс пребледня като мъртвец.

— Така значи! Пъдиш ме от Уокър Ридж!

— Нима предпочиташ да останеш тук и всички да те одумват? — възкликна тихо Сам. — И досегашните ти приятели да те гледат като прокажена?

Констънс затвори очи, сякаш пронизана от болка. Не, това наистина беше немислимо. Единственото решение бе онова, което ѝ предлагаше Сам.

— Добре тогава — рече тя безжизнено. — Ще замина за Англия. Незабавно. — Погледна Сам и попита: — Ами Джонатан?

— Не се притеснявай за сина си. Ще си получи онова, което му е завещал баща ни — усмихна се хладно Сам. — А моят син Чанс ще наследи всичко останало.

Констънс стисна от безсилна ярост юмруци и прониза с отровен поглед Чанс, който стоеше, без да продумва, до баща си.

— Нима наистина си въобразяваш, че този прост нехранимайко ще успее да измести сина ми от положението, което той има в колониите?

— Май забравяш — отвърна благо Сам, — че този прост нехранимайко, както благоволи да го наречеш, ми е син. Той е законният наследник на Уокър Ридж.

Със сгърчено от омраза лице Констънс се завъртя и излезе като фурия от помещението. Когато вратата се затръшна подире ѝ, Чанс подсвирна тихичко.

— Както гледам, не прелива от любов към нас — прошепна той.

— Май си прав — отвърна уж учуден Сам.

Двамата прихнаха и на мига забравиха грозната сцена. Поговориха малко и отидоха да потърсят жените. Тази сутрин времето беше хубаво и те бяха излезли да се поразходят из градината, където розите още цъфтяха.

Лети и Фанси погледнаха с очакване мъжете и след като ги поздрави, Чанс рече спокойно:

— Констънс заминава за Англия.

— Слава богу! — възкликна Фанси. — Дано и Джонатан бъде толкова сговорчив!

Без изобщо да подозира каква беда го е сполетяла, в понеделник вечерта Джонатан се прибра във Фоксфийлд в прекрасно настроение. Беше ходил на гости в плантацията на свой приятел, който живееше на цял ден път от Фоксфийлд, и бе прекарал чудесно. Беше заварил у приятеля си негови роднини от Филадельфия — богати и влиятелни, които по щастлива случайност бяха довели и единственото си дете — прелестна дъщеря. Джонатан направо се бе прехласнал по младичкото момиче, което щеше да наследи цялото състояние на родителите си, и бе отсъдил, че тя е много подходяща да му стане жена, още повече че и девойката го хареса.

Той си свирукаше, докато изкачваше стъпалата пред главния вход на Фоксфийлд, и си мислеше за своето честито бъдеще заедно с хубавото момиче до него. Вярно, девойката нямаше титла, затова пък му беше подръка и родителите ѝ имаха много връзки. Джонатан смяташе да спечели сърцето и ръката ѝ, преди тя да си тръгне с майка си и баща си за Филадельфия.

Влезе в кабинета, метна шапката и ръкавиците на близката масичка и си наля чаша портвайн. Разположи се на стола зад писалището, вдигна обути в ботуши крака върху лъскавия плот и отпи бавно от виното, замечтан за бъдещето. Такърови щяха да се погрижат за Чанс, той щеше да се венчае за блажено наивната млада наследница, Сам вече беше с единия крак в гроба и щом умреше, Джонатан щеше да сложи ръка върху цялото несметно богатство на Уокърови. Беше много доволен от себе си.

Забеляза писмото на майка си, оставено върху сребърен поднос в ъгъла на писалището, и след като позна почерка, въздъхна. Какво ли

искаше пък сега?

От самодоволството и прекрасното му настроение не остана и помен, когато Джонатан прочете писмото и новината в него. Изруга и запокити листа. Ани се била върнала, моля ви се! Констънс не пишеше никакви подробности, но от обърканите ѝ думи пак се разбираше, че се е случило най-лошото.

Джонатан се свъси като буреносен облак и седна да умува какво да прави. Изведнъж му хрумна, че не всичко е загубено, и му поолекна. Така де, не той, а майка му беше извършила престъплението. Тя бе наредила на Ани да премахне новороденото, по онова време Джонатан е бил съвсем невръстен и не можеше да бъде обвинен в нищо. Колкото до това, че е знаел истината и си е мълчал... Пъргавият му ум веднага измисли как той да оправдае правдоподобно мълчанието си: бил е стъписан и възмутен от дън душа от онова, което е узнал, смятал е да разкаже всичко на Сам и Лети, но съвсем естествено е искал да защити и майка си. Смятал е да каже истината, след като уреди тя да замине и я предпази от скандала. Джонатан се подсмихна. Така щеше да реши всички проблеми, възникнали, ако Ани случайно е издрънкала, че той е в течение. Колкото до Чанс... Той отново се усмихна злобно. Такърови щяха да му видят сметката. И след смъртта му Джонатан щеше да наследи всичко.

Дръпна шнура на звънеца, за да повика Симънс. Не беше изключено лакеят да се е видял с Такърови и да е научил от тях, че Чанс вече е мъртъв.

След миг Симънс се показва на вратата. Поклони се и рече:

— Тук съм, господарю. Какво желаеш?

Нещо в гласа му смути Джонатан и той го погледна изпитателно, но не видя върху лицето на мъжа нищо друго, освен любезност и попита:

— Имаш ли някакви вести от онези главорези, твоите братовчеди?

Симънс се престори на много натъжен, макар че в очите му играеха лукави пламъчета, които никак не се вписваха върху уж покрусеното му лице.

— Не си ли чул, господарю? Всички само за това говорят. — Сетне добави с удоволствие: — Доколкото подразбрах, преди няколко

дена онези клетки глупаци, моите братовчеди, нападнали господаря Чанс и жена му в тяхната плантация и били убити. Каква трагедия!

Джонатан присви очи. В поведението на Симънс имаше нещо гнило. А новината, която лакеят току-що му бе съобщил, беше направо смазваща. Такърови мъртви! А Чанс, моля ви се, жив!

Симънс каза благо с все същите лукави искрици в очите:

— Докато те нямаше, господарю, тук настана голяма олелия. Господарят Чанс и жена му пристигнаха в петък с вестта как са се отървали на косъм, но дори това изобщо не можеше да се сравнява с новината, която господарят Сам оповести вчера пред всички, свързани с Уокър Ридж: май се е добрал до данни, доказващи, че господарят Чанс е единствено дете на господаря Сам и на господарката Лети. — Симънс продължи самодоволно, вече без да крие злобата си: — Както личи, майка ти се е опитала да се отърве от момчето още при раждането му. Кой да помисли, че е способна на такава долна постъпка? Всички са направо потресени — не говорят за нищо друго. — Накрая завърши самодоволно: — Господарят Сам е писал на всички от рода Уокърови, за да им обясни какво се е случило, известил е и адвокатата си в Уилямсбърг. Ако съм разбрал правилно, тази сутрин майка ти е заминала за Ричмънд, откъдето да се качи на първия параход за Англия. Колко жалко, че не беше до нея в този труден час!

След като Симънс приключи разказа си, Джонатан пребледня като платно. Божичко! Онзи копелдак Чанс не си пилееше времето! Новината безспорно вече беше плъзнала като горски пожар из цялата колония и до края на месеца щяха да я научат всички. Сега вече беше невъзможно да се потули кой всъщност е Чанс. Джонатан изруга и стовари пестник върху писалището. Прониза с гневен поглед Симънс и се тросна:

— Знаех си аз, че не бива да се доверявам на онези негодници, братовчедите ти! Трябваше да се заема сам.

Симънс се направи на вода ненапита.

— Моля? Нима Такърови са изпълнявали твоя поръчка? — Той се подсмихна злобно. — Надали искаш това да се разчува.

— То оставаше да се разчуе! Защо питаш?

— Просто си мислех, че се задържах твърде дълго при теб и може би е време да опитам нещо друго. Е, ще ми трябва начален капитал — добави лакеят весело, — да речем, сума, два пъти по-

голяма от парите, които си обещал на братовчедите, за да убият Чанс Уокър.

— Ти какво, изнудваш ли ме? — изфуча Джонатан с блеснали от гняв очи.

Симънс се потърка замислено по брадичката.

— А, няма такова нещо. Просто гледам да си уредя бъдещето. И понеже през последните няколко дена твоето се промени из корен, си рекох, че не е зле да помисля за съдбата си. Така де, сега вече едва ли ще наследиш много. А колкото до това дали ще ме издадеш, че съм очистил предишния си работодател... Според мен, проговориш ли за това, няма да имам друг избор, ще се наложи и аз да кажа за уговорката ти с братовчедите. — Вече без да крие задоволството си, лакеят се подсмихна и добави благо-благо: — Доста рязък обрат в събитията, нали?

— Божичко, няма да ти се размине току-така. Ще имам грижата да си мъртъв, преди да съм ти платил и цент.

Симънс сви рамене.

— Както кажеш... Но бих искал да си прибера парите още сега. Вече съм си стегнал багажа и смятам да се махна оттук, преди да се е свечерило.

Джонатан го изглежда кръвнишки — знаеше, че е хванат в капан. Беше толкова вбесен, че не можеше да мисли трезво, затова стана и отиде при голямата гравюра на ловна сцена върху стената, зад която беше сейфът, натъпкан с голяма сума златни монети.

— Този път, проклет изнудвачо, ще ти платя, но повече да не си стъпил при мен.

Отмести картината, отвори припряно сейфа, бръкна вътре и извади кесийка със злато, каквито имаше доста, струпани на купчина. Както беше с гръб към Симънс, се зае да затваря сейфа и изръмжа:

— Ще вземеш това, което ти давам, и само да съм видял още веднъж престъпната ти мутра...

Симънс се бе прокраднал съвсем близо — когато понечи да се обърне, Джонатан на мига усети присъствието на другия мъж... и острия нож, пронизал го в гърлото.

— А, без тия! — каза едва чуто Симънс и продължи да забива острието в гръкляна на Джонатан. — Ще взема колкото ми трябва.

Джонатан се свлече на пода с гръклян, прерязан чак до костта. Кръвта рухна неудържимо и той чу като в просъница как Симънс казва:

— Много предвидливо от твоя страна да държиш подръка толкова злато! Сигурен съм, че с него ще стигна доста далеч.

Прекрачи хладнокръвно мъртвия си господар и прибра всички кесийки злато. Ухилен, побърза да се изниже от кабинета, като заключи след себе си вратата. Щяха да открият трупа след доста часове. Десет минути по-късно Симънс вече беше на коня и препускаше презглава. Къде ли да иде? Дали в испанските територии? Беше подочул, че Ню Орлиънс бил царство на греха. Симънс се подсмихна. Точно място като за него!

ЕПИЛОГ

ВЕДРИ ХОРИЗОНТИ

*„Виж как пръстенът пръста
ти обхваща
точно както гърдите —
клетото ми сърце.*

*Носи ги и двете, понеже твои
са те.“*

Уилям
Шекспир,
„Ричард III“

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

Краят на пролетта, 1775 година

Лети си помисли притеснена, че бурята ѝ напомня твърде силно страховитата буря, разразила се в нощта, когато се е родил Чанс. Вятърът фучеше, дъждът шибаше ожесточено къщата и по-възрастната жена плъзна угрижен поглед към Фанси. Тя раждаше от предния ден следобед и тъкмо когато Лети я погледна, простена едва чуто върху голямото легло, прерязана от поредната контракция. По-възрастната жена се замоли пламенно всичко да мине добре.

Срещна погледа на Елън и забелязала колко угрижена е девойката, пропъди собствените си страхове и спомени и промълви тихо:

— Не се бой, миличка. Искат се време, за да родиш дете.

— Знам — побърза да каже Елън, — пък и Фанси не ражда чак толкова дълго. Притеснявам се само, че детето е подранило, нали? Мислех, че ще се роди след няколко седмици.

Лети се усмихна.

— Децата сами решават кога ще дойдат на бял свят и се опасявам, че хич не се интересуват от календарите.

След като контракцията премина, Фанси прошепна:

— Не знам дали е подранило, но ми се ще всичко да става по-бързо. Имам чувството, че се мъча вече дни наред и какво — нищо!

Лети се засмя и след като извади от купата със студена вода една кърпа, я изстиска и попи потта по слепоочията на родилката.

— Знам, струва ти се дълго, скъпа, но околоплодната вода изтече едва преди денонощие. Вие, младите, сте много нетърпеливи.

В думите на Лети нямаше и капчица укор и макар че се чувстваше много зле, Фанси намери сили да ѝ се усмихне. През месеците, откакто бе съобщила, че чака дете от Чанс, Фанси и свекър ѝ и свекърва ѝ се бяха сблизили много и преди известно време Фанси бе решила, че едва ли е могла да мечтае за по-мила и разбрана свекърва.

Заедно бяха изживели няколко бурни месеца: средите, в които се движеха Уокърови, бяха разтърсени от вестта кой всъщност е Чанс и

какво се е случило в нощта, когато той се е родил. Иска ли питане, всички в многолюдния род бяха единни като непоклатима скала, ала се срещаха и такива, които шушукаха, че Сам просто се опитва да им натрапи незаконния си син и Лети е кръгла глупачка да не го вижда. Те обаче бяха малцина и повечето вярваха в онова, което им е разказал Сам. Констънс определено не беше всеобща любимка и заради това хората приемаха по-лесно, че е напълно способна на такава низост. Е, винаги щеше да има и такива, които са убедени, че Уокърови само им хвърлят прах в очите, ала мнозинството приемаха Чанс радушно, като законен син на Сам и Лети.

Ужасяващото убийство на Джонатан като че ли разводни нещата и цяла зима всички обсъждаха колко странно са съвпаднали смъртта на Джонатан и разкритието кой всъщност е Чанс. Някои изпитваха съжаление към Констънс, задето е изгубила толкова нелепо единствения си син, и това попритъпи всеобщото отвращение от грозното ѝ злодеяние, ала всички бяха единомдушни, че тя е взела правилното решение, като е отишла да доживее старините си в Англия.

Беше повече от ясно кой е убил Джонатан: от отворения сейф, от липсващото злато и изчезването на Симънс беше съвсем очевидно какво точно се е случило.

Сам бе предложил голямо възнаграждение на човека, който залови Симънс, той обаче сякаш беше изчезнал вдън земя. Чанс беше на мнение, че бандитът всъщност им е направил услуга, но не го споделяше на всеослушание.

Това, че беше признат за пълноправен наследник на състоянието на Уокърови, преобрази изцяло живота — и неговия, и на Фанси. И дума не можеше да става и занапред да живеят в Дяволското свърталище — сега вече Чанс беше Уокър от Уокър Ридж. През ноември те се сбогуваха с известно съжаление с първия си дом и се преместиха в изисканата къща, където сега живееха заедно със Сам и Лети.

И бяха постъпили разумно — на Чанс му предстоеше да усвоява много неща, все пак тъкмо той един ден щеше да владее цялото несметно богатство на Уокърови. Джонатан вече го нямаше и се налагаше той бързо да поеме юздите на огромната империя на Уокърови. Месеците минаваха и Сам разчиташе все повече на сина си да ръководи семейните дела.

Дяволското свърталище не остана без обитатели. Хю и Елън, които се венчаха по Коледа, на драго сърце приеха предложението на Чанс да се пренесат в плантацията и да ръководят конезавода, докато дойде време Хю да поеме имотите на баща си, което всички се надяваха да настане в доста далечно бъдеще.

Вестта, че Фанси чака дете, донесе много радост и на Чанс, и на бъдещите баба и дядо. Всички гледаха да не падне и косъм от главата на Фанси, трепереха ѝ и ѝ угаждаха във всичко, не даваха и пръста си да мръдне. Тя роптаеше през смях, че ще я разгледат, но тримата не ѝ обръщаха внимание и продължаваха да я обграждат с любов.

Последните няколко месеца бяха доста бурни не само за Чанс и Фанси, но и за британските колонии. Във въздуха витаеше полъхът на войната. През март същата година в черквата „Свети Йоан“ в Ричмънд бунтовникът Патрик Хенри беше оповестил: „Свобода или смърт!“. Месец по-късно британците бяха открили огън по опълченците в Лексингтън, Масачузетс. Губернаторът на Вирджиния лорд Дънмор се бе уплашил от тези луди глави, младите бунтовници, и беше избягал, оставяйки вирджинци на произвола на съдбата. През лятото във Филаделфия щеше да се събере Континенталният конгрес и всички бяха убедени, че войната с Англия няма да се размине.

В Уокър Ридж бяха донякъде откъснати от шеметните събития, но и тук знаеха какво става. Ала дойде време Фанси да ражда и детето, което всеки момент щеше да се появи на бял свят, измести на заден план събитията в Уилямсбърг, Бостън и други части на колониите.

Чанс и Сам се притесниха много, че детето ще се роди преждевременно, но Лети ги изведе от стаята и каза и на тях, както бе обяснила на Елън:

— Децата се появяват, когато са готови за това.

Сега обаче не ѝ беше чак така спокойно на душата. Тя видя как Фанси се гърчи от поредната контракция и прехапа устна. Дали не бе прекалено уверена, че всичко ще мине благополучно? Може би нещата не вървяха така добре? Но Лети отхвърли тази мисъл. Бременността беше протекла без усложнения, Фанси беше млада и силна и въпреки че те все я убеждаваха да не го прави, чак до края се бе разхождала по километър-два всеки божи ден, дори с огромния корем и с отеκληте крака.

Лети пак започна да си повтаря, че всичко ще е наред. И че бурята е просто съвпадение. А не прокоба.

Точно в този миг Фанси нададе оглушителен писък, а Лети се надвеси да види какво става и възкликна облекчено и развълнувано:

— О, напъни се, миличка! Главичката вече се вижда. Напъни се!

Елън се завтече към вратата, отвори я широко и повика Чанс, който сновеше угрижено напред-назад по коридора. Усмехната, му каза:

— Детето ще се роди всеки момент.

Чанс не бе останал доволен, че са го изпъдили от стаята, където ражда Фанси, и беше отстъпил едва след като тя го увери, че ще прати Елън да го повика, щом детето е на път да се появи. На вратата застана и Сам — беше разтревожен, но и обзет от радостно очакване, много му се искаше да влезе, не искаше обаче да пречи в най-напрегнатите мигове.

Сигурно щеше да стои на прага цяла вечност, ако точно тогава Фанси най-неочаквано не се напъна с все сила и детето не се роди с оглушителен сърцераздирателен писък. Лети грабна плачещото вързопче и извика:

— О, Сам, момче е! Ела да го видиш!

Не беше нужно да го подканят повторно — Лети тъкмо подаваше новороденото на Фанси, когато Сам застана зад Чанс и надзърна иззад рамото му. Огледа възхитен момченцето, сетне се извърна към жена си.

— Нашият внук — прошепна благоговейно, сякаш не можеше да повярва в чудото.

— И нашият син — добави гордо Чанс, вперил очи в изнурената Фанси.

Тя се вторачи щастлива в мъничкото сбръчкано личице. Нейният син! Двамата с Чанс бяха създали нов живот, ненагледно хубавото дете, което държеше в ръцете си. Заляха я мощни чувства. Беше смятала, че никога няма да обикне никого така силно, както Чанс, сега обаче осъзна, че е грешала: това малко човече пораждаше у нея обич, не по-малко мощна и трайна от чувството, което тя споделяше с мъжа си.

Чанс попита едва ли не колебливо:

— Може ли да го подържа?

Фанси се усмихна, забелязала неописуемата нежност, с която той вдига сина им. От него щеше да излезе добър баща.

С разрешение на родителите новороденото най-сетне се озова и в щастливите разтреперани ръце на баба си и дядо си, а очите на родилката се напълниха със сълзи, докато тя гледаше как възрастните хора гледат прехласнати момченцето. Навремето са били лишени от толкова много, ала стига Бог да беше добър, Лети и Сам щяха да изживеят доста от нещата, които Констънс със своята алчност им бе отнела.

Щастлива, че вече всичко е приключило, младата жена се беше отпуснала и наблюдаваше как Чанс оглежда момченцето, отново озовало се в ръцете му, сетне и тя се взря смаяна в малкото чудо, което двамата с мъжа ѝ бяха създали.

Точно в този миг я проряза болка, тя се свъси, а Лети забеляза изражението ѝ и се зае да я успокоява:

— Няма страшно, това е плацентата.

Фанси кимна, после обаче пак усети болка, още по-силна и непоносима, и очите ѝ се разшириха.

— Според мен не е плацентата — прошепна тя и побърза да подаде новороденото на Чанс.

Плисна я трета вълна от болка, впила се в нея с остри нокти, и тялото ѝ се изви на дъга.

През следващите минути настана смут: Фанси пак започна да се напъва, съвсем изнемощяла от болката.

— Слава богу! — възкликна Лети. — Ражда се още едно. Близнак.

Оказа се права. Двайсетина минути след първото дете Фанси роди и второто момченце, което беше силно и съвършено като братчето си и което като него огласи стаята с мощни възмутени писъци.

Когато вълненията стихнаха, двамата синове на Фанси лежаха в ръцете ѝ, тя погледна като зашеметена двете вързопчета.

— Близнаци — изрече бавно, още не можеше да повярва. — Кой е очаквал!

— Е, драга — отвърна гордо Лети, — в семейството на Чанс често се раждат близнаци. Не биваше да подминаваме тази възможност.

Отдалеч си личеше, че Сам и Лети са неописуемо щастливи, че имат не едно, а две здрави внучета, и докато ги гледаше как им се радват, Фанси си рече, че може би е добре, че децата са две: ако се е родило едно, то е щяло да стане невъзможно разглежено, докато двете щяха да са просто разглежени. Очите ѝ срещнаха очите на Чанс и след като зърна блясъка в тъмносините им дълбини, младата жена разбра, че и той си мисли, горе-долу, същото.

— Как ще ги кръстите? — поинтересува се Лети.

Чанс промълви с лукава усмивка върху устните:

— Като знаем как се казвам аз и колко съм добър на комар, предлагам да ги кръстим с имена като Лъки^[1] и Ейс^[2] или — очите му блеснаха още по-хитро — Ейс и Дюс^[3].

Жените бяха възмутени от дън душа, Фанси притисна децата още по-силно до себе си и отсече:

— И дума да не става! Ще си имат нормални смислени имена. — Изглежда строго засмения си съпруг и допълни: — Вече сме решили, ако е момче, да се казва Андрю, така и ще кръстим първородната си рожба. — Фанси целуна Андрю по пухкавата косица. Усмихна се на втория си син, замисли се и каза: — А ти, миличко, ще се казваш Самюъл. — Младата жена погледна предизвикателно Чанс. — Нали не възразяваш?

Чанс поклати глава.

— Не. Прекрасни имена, но си мислех, че Лъки... — Ала не се доизказа, защото видя лицето на жена си и го напуши смях. — Да можеше да се видиш, херцогиньо! Приличаш на разлютена тигрица, която брани малките си.

— Наистина ги браня — отвърна духовито тя. — От собствения им баща. Лъки и Ейс, моля ви се! Това имена ли са?

След три седмици, един прекрасен майски ден Андрю и Самюъл бяха кръстени в градината с розите в Уокър Ридж от пътуващ свещеник. Докато гледаше как Сам и Лети изнасят благоговейно от къщата двамата ѝ синове, Фанси си каза, че може и да е спечелила битката, но е изгубила войната. И Сам, и Чанс продължаваха да наричат момченцата Лъки и Ейс, дори самата тя на няколко пъти се беше хващала, че когато си мисли за тях, ги нарича така. Въздъхна. Понякога Чанс беше много вироглав. Младата жена се утеши, че поне законните имена на момчетата са съвсем нормални.

Чанс, който вървеше до нея, я чу да въздиша и я попита:

— Какво има, любима?

Тя му се усмихна тъжно.

— Помислих си, че си много решителен. И хитър.

— Когато става дума за теб, наистина съм решителен, и то много — призна си той и изкриви някак мрачно уста.

Тя го щипна лекичко по ръката.

— Не ти говоря за себе си, чудовище такова. Говоря ти за коварния начин, по който наложи своите имена на децата.

— Предпочитам да говоря за теб — пророни Чанс и я притегли в обятията си — и колко те обожавам.

При тези думи и нежния допир на устните му Фанси начаса забрави за синовете им и какви обидни имена им е дал. Разтопи се във властните ръце на Чанс и се отдаде на радостта да го обича и да бъде обичана от него.

Едва след няколко минути успя да се отскубне поруменяла и задъхана от страстните обятия на съпруга си.

— О, Чанс — пророни тя едва чуто, — обичам те, дори когато си направо непоносим.

Той я погледна — лицето му внезапно бе станало сериозно.

— Обичам те, Фанси — пророни прегракнало. — Обичам те повече от всичко на света. Обичам те и те желая от мига, в който те зърнах, но не ти дадох голям избор в онова, което се случи между нас, нали?

Тя поклати глава, ала върху устните ѝ грейна нежна усмивка.

— Не. Просто реши, че ме искаш, и съдбата ми беше предрешена, каквото и да беше мнението ми по въпроса. — Тя го целуна лекичко по устата. — Извади късмет, че проявих здрав разум и се влюбих в теб.

— Не съжаляваш ли? — попита я той с въпросителен поглед.

Младата жена се взря в мургавото му лице, доловила несигурността у този човек, който никога не се съмняваше в нищо, и усети как сърцето ѝ се преизпълва с любов към него. Хвърли се в обятията му и рече съвсем сериозно:

— Сърцето ми е твое. И винаги е било твое. Ти го превзе.

Чанс я прегърна с неопишуема нежност и я зацелува с пламнали благоговеещи устни. Сетне двамата се хванаха за ръце и тръгнаха към

къщата, към изпълненото с любов бъдеще, което ги очакваше там.

---

[1] Букв. „Късметлия“ (англ.). — Б.пр. ↑

[2] Букв. „Асо“ (англ.). — Б.пр. ↑

[3] Букв. „Двойка, две точки“ (англ.). — Б.пр. ↑

Издание:

Шърли Бъзби. Сърце за превземане

Американска. Първо издание

ИК „Коала“, София, 1997

Редактор: Сергей Райков

ISBN: 954-530-050-7

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.